

Candace BUSHNELL

Autoarea bestsellerului
Sex and the City

În jungla orasului

CHIC

Colecția CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Candace Bushnell, *Lipstick Jungle*

Copyright © 2005 Candace Bushnell

All rights reserved

© 2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea în limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BUSHNELL, CANDACE

În jungla orașului / Candace Bushnell ;

trad. și note de Mihaela Negrilă. – Iași : Polirom, 2011

ISBN 978-973-46-2136-1

I. Negrilă, Mihaela (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Printed in ROMANIA

Candace
BUSHNELL

În jungla
oraşului

Traducere din limba engleză
şi note de Mihaela Negrilă

POLIROM
2011

Candace Bushnell, una dintre cele mai apreciate scriitoare de *chick-lit* ale momentului, s-a născut în 1958 în Glastonbury, Connecticut. La nouăsprezece ani s-a mutat în New York, unde a studiat la universitățile Rice și New York și a început să scrie articole despre femei, relații și întâlniri amoroase pentru reviste precum *Mademoiselle*, *Self* sau *Esquire*, dezvoltându-și un stil personal, încărcat de un umor negru fermecător. A devenit celebră la începutul anilor '90, odată cu publicarea în foileton, în ziarul *The New York Observer*, a romanului *Sex and the City*, care s-a bucurat de un succes de public imens, stând la baza serialului omonim (cunoscut în România cu titlul *Totul despre sex*). I-au urmat romanele *4 Blondes* (2001), *Trading Up* (2003), *Lipstick Jungle* (2005; *În jungla orașului*, Polirom, 2011) – adaptat de NBC într-un serial de televiziune având-o în rolul principal pe Brooke Shields –, *One Fifth Avenue* (2008; *Clubul de pe 5th Avenue*, Polirom, 2010) și *The Carrie Diaries* (2010).

În înalta societate newyorkeză, sub luminile reflectoarelor de pe podiumul modei, de pe platourile de filmare sau dintr-un studio foto profesionist, trei prietene își împart poziții-cheie: Victory Ford este o recunoscută creatoare de modă, care aspiră să intre în eșalonul *haute couture*; Wendy Healy scoate din anonimat casa de producții Parador Pictures, a cărei directoare este, obținând suprema distincție: nominalizări la Oscar; Nico O'Neilly este editorul unei importante reviste mondene, *Bonfire*. Dar dincolo de strălucirea pe care o conferă întotdeauna puterea, cele trei prietene trec prin tipicele crize ale vârstei a doua: Victory, încă nemăritată la aproape 40 de ani, începe să iasă cu miliardarul Lyne Bennett, dar stilurile lor de viață radical diferite amenință să îi despartă; Wendy își neglijează soțul și cei trei copii muncind zi și noapte la Parador, riscând să își piardă familia; Nico O'Neilly nu mai are cu soțul decât o legătură formală și profesională, așa că soluția provizorie pare a fi o aventură cu un fotomodel masculin cu aproape douăzeci de ani mai tânăr.

Pentru scumpul meu soț, Charles

Manhattan-ul e splendid în septembrie, iar anul acesta nu făcea excepție. Temperatura era perfectă – 24 de grade –, umiditatea scăzută, iar pe cerul albastru nici urmă de nor. Când te întorci în oraș după o vară trepidantă, vremea îți amintește întotdeauna că se pot întâmpla lucruri extraordinare și că ceva grozav te așteaptă chiar după colț. Aerul freamătă de emoție și, într-o singură zi, orașul cel somnoros o ia razna. Traficul familiar se târăște pe 6th Avenue și Park Avenue, aerul zumzăie de conversațiile la telefonul mobil și restaurantele sunt pline. Pentru restul țării, Ziua Muncii marchează sfârșitul verii și începutul anului școlar, însă, la New York, adevăratul an începe câteva zile mai târziu, cu acea venerabilă tradiție cunoscută sub numele de „Săptămâna Modei“.

Pe 6th Avenue, în spatele Bibliotecii Publice, Bryant Park se transformase într-o țară a minunilor, plină de corturi albe, unde urmau să aibă loc zeci de prezentări de modă. Trepte acoperite cu mochetă neagră duceau la uși din sticlă și, toată săptămâna, pe marginea acestor trepte s-au înșirat studenți și fani care sperau să îi zărească pe designerii sau vedetele adorate, fotografi japonezi (pe care toată lumea îi considera mai politicoși), paparazzi, agenți de pază care aveau căști și walkie-talkie, tinerele de

la PR (întotdeauna în negru, arborând un aer preocupat) și tot felul de participante pline de bani care țipau în telefoanele mobile după mașinile lor. Lângă bordură erau aliniate mașini luxoase negre, mari cât trei automobile, de parcă ar fi urmat să aibă loc niște funeralii oficiale deosebit de importante. În corturi, însă, viața se trăia la cote maxime de strălucire și agitație.

Erau întotdeauna cinci sau șase prezentări importante la care prezența era obligatorie pentru a-ți asigura locul în ierarhia socială (sau doar pentru a le reaminti tuturor că încă exiști) și primul dintre aceste evenimente era prezentarea Victory Ford, ținută la ora șapte seara în prima zi de joi din Săptămâna Modei. La 6:45, în corturi era un haos controlat – șase echipe de filmare, aproximativ o sută de fotografi și o mulțime de împătimate ale modei, persoane mondene, comercianți și vedete mai puțin importante, așteptând cu nerăbdare prezentarea, cu emoția din seara unei premiere. O tânără mondenă care ținea în brațe un cățeluș *dachshund* a fost lovită în ceafă de o cameră video; o altă mondenă a fost călcată pe pantofii Jimmy Choo cu baretă de o fată de la PR, care mai că a dat-o jos ca să ajungă la cineva mai important. Cei care sperau să zărească vreun star de cinema nu avură, însă, noroc, căci starurile de cinema (și oamenii politici importanți, precum primarul) nu intrau niciodată prin față. Ei au fost escortați de agenții de pază printr-o intrare laterală secretă care ducea în culise. Iar în această lume, unde viața se comprimă în cercuri din ce în ce mai mici ale exclusivității (sau cercurile infernului lui Dante, depinde cum privești lucrurile), unicul loc în care le-ai fi putut afla înaintea unei prezentări erau culisele.

În colțul din spate al acestui spațiu, ascunsă după un rastel de haine, era chiar Victory Ford, fumând pe furiș o țigară. Victory se lăsase de fumat de mulți ani, însă țigara era un pretext ca să fie

singură un pic. Timp de trei minute, toată lumea avea să o lase în pace, acordându-i câteva secunde pentru a se concentra și a se pregăti pentru următoarele șaiszeci de minute, în care trebuia să se ocupe de amănuntele de ultim moment ale prezentării, să poarte discuții de curtoazie cu celebritățile care îi erau cliente și să dea câteva interviuri pentru presă și televiziune. Se încruntă, trăgând încet un fum din țigară, vrând să savureze acest unic moment de pace. Lucrase câte optsprezece ore pe zi în cele patru săptămâni dinaintea prezentării și, cu toate acestea, următoarea oră crucială avea să treacă precum o secundă. Aruncă mukul de țigară într-un pahar de șampanie golit pe jumătate.

Se uită la ceasul de mână – un elegant Baume & Mercier din oțel inoxidabil, cu un cerc de diamante micuțe pe cadran – și răsuflă adânc. Era 6:50. La opt seara, după ce ultimul manechin își va fi terminat defilarea pe podium și Victory va ieși pe scenă să își facă plecăciunea, va ști care va fi soarta ei în anul care vine. Avea să fie ori pe culmi, ori la mijloc, supraviețuind, ori la coadă, încercând să-și recâștige poziția. Știa că își asumă un risc cu această prezentare și mai știa și că nu fusese nevoită să facă asta. Orice alt designer ar fi continuat în aceeași manieră care îi adusese succesul în ultimii trei ani, însă Victory nu putea să facă asta. Era prea ușor. În seara aceea, spera să arate industriei modei o altă latură a talentului ei, o modalitate nouă de a privi felul în care s-ar putea îmbrăca femeile. Făcând haz de necaz, se gândi că era fie o eroină, fie o proastă.

Când a ieșit de după rastelul de haine, a fost imediat acostată de trei dintre colaboratoarele ei, tinere inteligente care aveau un pic peste douăzeci de ani și care munceau aproape la fel de mult ca ea. Purtau haine din noua colecție, aveau câte un *clipboard* și căști cu microfon, iar pe față o expresie de panică.

Victory zâmbi calm:

— Lila, toboșarii sunt pe poziții? zise ea, adresându-se uneia dintre fete.

— Da, și Bonnie Beecheck, cronicara de la rubrica de bârfe, a început să se agite – cică are probleme de auz și trebuie să-i schimbăm locul.

Victory înclină din cap. Bonnie Beecheck avea vreun milion de ani și era precum o vrăjitoare rea dintr-un basm al fraților Grimm – nimănui nu-i plăcea de ea, dar dacă nu o invitai, îți asigurai publicitate negativă pentru tot restul anului.

— Pune-o în locul lui Mauve Binchely. Mauve e atât de disperată să fie văzută, că n-o să-i pese unde stă. Dar fă-o repede, înainte să bage ceva de seamă.

Lila dădu din cap și o luă la fugă, în timp ce celelalte două tinere se întreceau în a-i capta atenția:

— Cei de la *Extra* vor să facă un interviu...

— Vine Keith Richards și nu avem un loc...

— Și lipsesc patru perechi de pantofi...

Victory se ocupă rapid și eficient de aceste probleme:

— Cei de la *Extra* au două minute. Condu-l pe Keith în culise și ține-l acolo până în ultimul moment. Pantofii sunt într-o cutie sub masa de machiaj.

Luându-și o expresie calmă, se apropie de echipa de filmare de la *Extra*, care stătea în mijlocul unei mulțimi de oameni care veniseră să-i ureze succes și să o salute. Ea se deplasă printre ei cu iscusință grațioasă, simțindu-se de parcă ar fi plutit în afara corpului ei, oprindu-se pentru a săruta un obraz ici și a purta o conversație de câteva secunde colo, dând mâna cu o fetiță în vârstă de zece ani, cu un aer solemn și uluit, a cărei mamă pretindea că fetița era deja un mare fan.

„Sper că va rămâne fan și după prezentare“, se gândi Victory sardonice, permițându-și o scurtă clipă de nesiguranță.

Însă în secunda următoare, echipa de la *Extra* era grămadă pe ea și o tânără roșcată cu părul creț îi băgă microfonul în față. Victory se uită la expresia fetei și își adună toată forța. Cei șase ani de când dădea interviuri o învățaseră să-și dea seama imediat dacă persoana care îi lua interviul era prieten sau dușman și, deși majoritatea celor din presa mondenă erau la fel de fermecători și politicoși precum cea mai experimentată celebritate, când și când aveai parte de câte o poamă rea. Victory își dădu seama după zâmbetul forțat și disprețuitor al fetei că aceasta îi purta pică. Uneori, motivul era pur și simplu faptul că iubitul o părăsise, dar adesea era unul cu bătaie mult mai lungă: un sentiment general de supărare pe lume pentru că nu era atât de ușor cum ai crezut să cucerești New Yorkul.

— Victory, zise tânăra cu aplomb, adăugând: nu te deranjează dacă îți spun „Victory“, nu-i așa?

Accentul intenționat prețios îi spunea lui Victory că fata se considera, probabil, deasupra modei.

— Ai 42 de ani...

— 43, o corectă Victory. Încă sărbătoresc zilele de naștere.

Avusese dreptate — a începe un interviu cu întrebarea legată de vârstă era o dovadă fățișă de ostilitate.

— Și nu ești măritată, și nici nu ai copii. Chiar merită să renunți la căsătorie și copii pentru cariera ta?

Victory râse. Oare de ce, indiferent de cât de multe realiza o femeie, dacă nu era măritată și nu avea copii era considerată totuși o ratată? Întrebarea fetei era total nepotrivită în situația dată și profund lipsită de respect, căci ce ar fi putut ști această fată despre capriciile vieții și despre cât se chinuise ea, și despre toate sacrificiile pe care le făcuse pentru a ajunge o creatoare de modă recunoscută în lume, care avea propria ei companie reușită

care era, probabil, mult mai mare decât orice avea să realizeze vreodată această tânără urâcioasă? Dar Victory știa că nu trebuia să se enerveze. Dacă o făcea, asta ar fi ajuns la televizor și probabil în câteva articole cu bârfe.

— În fiecare dimineață când mă trezesc, încep Victory, spunând o poveste pe care o spusese în interviuri de multe ori înainte (dar pe care, cu toate acestea, nici unul dintre ei nu părea să fie în stare să o priceapă), mă uit în jur și ascult. Sunt singură și aud... tăcerea.

Fata îi aruncă o privire compătimitoare.

— Dar stai, zise Victory ridicând un deget în sus. Aud... tăcerea. Și încet, dar sigur, mă cuprinde o fericire. O bucurie. Și îi mulțumesc lui Dumnezeu că am reușit, cumva, să rămân liberă. Liberă să mă bucur de viața și de cariera mea.

Fata râse nervos. Își trecu mâna prin păr.

— În bună măsură, a fi femeie înseamnă să spui minciuni, nu-i așa? Întrebă Victory. Să-ți spui că vrei lucrurile pe care societatea îți zice că ar trebui să le vrei. Femeile cred că supraviețuirea depinde de conformism. Însă, pentru unele femei, conformismul înseamnă moarte. Este o moarte a sufletului. Sufletul e un lucru prețios. Când trăiești în minciună, îți ucizi sufletul.

Fata se uită surprinsă la Victory și apoi, încrunțându-se în semn de aprobare, începu să dea energie din cap, când o asistentă a lui Victory, care vorbea emoționată în casă, le întrerupse:

— A venit Jenny Cadine. Ajunge în aproximativ trei minute...

Wendy Healy își împinse ochelarii pe nas și coborî dintr-un Cadillac Escalade, privind în jur la mulțimea de paparazzi care înconjurau acum SUV-ul. Indiferent de cât de multe ori se aflase în această situație, nu înceta niciodată să o uimească felul în care aceștia reușeau întotdeauna să descopere

starul de cinema. Adulmecau celebritatea precum câinii de vânătoare. În ciuda vechimii ei în industria filmului, nu putea încă să înțeleagă cum făceau față starurile la atâta atenție și știa că ea nu ar fi în stare (și, mai important, nu ar fi vrut să facă asta). Desigur, în poziția ei, nici nu era nevoită să facă acest lucru. Era președinta casei de filme Parador Pictures și una dintre cele mai puternice femei din industria filmului, însă pentru fotografi ar fi putut la fel de bine să treacă drept asistenta cuiva.

Wendy se întoarse spre SUV, trăgându-și instinctiv jacheta neagră Armani. Trăia în haine Armani negre pe care le putea purta în diverse combinații și, brusc, își dădu seama că nu mai fusese la cumpărături de doi ani. Așa ceva era, probabil, impardonabil, dat fiind că una dintre cele mai bune prietene ale ei era creatoarea de modă Victory Ford. Ar fi trebuit să se gâtească pentru acest eveniment, dar venea de la birou și, cu serviciul ei, trei copii și un soț care era uneori el însuși un copil, trebuia să renunțe la ceva, iar acest ceva era moda. Și mersul la sală. Și mâncatul sănătos. Dar, la naiba! O femeie nu putea să le facă pe toate. Cel mai important lucru era că se afla acolo și că, așa cum îi promisese lui Victory cu multe luni în urmă, a adus-o pe Jenny Cadine.

Mulțimea de fotografi s-a îmbulzit mai aproape de SUV, în timp ce câțiva agenți de pază au făcut un pas înainte, încercând să dea înapoi hoarda nerăbdătoare, care creștea cu fiecare secundă. Agentă personală de publicitate a lui Jenny, o femeie tânără, cu înfățișare ursuză, care era cunoscută doar după un singur nume – Domino – coborî din SUV. Domino avea doar 26 de ani, însă arbora genul de atitudine nu-te-pune-cu-mine, asociat, în general, cu bărbații musculoși și aroganți, însoțit de o voce gravă, care sugera că mânca doar cuie la micul dejun.

— Au spus „Înapoi!“, urlă ea, holbându-se în jos la mulțime.

Și apoi apăru Jenny Cadine. Wendy se gândi că era și mai izbitor de frumoasă în realitate decât în fotografii, dacă așa ceva era posibil. Te lăsa cu gura căscată. Fotografiile prindeau întotdeauna trăsăturile ei ușor asimetrice și faptul că nasul îi era un pic bombat la vârf. În realitate, însă, aceste defecte erau șterse de ceva inexprimabil, din cauza căruia era imposibil să nu te uiți la ea. Era ca și cum ar fi avut o sursă de energie proprie, care o făcea să fie luminată din interior, și nu strica nici faptul că avea 1,75 metri înălțime și părul de un roșcat ușor auriu, ca al căpșunelor care nu s-au copt încă.

Le zâmbi fotografiilor, în timp ce Wendy se dădu la o parte pentru o clipă, privind-o. Oamenii din afara industriei se întrebau întotdeauna cum e să cunoști o asemenea ființă și presupuneau că invidia ar face imposibilă o prietenie. Însă Wendy o știa pe Jenny de aproape cincisprezece ani, de pe vremea când amândouă își începuseră cariera, și, în ciuda banilor și a celebrității lui Jenny, lui Wendy nici nu i-ar fi trecut prin cap să schimbe locul cu ea. Jenny avea ceva inuman – nu era niciodată extravagantă sau arogantă, nici prost-crescută sau egotistă. Dar avea un aer distant, ca și cum n-ar fi avut suflet. Jenny era una dintre vedetele ei și Wendy știa că erau, probabil, atât de apropiate pe cât putea să fie Jenny față de cineva. Însă nu erau prietene cu adevărat așa cum era Wendy prietenă cu Victory sau Nico O'Neilly.

Agentii de pază reușiră să creeze un mic spațiu în fața lor, astfel încât să poată parcurge distanța scurtă până la intrarea laterală în cort. Jenny era îmbrăcată într-un costum maro cu pantaloni ușor evazați și jachetă fluorescentă care, decise Wendy, era una dintre cele mai mișto ținute pe care le văzuse vreodată. Făcea parte din noua colecție a lui Victory și Wendy știa că îl făcuse special pentru Jenny și că aceasta fusese la atelierul lui Victory

de câteva ori pentru probe. Însă Victory fusese atât de ocupată în ultimele trei săptămâni, că Wendy nu putuse să vorbească despre asta cu ea sau despre ce părere îi făcuse Jenny. Cu toate acestea, își putea imagina ce ar spune Vic. Strâmbându-se ca un copil, ar zice: „Știi, Wen, Jenny e o tipă grozavă. Dar nu prea poți să o numești «drăguță». Probabil că este mai calculată decât noi – poate chiar mai calculată decât Nico“. Și apoi ele ar râde, deoarece erau întotdeauna de acord că Nico era, probabil, cea mai calculată femeie din oraș. Era o maestră la asta și cel mai genial lucru la Nico era că nu-ți dădea niciodată seama de mașinațiile ei. Tot ce știai era că te trezeai mort.

Fusese ideea lui Nico să o aducă pe Jenny Cadine la prezentarea de modă a lui Victory, un lucru care era atât de evident, că Wendy fusese ușor jenată că nu se gândise ea însăși la asta. „E perfect“, zisese Nico, în felul acela domol și calm de a vorbi care făcea ca tot ce îi ieșea din gură să sune absolut corect. „Jenny Cadine e cel mai important star de cinema, iar Victory e cel mai important designer. În plus, Jenny poartă în general haine create de designeri bărbați. Am sentimentul că, sub toată strălucirea aia, ea e o feministă, mai ales după despărțirea de Kyle Unger“, a adăugat ea, referindu-se la vedeta din filmele de acțiune și aventură care îi dăduse papucii lui Jenny în mod public, la un talk-show difuzat noaptea târziu. „Aș face apel la latura ei feministă, deși mă îndoiesc că va fi nevoie să faci asta. Nu are gusturi bune la bărbați, dar la haine e infailibilă.“

Firește, Nico avusese dreptate, iar Jenny acceptase imediat să fie îmbrăcată de Victory și să vină la prezentare, unde prezența ei avea să-i garanteze lui Victory și mai multă publicitate. Iar acum, în timp ce o privea pe Jenny croindu-și lin drum prin mulțimea de fotografi (le putea observa prezența părând absolut naturală, ca și când nici

n-ar fi fost fotografiată), Wendy spera că apariția lui Jenny garanta succesul prezentării lui Victory. Deși nu ar fi recunoscut în fața nimănui, Wendy era foarte superstițioasă și, de dragul lui Victory, purta chiloții ei norocoși – niște chiloți marca Fruit of the Loom, jenant de zdrențăroși, mari și albi, pe care se întâmplase să-i poarte atunci când un film al ei fusese nominalizat la Oscar pentru prima oară, cu cinci ani înainte.

Jenny intră în cort urmată îndeaproape de Wendy. Lăsându-și mâna în jos, Wendy își încrucișă repede două degete, pentru noroc. Speră ca prezentarea lui Victory să fie nemaipomenită. Nimeni nu merita asta mai mult decât ea.

Câteva minute mai târziu, exact la 7:15, o mașină luxoasă neagră, nou-nouță, cu geamuri fumurii, opri în fața intrării de pe 6th Avenue. Un șofer cu părul negru, lins, pieptănat peste cap, îmbrăcat în costum cu dungulițe, ocoli prin spatele mașinii și deschise portiera.

Nico O'Neilly coborî din mașină. Îmbrăcată cum era, în pantaloni argintii și cămașă creponată, peste care avea o jachetă din blană de nură de un auriu-roșiatic foarte asemănător culorii părului ei, nu încăpea nici o îndoială că Nico O'Neilly era o persoană importantă. De la o vârstă timpurie, Nico a fost una dintre acele persoane care emană o importanță ce îi face pe ceilalți să se întrebe cine sunt și, la prima vedere, cu părul ei șocant și hainele superbe, ar fi putut trece drept un star de cinema. La o privire mai atentă, îți dădeai seama că Nico nu era propriu-zis frumoasă. Însă își folosisese la maximum atuurile și, cum încrederea în sine și succesul creează propriul lor gen de frumusețe la o femeie, toți considerau că Nico O'Neilly era a naibii de frumoasă.

Mai era și foarte exactă. Știind că prezentarea lui Victory nu va începe înainte de 7:30, ea își

calculă sosirea astfel încât să nu întârzie, dar în același timp să petreacă minimum de timp așteptând ca prezentarea să înceapă. Ca editor-șef la revista *Bonfire* (și una dintre cele mai importante femei din domeniul publicistic, potrivit celor de la *Time*), Nico O'Neilly avea garantat un loc în primul rând la orice prezentare de modă ar fi dorit să participe. Însă a sta pe locurile acelea, care erau la câțiva centimetri de podium, te făceau o țintă sigură. Fotografii și echipele de filmare cutreierau podiumul ca niște porci în căutare de trufe și oricine putea pur și simplu să vină să te acosteze, oferindu-ți orice, de la invitații la petreceri, la solicitări pentru întâlniri de afaceri sau doar manifestându-și dorința de a schimba câteva vorbe de curtoazie. Nico ura întotdeauna aceste situații deoarece pur și simplu nu se pricepea la pălăvrăgit, spre deosebire de Victory care, în două minute, discuta cu cel care îi parca mașina despre copiii lui. Rezultatul era că trecea adesea drept o snoabă sau o scorpie și, cum nu era bună de gură, Nico nu putea să explice că acest lucru nu era adevărat. Confruntată cu chipul nerăbdător, cerând ajutor, al unei persoane necunoscute, Nico înlemnea, nesigură ce anume voia aceasta cu adevărat, convinsă că nu va fi în stare să-i ofere acel lucru. Totuși, când era vorba de munca ei și de marele public impersonal, fără chip, ea era genială. Știa ce îi place marelui public – publicul individual era cel care o puneă în încurcătură.

Acesta era, în mod sigur, unul dintre defectele ei, însă, la 42 de ani, ajunsese să-și dea seama că era inutil să te lupți întruna cu tine însăși și că era mult mai ușor să accepți că nu ești perfect. Cel mai bun lucru pe care îl puteai face era să reduci la minimum situațiile neplăcute și să mergi mai departe. Astfel, uitându-se la ceasul de la mână și văzând că era 7:20, asta însemnând că va trebui să stea doar zece minute pe scaunul

acela riscant, după care privirile tuturor vor fi îndreptate spre podium, începu să urce scările.

A fost imediat asaltată de doi fotografi, care părură să țâșnească din spatele unui vas mare din ceramică pentru a-i face o poză. Încă de când a devenit editor-șef la venerabila (și prăfuită) revistă *Bonfire* cu șase ani în urmă și a transformat-o în Biblia strălucitoare a culturii de masă pentru divertisment, media și politică, era fotografiată la fiecare eveniment la care participa. La început, neștiind ce să facă, le poza fotografiilor, dar și-a dat seama repede că a sta în fața tirului de blițuri încercând să pară cât de cât naturală (sau ca și cum i-ar fi făcut plăcere acest lucru) nu avea să fie niciodată unul dintre punctele ei forte. În plus, Nico nu voia să fie prinsă în capcana ideii greșite pe care o aveau cei care locuiau în acest oraș – că erai cineva doar dacă erai fotografiat. A văzut întâmplându-li-se asta prea multor oameni din meseria ei. Începeau să creadă că erau ei înșiși celebriți și, înainte să prindă veste, erau mai preocupați să fie vedete decât să-și facă treaba. Pe urmă, își pierdeau concentrarea și ajungeau să fie concediați, așa cum s-a întâmplat de curând cu un bărbat pe care îl cunoștea, care a trebuit să se mute în Montana.

Și nimeni nu a mai auzit nimic de el.

Astfel că Nico hotărâse că, deși nu îi putea evita pe fotografi, nici nu era obligată să le pozeze. În schimb, ea și-a văzut pur și simplu de treabă, purtându-se ca și cum fotografiile nu existau. Rezultatul a fost că în toate fotografiile în care apărea, Nico O'Neilly era întotdeauna în mișcare. Mergând de la mașină spre cinematograful, mărșăluind în pas vioi pe covorul roșu, cu fața prinsă de obicei doar din profil în timp ce trecea încrezătoare și calmă pe lângă ei. Firește, asta a dus la o relație incomodă cu Presa și, pentru o vreme, a fost numită „scorpie”. Însă anii de comportament consecvent („Consecvența este cheia succesului”, zicea Nico întotdeauna) au

dat roade, și acum, refuzul lui Nico de a poza era văzut ca un soi de excentricitate fermecătoare, o trăsătură definitorie a personalității ei.

Trecu grăbită pe lângă cei doi fotografi și intră pe ușa din sticlă, unde alți paparazzi stăteau după un cordon din catifea.

— Uite-o pe Nico! țipă cineva cu entuziasm. Nico! Nico O'Neilly!

Totul era foarte prostesc, se gândi Nico, dar nu cu adevărat neplăcut. De fapt, era chiar înduioșător că erau atât de fericiți să o vadă. Desigur, îi zărea de ani de zile și *Bonfire* cumpărase fotografi de la cei mai mulți dintre ei. Le oferi un zâmbet amuzat în timp ce trecea pe lângă ei și, cu o mică fluturare din mână, le strigă:

— Bună, băieți.

— Hei, Nico, cine ți-a creat hainele? întrebă tare o femeie jovială cu părul blond și scurt, care probabil că fotografia astfel de evenimente de peste douăzeci de ani.

— Victory Ford, răspunse Nico.

— Am știut eu! zise femeia cu satisfacție. Ea poartă întotdeauna Ford.

Majoritatea mulțimii se afla deja în Pavilion – cortul cel mare în care urma să aibă loc prezentarea de modă a lui Victory – așa că Nico reuși să treacă rapid de cordonul din catifea. În Pavilion, însă, era cu totul altă poveste. O tribună alcătuită din opt rânduri se înălța până aproape de partea de sus a cortului și chiar în fața podiumului erau mai multe tribune izolate de o balustradă joasă din metal, în spatele căreia stăteau sute de fotografi care se luau la întrecere pentru o poziție mai bună. Pe podium, care era acoperit cu plastic, totul avea aerul unui uriaș dineu. În aer plutea un entuziasm festiv, ca de început de an școlar, în timp ce oameni care nu se mai văzuseră de la ultima mare petrecere din Hamptons se salutau de parcă fuseseră despărțiți ani de zile. Starea de spirit era

molipsitoare, dar Nico se uita la mulțime cu groază. Cum avea să-și croiască drum prin așa ceva?

Pentru o clipă, se gândi să plece, dar concedie rapid ideea. Victory Ford era cea mai bună prietenă a ei. Pur și simplu va fi nevoită să se lupte pentru a trece prin mulțime, sperând că va reuși.

Ca și cum ar fi simțit că e în dificultate, lângă ea apăru brusc o tânără:

— Bună, Nico, zise ea vesel, de parcă erau vechi prietene. Pot să te conduc la locul tău?

Nico arboră expresia folosită la evenimentele mondene – un zâmbet rigid, stângaci – și îi dădu fetei invitația sa. Tânăra începu să se împingă prin mulțime. Un fotograf își ridică aparatul și o poză, câțiva oameni pe care îi cunoștea îi făcură veseli cu mâna și se împinseră spre ea ca să o salute sau să se pupe în aer. Agenții de pază urlau inutil la mulțime, încercând să-i facă pe oameni să-și ocupe locurile. După câteva minute, Nico și însoțitoarea ei ajunseră în dreptul mijlocului podiumului, unde Nico își zări, în sfârșit, locul. Pe un cartonaș alb care avea bordura fantezistă ce apărea pe marca lui Victory Ford era tipărit numele ei, Nico O'Neilly.

Nico se așază recunoscătoare. Imediat în fața ei apăru un grup de fotografi, care îi făcură poze. Ea se uita fix înainte, spre cealaltă parte a podiumului, care părea să fie mult mai organizată decât sectorul ei – cel puțin toată lumea își ocupase locurile. Ambele locuri de lângă ea erau încă goale. Întorcând capul, prinse privirea lui Lyne Bennett, mogulul industriei cosmetice. La vederea lui, Nico zâmbi în sinea ei. Nu că Lyne nu avea un motiv serios să se afle la o prezentare de modă, mai ales că industria cosmetică, cea a parfumului și cea a modei erau atât de legate între ele. Doar că Lyne era un om de afaceri atât de faimos pentru atitudinea sa de macho, că nu și-l putea imagina având un interes sincer pentru vestimentația de damă.

Probabil că se afla acolo pentru a-și desfăta ochii cu manechinele, un hobby căruia puțini oameni de afaceri importanți din New York păreau să fie în stare să-i reziste. El i-a făcut cu mâna și, drept răspuns, Nico își ridică programul și înclină capul spre el.

Ea oftă și se uită cu nerăbdare la ceas. Era aproape 7:30 și personalul încă nu îndepărtase folia de plastic de pe podium – semnalul că prezentarea era pe cale să înceapă. Aruncă o privire spre dreapta ca să vadă cine avea loc lângă ea și se bucură când citi pe cartonaș „Wendy Healy“, cealaltă prietenă foarte bună a ei. Asta era un lucru pozitiv – nu o mai văzuse pe Wendy de cel puțin o lună, de pe la mijlocul verii, dinainte ca fiecare să plece cu familia în vacanță. Wendy plecase în Maine, care era noul punct de atracție pe timp de vară pentru oamenii din industria filmului, deoarece nu era nimic de făcut acolo și teoretic totul avea legătură cu natura. Totuși, Nico bănuia că nici un om de la Hollywood care se respecta nu ar fi stat în ruptul capului într-o casă cu mai puțin de șase dormitoare și cel puțin unul sau doi oameni de serviciu, chiar și în sălbăticia din nord-est. Nico își dusesese familia la schi la Queenstown, în Noua Zeelandă, destinație pe care Seymour, soțul ei, o sugerase susținând că era cel mai îndepărtat loc în care te puteai duce ca să te rupi de civilizație fără a părăsi cu totul civilizația. Cu toate acestea, tot au dat peste câțiva cunoscuți, ceea ce îți amintea că, indiferent cât de departe ai călători, nu poți să scapi niciodată cu adevărat de New York...

Se jucă nerăbdătoare cu programul, bănuind că întârzierea era provocată, cumva, de Jenny Cadine, al cărei loc era lângă Wendy. „Starurile de cinema par să fie un rău necesar al vieții moderne“, se gândi ea, și, privind alene la numele de pe cartonașul din stânga ei, înlemni. Pe acesta scria „Kirby Atwood“.

Întoarse repede capul în altă parte, simțindu-se deopotrivă amețită, vinovată, agitată și confuză. Era o coincidență? Sau era ceva intenționat? Știa cineva despre ea și Kirby Atwood? Asta era imposibil. În mod sigur nu spusese nimănui și nu-și putea imagina ca Kirby să fi făcut asta. Nici măcar nu s-a mai gândit la el de cel puțin o lună. Dar vederea numelui său acum îi aminti brusc de acel moment din baia clubului de noapte Bungalow 8.

Asta a fost cu cel puțin trei luni în urmă și de atunci nici nu a mai vorbit cu el, nici nu l-a mai văzut. Kirby Atwood era un fotomodel celebru, cu care se întâlnise la petrecerea de după un eveniment organizat de *Bonfire*. Stătea singură la bar, când Kirby a venit la ea și i-a zâmbit. Era atât de chipeș, că ea l-a expediat imediat, bănuind că o confundase cu altcineva – cineva care îl putea ajuta în carieră. Iar apoi, pe când ea stătea la masa VIP-urilor, uitându-se la ceas și întrebându-se cât de repede putea să plece fără să pară nepoliticoasă, Kirby s-a așezat lângă ea. A fost cu adevărat foarte drăguț și i-a luat ceva de băut, iar după ce a stat de vorbă cu el cinci minute, a început să se întrebe cum ar fi să facă sex cu el. Presupunea că Kirby nu ar fi interesat, însă nici o femeie nu putea să converseze cu un bărbat ca Kirby și să nu-l dorească. Știa că se află pe un teren periculos și, nevrând să riște să se facă de râs, s-a ridicat să meargă la baie. Kirby s-a ținut după ea. Direct în baie și în cabină!

Era ceva patetic, dar acele câteva minute din cabina din baie au fost unele dintre cele mai bune momente din viața ei. Săptămâni în șir după aceea s-a gândit întruna la asta. Felul în care arăta părul lui negru pe frunte, culoarea exactă a buzelor lui pline (precum cireșele pârguite, cu o linie mai închisă acolo unde buzele întâlneau pielea, aproape ca și cum ar fi fost dat cu creion de buze) și la cum simțise atingerea acelor buze pe gura ei. Moi, și

catifelate, și umede. (Soțul ei, Seymour, întotdeauna își țuguia buzele și îi oferea mici săruturi uscate.) Toată fața ei s-a simțit ca și cum ar fi fost învăluită de buzele alea – i s-au înmuiat picioarele la propriu – și nu îi venea să creadă că încă mai putea să se simtă așa. La 42 de ani! Ca o adolescentă...

Slavă Domnului, nu s-a întâmplat nimic după aceea. Kirby i-a dat numărul lui de telefon, dar ea nu l-a sunat niciodată. Să aibă o aventură cu un fotomodel care prezintă lenjerie intimă ar fi fost ridicol. Desigur, cel puțin jumătate dintre directorii căsătoriți de la Splatsh-Verner aveau aventuri și cei mai mulți dintre ei nici nu se deranjau să ascundă acest lucru. Iar ea nu făcea nici un secret din faptul că i se părea dezgustător comportamentul lor... Însă ce avea să facă acum, în public, în fața a jumătate din New York? Să se poarte ca și cum nu l-ar cunoaște? Dar dacă el aducea vorba despre asta? Sau, mai rău, dacă el nu își aducea aminte? Victory, care era încă necăsătorită, ar ști cum să procedeze – probabil că se afla în situații ca aceasta tot timpul. Însă Nico era cu același bărbat de mai bine de paisprezece ani și, când ești cu același bărbat de atâta timp, îți pierzi capacitatea de a iesi din încurcături amoroase cu alți bărbați.

„Asta nu e o încurcătură amoroasă“, își reaminti ea cu severitate. Îi va spune „bună“ lui Kirby ca și cum ar fi o cunoștință întâmplătoare (ceea ce și era), va urmări prezentarea de modă și va merge acasă. Totul va fi perfect normal și nevinovat.

Dar apoi, Kirby apăru în fața ei.

— Hei! exclamă el, tare și cu entuziasm; de parcă era mai mult decât plăcut surprins să o vadă.

Ea ridică privirea plănuiind să-și păstreze pe față o expresie calmă, neinteresată, dar de îndată ce îl văzu, începu să-i bată inima și putea să jure că zâmbetul ei semăna cu cel al unei școlărițe emoționate.

— Ce faci aici? întrebă el, ocupându-și locul lângă ea.

Scaunele erau înghesuie unul în altul, astfel încât aproape că nu avea cum să stea lângă el fără să li se atingă brațele. Se simți amețită de tulburare.

— Victory Ford e una dintre cele mai bune prietene ale mele.

Kirby dădu din cap:

— Aș vrea să fi știut asta. Nu pot să cred că stau lângă tine. Te-am căutat peste tot.

Asta era ceva atât de uluitor, că Nico nu știu ce să spună. Privind în jur ca să vadă dacă se uită cineva la ei, ea decise că, date fiind circumstanțele, probabil că era cel mai bine să nu spună nimic. Dădu din cap și, aruncând pe furiș o privire la chipul lui, își aduse imediat aminte de sărutul lor. Își încrucișă din nou picioarele, începând să se simtă excitată.

— Nu m-ai sunat, spuse el simplu.

Tonul din vocea lui o făcu să creadă că era sincer rănit.

— Iar eu nu puteam să te sun.

Ea își întoarse capul în altă parte, sperând că va părea că poartă o conversație obișnuită.

— De ce nu? întrebă ea.

El se înclină ca să se apropie un pic și îi atinse piciorul.

— Păi uite, zise el. E foarte stupid. Știam cine ești – adică știam că ești celebră și toate alea –, dar nu am putut să-mi aduc aminte unde lucrezi.

Expresia lui era în parte stânjenită, în parte amuzată, ca și cum nu ar fi avut de ales decât să se distreze pe seama propriei prostii, sperând că va face și ea același lucru. Nico zâmbi, simțind brusc o licărire de speranță. Dacă Kirby chiar nu știa cine e, poate că, până la urmă, era sincer interesat de ea.

— Revista *Bonfire*, șopti ea cu jumătate de gură.

— Corect. Știam asta, zise Kirby. Dar nu-mi puteam aduce aminte. Și n-am vrut să întreb pe nimeni, pentru că pe urmă m-ar fi crezut cu ade-vărat prost.

Nico se pomeni dând din cap compătitor, de parcă s-ar fi aflat adesea într-o situație similară și ar fi înțeles pe deplin sentimentele lui.

Un fotograf sări în fața lor și le făcu o poză. Nico întoarse repede capul. Țsta era ultimul lucru de care avea nevoie — o fotografie cu ea și Kirby Atwood. Trebuia să înceteze să flirteze cu el, își reaminti ea cu fermitate. Dar Kirby nu era genul de tânăr care să fie bun la a-și ascunde sentimentele. Îi atinse din nou piciorul ca din întâmplare ca să-i atragă atenția:

— M-am tot gândit că o să mă întâlnesc întâmplător cu tine, își continuă el povestea. Și că apoi am putea... Ei bine, știi tu, zise el, ridicând din umeri într-o manieră seducătoare. Adică, doar ce te-am cunoscut și mi-a plăcut de tine, știi? Și mie nu-mi plac prea mulți oameni. Adică... știu o grămadă de oameni, dar nu-mi place cu adevărat de ei...

Ea îi aruncă o privire lui Lyne Bennett, care se uita curios la ea și Kirby, întrebându-se probabil ce avea ea de discutat cu un fotomodel. Trebuia să pună capăt.

— Știu exact ce vrei să spui, șopti ea, ținându-și privirea îndreptată înainte.

— Iar acum, iată-mă stând lângă tine la o prezentare de modă, exclamă el. Țsta e cuvântul ăla... cum îi zice? Sorti?

— Soartă, zise Nico.

Se foi pe scaun, cuvântul făcând-o brusc să vadă inevitabilul. „O să mă culc cu Kirby Atwood“, se gândi ea nebușește. Nu știa când sau unde se va întâmpla. Știa doar că se va întâmpla. O va face o singură dată și nu va spune nimănui și nu va mai face asta niciodată.

— Țsta e. Soartă, repetă Kirby, zâmbindu-i. Îmi place asta la tine. Ești deșteaptă. Știi cuvinte. Majoritatea oamenilor nu mai știu cuvinte. Ai observat asta?

Ea dădu din cap, simțind că roșește. Spera că nimeni nu le acorda atenție. Din fericire, în cort era foarte cald, așa că tulburarea ei nu ar fi părut neobișnuită. Voia să-și facă vânt cu programul așa cum făceau alții – în mod intenționat, pentru a-și arăta enervarea din cauza întârzierii prezentării –, dar hotărî că ar fi ceva prea nedemn.

Ca și cum ar fi simțit neastâmpărul mulțimii, un toboșar începu să bată o măsură, fiind urmat de ceilalți toboșari plasați în primul rând de o parte și de alta a podiumului. Se produse o mică agitație și Jenny Cadine, înconjurată de patru agenți de pază, ieși din spatele paravanului care despărțea podiumul de culise și își ocupă locul, urmată de Wendy.

Bătăia tobelor deveni mai puternică în timp ce Wendy se așează și începu să-i povestească lui Nico despre țăntarii din Maine. Doi muncitori rulară rapid folia de plastic. Reflectoarele albe, orbitoare, de pe podium se aprinseră și, pe neașteptate, își făcu apariția primul fotomodel.

Purta o jachetă fucsia scurtă cu guler ascuțit, completată de o fustă verde lungă, care se termina chiar deasupra gleznei, și primul gând al lui Nico a fost că efectul celor două culori împreună ar fi trebuit să fie strident. Însă așa, arăta tocmai bine – îndrăzneț, dar în mod subtil – ca și cum ar fi fost perfect firesc ca toată lumea să combine aceste culori. După aceea, însă, s-a simțit pierdută. Nico se mândrea întotdeauna cu capacitatea ei de structurare, de a-și controla atenția și de a-și concentra mintea în mod deliberat pe chestiunea – sau persoana – de care se ocupa, dar, pentru prima oară, faimoasa ei concentrare păru să o părăsească. Se uită ținută la fotomodelul care defila prin fața ei, încercând să țină minte detaliile ținutei ca să poată discuta cu Victory despre asta mai târziu, dar creierul ei refuza să coopereze. Bătăile tobelor îi înfrângeau rezistența și nu se putea gândi decât la Kirby și la sentimentul extraordinar de a fi copleșită.

2

Splendorile Săptămânii Modei au venit și au trecut, corturile au fost strânse și depozitate undeva în sectorul confecțiilor, iar orașul intră în rutina lui obișnuită – muncă, muncă și iar muncă.

Într-o fostă zonă de depozite din Manhattan de pe Strada 26, chiar lângă 5th Avenue, familia Healy se afla în starea ei obișnuită de haos. Pe holul din mansarda nefinisată care constituia de trei ani căminul lui Wendy Healy, al soțului ei Shane, al celor trei copii ai lor și al unei varietăți de pești, țestoase și hamsteri, erau încă agățate de tavan panglicile multicolore de la petrecerea de aniversare a zilei de naștere din urmă cu o săptămână. Pe jos se aflau resturile sfâșiate ale baloanelor cu heliu. Un copilaș roșu la față, despre care nu se putea spune dacă e băiat sau fată, stătea și urla pe canapea; ghemuit jos, un băiețel cu părul negru încerca să distrugă o mașină de pompieri din metal, lovind-o repetat de pardoseala zgâriată din lemn de esență tare.

Ușa de la baie se dădu de perete și Wendy Healy, cu ochelarii strâmbi și ținând strâns în jurul corpului un chimono japonez, veni alergând în cameră. Îl ridică pe copilaș cu o mână, iar cu cealaltă smulse mașina de pompieri:

— Tyler! îl dojeni ea pe băieţel. Pregăteşte-te de şcoală!

Tyler se întinse pe burtă şi îşi puse braţele deasupra capului.

— Tyler..., îl avertiză Wendy.

Nici un răspuns. Wendy îl apucă de bluza de pijama şi îl trase în sus.

— Spune „te rog“, zise Tyler cu calm.

Wendy legăna copilaşul în timp ce încerca să cântărească starea de spirit a lui Tyler. Avea doar şase ani şi ea nu voia să-i cedeze, însă dacă asta avea să-l facă să meargă în camera lui şi să se îmbrace, merita umilirea.

— Bine, oftă ea. Te rog.

— Ce mă rogi? zise Tyler, încrezător în victorie.

Wendy îşi dădu ochii peste cap:

— Du-te, te rog, în camera ta şi pregăteşte-te de şcoală.

Băiatul afişă o expresie şmecheră:

— Plăteşte-mă.

— Ce? făcu Wendy, rămânând cu gura căscată.

— Plăteşte-mă, repetă el pe un ton superior, întinzând mâna.

Wendy se strâmbă.

— Cât?

— Cinci dolari.

— Trei.

— S-a făcut.

Dădură mâna şi Tyler alergă în camera lui, bucuros că marcaseră încă o dată împotriva mamei lui.

— Bani, zise copilaşul.

Copilaşul era o fetiţă, care avea un an şi cinci luni, iar primul ei cuvânt, jura Wendy, a fost „bani“, în loc de firescul „mami“. Dar ce puteai să faci?

— Bani. Aşa e, scumpo. Ba-nii. Sunt un lucru bun, zise Wendy intrând cu paşi mari în dormitor.

La fel ca restul mansardei, era mobilat auster, doar cu strictul necesar, şi, cu toate acestea, avea un aer de dezordine inimaginabilă.

— Banii sunt un lucru bun, nu-i așa, iubito? zise ea în mod intenționat, uitându-se urât la soțul ei, Shane, care era încă în pat.

— Încerci să-mi spui ceva? întrebă Shane.

O, Doamne. Își dădea seama din tonul vocii lui că iar avea să fie morocănos. Nu știa cât avea să-l mai suporte. Încă de la Crăciunul trecut, practic de un an, deja, starea lui de spirit fluctua între uitare de sine și ostilitate, ca și cum devenise, cumva, ostatic în propria-i viață.

— Poți să mă ajuți, iubito? îl întrebă ea, cu vocea aproape enervată.

Ridică storul ca un pirat care înalță un steag. Voia să țipe la el, dar, după doisprezece ani de căsnicie, știa că Shane nu reacționa bine la agresivitatea feminină – dacă ar fi țipat la el, el doar ar fi devenit și mai încăpățânat.

Shane se ridică în capul oaselor, se strâmbă, își întinse brațele și căscă fără jenă. În ciuda faptului că era un nemernic și că era supărată rău pe el, Wendy simți o pornire grețos de dulceagă de iubire pentru el. Shane era pur și simplu atât de chipeș și de sexy că, dacă n-ar fi ținut copilul în brațe, probabil că ar fi încercat să facă sex cu el. Însă nu trebuia să-l răsplătească pentru comportamentul rău cu o partidă de sex oral.

— Tyler e un neastâmpărat, zise ea. Și n-am zărit-o pe Magda...

— Probabil că e în camera ei, plângând, răspunse Shane pe un ton nepăsător.

— O să întârziem cu toții.

— Unde e bătrâna doamnă Cum-o-cheamă?

— Doamna Minniver, îl corectă Wendy. Nu știu. Bănuiesc că și ea întârzie. E o vreme de rahat... Poți să ții tu copilul, te rog? Ca să pot să fac și eu un duș?

Împinse copilul spre el. Fetița îl apucă de părul țepos de metrosexual (Shane își făcuse transplant de păr cu șapte ani în urmă, pentru care plătise ea),

și trase cu bucurie, în timp ce Shane, la fel de bucuros, își frecă nasul de năsul ei. Wendy rămase pe loc, mișcată de spectacolul emoționant dat de tată și fiică – putea exista un tată mai bun decât Shane? – însă starea de spirit i-a fost imediat spulberată când Shane zise:

— Va trebui să duci tu copiii la școală astăzi. Am o întâlnire.

— Ce întâlnire? întrebă Wendy pe un ton incredul. Întâlnire la nouă dimineața?

— La 9:30. Dar e la restaurant. Așa că nu am timp să ajung de la școală până în cealaltă parte a orașului.

— Nu se poate mai târziu?

— Nu, Wendy, zise el aparent răbdător, ca și cum i-ar mai fi explicat asta de multe ori. E cu antreprenorul. Și cu inspectorul în construcții. Știi cât de greu e să obții o întâlnire cu tipii ăștia? Dar dacă tu vrei să reprogramez, o s-o fac. Și pe urmă o să dureze cel puțin încă două luni până se va deschide restaurantul ăsta. Dar sunt banii tăi, ce naiba.

„O, Doamne“, se gândi ea. „Acum o să se bosumfle.“

— Sunt banii noștri, Shane, zise ea tandru. Ți-am spus asta de un milion de ori. Banii pe care îi câștig sunt pentru familia noastră. Pentru noi. Tu și eu.

Dacă situația ar fi fost invers, dacă el ar fi fost cel care făcea toți banii și ea nu ar fi câștigat nici un bănuț, atunci soțul ei nu ar mai fi bătut-o la cap cu așa ceva, spunând că toți banii sunt ai lui. Ezită o clipă și adăugă:

— Mă gândeam... poate că nu te bucuri că deschizi restaurantul ăsta. Poate că ar trebui să te apuci din nou de scris scenarii...

Asta a fost ca și cum ar fi fluturat un steag roșu în fața unui taur.

— Fir-ar să fie, Wendy, explodează el. Ce vrei?

Ea tăcu, încleștându-și fălcile. Primul ei gând a fost că voia o vacanță departe de el și de copii, însă își dădu seama rapid că nu voia o vacanță, ci doar voia să facă mai multe filme. Dacă era să fie cu adevărat sinceră, voia ca unul dintre filmele ei să câștige Oscarul pentru cel mai bun film (până acum, cinci filme de-ale ei fuseseră nominalizate, dar nici unul nu câștigase) și voia să pășească pe covorul roșu, să urce pe scenă și să mulțumească tuturor („Și aș vrea să mulțumesc în mod deosebit soțului meu iubitor, Shane, fără al cărui ajutor n-aș fi putut face asta”), iar după aceea să fie sărbătorită. În schimb, zise încet:

— Vreau doar ca tu să fii fericit, Shane.

După o clipă, adăugă:

— Ca să putem fi cu toții fericiți.

Se duse în baie, dădu drumul la robinete și se băgă sub duș. „Isuse Hristoase”, se gândi ea. „Ce naiba o să fac cu Shane?”

Clipi sub apa fierbinte, căutând pe băjbăite șamponul și, ridicând recipientul ca să-l poată vedea, se simți recunoscătoare că mai era încă un pic de șampon în el. Își dădu pe păr și se întrebă ce ar mai fi putut să facă pentru a-l ajuta pe Shane. La urma urmei, era bărbat în toată firea. Avea 39 de ani. (Deși, în general părea mai tânăr. Mult, mult mai tânăr. Ei îi plăcea să glumească spunând că Shane era cel de-al patrulea copil al ei.) Îl speria faptul că va împlini 40 de ani? Sau chiar avea legătură cu banii și cu faptul că Shane nu mai câștiga nici un ban de cel puțin zece ani?

Dar asta nu era nimic nou. Îl întreținea aproape din ziua în care s-au cunoscut, cu cincisprezece ani în urmă. Ea lucra la departamentul de dezvoltare al unei case de filme, iar el urma să devină un mare cineast. Nu regizor, cineast. Era cu trei ani mai tânăr decât ea, ceea ce era un lucru foarte îndrăzneț pe vremea aceea – o femeie de 27 de ani cu un bărbat de 24 – și era îndeajuns de frumos

pentru a fi actor. Dar actoria nu era ceva suficient de intelectual. Era sub demnitatea lui. Locuia cu trei tipi într-o dărăpănată de pe o stradă pietonală din Santa Monica, fapt care nu era prielnic pentru o relație (sau măcar pentru o aventură), așa că s-a mutat cu ea după două săptămâni. Era, spunea el, un geniu creator. Ea era cea pragmatică. Și nu o deranja asta. El era superb. Și drăguț. Însă întotdeauna un pic prea sensibil. Scria primul lui scenariu și încerca să facă rost de bani pentru filmul lui independent. Ea l-a ajutat. A fost nevoie de doi ani și de 300.000 dolari pentru a-l face și, pe urmă, Shane s-a dus la Sundance, iar filmul a fost un succes, așa că s-au căsătorit.

Dar apoi, în maniera tipică de la Hollywood, nu s-a întâmplat nimic. Shane a primit comenzi pentru a scrie scenarii, însă nici unul nu a ajuns vreodată să fie ecranizat. Adevărul era că nu erau foarte bune, lucru pe care Wendy nu l-a împărtășit cu nimeni. Își spunea că nu conta – el o sprijinea și era un tată grozav și se distrau, așa că ei nu-i păsa. Și, din motive pe care nu a putut niciodată să le înțeleagă pe deplin, cariera ei a avansat din ce în ce mai mult. De fapt, cariera ei era acum una de mare succes, dar lui Wendy nu-i plăcea să se gândească prea mult la asta. Poziția ei era importantă doar pentru că însemna că nu trebuiau să-și facă griji în legătură cu banii, deși, în taină, ea își făcea griji pentru bani tot timpul. Își făcea griji că va fi concediată sau că i se vor termina banii – și atunci, ce aveau să se facă? Iar acum Shane, care trecuse de la scrierea de scenarii la scrierea unui roman (nepublicat încă), încerca să deschidă un restaurant. Ea băgase deja 250.000 dolari. Nu știa prea multe despre proiect, pentru că nu avea timp. Probabil că avea să fie un dezastru. Însă atunci va putea să deducă banii din impozite...

Ieși de sub duș și, în timp ce făcea asta, Shane intră în baie și îi dădu telefonul mobil. Îl privi curios.

— E Josh, zise el strâmbându-se.

Ea oftă plictisită. Josh era unul dintre cei trei asistenți ai ei, un tânăr arogant de 23 de ani care nu se obosea să ascundă faptul că credea că el ar trebui să aibă slujba ei. Wendy încercase să-l facă pe Josh să priceapă limpede că diminețile erau timpul alocat familiei și că nu voia să preia apeluri telefonice înainte de ora nouă decât dacă era o urgență. Însă Josh nu asculta niciodată și, de regulă, o suna de cel puțin trei ori între 7:30 și 9:15, când ajungea ea la birou.

Își puse telefonul la ureche în timp ce se ștergea cu prosopul pe picioare.

— Vesel și devreme, ca de obicei, Josh.

Urmă un moment de tăcere care semăna cu o acuzație. Era ceva de neînțeles pentru Josh că oamenii ar putea avea o viață și în afara muncii lor și, dacă aveau, atitudinea lui părea să spună că ei nu ar trebui să se afle într-o poziție de putere – mai ales deasupra lui.

— Vic-tor Mat-rick tocmai a sunat, zise Josh silabisind cu emfază. M-am gândit că probabil vei considera că *asta* e important.

La dracu', vru ea să urle. La dracu', la dracu', la dracu'. Victor Matrick era directorul executiv Splatsh-Verner, care deținea acum Parador Pictures, unde ea era președintă.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că nu ești disponibilă acum, dar că voi încerca să te contactez.

Făcu o pauză.

— Să încerc să-l sun acum?

— O secundă, te rog.

Se înfășură în prosop și ieși grăbită din baie, pe lângă bucătăria deschisă. Doamna Minniver sosise și, încruntată, le dădea copiilor să mănânce chifle cu cremă de brânză; în mod miraculos, Tyler și Magda erau amândoi îmbrăcați pentru școală.

— Bună dimineața, zise doamna Minniver fără chef, cu accentul ei englezesc tăios.

Avea salariul de 150.000 de dolari pe an și lui Wendy îi plăcea să spună în glumă că, în timp ce majoritatea bonelor erau plătite cu 100.000 de dolari, accentul doamnei Minniver costa 50.000 dolari în plus. Wendy îi făcu repede cu mâna și intră zorită în cămăruța din spate pe care o numeau „birou”. Înăuntru se aflau un birou din metal, un computer nou-nouț, câteva cutii nedespachetate, jucării, diverse DVD-uri, o bandă de alergare (folosită o singură dată) și trei perechi de schiuri. Se așază pe scaunul de birou tapisat și spuse la telefon:

— Acum poți să încerci să-l suni pe Victor.

Prosopul îi alunecă și își privi pieptul. Dumnezeu, sâni ei chiar erau lăsați. Cândva fuseseră mândria și bucuria ei, dar acum semănau cu două pere mari și turtite. Trebuia să se gândească serios la chirurgia plastică...

— Îl am pe Victor Matrick pe fir, se auzi vocea lui Josh, pe jumătate răutăcioasă, pe jumătate lingușitoare.

— Bună, Victor, zise ea cu vioiciune.

— Sper că nu te deranjez, susură Victor.

— Deloc.

— Filmul ăsta pe care o să-l vizionăm. *Porcul bălțat*. Presupun că e un film la care pot să-mi duc nepoții, nu?

Ce dracu'? Despre ce dracu' vorbea?

— Bănuiesc că depinde de cât de mari sunt nepoții tăi, Victor, zise ea cu precauție.

Era posibil ca el să nu știe nimic despre film? Adăugă:

— Este marea noastră comedie romantică pentru lansarea din decembrie...

— Deci nu e un film pentru copii, zise Victor.

— Nuuu, făcu Wendy cu grijă. E o comedie romantică a cărei acțiune se învâрте în jurul unui restaurant de fițe din West Village. Vedetele care joacă în el sunt Jenny Cadine și Tanner Cole...

— Știam că Jenny Cadine joacă în el și m-am tot întrebat de ce a acceptat să joace rolul unui

porc, exclamă Victor și (slavă Domnului, se gândi Wendy) râse zgomotos, în hohote.

— Asta e ceva ce sunt sigură că majorității Americii i-ar plăcea să vadă, dar, de fapt, „Porcul bălțat“ e numele unui restaurant, Victor.

— Ei bine, Wendy, zise Victor revenindu-și din accesul de râs, de-abia aștept să te văd la cinci.

— Exact, Victor. La ora cinci, zise ea mios, vrând să urle.

Proiecția era programată pentru ora patru de două săptămâni.

— Credeam că vizionarea e la patru, șuieră Josh de îndată ce Victor închise.

Era o procedură standard ca asistenții să rămână pe fir, ca să poată lua notițe în timpul conversației dacă era necesar.

— Era, zise Wendy sarcastic. Dar acum bănuiesc că e la cinci. Așa că va trebui să suni pe toată lumea ca să schimbi ora.

— Și dacă n-or să poată?

— Vor putea, Josh, crede-mă. Le spui pur și simplu că Victor Matrick a schimbat ora.

Wendy închise și se lăsă pe spătarul scaunului cu un geamăt. De ani de zile, lumea zicea că Victor Matrick, pe care toți îl numeau „Bătrânul“, o lua razna, iar telefonul din această dimineață părea a fi o dovadă. Numai asta îi mai lipsea: dacă Victor înnebunea și era silit să renunțe la funcția de director executiv, compania avea să aducă pe cineva care să-l înlocuiască și probabil că ea va fi prima persoană concediată. Cei aflați în funcția ei întotdeauna erau concediați. Indiferent de realizările ei, președintele de la Parador Pictures avea să fie o alegere personală, arbitrară, a noului director executiv. Și ce o să se facă atunci? Ce o să se întâmple cu copiii ei? Cu Shane?

„Fir-ar să fie“, se gândi ea ridicând prosopul. Asta însemna că va trebui să muncească și mai mult și că va trebui să fie deșteaptă. Probabil că îl

vor înlocui pe Victor din interior, ceea ce însemna că va trebui să înceapă să cultive relațiile cu diverșii președinți de departamente și cu directorii executivi care îi raportau lui Victor. Momentul nu putea fi mai rău. Parador lansa șaisprezece filme pe an, care erau toate supervizate de ea – de la cumpărarea drepturilor de autor pentru material la angajarea scenariștilor, regizorilor, actorilor și echipei de filmare, la aprobarea bugetelor, vizitarea platourilor și locațiilor de filmare, vizionarea materialului filmat zilnic și furnizarea de îndrumări pentru editori, iar apoi deciziile privind bugetele pentru publicitate, promovarea și, în sfârșit, participarea la premiere – însă, pe lângă toate acestea, era în preproducție filmul pe care îl considera cel mai important din cariera ei.

Se numea *Pelerini în zdrențe* și filmările erau programate să înceapă în două luni. *Pelerini în zdrențe* era Filmul cel Mare – filmul pe care toată lumea din industria cinematografică visa să-l facă într-o bună zi – genul de film pentru care trăiau oamenii ca ea, care te făcea să *vrei* să intri în industria filmului de la bun început. Însă, în acest moment, *Pelerini în zdrențe* era asemenea unui bebeluș. Avea nevoie de atenție permanentă – îmbăiere, hrănire și schimbarea scutecelor – dacă era să supraviețuiască următoarei etape de viață. Ultimul lucru de care avea ea timp acum era să se țină de conversații de curtoazie...

Îi sună telefonul și, uitându-se la numărul afișat pe ecran, văzu că era încă un apel din clădirea Splatsh-Verner. Oare o suna din nou Victor?

— Alooo? zise ea pe un ton vesel.

— Wendy? se auzi o voce timidă, circumspectă, de partea cealaltă. Sunt Miranda. Miranda de la Ney... Asistenta lui Nico O'Neilly...

Avea un ton de parcă ar fi avut toată ziua la dispoziție (ceea ce probabil era adevărat, se gândi Wendy) și îi răspunse vioi:

— Da, Miranda, ce mai faci?

— Sunt bine..., zise Miranda încet.

Apoi, dregându-și glasul, adăugă:

— Nico m-a pus să verific dacă mai poți să iei prânzul cu ea astăzi la Michael's?

— A, da. Prânzul.

Wendy uitase de prânz și probabil că l-ar fi anulat, din cauza vizionării, însă se răzgândi repede. Dacă Victor se autodistrusea, sprijinul lui Nico avea să fie neprețuit. Mai ales că Nico era în plină ascensiune la Splatsh-Verner, încercând în taină să devină președinta întregii divizii de reviste, ceea ce ar fi plasat-o imediat sub Victor ca putere. Spera doar ca Nico să poată să-i facă rost de o slujbă înainte ca Victor să-și piardă mințile.

Stând dreaptă pe bancheta mașinii luxoase de serviciu care o ducea la eliportul East Side, Nico O'Neilly deținea, credea ea, controlul perfect. Purta o cămașă creponată neagră care îi scotea în evidență pielea aurie și un costum bleumarin închis făcut la Paris de una dintre croitoresele speciale ale lui Victory. Costumul era înșelător de simplu și frumusețea era dată de croiala perfect ajustată pe corpul ei. Avea cel puțin cincizeci de astfel de costume (unele cu pantaloni), din țesături care variau de la mătase albă la tweed maro, ceea ce însemna că nu putea să se îngrașe nici măcar jumătate de kilogram, dar și că nu trebuia nicio dată să-și facă griji în legătură cu ce să îmbrace dimineața. Consecvența ei vestimentară le oferea angajaților și colegilor săi sentimentul că știau întotdeauna la ce să se aștepte din partea ei, iar lui Nico îi oferea liniștea mentală de a ști că fiecare zi va începe la fel...

„O, Doamne“, se gândi ea.

Mașina se afla acum pe Șoseaua FDR și, întorcând capul, aruncă o privire la clădirile cafenii, mohorâte, ale proiectelor imobiliare care se întindeau

pe cvartale întregi de-a lungul șoselei. Se deprimă la vederea acestei uniformități și, dintr-odată, se simți înfrântă.

Se foi stingherită pe banchetă. În anul care trecuse, începuse să trăiască aceste momente de goliciune disperată, ca și cum nimic nu conta cu adevărat, ca și cum nimic nu avea să se schimbe niciodată, ca și cum nu exista nimic nou; și putea să-și vadă viața întinzându-se înaintea ei – o zi lungă, nesfârșită, după alta, în care fiecare zi era, în esență, la fel. Până una alta, timpul continua să curgă și tot ce i se întâmpla era că devenea mai bătrână și mai mică, iar într-o bună zi nu va fi mai mare decât un punct și atunci avea pur și simplu să dispară. Puf! Ca o frunzuliță arsă sub o lupă ținută la soare. Aceste sentimente erau șocante pentru ea, deoarece nu mai simțise oboseala de lume. Nu avusese niciodată timp. Toată viața ei se străduise din răspuțeri să devină ceea ce era acum – personajul puternic Nico O'Neilly. Iar apoi, într-o dimineată, timpul o ajunsese din urmă și se trezise acolo. Sosise la destinație și avea toate lucrurile pentru care muncise atât de mult: o carieră uimitoare, un soț iubitor (ei bine, oarecum), pe care îl respecta, și o fiică minunată de 11 ani pe care o adora.

Ar fi trebuit să fie în culmea fericirii. Însă se simțea obosită. Ca și cum toate acele lucruri aparțineau altcuiva.

Își înfipse cu putere tocul unui pantof în degetul de la celălalt picior. Nu va gândi așa. Nu avea de gând să permită unui *sentiment* accidental, inexplicabil, să o demoralizeze.

Mai ales în această dimineată, care, își reaminti ea, era atât de importantă, în mod potențial, pentru cariera ei. De trei luni se străduia să obțină o întâlnire cu Peter Borsch, noul director executiv de la Huckabees, giganticul lanț de magazine care era pe punctul de a cuceri lumea. Huckabees nu

își făceau publicitate în reviste, dar ăsta nu era un motiv ca acest lucru să nu se schimbe. Ei i se părea ceva firesc, însă era singura din divizia de reviste care se gândise să încerce să abordeze Huckabees, o companie pe care cei mai mulți de la Splatsh-Verner o considerau „inferioară”. Nico, însă, nu era o snoabă și urmărise cariera lui Peter Borsch ani de zile prin intermediul *Wall Street Journal*. Peter era genul de om care se ridicase de jos, însă, în același timp, era absolvent al Facultății de Management al Afacerilor de la Harvard, unde beneficiase de bursă completă. Acum că Peter era instalat ca director executiv, era sigură că acesta avea să facă schimbări mari și Nico voia să fie din start în miezul lucrurilor. Dar până și obținerea unei întâlniri necesitase săptămâni în șir de curtare a lui Peter: îi trimisese bilete scrise de mână, articole și cărți de care ea se gândise că acesta ar putea fi interesat, inclusiv un exemplar rar din prima ediție a *Artei războiului* – și, în sfârșit, cu doar cinci zile în urmă, Peter însuși o sunase și consimțise să se vadă cu ea.

Nico scoase o pudrieră și își retușă rapid machiajul. Obținerea acestei întrevederi nu făcea întocmai parte din slujba ei (teoretic, intră în atribuțiile șefului ei, Mike Harness), dar, cu șase luni în urmă, Nico hotărâse că starea proastă care o încerca în ultima vreme era pur și simplu rezultatul sentimentului de a se afla într-un punct mort. Era minunat, și interesant, și incitant să fie editor-șef la revista *Bonfire*, însă deținea această poziție de șase ani, de când avea 36 de ani, atunci când devenise cel mai tânăr editor-șef din istoria de cincizeci de ani a revistei. Și, din nefericire, succesul era precum frumusețea: nu mai era atât de incitant după ce stătuse în casă cinci zile, purtând șosete murdare. Așa că se hotărâse să avanseze în ierarhie în cadrul companiei. Cea mai importantă poziție era cea de director executiv al Splatsh-Verner,

dar, pentru a obține această slujbă, trebuia să cucerească mai întâi poziția imediat următoare, devenind șefa diviziei de reviste. Singura piedică potențială era șeful ei, Mike Harness, cel care o angajase cu șase ani în urmă. Însă exista o regulă care trebuia încălcată: nici o femeie nu reușise încă să ajungă în funcția de director executiv la nici o divizie din cadrul companiei Splatsh-Verner și sosise vremea ca lucrurile să se schimbe.

Iar Nico plănuia să facă această schimbare.

Mașina trecu printr-o deschizătură în gardul de sârmă care înconjura locul de aterizare și se opri la câțiva metri de elicopterul Sikorsky verde, care stătea liniștit pe pistă. Nico se dădu jos din mașină și se îndreptă în pas vioi către elicopter. Însă, înainte de a ajunge la el, se opri brusc, surprinsă de zgomotul unei mașini care se apropia din spate. Se întoarse și văzu un Mercedes albastru-închis care intra în viteză pe poartă.

„Asta nu-i posibil“, se gândi ea, cu un amestec de mânie, supărare și uimire. Mercedesul îi aparținea lui Mike Harness, director executiv și președinte al Verner Publications. Firește, ea îi spusese lui Mike despre întrevvedere – de câteva ori, de fapt, și chiar îi sugerase să meargă și el –, dar Mike respinsese ideea în mod batjocoritor, afirmând că avea treburi mai importante de care să se ocupe în Florida. Faptul că nu se afla în Florida și că, în schimb, își făcuse apariția la eliport nu însemna decât un singur lucru: avea de gând să-și asume meritele pentru întrevvedere.

Nico miji ochii în timp ce Mike cobora. Mike, care avea un pic peste 50 de ani și era înalt și bronzat în mod nenatural din cauza utilizării excesive de produse autobronzante, se îndreptă spre ea cu un aer plouat. Fără îndoială, știa că ea s-a enervat, dar într-o corporație ca Splatsh-Verner, unde tot ceea ce spuneai, făceai și purtai putea alimenta dozatoarele de apă, era întotdeauna imperativ să-ți

ascunzi emoțiile. Dacă l-ar înfrunta pe Mike, ar fi catalogată drept scorpie. Dacă ar ridica vocea, ar numi-o isterică. Iar apoi toată lumea ar vorbi despre cum s-a pierdut ea cu firea. În schimb, îl privi pe Mike afișând un zâmbet ușor nedumerit:

— Îmi pare rău, Mike, zise ea. Cineva trebuie să fi încurcat programul. Asistentul meu a rezervat elicopterul acum cinci zile pentru întâlnirea de la Huckabees.

„Acum mingea e din nou în terenul lui“, se gândi ea. Va fi nevoit să admită că dădea buzna la întâlnirea ei.

— După toată munca depusă de noi ca să obținem această întâlnire, am decis că ar fi mai bine să merg și eu să-l văd personal pe Borsch ăsta, spuse Mike.

„Ca pe urmă să te duci la Victor Matrick și să încerci să-i povestești cum ai aranjat tu însuși întâlnirea“, se gândi Nico, fierbând în tăcere.

Ea dădu din cap, afișând expresia obișnuită de totală impasibilitate. Perfidia lui Mike era incalificabilă, dar nu neașteptată – nu erau decât afaceri, ca de obicei, pentru directorii de la Splatsh-Verner, unde, în esență, orice era permis, atâta timp cât puteai să scapi cu fața curată.

— Să mergem, atunci, zise ea calm și urcă treptele elicopterului.

În timp ce se așeza pe scaunul somptuos din piele, se gândea că ei îi luase trei luni să aranjeze această întâlnire cu Peter Borsch, iar lui Mike îi luase vreo trei minute să o strice. Mike se așeză lângă ea, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și zise:

— Hei, ai primit ultimul comunicat al lui Victor? Chiar că își pierde mințile, nu-i așa?

— Mhm, făcu Nico pe un ton neutru.

Comunicatul în discuție era un e-mail trimis de Victor Matrick tuturor angajaților cu privire la jaluzele. „Toate jaluzelele trebuie să fie ridicate

exact la jumătatea ferestrelor sau la fix un metru de pervaz“. Ca majoritatea celor care dețineau o funcție de director executiv, Victor, care avea în jur de 75 de ani sau poate chiar 80, era de o excentricitate notorie. La câteva luni o dată făcea o plimbare neanunțată pe holurile din clădirea Splatsh-Verner, iar rezultatul erau aceste comunicate. Din cauza vârstei și a comportamentului său ciudat, toți directorii erau convinși că Victor era nebun și că nu putea să mai reziste mult. Însă spuneau asta de cinci ani deja, iar Nico nu era neapărat de acord. Victor Matrick era în mod sigur țicnit, dar nu în felul în care credea lumea.

Nico luă un exemplar din *Wall Street Journal* și îl deschise cu zgomot. Aproape toți directorii mari de la Splatsh-Verner ținteau să ocupe poziția lui Victor, inclusiv Mike și un alt director problematic, Selden Rose. Selden Rose era președintele diviziei de televiziune prin cablu și, deși el și Wendy se aflau pe poziții egale, Wendy își făcea tot timpul griji că Selden Rose încearcă să-și extindă teritoriul pentru a cuprinde și divizia ei. Nico nu știa ce să creadă despre Selden Rose, dar într-o companie ca Splatsh-Verner, oricine care se afla într-o poziție de putere se putea întoarce împotriva ta într-o clipă. Nu era suficient să-ți faci treaba în fiecare zi, trebuia, de asemenea, să petreci o grămadă de timp protejându-ți poziția, în timp ce, în taină, complotai ca să avansezi.

Nico fixa ziarul cu privirea, prefăcându-se că o interesează un articol despre vânzările cu amănuntul. Bănuia că Mike nu și-ar fi putut închipui niciodată că ea voia poziția de director executiv la Splatsh-Verner. Din cauza intrigilor de tip bizantin și a presiunilor enorme pe care le presupunea, nu era genul de slujbă la care să aspire majoritatea femeilor – sau a bărbaților, la urma urmei. Însă lui Nico nu-i era rușine de ambiția ei și douăzeci de ani de viață corporatistă o convinseseră că putea

să facă orice treabă la fel de bine ca un bărbat, ba poate chiar mai bine.

„Uită-te la Mike“, se gândi ea, aruncându-i o privire. Aplecat în față, încercând să-i strige ceva despre sport pilotului, peste zgomotul motoarelor, care tocmai porniseră. Corporațiile erau pline de bărbați ca Mike – bărbați care nu păreau a fi excepțional de deștepți sau interesați, dar care știau cum să joace jocul. Știau cum să se alieze cu alți bărbați puternici; erau întotdeauna cordiali și loiali, erau „buni coechipieri“; își croiau drum în sus în ierarhia corporatistă, știind pe cine să pupe în cur și când. Nico suspecta adesea că Mike a devenit director executiv și președinte la Verner Publications deoarece reușea întotdeauna să-i facă rost lui Victor Matrick, care era obsedat de toate genurile de sport și competiții, de bilete la toate evenimentele sportive importante la care se ducea, firește, și Mike.

„Ei bine, Mike Harness nu e singurul care știe cum să joace jocul“, se gândi ea supărată. Cu câțiva ani în urmă, nu s-ar fi simțit bine încercând să ia slujba șefului, mai ales unui șef ca Mike, care era, în general, o persoană rezonabilă. Însă în ultimul an, atitudinea lui Mike față de ea se schimbase. La început în mod subtil, cu muștrări în timpul ședințelor, iar apoi mai direct, când a uitat intenționat să o treacă pe lista participanților la întrunirea bianuală a corporației. „Iar acum, asta“, se gândi ea: să încerce să preia controlul asupra întrevederii ei cu Huckabees – o întâlnire pe care Mike nu s-ar fi gândit niciodată să o organizeze el însuși și, chiar dacă s-ar fi gândit, nu ar fi fost în stare să o pună în practică.

Elicopterul se desprinsese de sol brusc și Mike se întoarse spre ea:

— Tocmai am citit un articol despre Peter Borsch și Huckabees în *Journal*, zise Mike. E o inițiativă bună. S-ar putea ca Borsch să pice taman bine.

Nico îi zâmbi indiferent. Articolul apăruse cu două zile în urmă și faptul că Mike avea de gând să sugereze că totul fusese ideea lui o umplu din nou de nervi. Nu mai putea nega evidența: Mike încerca să o zdrobească – în câteva luni, era posibil ca el să încerce chiar să o concedieze. Apariția lui în această dimineață nu era nimic altceva decât o declarație de război fățișă. De acum încolo, era care pe care. Dar anii de viață corporatistă o învățaseră să-și stăpânească sentimentele, să nu își lase niciodată adversarul să știe ce gândește sau ce plănuiește să-i facă dacă ar fi fost necesar. Împături ziarul și își netezi fusta. Ceea ce Mike nu știa era că ea făcuse deja demersuri pentru a-i zădărnici planurile.

Cu o lună în urmă, când asistenta ei dăduse de urma acelui exemplar din prima ediție a *Artei războiului*, ea se dusesese la Victor Matrick însuși ca să-i dea o permisiune specială pentru cheltuielile de cumpărare a cărții, care costa peste o mie de dolari. Firește, a trebuit să-i explice de ce avea nevoie de carte și ce eforturi făcuse până atunci, iar Victor o lăudase pentru „abordarea creativă”. Ironia era că dacă Mike n-ar fi exclus-o de pe lista participanților la întrunirea corporației, probabil că ea nu s-ar fi gândit să-l lucreze pe la spate. Însă omiterea ei de pe listă a fost o insultă fățișă despre care s-a vorbit săptămâni în șir înainte și după eveniment. „Dacă Mike voia să mă zdrobească, ar fi trebuit să fie mai deștept”, se gândi ea.

Dar Mike greșise și acum tot ce avea ea de făcut era să-i cânte în strună. Dacă întâlnirea de la Huckabees mergea prost, nu avea să fie vina lui Mike. Iar dacă mergea bine și Mike chiar se ducea la Victor, Victor va ști imediat ce se întâmplă. Nimic nu scăpa ochilor înspăimântători, albastru cu galben, ai lui Victor, căruia nu i-ar plăcea faptul că Mike s-ar dovedi atât de meschin.

Aceste gânduri, alături de conturul orașului care se profila la orizont, o făcură să se simtă din

nou luptătoarea de altădată. Pe când elicopterul zbura jos, pe lângă clădirile înalte care semănau cu o pădure de tocuri, Nico simți un frison asemănător cu excitarea sexuală, pe care îl trăia de fiecare dată când zărea familiarul peisaj din beton și oțel. „Orașul New York e încă locul cel mai grozav din lume“, se gândi ea, și era, fără îndoială, unul dintre puținele locuri din lume unde femeii ca ea pot nu numai să supraviețuiască, ci să și conducă. În timp ce elicopterul se avânta peste Podul Williamsburg, nu se putu abține să nu se gândească: „Am orașul ăsta la degetul mic“. Sau, în orice caz, așa intenționa, iar asta cât de curând.

Cafetiera scoase gălgăitul satisfăcut al unei creaturi care își golește intestinele atunci când scuipă apa prin filtru în recipient.

„Până și cafetiera mea e mai fericită decât mine“, se gândi Victory tristă, turnându-și lichidul amar într-o cană albă, simplă.

Trase cu ochiul la ceasul de pe perete, nevrând de fapt să-și amintească ce oră e. Era unsprezece dimineața și ea era încă acasă, în pijamalele din mătase chinezească albastră imprimate cu desene haioase cu cățeluși. Se gândi că asta ar fi putut să fie prin ea însăși un soi de glumă chinezească, deoarece nimic nu le plăcea mai mult chinezilor decât să-l mănânce pe cel mai bun prieten al omului.

„Fapt care e, de asemenea, în mod ironic, cât se poate de potrivit“, se gândi ea în timp ce își punea în cafea trei lingurițe cu vârf de zahăr. În ultimele trei săptămâni, s-a simțit de parcă ar fi fost ea însăși mâncată, doar că, în cazul ei, fusese și scuipată afară.

Încercase ceva nou și eforturile nu fuseseră apreciate. Lumea era un loc foarte dur.

Își luă cana și ieși agale din bucătărie, trecu prin camera de lucru, cu rafturi pentru cărți zidite în perete și plasmă, și prin foaier, și coborî treptele

în livingul construit ceva mai jos, în care exista un șemineu funcțional. Apartamentul era ceea ce agenții imobiliari numeau „o mică nestemată“ și, privind în sus la tavanul boltit, aflat la trei metri și jumătate înălțime, de care era atârnat un splendid candelabru vechi din cristal de Baccarat, ea se întrebă cât timp își va mai putea permite să locuiască acolo.

Compania ei se afla acum în mod oficial în criză.

De-a lungul ferestrelor cu zăbrele care dădeau spre stradă se afla un divan lung pe care se așeză, obosită. În ultimele două săptămâni și jumătate călătorise, plecând din oraș la trei zile după dezastroasa prezentare de modă, iar pe măsuta de mahon din sufragerie se afla încă un teanc ordonat cu ziarele în care apăruseră cronici despre prezentarea ei. Criticii nu au fost amabili. Trecuse aproape o lună, dar ea încă își amintea fiecare cuvânt usturător: „Nu e o victorie“, „A răătăcit drumul“, „Dezamăgitor“ și, cel mai rău: „Cine ar purta vreodată asemenea haine și, dacă ar purta, unde ar face-o?“. Iar apoi, finalul neașteptat: „Victory Ford e mai mult un om de divertisment decât o creatoare de modă, un adevăr care a devenit cât se poate de limpede cu ocazia celei mai noi colecții, în care a încercat să facă modă la nivel înalt...“ – cuvinte care persistau în mintea ei ca un miros urât. Știa că mulți artiști nu citeau cronicile despre ei, dar Victory nu putea să facă asta; nu își putea permite să ignore realitatea neplăcută. Era mai bine să știe adevărul și să-l înfrunte. Probabil că ar fi trebuit să arunce cronicile, însă avea să le îndosarieze alături de celelalte, iar, într-o bună zi, le va reciti și va râde. Iar dacă nu va putea să râdă, nu va conta, pentru că nu va mai fi designer. Iar dacă nu va fi designer, iar nu va conta, căci va fi moartă.

Privi pe fereastră și oftă. Probabil că era prea bătrână pentru a vedea lumea în alb și negru,

pentru a mai crede că, dacă nu putea fi creatoare de modă, era mai bine să fie moartă. Însă așa simțise toată viața ei, din momentul acela când avea opt ani și, stând în sala de așteptare de la cabinetul stomatologic, pusese mâna pentru prima oară pe un număr din *Vogue* (mai târziu și-a dat seama că dentistul ei trebuie să fi fost mai șic decât îl crezuse ea). Uitându-se la paginile nesfârșite cu modă, a fost transportată brusc într-o altă lume – un loc care părea să aibă posibilități nelimitate, unde orice putea deveni realitate. Și apoi recepționera îi strigase numele și ea se uitase în sus, surprinsă să descopere că stătea pe un scaun verde din plastic turnat, într-o cămăruță cu pereți coșcoviți de culoarea muștarului, și fiecare detaliu din încăpere se mărise ca printr-o lupă și ea avusesese o revelație. Și-a dat seama brusc de menirea ei. Avea să fie creatoare de modă. Era destinul ei.

Era o ciudată, desigur, însă pe atunci nu știa asta. Pe atunci era copil și, mulți ani după aceea, a presupus că toată lumea era exact ca ea – și că, la fel ca ea, toți știau cu exactitate care era menirea lor în viață. Își amintea că, și la vârsta de zece ani, le spunea cu îndrăzneală altor copii că va fi creatoare de modă, deși habar n-avea cum să ajungă acolo sau cu ce se ocupau exact creatorii de modă...

„Acea ignoranță tinerească a fost, probabil, un lucru bun“, se gândi ea, ridicându-se și plimbându-se de colo până colo pe covorul oriental din fața șemineului. Această ignoranță îi permisesese să-și urmeze plină de curaj visul nebunesc, în moduri în care acum nu ar fi îndrăznit să o facă.

Clătină din cap, amintindu-și cu drag acele prime zile la New York. Pe atunci totul era atât de nou și de incitant. Avea foarte puțini bani, dar nu-i era frică – exista un singur loc în care să meargă și anume în sus. Chiar din primele ei zile la New York, orașul a părut să o ajute să își atingă visul. La 18 ani, s-a mutat la New York pentru a urma

cursurile Institutului de Modă și într-o bună zi – era într-o zi de toamnă timpurie, când vremea era încă blândă, dar în aer se simțea șuieratul iernii, o zi nu cu mult diferită de cea de azi – mergea cu metroul și o femeie a întrebat-o de unde și-a cumpărat jacheta pe care o purta. Victory a privit părul vopsit în șuvițe al femeii și costumul ei impecabil, asortat cu o cămașă cu un mic papion încorporat, care era la modă pe atunci, și, cu aroganța tinereții, a răspuns cu îndrăzneală:

— E făcută de mine. Sunt creatoare de modă.

— Dacă ești creatoare de modă, a spus femeia ca și cum nu ar fi crezut-o (și de ce ar fi crezut-o, se gândi Victory – era slabă și cu pieptul plat ca un băiat și părea mult mai tânără decât cei 18 ani ai ei), atunci ar trebui să treci pe la mine.

Femeia a scotocit în poșeta Louis Vuitton (Victory nu a putut uita niciodată geanta aia – o considerase foarte șic) și i-a dat o carte de vizită, spunând:

— Achiziționez haine pentru un magazin. Treci pe la mine la ora zece luni dimineață și adu-mi colecția ta.

Victory nu avea o colecție, însă nu intenționa să lase ca asta să-i stea în cale. Întâlnirea miraculoasă cu femeia aceea – numele ei era Myrna Jameson – se întâmplase la cinci după-amiaza într-o miercuri. Până luni la 8:33 dimineața (ceea ce i-a lăsat suficient timp cât să facă un duș și să ajungă în Cartierul Confecțiilor până la zece), Victory a conceput prima ei colecție din șase piese, incluzând jacheta. A petrecut cele cinci zile dintre cele două întâlniri și și-a cheltuit toți banii de chirie – două sute de dolari – desenând modele, cumpărând materiale și cosând hainele la mașina de cusut dăruită de părinții ei la absolvire. A muncit zi și noapte, dormind pe apucate pe canapeaua extensibilă uzată pe care o salvase de pe stradă. Orașul era diferit pe atunci – sărac și pe cale să

se prăbușească — ținut în viață doar de hotărârea neabătută și cinismul de oțel al locuitorilor săi. Dar, sub ruine, trăia optimismul sănătos al posibilității și, în timp ce muncea, părea că tot orașul pulsa împreună cu ea. Croia și cosea pe fundalul sonor alcătuit de amestecul claxoanelor, strigătelor și muzicii care se auzea din boxe fără întrerupere. Nu a luat în calcul posibilitatea eșecului.

Myrna Jameson achiziționa marfă pentru Marshall Field's, celebrul magazin universal din Chicago, și biroul ei era situat într-o clădire ca o peșteră de pe 7th Avenue și Strada 37. Cartierul Confecțiilor era ca un bazar arăbesc. Străzile erau mărginite de magazine care funcționau ca afaceri de familie, în care se găseau țesături, articole de mercerie, nasturi, fermoare și lenjerie intimă de damă; camioane cu motorul pornit împrăștiu gaze de eșapament în aer, în timp ce muncitorii împingeau rasteluri cu haine și blănuri prin mulțimea de oameni. Hoți de buzunare, vagabonzi și prostituate pândeau în apropiere de intrările clădirilor și Victory a strâns puternic la piept geanta în care era colecția ei din șase piese, gândindu-se ce ironic ar fi fost să fi lucrat atât de mult la ea doar pentru a-i fi furată.

Biroul Myrnei Jameson era alcătuit din două încăperi aflate la mijlocul unui coridor lung acoperit cu linoleum deprimant; în prima încăpere era o tânără care semăna la față cu o albină furioasă, ale cărei unghii lungi scoteau un țâcănit zgomotos pe telefon. În spatele unei uși deschise era biroul Myrnei; Victory a zărit un picior acoperit cu un dres negru, într-un pantof elegant cu vârful ascuțit. Myrna era prima femeie de carieră pe care Victory o întâlnește vreodată și, pe atunci, femeile de carieră nu trebuiau să fie amabile. Myrna a ieșit din birou și a măsurat-o pe Victory cu privirea:

— Așadar ai venit, a spus ea cu o voce tăioasă, dură. Hai să vedem ce ai pentru mine.

Cele cinci nopți de nesomn și-au cerut brusc tributul și Victory aproape că a izbucnit în lacrimi. Pentru prima oară, și-a dat seama că era posibil ca Myrnei să nu-i placă hainele din colecția ei și gândul eșecului a fost devastator. Rușinea ar fi putut să o nenorocoască; ar fi putut să-i marcheze tot restul vieții. Dacă ar fi continuat să încerce și să dea greș? Ar fi trebuit să se întoarcă acasă și să lucreze la centrul de fotocopiere, ca prietena ei cea mai bună din liceu, care nu reușise să plece din orașelul lor...

— Astea sunt drăguțe, a spus Myrna examinând colecția.

Felul în care se uita la articole, ridicându-le, întorcându-le și cercetând cu atenție materialul, a făcut-o pe Victory să se simtă de parcă ea însăși ar fi fost analizată. În lumina orbitoare a neonului, a văzut că pielea Myrnei era ciupită de vărsat și că încercase să o acopere cu un strat gros de fond de ten.

— Bineînțeles că nu ai vreun istoric de vânzări, nu-i așa? Sau e ceva ce ar trebui să știu și nu-mi spui? a zis Myrna privind-o cu suspiciune.

Victory habar nu avea despre ce vorbea Myrna.

— Nu..., a răspuns ea șovăitor. Eu doar...

— Ai mai vândut vreodată în vreun magazin? a întrebat Myrna pe un ton nervos.

— Nu, a răspuns Victory. Asta e prima mea colecție. Nu e o problemă, nu-i așa? a întrebat ea începând să intre în panică.

Myrna a ridicat din umeri:

— Toată lumea trebuie să înceapă de undeva, corect? Înseamnă doar că nu pot să fac o comandă mare. Va trebui să încep cu o comandă mică și, dacă se vând, vom cumpăra mai multe sezonul următor.

Victory a dat din cap, uluită.

După aceea, a ieșit alergând în stradă, amețită de triumf. Avea să mai trăiască genul acesta de

moment al succesului care schimbă viața, dar nu a mai fost niciodată la fel ca prima dată. A pornit-o cu pași mari pe Strada 37 către 5th Avenue, fără să știe încotro mergea, ci doar că voia să se afle în miezul lucrurilor. A mers pe 5th Avenue, făcând slalom cu bucurie printre trecători și oprindu-se la Rockefeller Centre ca să-i privească pe patinatori. Orașul era precum un Oz argintiu, plin de posibilități magice, și abia când a ajuns în parc și își consumase o parte din energie, s-a dus la o cabină telefonică și a sunat-o pe prietena ei de la Institutul de Modă, Kit Callendar.

— A spus că vrea să înceapă cu o comandă mică, dar mi-a cerut optsprezece articole! a exclamat Victory.

Comanda li s-a părut enormă amândurora și, în acel moment, nu și-ar fi putut închipui că într-o bună zi va primi comenzi pentru zece mii...

Încă trei săptămâni de cusut până noaptea târziu au dus la finalizarea primei ei comenzi și și-a făcut apariția la biroul Myrnei cu hainele în trei pungi de supermarket.

— Ce cauți aici? a întrebat Myrna.

— Ți-am adus lucrurile, a spus Victory cu mândrie.

— Nu ai un curier? a întrebat Myrna, șocată. Ce să fac eu cu pungile astea?

Victory zâmbi la această amintire. Pe atunci, nu știa nimic despre aspectele tehnice ale meseriei de designer; habar n-avea că existau săli pentru croit și pentru cusut, unde se făceau hainele designerilor adevărați. Însă ambiția și dorința arzătoare (genul de dorință pe care își imagina că majoritatea femeilor o aveau pentru bărbați) au purtat-o înainte. Și apoi a primit un cec prin poștă pentru cinci sute de dolari. Toate articolele se vânduseră. Avea 18 ani și avea o afacere.

Între 20 și 30 de ani, a ținut-o tot așa. Ea și Kit s-au mutat într-un apartament micuț cu două

dormitoare din Lower East Side, pe o stradă plină de restaurante indiene și „magazine de dulciuri“ la subsol, în care se vindeau droguri. Croiau și coseau până când le oboseau ochii și apoi făceau turul vernisajelor de artă și cluburilor de noapte întunecoase, unde dansau până la trei dimineața. Abia dacă făcea suficienți bani pentru a-și acoperi costurile și cheltuielile de întreținere, însă nu conta. Știa că succesul cel mare se afla imediat după colț. Deocamdată, a trăi în metropolă și a face ceea ce visase dintotdeauna era suficient. Apoi a primit prima ei comandă mare de la Bendel's, un magazin renumit pentru sprijinirea tinerilor designeri care se străduiau să se afirme. A fost un alt punct de cotitură – comanda era îndeajuns de mare pentru a-i garanta propriul spațiu la etajul al treilea, cu numele și logoul ei pe perete – dar exista o problemă. Costul producerii efective a hainelor necesita o cheltuială imensă de bani gheață, mai mult de 20.000 dolari, bani pe care nu-i avea. A mers la trei bănci pentru a încerca să facă un împrumut, dar, de fiecare dată, directorii băncii i-au explicat cu răbdare că, pentru a obține un împrumut, trebuia să ai o garanție, ceva concret precum o casă sau o mașină pe care să ți-o poată lua ca să o vândă, dacă nu le puteai da banii înapoi.

Nu vedea nici o ieșire din această încurcătură, dar, într-o bună zi, i-a sunat telefonul și era Myrna Jameson. Ea i-a sugerat lui Victory să-l sune pe un tip pe nume Howard Fripplmeyer. Myrna i-a explicat că era un nemernic, un adevărat afacerist din industria confecțiilor, dar se afla în branșă de treizeci de ani și era posibil să o poată ajuta.

Howard Fripplmeyer a fost exact cum îi spusese Myrna și chiar mai rău. Prima lor întrevvedere a avut loc la o cafenea, unde Howard a înfulecat un sendviș cu pastramă fără să se deranjeze să șteargă urmele de muștar din colțul gurii. Avea haine maro și părul te băga în sperieți alarmant –

purta o meșă care îi depășea cu mult fruntea, ca o streășină. După ce a terminat de mâncat, și-a luat exemplarul din *Daily News* și a dispărut la toaletă timp de cincisprezece minute. Instinctul îi spunea lui Victory să plătească partea ei de consumație și să fugă, dar era disperată.

Când el s-a întors la masă, a spus că decisesese că ea e o investiție bună – avea potențial. Urma să bage 80.000 dolari în firma ei în cursul anului următor; în schimb, voia 30% din profit. Ei i s-a părut o afacere bună. Howard era groaznic și, pe lângă bădăranie, avea un miros ciudat, înțepător, dar ea și-a spus că nu era obligată să se culce cu el. În plus, avea nevoie de el.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în legătură cu banii, puștoaico, a spus el trăgând din a zecea țigară Newport pe care o fuma. Tu fă-ți griji în legătură cu moda. Sunt în branșa asta de treizeci de ani și înțeleg personalitățile creatoare. Când te gândești la bani, te ia amețeala.

Iar ea dăduse aprobator din cap, gândindu-se că da, exact asta pătea.

Avea încredere în Howard, dar numai pentru că nu avea suficientă experiență ca să nu aibă încredere în el. Howard i-a mutat „activitatea“ într-o sală mare dintr-o clădire din apropiere de 7th Avenue, unde sunetul avea ecou prin pereții coridoarelor zugrăvite în gri industrial și unde era nevoie de o cheie ca să intri la toaletă. Era o clădire care duhnea a disperare, a promisiuni și visuri ce nu aveau să fie împlinite niciodată, dar, după ce lucrase în apartamentul ei micuț, părea un uriaș pas înainte.

Iar hainele ei se vindeau. Howard i-a spus că firma va face 200.000 dolari în anul acela, o sumă care părea greu de închipuit. „Desigur, asta înainte să scazi cei 80.000 dolari ai mei plus procentul meu de 30%. Asta înseamnă 60.000 plus 80.000 – 140.000.“ Ei nu i s-a părut corect asta, dar era prea timidă ca să îl contrazică.

— Te jupoaie! a spus Kit.

În vecini locuia o femeie care era bancher și, într-o seară, Victory i-a explicat situația.

— Nimeni nu face afaceri așa, a zis femeia clătinând din cap. În plus, nu ai nevoie de el. Este foarte simplu – cerere și ofertă. Poți să faci asta singură.

Exista o singură problemă: nu se putea scăpa de Howard, cel puțin nu în mod legal. În entuziasmul ei de a rezolva problema banilor, Victory semnase un contract cu Howard, care îi dădea dreptul la 30% din profit pentru tot restul vieții ei.

Urma să fie legată veșnic de Howard și de duhoarea lui. Nu-i venea să creadă ce proastă fusese și, stând trează noaptea, întinsă în pat, se întreba dacă exista vreun mod de a scăpa de Howard în afară de a angaja pe cineva să-l ucidă. A jurat că, dacă avea să iasă din situația asta, nu-și va mai lua niciodată un asociat...

Și atunci Howard a făcut ceva ciudat. A deschis o altă firmă de modă în clădirea de peste drum.

Era ciudat, dar Victory nu s-a gândit prea mult la asta deoarece însemna că Howard nu mai era pe capul ei. În fiecare dimineață, el venea la birou făcând naveta din Five Towns de pe Long Island, îmbrăcat într-un treni ieftin și cărând o cutie din carton și ziarul *Daily News*. Cutia conținea întotdeauna trei cafele și pateuri. Primul lucru pe care îl făcea era să se apuce de vorbit la telefon, ceea ce îi ocupa următoarele trei ore, până când mergea la cafenea pentru masa de prânz. Howard părea să aibă o rețea nesfârșită de amici în branșa confecțiilor, cu care vorbea în continuu și Victory se întreba cum reușeau aceștia să facă vreo treabă. În principiu, nu o deranja, însă biroul era doar o sală mare, așa că nu aveai cum să scapi de Howard și conversațiile sale. Iar când, în cele din urmă, termina cu telefoanele, îi critica modelele.

— Țsta nu e bun, zicea el. Cine o să poarte așa ceva în Minnesota?

— Howard, eu sunt din Minnesota. Încerc să scap de Vestul Mijlociu...

— De ce? Ca să îți apară câteva poze drăguțe în *Vogue*? Pozele frumoase nu vând haine, să știi. Să ai nevoie de ceva pentru o sâmbătă seara când ieși cu iubitul tău, ei da, asta vinde haine. Și nimic prea la vedere. Băieții vor să-și vadă fetele în ceva drăguț și decent...

— Chiar vreau să-mi văd hainele în *Vogue*, șuiera ea aprig. Și o să le văd, îți promit...

Apoi Howard se apleca spre ea, astfel încât mirosul lui specific îi înghițea pe amândoi, și zâmbea. Dinții lui erau gri cu depuneri albicioase între ei, ca și cum nu se deranja cu spălatul pe dinți.

— Te uiți vreodată cu atenție la designerii din *Vogue*? o întreba el. Halston, Klein... chiar și Scaasi, care obișnuia să fie Isaacs, dar a decis să-și ortografieze numele invers... sunt cu toții poponari evrei. Ai văzut vreo femeie designer acolo? În nici un caz. Asta pentru că, atunci când e vorba de modă sau de orice altceva, până la urmă... cinematografie, arhitectură, pictură – cei mai buni sunt tot bărbații. Și există un motiv pentru asta...

Howard nu-i spunea niciodată care era acest motiv, iar ea nu întreba. Nu voia să audă răspunsul lui.

În schimb, îl înjura în gând și se întorcea la schițele ei. „Într-o bună zi...” se gândea ea. Și își spunea că, dacă îi va face lui Howard suficienți bani, poate că el va pleca și o va lăsa în pace.

Și, într-o bună zi, așa a și făcut. Nu a venit dimineața și și-a făcut apariția pe la patru după-amiaza. Așa a continuat câteva săptămâni și Victory era atât de recunoscătoare să fie eliberată de prezența lui zilnică, încât nu a întrebat de ce. Dar a observat că, indiferent cât de târziu stătea ea să lucreze, Howard era întotdeauna în birou când pleca ea.

Câteva săptămâni mai târziu, s-a întâlnit întâmplător pe stradă cu Myrna Jameson.

— Am văzut că Howard te-a băgat la Dress Barn, a spus ea.

Victory a privit-o cu surprindere, scuturând din cap și gândindu-se că Myrna se înșela.

— Trebuie să fi fost un magazin. Bloomingdale's, poate...

— Scumpo, a pufnit Myrna, punându-și mâna pe încheietura mâinii lui Victory. Îți cunosc marfa. Ți-aș recunoaște modelele oriunde. Asta e meseria mea, ții minte?

— Dar asta e imposibil, a obiectat Victory.

Myrna și-a ridicat palmele în semn de protest:

— Știu ce am văzut. Am fost duminică la Dress Barn-ul din Five Towns și aveau un rastel întreg cu rochii care arătau exact ca ale tale. Aveau chiar și mănușile din dantelă cu panglici de catifea... Și care-i treaba cu firma aia nouă pe care Howard a înființat-o vizavi, în 1411?

Victory a scuturat din cap încercând să prieapă. În Cartierul Confecțiilor, lumea se referea la clădiri doar după numărul lor, iar Broadway, nr. 1411, era cea mai proastă clădire din zonă. O mulțime de haine le erau vândute la licitație, ca niște sclave, vânzătorilor cu amănuntul din lanțurile comerciale; clădirea era copilul vitreg cel urât al industriei, despre care nimeni nu voia să vorbească. Pe Victory a cuprins-o un sentiment groaznic de spaimă. Mulțumindu-i Myrnei, a alergat vizavi făcând salturi printre mașini. Nu se putea așa ceva, s-a gândit ea. Nici măcar Howard nu putea fi atât de prost încât să vândă în secret hainele ei în 1411. Asta ar ruina numele ei și investiția lui și nu ar avea sens. Ea verificase declarațiile de inventar luna trecută și nimic nu părea să fie în neregulă...

Nu era posibil, s-a gândit ea încercând să se liniștească.

Holul din 1411 putea de grăsimea din milioanele de pungi de mâncare care trecuseră pe acolo

în ultimii 70 de ani. Pe perete erau înșirate toate firmele din clădire, dar Victory nu știa ce căuta – Howard ar fi putut să-și denumească oricum noua firmă și, în mod sigur, era suficient de deștept să nu își folosească propriul nume. A decis să se îndrepte spre etajul al doilea, unde aveau loc licitațiile, și, în mijlocul sălii cavernoase, pline cu rasteluri cu haine care își așteptau rândul la licitație, a găsit două rasteluri cu haine care erau copii fidele ale modelelor ei. A pipăit țesătura și s-a cutremurat – diferența era că aceste haine erau executate din materiale ieftine care aveau să se strice după trei sau patru purtări și care aveau să intre la apă. A întors tivul și a văzut că tighelul era inegal și nefinisat. Apoi a verificat eticheta. Marca ei comercială era un pătrat roz cu cuvintele „Victory Ford” brodate cu litere fanteziste. Eticheta de pe aceste copii ieftine, de proastă calitate, era aproape la fel, singura diferență fiind numele propriu-zis, care era „Viceroy Fjord”.

A lăsat haina din mână de parcă aceasta ar fi transmis vreo boală și a făcut un pas înapoi, punându-și mâna la gură, înspăimântată.

S-a aplecat de durere. Nici măcar nu se deranjase să schimbe numele. Cu siguranță o credea o idioată. Chiar credea că ea o să-l lase să scape basma curată? Evident, asta credea. Probabil că o considera o fetiță proastă care ar face orice voia el, cineva de care putea să se folosească și pe care putea să jecmănească și de care apoi să se desotorosească fără nici o consecință.

Ei bine, avea să vadă el că n-o să-i meargă.

A fost cuprinsă brusc de mânie. El îi furase copilul și ea îl va ucide. Nu. Mai întâi avea să-l ciopârțească și apoi să-l ucidă. Una era să-și bată joc de ea, dar era cu totul altceva să-și bată joc de afacerea ei, a decis ea.

Aceste sentimente erau complet noi pentru ea. Habar nu avea că putea fi atât de furioasă. Ca și

cum ar fi fost pe pilot automat, s-a întors în hol, a găsit numele „noii firme“ a lui și a intrat cu pași mari pe ușă. Howard stătea cu picioarele ridicate pe un birou din metal, își îndesa în gură ceva ce părea să fie alcătuit în întregime din firimituri și vorbea la telefon.

— Ce e? a spus el ca și cum ar fi fost enervat că îl întrerupea.

— Nemernic afurisit! a urlat ea cât au ținut-o plămânii, apucând ziarul de pe birou și azvârlindu-l pe jos.

— Ce dracu', a spus el cu voce slabă, după care a vorbit în receptor: Te sun eu înapoi.

— Cum îndrăznești? a țipat ea, avansând spre el ca și cum era pe cale să-l lovească și dorindu-și să fi fost bărbat ca să poată face asta. Am văzut hainele alea. La etajul al doilea...

Înainte ca ea să poată continua, el a sărit în sus și a întrerupt-o:

— Cum îndrăznești *tu*? a urlat el, îndreptându-și arătătorul spre ea de parcă el era partea vătămată. Să nu care cumva să mai vii la mine în birou țipând.

Faptul că el se apăra a luat-o prin surprindere și ea a deschis gura și a închis-o la loc, brusc neștiind ce să spună.

— Am văzut hainele alea...

— Zău? Și ce? a spus el, aplecându-se să ridice ziarul. Deci ai văzut niște haine. Și pe urmă vii aici, urlând ca o femeie nebună...

Mânia ei s-a aprins din nou:

— Mi-ai furat modelele, a țipat ea. Nu poți să faci asta. Nu poți să mă jecmănești.

El s-a strâmbat, cu o expresie de dezgust:

— Ești nebună. Cară-te de aici.

— Nu poți să faci asta!

— Ce nu pot să fac? ridică el din umeri cu dispreț. Afacerea asta înseamnă copiere – toată lumea știe asta.

— Lasă-mă să-ți explic ceva, Howard, a replicat ea pe un ton amenințător. Cu mine să nu te pui. Și să nu crezi că o să mai vezi vreun bănuț din profitul meu câștigat cu greu...

— Nu zău? a spus el înroșindu-se la față.

S-a apropiat de ea, i-a smucit brațul și a tras-o spre ușă.

— Am o bucată de hârtie semnată de tine care zice altceva. Așa că nici măcar să nu te gândești la asta.

În secunda următoare, s-a pomenit brusc afară pe hol, iar Howard îi închidea ușa în nas.

Toate venele din cap i-au pulsă de furie și umilință. Preț de câteva clipe, a rămas pe hol în stare de șoc, incapabilă să priceapă ce se întâmplase. Howard ar fi trebuit să se teamă de ea; el era cel care greșise și ar fi trebuit să aibă cel puțin decența de a părea speriat. În schimb, el răstălmăcise cumva lucrurile astfel încât ea să pară căpcăunul, femeia ticnită, și, deodată, și-a dat seama că își pierduse toată puterea în clipa în care începuse să țipe.

Și, fir-ar să fie, acum el știa că ea știe. Mergând la lift, a lovit butonul cu pumnul de câteva ori, panicată, dornică să iasă din clădire. Nu voia ca Howard să iasă din birou și să o găsească acolo – nu era pregătită pentru încă o confruntare. Ar fi trebuit să-și țină gura despre faptul că o jecmănea până când ar fi obținut niște informații despre ce era de făcut. Ușa liftului s-a deschis, în sfârșit, cu un scârțâit și ea a intrat în cabină și s-a sprijinit de un perete al acesteia, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Nu era corect. Își petrecuse toată viața muncind pe brânci ca să încerce să creeze un nume și o companie, gândindu-se că va fi răsplătită pentru truda ei, dar singurul lucru care s-a întâmplat a fost că un nemernic venise și o jefuise. Nu-l putea lăsa să scape nepedepsit.

— Trebuie să nu te mai porți ca o fetiță și să te maturizezi, a sfătuit-o prietena ei bancheră. Ești

o femeie de afaceri. Nu intra într-o confruntare personală cu nemernicul ăsta. Arată-i fapte, nu vorbe. Dă-l în judecată. Du-l în instanță și dă-i în judecată curul ăla mare și alb.

— Nu pot să angajez un avocat, a spus ea. E prea de prost gust.

Dar apoi s-a gândit la asta. Dacă voia să supraviețuiască în branșa asta, trebuia să trimită un mesaj industriei modei: dacă te puneai cu Victory Ford, ea se va răzbuna. Vor exista consecințe.

A pus-o pe Kit să se dea drept cumpărător pentru un lanț de magazine și a trimis-o să se vadă cu Howard la Viceroy Fjord. Kit s-a prefăcut că îi plăceau la nebunie hainele și a făcut poze cu un aparat de fotografiat Polaroid. Pe urmă, Victory a făcut poze propriilor ei modele. Prin Myrna, căreia îi părea rău de ce pățise, a găsit un avocat.

După trei luni l-a revăzut pe Howard în sala de judecată. Mirosea la fel de urât și era la fel de prost îmbrăcat ca întotdeauna. Era complet lipsit de griji, de parcă genul ăsta de lucruri i se întâmpla tot timpul. Ea a prezentat fotografiile cu hainele lui Howard alături de cele cu modelele ei și, când judecătorul a făcut o pauză pentru a da verdictul, avocatul lui Howard a fost de acord să cadă la o înțelegere. Dacă ea îi dădea înapoi lui Howard cei 80.000 dolari, ei aveau să renunțe la procentul lui de 30% și ea urma să fie liberă.

A fost nespus de ușurată. Era un preț mic de plătit pentru o greșală în afaceri atât de prostească, dar învățase o lecție importantă: oamenii cu care făceai afaceri erau la fel de importanți ca afacerea în sine. Era o lecție pe care fiecare designer trebuia să o învețe pe pielea lui, deoarece nu te învățau așa ceva la școala de design vestimentar...

Telefonul începu să sune și îi întrerupse reveria. Victory a fost cuprinsă imediat de groază. Probabil că erau vești proaste. În ultimele trei săptămâni nu avusese parte decât de vești proaste una după alta, care, adunate, alcătuiau un dezastru.

Se gândi să nu răspundă, dar decise că ar fi o lașitate. Era o asistentă de-a ei, Trish, de la atelierul de creație.

— Domnul Ikito a sunat de trei ori. Zice că e urgent. M-am gândit că poate vrei să știi.

— Mersi. Îl sun acum.

Lăsă telefonul jos și își încrucișă brațele la piept de parcă i-ar fi fost frig. Ce avea să-i spună domnului Ikito? A reușit să-l amâne mai bine de o săptămână, folosind ca pretext faptul că era într-o călătorie, dar când era vorba de afaceri, japonezii erau insistenți pentru a le încheia. „Îmi place de dumneavoastră – luați decizii repede“, îi spusese domnul Ikito în urmă cu cinci ani, când au început să lucreze împreună. Totuși, domnul Ikito voia să facă bani și s-ar fi descotorosit de ea într-o clipă dacă ar fi simțit că nu are vânzări. Dar ceea ce oferea el ca soluție era inacceptabil.

Casa de modă Victory Ford nu era o companie uriașă precum Ralph Lauren sau Calvin Klein, dar, în cei cinci ani de când a început să facă afaceri cu japonezii, se dezvoltase, devenind un mini-conglomerat, extinzându-se mult dincolo de micuța afacere personală pe care o condusesese din apartamentul ei. Avea 83 de magazine în Japonia și, în acest an, ea și domnul Ikito urmau să se extindă în China, următoarea mare frontieră cu potențiali consumatori. Domnul Ikito avea licență pentru modelele ei – care includeau nu doar haine, ci și poșete, pantofi, ochelari de soare și alte accesorii – și le producea el însuși în Japonia, plătind costurile de producție și dându-i ei un procent din profit. Cu adaosul din afacerea domnului Ikito, compania ei aducea acum profituri de aproape cinci milioane de dolari pe an.

Domnului Ikito nu-i plăcuse colecția de primăvară – de fapt, îi displăcuse profund – astfel că, la două zile după prezentare, ea a zburat până la Tokyo pentru o întâlnire care s-a dovedit a fi un

exercițiu de umilire. Domnul Ikito purta haine occidentale, dar păstra modul japonez de a face afaceri – așezați în fața unei măsuțe joase din lemn și asistând la o ceremonie a ceaiului tipică – în timp ce el răsfoia catalogul ei pentru sezonul de primăvară. Domnul Ikito era un bărbat micuț, cu părul scurt, care încărunțea, și o gură ca un peștișor tropical.

— Domnișoară Victory, ce întâmplat cu dumneavoastră? a întrebat-o el, dând paginile cu dezgust. De unde venit ideile astea? Asta nu dumneavoastră. Și cine port hainele astea? Nici o femeie nu port fustă lungă primăvara. Nu e veselă, vapo-roasă. Femeile vor etaleze picioarele.

— Domnule Ikito, a spus ea, plecându-și capul în semn de respect (ura că trebuia să facă asta, dar era important să respecte obiceiurile străine uzitate în afaceri), încercam ceva nou. Încerc să mă dezvolt. Să mă extind. Ca designer...

— De ce vreți faceți asta? a întrebat-o domnul Ikito cu groază. Dumneavoastră mare succes. Știți ce zice la voi în America – dacă nu-i stricat, nu repara.

— Dar încerc să devin mai bună. Să îmi dau adevărata măsură în design.

— Pfi! a exclamat domnul Ikito, fluturându-și mâinile ca și cum ar fi alungat o insectă. Voi totdeauna gândit la sine în New York. Aici, în Japonia, noi gândit la afacere.

— Mă gândesc la afacere, a obiectat Victory cu fermitate, dar pe un ton plăcut. Dacă e să supraviețuiesc ca designer pe termen lung, trebuie să-mi extind modelele. Ca să arăt că pot să fac *haute-couture*...

— De ce vreți faceți asta? a întrebat domnul Ikito. Nu bani în *haute-couture*. Toată lumea știu asta. Acum cinci ani, dumneavoastră zis că vrut să faci milioane de dolari...

— Și încă mai vreau...

— Dar acum dumneavoastră încerci să fii Oscar de la Renta. Sau poate domnul St. Laurent, a continuat domnul Ikito, retezându-i vorba. Lumea nu nevoie de St. Laurent. Lumea nevoie de Victory Ford.

Chiar așa? s-a gândit Victory, uitându-se în jos la ceaiul ei.

— Noi nu avem magazine Oscar aici. Bine, avem unul la Tokyo. Dar Victory Ford, ea are 83 de magazine doar în Japonia. Priceput ce zic eu? a întrebat domnul Ikito.

— Da, domnule Ikito, dar...

— Am un răspuns, a spus domnul Ikito.

A bătut din palme și secretara lui (Victory se îndoia că cineva ar considera-o asistentă) a dat la o parte paravanul din hârtie de orez și, apropiindu-și palmele și înclinând din cap, a întrebat în japoneză:

— Da, domnule Ikito?

Domnul Ikito i-a spus ceva în japoneză. Ea a dat din cap și a închis ușa glisând-o ușor. Domnul Ikito s-a întors spre Victory:

— Dumneavoastră o să mulțumit la mine. O să zis: „Domnul Ikito e un geniu!“.

Victory a zâmbit stingherită. Simțea o vinovăție care îi făcea rău, ca și cum ar fi fost un copil care făcuse ceva groaznic. Ei bine, făcuse. Îl dezamăgise pe domnul Ikito. Ea nu voia să dezamăgească pe nimeni. Voia ca toată lumea să o iubească, să o laude și să o mângâie pe cap ca și cum ar fi fost o fetiță cuminte. Se întreba de ce oare, indiferent cât de mult succes avea, nu reușea să depășească acel instinct de a face plecăciuni în fața autorității masculine. Era o femeie în toată firea, cu propria ei afacere pe care o începuse din nimic, doar cu propria-i creativitate și hărnicie; avea chiar și un card American Express negru. Însă iat-o acolo, stând ca pe ace în fața domnului Ikito, așteptând soluția lui, când ar fi trebuit să-i spună ea lui ce

voia să facă. Însă nu îndrăzneă să-l insulte. De ce nu putea să semene cu Nico? s-a întrebat ea. Nico ar fi spus: „Domnule Ikito, așa stau lucrurile. Acceptați sau nu...”

Și atunci, domnul Ikito a făcut ceva care i-a produs un gol în stomac. A ridicat ceainicul și, ținând capacul cu mâna, i-a mai turnat ceai.

Victory a înghițit cu neliniște. În acel moment, a știut că nu avea să-i placă „soluția” domnului Ikito. În Japonia, turnarea ceaiului avea multe înțelesuri nuanțate, dar, în acest caz, era un act de conciliere, pregătirea pentru vești neplăcute.

Domnul Ikito și-a luat ceașca și a sorbit din ceai, aruncându-i o privire care indica faptul că se aștepta ca ea să facă la fel.

Ceaiul era fierbinte și ea s-a ars ușor la gură, dar domnul Ikito a părut încântat de supunerea ei. Apoi paravanul s-a dat din nou într-o parte și a intrat o tânără japoneză într-un costum bleumarin.

— A! Domnișoara Matsuda! a exclamat domnul Ikito.

— Bună dimineața, domnule Ikito, a spus tânăra, înclinându-și capul.

Vocea ei avea un ușor accent englezesc și Victory a bănuț că urmasse facultatea în Anglia, probabil la Oxford.

— Domnișoară Victory Ford, a spus domnul Ikito, faceți cunoștință cu noul dumneavoastră designer, domnișoara Matsuda.

Victory s-a uitat de la domnișoara Matsuda la domnul Ikito, care zâmbea larg. I s-a făcut brusc greață, dar și-a întins mâna, cu politețe.

În nici un caz nu putea să fie de acord cu asta.

— Îmi plac la nebunie hainele dumneavoastră, a zis domnișoara Matsuda strecurându-se în spațiul dintre podea și măsuța de lângă ea. Va fi o onoare să lucrez cu dumneavoastră.

„N-am stabilit că vom lucra împreună”, a vrut Victory să spună, dar avea gâtul uscat și nu a

putut vorbi. A luat o gură de ceai, încercând să-și redobândească stăpânirea de sine.

— Domnișoara Matsuda designer foarte bun, a spus domnul Ikito uitându-se când la una, când la cealaltă. A desenat modele noi exact ca vechile modele Victory Ford. Aprobi la ele, desigur. Noi continuăm afacere și toată lumea fericită.

Victory tuși scurt.

— Sunt sigură că domnișoara Matsuda e un designer foarte bun, a spus ea cu precauție, nevrând să respingă din start această propunere. Însă ar trebui să-i văd mai întâi schițele. Înainte să hotărâm ceva, a adăugat ea.

— Dumneavoastră vezi toate schițele care vrei, a spus domnul Ikito, ridicându-și mâinile într-un gest expansiv. Ea bună, o să vedeți. Ea copiază toată lumea. Ea fac Ralph Lauren mai bine decât Ralph Lauren însuși.

Singurul gând al lui Victory a fost că trebuia să plece de acolo. Era supărată și jignită, dar asta era probabil doar orgoliu și, când era vorba de afaceri, uneori îți dădeai seama că puteai să te împaci cu idei care la început păreau vrednice de dispreț – dacă îți puteai acorda suficient timp să te gândești la ele și să treci peste insulta inițială. Cel mai important lucru pe care trebuia să-l facă în acel moment era să nu reacționeze și să provoace o ruptură ireparabilă.

S-a ridicat în picioare.

— Vă mulțumesc pentru soluția amabilă, domnule Ikito, a spus ea. Mai am o întâlnire. O să vă sun după prânz.

Gestul în sine era riscant, căci domnul Ikito se aștepta ca ea să stea cât timp considera el necesar. El s-a încruntat:

— Nu place soluția?

— A, nu, e o soluție foarte bună, a spus ea, îndreptându-se încet spre ușă în timp ce înclina din cap în mod repetat, ca o marionetă.

Poate că dacă se înclina întruna, domnul Ikito nu avea să observe plecarea ei grăbită. Sau, cel puțin, nu avea să considere acest lucru o insultă grosolană.

— Trebuie decizi, a spus el. Ofertă foarte bună.

— Da, domnule Ikito. Foarte bună, a replicat ea.

Dădu într-o parte paravanul și, încă făcând plecăciuni, a ieșit cu spatele.

— La revedere, a spus domnișoara Matsuda, făcându-i cu mâna.

„La revedere, într-adevăr“, s-a gândit Victory zâmbind.

Din nefericire, aceste cuvinte păreau să rezume întreaga situație.

Nu putea permite ca numele ei să se afle pe modele care nu erau ale ei — sau putea face asta? s-a gândit ea ieșind pe trotuarul aglomerat. S-a întors pe jos la hotel, gândindu-se că mișcarea ar putea să o scape de sentimentul de claustrofobie. Însă zgomotul, oamenii, traficul și clădirile care se înălțau ciudat ca niște țepușe spre un cer invizibil, au făcut-o să o facă să se simtă mai rău și, în cele din urmă, a oprit un taxi. Portiera s-a deschis și ea s-a prăbușit pe banchetă.

— Hyatt Tokyo Hotel, a spus ea pierită.

Ajunsă în camera ei, a fost și mai rău. Camerele de hotel din Tokyo erau faimoase pentru dimensiunile lor mici și, în mod obișnuit, își rezerva un apartament mic la Four Seasons, fără să o deranjeze costul suplimentar. Însă cu acea ocazie, drept pedeapsă, se cazase într-o cameră micuță de la Hyatt, cu un pat dublu tare (japonezii aveau viziuni foarte diferite cu privire la confort) care abia avea loc în spațiul mic al camerei. S-a dus în baie (un alt spațiu micuț, cam de mărimea unui closet din New York) și a udat un prosopel cu apă rece ca să și-l pună pe față. Prosopelul era aspru și nu era făcut să absoarbă apa. Și l-a dat jos de pe față, s-a uitat la el și a început să plângă.

Așa era întotdeauna, și-a reamintit ea. Părea că de la începutul carierei ei întotdeauna plângea și apoi se întorcea la muncă. Muncă, plâns, muncă, plâns, muncă, plâns, medită ea.

Încă plângând, a mers în cameră și s-a așezat pe patul tare. Își imagina că majoritatea oamenilor ar fi fost șocați de cât de mult timp petrecea plângând, deoarece masca ei publică era cea de femeie calmă, amuzantă și extrem de optimistă, crezând mereu că totul va ieși bine și că o ocazie nouă și interesantă se afla imediat după colț. Nu plângea niciodată în fața cuiva (deși asistentele o surprinseseră cu fața umflată, ea pretindea întotdeauna că nu era nimic în neregulă), dar nu se cenzura niciodată. Era important să-ți eliberezi emoțiile – altfel, sfârșeai prin a deveni oarecum dependent...

Apoi s-a întins pe spate în pat, uitându-se în gol la tavanul care abia dacă avea doi metri înălțime. I-ar fi plăcut să sune pe cineva – pe Nico, sau pe Wendy, sau pe vreun iubit, ceea ce nu avea în acel moment – pe oricine care să-i asculte durerile și să-i spună că era minunată și să o facă să se simtă mai bine – însă nu avea pe cine să sune. Așa că s-a gândit cum va trebui să rezolve singură situația și la cum rezolvase întotdeauna totul singură.

Nu l-a sunat pe domnul Ikito în după-amiaza aceea. A așteptat până a doua zi dimineața și apoi s-a îmbarcat într-un avion spre Los Angeles. I-a spus că trebuia să se gândească la soluția lui câteva zile și apoi a tot amânat decizia, concentrându-se pe ceea ce se întâmpla în magazinele care distribuiau colecția ei la Los Angeles, Dallas, Miami și Chicago. De peste tot a primit aceeași reacție: colecția de primăvară era „interesantă”. Însă crease și alte modele, în stilul ei obișnuit, pentru magazine, nu-i așa? Nu, nu crease. Care era reacția la New York, atunci? Bergdorf's luau colecția?

Da, asigura ea pe toată lumea, și la fel și Barney's, însă ceea ce nu menționa era că luau doar câteva

articole. Pe cele mai conservatoare. Erau, după spusele celor care achiziționau marfa, „optimiști și plini de speranță“. Însă nu ajuta pe nimeni dacă luau articole pe care, în cele din urmă, trebuiau să le vândă cu 80% reducere.

„Fir-ar să fie“, se gândi ea acum, aruncând o privire furioasă spre telefonul pe care îl pusese pe etajeră. Ce aveau cu toții? De ce le era atât de frică? Ei nu-i păsa de ce spunea toată lumea. Știa că această colecție de primăvară era cea mai bună dintre câte crease. Era ceva complet diferit, dar era exact așa cum își imaginase că ar trebui să fie, încă de când începuse să se gândească la ea cu un an în urmă. Iar adevărul era că se așteptase la cronici pozitive. Se așteptase să fie aplaudată și să se vorbească despre ea. Nu ar fi recunoscut în fața nimănui, dar au existat momente când a crezut că această colecție o va lansa la un nou nivel și îi va asigura, poate, locul în istoria modei. Când va muri, voia ca oamenii să spună despre ea: „A fost una dintre cele mai mari creatoare de modă din America“.

Bine, era dispusă să trăiască fără asta, dar nu însemna că nu ar trebui să încerce. Asta era problema cu succesul: după ce-i prindeai gustul, voiai tot mai mult. Și nimic nu semăna cu succesul la New York. Erai admirată, iubită și ușor temută. Succesul îți dădea siguranță. Pe când eșecul...

Scutură din cap. Nu voia să se gândească la asta. Nimeni nu venea la New York să dea greș. Veneau pentru a avea succes. Se aflase de multe ori în această situație, pe punctul de a eșua, și, de fiecare dată, teama o îndemnase să încerce și mai mult. În trecut, însă, nu contase atât. Nu avusesese atât de mult de pierdut. Acum, era esențial să-și păstreze controlul. Nu putea să se piardă cu firea. Trebuia să rămână calmă și să continue ca și cum nu s-a întâmplat nimic rău, ca și cum nu suferea și totul avea să fie bine...

Trebuia să-l sune pe domnul Ikito, dar ce să-i spună?

Nu avea să permită să-i fie luată munca și copiată de altcineva, de parcă ar fi fost un scenarist de la Hollywood. Nu voia să se treacă peste ea așa, iar dacă se răspândea vreodată zvonul că nu crease ea însăși colecția pentru Japonia, asta i-ar distruge credibilitatea pentru care muncise atât de mult. Aceasta era granița și ea nu voia să o treacă. Era o chestiune de onoare și, într-o lume în care rămăsese foarte puțină onoare în toate domeniile, trebuia să aperi puținele lucruri care mai erau adevărate.

Pierderea veniturilor din străinătate avea să afecteze grav compania ei, însă va trebui să se descurce. O să apară altceva. Domnul Ikito va trebui să accepte creațiile ei sau să se lase păgubaș și asta era ceea ce ar fi trebuit să-i spună de la început.

Luă telefonul să-l sune și, în timp ce făcea asta, îi căzură ochii pe premiul Perry Ellis decernat de Asociația Creatorilor de Modă din America, expus cu mândrie în mijlocul etajerei de la șemineu. Premiul o făcu brusc să se gândească de două ori înainte. „E blestemul“, se gândi ea nebunește. Până la urmă, o ajunsese blestemul. Premiul Perry Ellis era cel mai râvnit premiu din industria modei și se acorda din doi în doi ani celui mai promițător tânăr designer în onoarea lui Perry Ellis, care a murit de SIDA la sfârșitul anilor '80. Câștigarea premiului făcea ca tânărul designer să aibă o carieră, catapultându-l în lumina reflectoarelor, însă se zvonea că exista și o latură întunecată: câțiva dintre designerii care câștigaseră premiul dăduseră faliment. Ca una dintre puținele femei care câștigaseră acest premiu, ea glumea spunând că faptul că era femeie îi permisesse să supraviețuiască blestemului. Dar poate că asta nu era deloc adevărat – brusc, toată viața îi trecu pe dinainte.

Se afla pe o pantă descendentă și următoarele două sezoane aveau să aducă aceeași reacție ca sezonul de primăvară, iar comenzile magazinelor aveau să scadă și lumea nu va mai cumpăra hainele ei, iar într-un an și jumătate va fi lefteră, în stradă, și va trebui să se mute înapoi în orașelul natal, necăsătorită și ratată la 43 de ani...

Deodată, telefonul din mâna ei începu să sune și ea tresări, apăsând în grabă butonul pentru a răspunde. Vocea femeii care se auzi nu îi era necunoscută.

— Victory Ford?

— Eu sunt, zise Victory cu precauție, gândindu-se că era probabil o persoană de la vreun magazin care își vindea produsele prin telefon.

— Bună, sunt Ellen, de la biroul lui Lyne Bennett.

Făcu o pauză, lăsând-o să digere informația că o suna marele miliardar Lyne Bennett, și Victory aproape că izbucni în râs. „De ce naiba m-ar suna Lyne Bennett?” se întrebă în sinea ei.

— Știu că asta e ceva total neașteptat, dar domnul Bennett se întreba dacă ați vrea să vă întâlniți cu el la un pahar joi seara la ora șase?

De data asta, Victory chiar râse. Ce fel de bărbat își punea secretara să-i stabilească întâlnirile personale? Însă nu trebuia să tragă concluzii pripite. Probabil nu era o întâlnire amoroasă – îl întâlnise pe Lyne Bennett de mai multe ori de-a lungul anilor și el nu-i acordase niciodată atenție.

— Te superi dacă întreb de ce? zise ea.

Ellen păru jenată și Victory o compătimi pentru asta. Ce slujbă...

— Cred că... vrea să vă cunoască, de fapt. Tot ce știu e că mi-a cerut să vă sun să văd dacă vreți să vă întâlniți cu el.

Victory se gândi un moment. Bărbații bogați precum Lyne Bennett nu o interesaseră niciodată prea mult, dar, pe de altă parte, nici ea nu era

genul de femeie care îi atrăgea. Era prea neîmbânzită și directă ca să-i poarte de grijă unui bărbat bogat și nu crezuse niciodată că banii unui asemenea personaj erau răspunsul la problemele unei femei. Însă faptul că Lyne Bennett se deranja să o caute însemna că era posibil ca el să fie diferit și, dată fiind situația ei actuală, probabil că nu strica să fie măcar prietenoasă.

— Aș fi încântată să-l întâlnesc, dar joia viitoare am vernisajul Bienalei Whitney, zise ea. Nu știu dacă lui Lyne Bennett îi place arta...

— O adoră, zise Ellen, părând ușurată. Are una dintre cele mai importante colecții din lume...

Victory zâmbi, întrebându-se cum de nu i-a picat fisa. Bineînțeles că Lyne Bennett „adora” arta. Doar era miliardar, nu-i așa? Și primul lucru pe care îl făceau bărbații când dădeau de bani (după ce ieșeau cu un top-model, desigur) era să-și cizeleze caracterul mai din topor cu artă și cultură.

Victory închise, simțindu-se brusc în toane bune. Interpretă telefonul de la Lyne Bennett ca pe un semn că urma să se schimbe ceva. Avea să se întâmple ceva nou și interesant – simțea asta. Sigură pe sine, se uită la telefon și sună în Japonia.

Victory își despături șervetul și se uită în jur prin restaurant, cu ușurare.

Chiar dacă ultima ei colecție nu fusese un succes, era totuși minunat să se afle din nou în New York, unde femeile puteau fi ele însele. Unde puteau să fie directe și să spună „Vreau asta!” și nimeni nu le trata de parcă erau Antihristul și încălcau vreo lege sacrosanctă privind comportamentul feminin.

„Spre deosebire de Japonia“, se gândi ea cu înverșunare. „Domnișoară Victory, dumneavoastră nu spui «nu» la propunerea mea!“, insistase domnul Ikito atunci când îl sunase. „Dumneavoastră femeie. Dumneavoastră ascultă la ce spune bărbat. Ce spune bărbat e mai bine.“ În final, fusese nevoită să cedeze, consimțind să-și amâne decizia încă o zi. Ceea ce era cu adevărat enervant. „Dragă, pur și simplu forțază magazinele să-ți ia modelele“, îi spusese prietenul ei David Brumley, atunci când o sunase ca să o consoleze după acele cronici dezastuoase. „Nu-i lăsa să te comande. Spune-le tu ce să facă. Dumnezeule.“ Desigur, pentru David era ușor să vorbească. El însuși era un designer de succes, dar era și bărbat, și gay. Și cunoscut ca fiind o divă. Oamenilor le era teamă de David. În timp ce nimănui nu părea să-i fie teamă de Victory Ford...

Ei bine, nu avea să se gândească la asta. Nu acum, când urma să ia prânzul la restaurantul Michael's cu cele mai bune prietene ale ei. În ciuda tuturor urcușurilor și coborâșurilor, Victory nu se plictisea niciodată de viața din New York și încă se emoționa când lua prânzul la Michael's. Avea prețuri ridicol de mari și la fel de multe bisericuțe ca o cantină de liceu, însă ziua în care încetai să apreciezi lucrurile sublim de prostești din viață era ziua în care deveneai un rahat de om, bătrân și vlăguit. Și atunci nu îți mai răspundea nimeni la telefon.

A ajuns prima la masă și a profitat de ocazie pentru a se uita cu atenție în jur. Michael's era cantina scumpă pentru cei care tăiau și spânzurau în oraș, dintre care unii erau atât de dependenți de acțiune, încât luau prânzul acolo în fiecare zi de parcă restaurantul ar fi fost un club exclusivist. Dacă voiai să amintești lumii de prezența ta, luai prânzul la Michael's, unde se zvonea că semnatarii articolelor mondene îi mituiau pe chelneri pentru a-i informa cine cu cine a luat prânzul și despre ce au discutat. Mesele cele mai bune aveau, la propriu, numere de la unu la zece și – probabil pentru că lua prânzul cu Nico O'Neilly și Wendy Healy (Victory era prea modestă în legătură cu propria-i importanță ca să-și adauge numele la listă) – li s-a dat masa numărul doi.

Situată la câțiva metri depărtare, izolată, se afla masa numărul unu, cea mai râvnită masă din restaurant. Nu numai că era considerată „Masa Puterii“, dar era și cea mai intimă din restaurant, deoarece era suficient de departe de celelalte mese pentru a preveni trasul cu urechea. La masă erau așezate cele trei femei pe care Victory le numea în taină „Reginele“. Mai în vârstă, mai înțelepte și renumite pentru accesele lor ocazionale de isterie, ele erau cele mai tari femei de carieră care își croiau în forță drum în oraș de ani de zile. Se

zvonea că ele conduceau, în secret, New Yorkul. Nu numai că erau în vârful ierarhiei în domeniile lor de activitate, dar pentru că trăiau la acest nivel de patruzeci de ani sau mai mult, aveau relații solide cu oamenii importanți. Una dintre ele, Susan Arrow, era celebră pentru că spusese cândva că „Fiecare a fost un nimeni la un moment dat în viața sa, inclusiv primarul“.

S-o fi apropiat Susan Arrow de 70 de ani, însă era aproape imposibil să-i ghicești vârsta reală când te uita la ea. Se întâmpla ceva cu femeile de succes atunci când ajungeau la 40 de ani – era ca și cum timpul începea să dea înapoi și, cumva, ele reușeau să arate mai bine și mai tinere decât atunci când avuseseră 30 și ceva de ani. Desigur, își făceau injecții cu *botox* la față, își ridicau pleoapele și uneori își făceau chiar și lifting facial, însă efectul era mai vizibil decât ce ar fi putut face cuțitul plasticianului. Succesul și realizările obținute prin propriile eforturi erau ceea ce făceau, de fapt, ca femeile să strălucească – străluceau de preaplinul vieții. Susan Arrow se luptase cu cancerul, își făcuse două liftinguri faciale și, posibil, implanturi mamare, dar cui îi păsa? Era încă sexy, îmbrăcată într-un pulover crem din cașmir, cu decolteu în „V“ (dezvăluind un piept cu un aspect tineresc ușor deplasat), și pantaloni crem din lână. Victory și Nico spuneau întotdeauna că speră să arate și ele pe jumătate la fel de bine ca ea atunci când vor ajunge la vârsta ei.

Susan era fondatoarea și președinta companiei de relații publice ADL, care se bucura de un succes notoriu, și stătea la masă cu Carla Andrews, faimoasa jurnalistă de la știrile difuzate la ora de maximă audiență, și Muffie Williams, care, la cei aproape 60 de ani ai ei, era cea mai tânără dintre cele trei. Muffie era președinta filialei americane a B et C, conglomeratul de articole de lux, ceea ce făcea din ea cea mai puternică femeie din industria

modei a Statelor Unite. Înfățișarea ei, însă, contrasta izbitor cu numele ce avea sonoritate catifelată WASP¹. Muffie era o WASP (provenind dintr-o familie foarte înstărită din Boston), avea un aer inabordabil, de o severitate franțuzească. Părul negru era strâns la spate într-un coc mic și purta întotdeauna ochelari Cartier cu lentile albastrii montate, după cum se spunea, în rame din aur de 18 carate. Era o femeie de afaceri nemiloasă, care nu suporta proștii, și putea să sprijine sau să distrugă cariera unui designer.

Lui Victory îi stătuse inima în loc atunci când intrase prima oară la Michael's și o văzuse pe Muffie – nu neapărat de teamă, ci mai mult de admirație. Pentru ea, Muffie era echivalentul lui Mick Jagger. Gustul ei era desăvârșit, iar standardele ei aproape de neatins. Un cuvânt amabil din partea lui Muffie însemna totul pentru Victory și, deși poate că unora li s-ar fi părut o copilărie, Victory păstra în suflet cu duioșie diversele comentarii pe care Muffie i le făcuse de-a lungul anilor. După prima ei prezentare de modă importantă din corturi, în urmă cu șase ani, Muffie venise în culise, o bătuse pe umăr într-o manieră imperioasă și îi șoptise, cu accentul ei prețios de pe Coasta de Est: „A fost foarte bine, dragă. Foarte, foarte bine. Ai potențial“.

În mod obișnuit, Victory s-ar fi dus la masa lor să le salute, însă bănuia că reacția lui Muffie față de prezentarea ei era, probabil, asemănătoare cu cea a criticilor și, chiar dacă Muffie nu ar fi spus nimic despre prezentare, tăcerea ei ar fi fost la fel de grăitoare. Uneori era mai bine să nu te pui într-o situație posibil stânjenitoare, așa că, atunci când Muffie îi întâlnește privirea în timp ce

1. *White Anglo-Saxon Protestant* – nume dat americanilor care provin din familii de origine nord-europeană și constituie cel mai influent grup din societate.

Victory se așeza, ea s-a mulțumit să o salute cu o înclinare neutră.

Însă acum, în timp ce studia masa Reginelor, Muffie ridică brusc ochii și îi întâlnește privirea lui Victory. Victory zâmbește cu un aer jenat, dar Muffie nu părea ofensată. Se ridică și, lăsându-și șervetul pe scaun, se îndreaptă spre ea.

„Isuse“, se gândi Victory agitată. Nu-și putea imagina că prezentarea ei fusese atât de proastă încât să o determine pe Muffie să facă un efort special pentru a-i aduce asta la cunoștință. În două secunde, Muffie stătea aplecată spre ea, cu trupul ei subțire ca o scândură înveșmântat în tweed cu paiete.

— Scumpo, am tot vrut să te sun, îi șopti ea.

Victory o privi surprinsă. Muffie nu o mai onorase niciodată cu un telefon. Înainte să poată răspunde, însă, Muffie continuă:

— Vreau să știi că prezentarea ta a fost excelentă. Criticii nu știu despre ce vorbesc — ei se înșală la fel de des pe cât au dreptate. Continuă ceea ce faci, dragă, și, până la urmă, lumea o să te înțeleagă.

Și, după ce își transmisese declarația, Muffie o bătu ușurel pe umăr de două ori (cam ca o regină care conferă titlul de cavalier printr-o atingere cu spada, se gândi Victory) și se întoarse la masa ei.

Timp de câteva secunde, Victory rămase în stare de șoc, încercând să priceapă acest compliment neașteptat, și apoi se simți ca și cum avea să explodeze de fericire. Astfel de momente erau rare și, indiferent ce se va întâmpla în viitor, știa că va prețui comentariul lui Muffie ca pe o bijuterie rară de familie, pe care o va scoate din când în când ca să se uite la ea, atunci când se va simți demoralizată.

În dreptul ușii se simți un fior de energie și își făcu apariția Nico O'Neilly, care trecu rapid pe lângă șeful de sală, de parcă nici n-ar fi existat, și se îndreaptă direct spre masă. Chipul ei se luminează

când o zări pe Victory. Nico era aproape întotdeauna rezervată și adesea rece, însă niciodată cu prietenele ei.

— Japonia? întrebă Nico, îmbrățișând-o pe Victory.

— Groaznic, răspunse Victory. Dar Muffie Williams tocmai mi-a spus că prezentarea mea a fost excelentă. O să pomenesc de asta când iau masa cu prietenii trei ani de-acum încolo.

Nico zâmbi:

— Nu vei fi nevoită, Vic. Ești un geniu.

— O, Nic...

— Vorbesc serios, zise Nico, despăturindu-și șervetul dintr-o mișcare.

Se întoarse spre chelnerul care se învârtea pe lângă ea, așteptând momentul potrivit pentru a-i înmâna meniul:

— Apă. Minerală, vă rog, zise ea.

Victory își privi prietena cu afecțiune. Relația ei cu prietenele era neprețuită, deoarece doar în prezența femeilor puteai să fii cu adevărat vulnerabilă – puteai să ceri compasiune, fără să-ți faci griji că vei fi crezută nesigură pe tine în mod iremediabil. Însă prietenia ei cu Nico era și mai profundă. Cu ani în urmă, când avusese un an prost și nu mai avea suficienți bani pentru a realiza următoarea ei colecție, Nico îi împrumutase 40.000 de dolari. Victory nu-i ceruse și nici nu s-ar fi gândit la asta. Dar, într-o seară, Nico își făcuse apariția la atelierul ei ca o zână bună. „Eu am banii și tu ai nevoie de ei“, i-a spus ea, scriind un cec. „Și să nu-ți faci griji că nu vei putea să mi-i dai înapoi. Știu că vei putea.“

Victory se gândi că lucrul interesant la oameni era că niciodată nu știai ce se ascundea în străfundul lor, mai ales în cazul celor ca Nico O'Neilly. Când a cunoscut-o pe Nico, nu și-a închipuit niciodată că ea o va învăța ce e prietenia, că în spatele exteriorului ei distant se afla o persoană de o loialitate

aprigă. „De-ar ști chelnerul ce ființă uimitoare e Nico de fapt“, se gândi Victory, aruncând o privire amuzată la chipul acestuia, în timp ce el încerca să-i dea meniul lui Nico, care îl îndepărtă:

— E în regulă. Știu deja ce vreau.

Comentariul ei era destul de nevinovat, însă chelnerul arăta de parcă fusese mușcat. Ca majoritatea bărbaților puși în fața unei femei care refuză să se angajeze în amabilitățile sociale obișnuite, chelnerul crezu, probabil, că Nico e o scorpie.

Însă Nico era binecuvântată cu imunitate la părerile celorlalți și se aplecă peste masă cu nerăbdare. Era neobișnuit de agitată. Întâlnirea cu Huckabees mersese extraordinar de bine, mai ales că Peter Borsch îl ignorase, aproape total, pe Mike Harness – iar apoi, entuziasmată de succesul ei, făcuse ceva nepândit și îl sunase pe Kirby Atwood, stabilind în secret o întâlnire cu el după prânz.

— Tocmai am făcut cel mai groaznic lucru, zise ea cu mândrie, de parcă nu ar fi crezut deloc că era groaznic. Am fost atât de furioasă pe Mike Harness în dimineața asta...

— Sunt sigură că a meritat-o...

— Păi, de fapt, nu are nici o legătură cu serviciul.

Nico se sprijini de spătar și privi în jos, rearanjând șervetul în poală.

— Mi-am dat seama că m-am închis într-un turn. Sunt intangibilă, așa că am făcut ceva groaznic...

Victory râse:

— Scumpo, tu niciodată nu faci ceva groaznic. Mai ales din punct de vedere social. Ești întotdeauna perfectă.

— Ba nu sunt. Sau, cel puțin, nu vreau să fiu întotdeauna. Așa că am... se întrerupse, privind în jur prin restaurant ca să se asigure că nu puteau fi auzite.

În momentul acela, Susan Arrow le zări și se aplecă peste marginea mesei:

— Bună, fetelor, croncăni ea ca o cioară bătrână.

Brusc, Nico redeveni o profesionistă:

— Scumpo, putem discuta despre clientul tău, Tanner Cole? întrebă ea.

Tanner Cole, vedeta de cinema, era pe coperta numărului din noiembrie a revistei *Bonfire* și insistase să aprobe personal fotografia. Ca să fie mulțumit, fusese nevoie de trei ședințe foto, iar apoi se părea că a îngrozit-o pe una dintre asistente sugerând că acesteia i-ar face plăcere să-i facă o felație în baie.

— Scumpo, tipul a crescut într-un hambar. La propriu. Nu are deloc maniere, zise Susan.

— Cine? întrebă Carla Andrews cu suspiciune, ducându-și mâna la ureche.

Carla stătea în cealaltă parte a mesei și detesta să fie lăsată pe dinafară – mulți bănuiau că acesta era unul dintre motivele pentru care reușea să se mențină în funcție de atâta vreme, în timp ce femei mai tinere fuseseră determinate să se retragă.

— Tanner Cole, un star de cinema, zise Muffie Williams cu dispreț.

În ciuda poveștii de dragoste dintre industria modei și Hollywood, Muffie se încăpățâna să păstreze o viziune demodată despre actori, și anume că erau niște puști răsfățați și plătiți prea mult și că ar fi trebuit tratați în consecință.

— Știu că e un star de cinema, zise Carla, aruncându-i lui Muffie o privire disprețuitoare. I-am luat interviu de nouă ori. L-am intervievat când era, practic, un copil.

— Ești sigură că vrei să împărtășești informația asta? întrebă Muffie ducându-și șervetul la buze.

— Nu-mi pasă cine și ce știe. Nu mi-e frică de nimic, răspunse Carla.

— Victory, a reușit Lyne Bennett să te contacteze? întrebă Susan, ignorându-le pe Carla și Muffie.

„Deci așa a făcut rost de numărul meu“, se gândi Victory. Dădu din cap:

— M-a sunat azi dimineată.

— Sper că nu te superi, zise Susan. Nu dau niciodată numărul cuiva, dar Lyne m-a bătut la cap trei săptămâni cu asta. De când a mers la prezentarea ta. I-am tot zis că trebuie să te întreb mai întâi pe tine, dar așa e Lyne – devine insistent. M-a sunat de cinci ori, afirmând că trebuie să te întâlnească...

„Isuse“, se gândi Victory – acum tot restaurantul va ști că Lyne Bennett voia să iasă în oraș cu ea. Însă nu conta cu adevărat – oricum, din clipa în care era văzută în public cu el, toată lumea avea să știe.

— Dar deja l-am întâlnit, zise Victory nedumerită de purtarea lui Lyne. De cel puțin zece ori.

— Probabil că l-ai întâlnit de sute de ori, pufni Susan. Dar Lyne nu ține minte nimic. Are un creier ca o sită. Acum câțiva ani, l-a văzut pe cel mai important asociat al său la un eveniment și nu l-a recunoscut.

— Nu e chiar atât de prost. E miliardar, știi, adăugă Carla.

— Oricum, e inofensiv, zise Susan.

— E un câine care latră, dar nu mușcă, aprobă Carla. Femeile se folosesc întotdeauna de el. Mai ales femeile deștepte.

— E bărbat. Habar n-are ce vrea, șopti Muffie.

— Se întâmplă să fie un foarte bun prieten de-al meu, zise Susan pe un ton afectat. N-o fi el perfect, dar cine este? Întotdeauna îmi spun că indiferent cât de mult mă înnebunește Walter, soțul meu, eu sunt probabil și mai rău...

— A sosit Wendy, zise Nico ridicând privirea.

— Bună. Îmi pare rău că am întârziat, zise Wendy Healy când ajunsese la masă.

Avea ochelarii aburiți și era ușor transpirată.

— Scumpo, arăți de parcă ai fi mers *pe jos*, cârâi Susan. Țștia de la Splatsh nu au grijă de tine?

Wendy se strâmbă. Chiar venise pe jos de la birou – Josh, asistentul ei, o informase pe un ton relaxat că nu a putut să-i facă rost de o mașină.

— Am ca asistent un bărbat, explică ea.

— Am avut și eu cândva ca asistent un bărbat, zise Victory. Purta pulovere roz pe care le cumpăra de la un magazin care vindea haine purtate, în scopuri caritabile, și trăgea câte un pui de somn după-amiaza. Pe canapea. Exact ca un copil. Mă tot gândeam că ar trebui să-l hrănesc cu lapte și fursecuri.

— Chiar au înnebunit toți bărbații din orașul ăsta? întrebă Wendy.

— Că veni vorba, l-ai văzut în ultima vreme pe Victor Matrick? întrebă Susan într-o doară.

— Trebuie să mă văd cu el după-amiază, răspunse Wendy.

— Te rog transmite-i dragostea mea, dragă, zise Susan.

— Desigur, spuse Wendy.

— Poftă bună, zise Nico fluturând din mână.

— Nu știam că Susan îl cunoaște pe Victor Matrick, șopti Wendy așezându-se.

— Pe vremuri ieșea cu el, zise Victory. Încă mai merg în vacanțe împreună la St. Barts. Bineînțeles, fiecare cu soțul, respectiv soția.

— Întotdeauna sunt uluită de unde știi toate astea, zise Nico.

— Mă învârt prin lume, zise Victory. M-am întâlnit întâmplător cu ei la St. Barts anul trecut.

— Cum era Victor pe atunci? întrebă Wendy.

— Ciudat, răspunse Victory. Avea o crosă de golf îndesată la spate, în pantaloni. Și la St. Barts nu sunt terenuri de golf.

— Victor mă îngrijorează în mod serios, zise Wendy. Părea nebun azi dimineață. Dacă pleacă el, am pus-o.

— Cariera cuiva nu ar trebui să depindă de prezența sau absența unei persoane, zise Victory. Ar trebui să depindă doar de tine însăși.

— Așa ar trebui. Dar tu ești norocoasă, nu lucrezi pentru o corporație.

— Și n-o să lucrez niciodată – tocmai din acest motiv, zise Victory. Însă Parador face bani. Și toată lumea știe că asta ți se datorează.

— E ușor, zise Wendy ridicând din umeri. Trebuie să câștig un Oscar, atâta tot. Cu *Pelerini în zdrențe*. Sau dacă nu, Nico trebuie să obțină slujba lui Victor.

— Pentru asta, e nevoie de cel puțin câțiva ani, zise Nico, de parcă acest lucru ar fi fost cât se poate de posibil. Între timp, eu nu mi-aș face neapărat griji în legătură cu Victor.

Îi făcu semn chelnerului.

— Victor e ușor de manevrat. Dacă știi cum să-l iei.

— Da? întrebă chelnerul pe un ton ezitant.

— Am vrea să comandăm.

— Eu vreau o friptură din mușchi de vită, vă rog. Potrivit făcută, zise Victory pe un ton amabil.

— Păstrăv, vă rog, zise Nico.

— Eu o să iau salata cu ton Nicoise. Fără cartofi, zise Wendy.

— Garnitură de cartofi? întrebă chelnerul.

— Fără cartofi deloc. Nici măcar pe farfurie, zise Wendy. De fapt, dacă ați putea elimina toți cartofii din restaurant, ar fi ideal.

Chelnerul se uită la ea fără nici o expresie.

— Trebuie să slăbesc un pic, le zise ea fetelor. Îmi atârnă țățele până la buric. M-am uitat la ele dimineață și m-a luat groaza. Nu-i de mirare că Shane n-a mai inițiat o partidă de sex de șase luni.

— Ce mai face Shane? întrebă Nico mecanic.

— O, nu știu, răspunse Wendy. De-abia dacă îl văd. Probabil că restaurantul lui se duce pe apa sâmbetei, așa că e tot timpul prost dispus, excepând atunci când e cu copiii. Jur că uneori mă gândesc că ar fi fost mai bine pentru Shane dacă

s-ar fi născut femeie. În orice caz, ne vedem doar în pat și știu că sună groaznic, dar nu mă deranjează prea mult. La un moment dat, nu voi mai munci și atunci vom avea tot restul vieții ca să petrecem fiecare clipă împreună și să ne scoatem din sărite unul pe altul.

— Ești norocoasă, zise Victory. Shane e adorabil. Singura perspectivă pe care o am e Lyne Bennett și pot să vă asigur că n-o să ne petrecem restul vieții împreună.

— Nu se știe niciodată, zise Nico cu ceea ce lui Victory i se păru un aer visător care nu-i stătea în fire. Dragostea poate să vină din senin.

— Cred încă în dragostea adevărată, zise Wendy dând din cap. Dar nu neapărat cu un bărbat care are 50 de ani și nu a fost niciodată căsătorit. Adică, zău așa, care-i treaba?

— Nu știu, zise Victory. Oricum, eu nu cred în dragostea adevărată. Cred că totul e o păcăleală.

— Toată lumea crede în dragostea adevărată, spuse Wendy. Trebuie să credem. Vreau să zic – ce altceva ne face să mergem mai departe?

— Munca, afirmă Victory. Dorința de a construi ceva. Plus necesitatea de a ne hrăni și îmbrăca și de a avea un acoperiș deasupra capului.

— Explicația asta e foarte dură, obiectă Wendy. Dacă oamenii n-ar crede în dragostea adevărată, n-ar mai merge nimeni la film!

— Asta demonstrează exact ce spuneam, zise Victory. Este un concept de marketing. Creat să vândă produse.

— Nu te lua după ea, zise Nico uitându-se cu afecțiune la Victory. Se contrazice intenționat.

— O, știu, spuse Wendy. Într-o bună zi o să se îndrăgostească...

Victory oftă:

— Sunt prea bătrână pentru asta. Am acceptat faptul că tot restul vieții – sau, probabil, încă zece ani, oricum, până când toți bărbații vor înceta să

vrea să fie cu mine – o să am relații distante, politicoase, cu bărbații, în care nimeni nu va ridica vocea, dar în care nimănui nu-i va păsa cu adevărat de celălalt.

„E adevărat?“, se întrebă Nico. Puteai să ajungi prea bătrână pentru dragoste și dorință? Acest gând o făcu să nu se simtă în largul ei și vru să schimbe subiectul. Credea că renunțase cu multă vreme în urmă la imaginea romantică despre iubire.

— În orice caz, continuă Victory, nu-mi pot închipui de ce vrea Lyne Bennett să-mi dea întâlnire. Nu sunt deloc genul lui.

Nico și Wendy se uitară una la alta. Wendy oftă:

— Vic, tu ești genul tuturor, nu știi asta? Ești frumoasă, deșteaptă și amuzantă...

— Și toate celelalte lucruri pe care și le spun femeile una alteia când nu pot să găsească un bărbat, zise Victory. E o prostie. Bărbații se dovedesc a fi întotdeauna o dezamăgire, oricum – cum ar putea să nu fie așa, cu toate așteptările pe care le avem de la ei? Și pe urmă îți dai seama, încă o dată, că ți-ar fi fost mai bine dacă ai fi acordat timpul petrecut cu acel bărbat muncii tale. Îmi pare rău, dar nu există nimic care să se compare cu satisfacția pe care ți-o dă crearea unui lucru cu mâinile și mintea ta... E ceva ce nimeni nu-ți poate lua, indiferent ce se întâmplă.

Se gândea la conversația ei cu domnul Ikito.

— Încă ador să mă giugiulesc cu Shane, zise Wendy gândindu-se cu melancolie că n-a mai făcut asta de ceva vreme. Încă îl iubesc. E tatăl copiilor mei. Noi am făcut copiii ăia. Legătura e foarte profundă.

— Tu simți asta pentru Seymour? o întrebă Victory pe Nico.

Menționarea numelui lui Seymour o făcu brusc pe Nico să se simtă vinovată pentru ceea ce avea de gând să-i facă. Să le spună fetelor despre Kirby?

Avea de gând să-i spună lui Victory, dar apoi se gândise mai bine la asta. Deocamdată, nu era nimic de povestit, de fapt. Iar Victory ar fi îngrozită. Ar fi cu siguranță dezamăgită de ea. Victory nu fusese niciodată căsătorită și, ca majoritatea oamenilor care nu au avut niciodată această experiență, era idealistă în privința asta. Avea idei rigide despre cum ar trebui să se poarte oamenii căsătoriți. Nu o judeca pe Victory, doar că dacă Victory s-ar supăra pe ea, nu ar ști ce să facă. Și nu era corect să facă din Victory sau Wendy complicele ei.

Trebuia să schimbe subiectul:

— În legătură cu Victor, zise ea. E în stare de orice. Totuși, nu cred că el e problema. Cred că problema e Mike Harness.

Și se apucă să le povestească totul despre cum încercase el să-și asume meritul pentru întrevederea cu Huckabees.

— Înapoi la Splat-Verner? întrebă șoferul.

— Hmm, nu. Nu acum, zise Nico. Trebuie să mă opresc undeva. Să iau ceva pentru fiica mea.

Transmise această informație cu autoritatea ei obișnuită, dar își dădu seama imediat că era un pretext stupid. Căutând adresa în poșetă, se gândi că orice ar fi luat nu avea cum să dureze mai mult de câteva minute. Dar poate că o să stea înăuntru doar câteva minute. Poate că, în clipa în care o să-l vadă pe Kirby Atwood, o să-și dea seama că toată chestia asta e o greșeală și o să plece.

— Am putea merge la o plimbare în parc, îi spusese Kirby nerăbdător atunci când îl sunase dimineață de la birou. Parcul e foarte aproape de casa mea. Îmi place la nebunie în parc, ție nu? O să-ți cumpăr chiar și un hotdog, frumoasă doamnă.

— Kirby, a șoptit ea cu răbdare, nu pot fi văzută în Central Park cu tine.

— De ce nu?

— Pentru că sunt măritată, mai ții minte?

— Și ce, nu poți să te plimbi în parc cu un prieten?

— Poate că aș putea să mă văd cu tine în apartamentul tău, zise Nico, spunându-și că asta era ceva la care ar fi trebuit să se gândească el, sigur, dacă nu cumva, până la urmă, el nu era de fapt interesat să facă sex cu ea.

— Pfiu, făcu Kirby. Ar fi trebuit să mă gândesc eu la asta, așa-i?

Faptul că și-a înțeles greșeala i-a dat speranță.

Găsi bucata de hârtie pe care scrisese adresa lui (o bucată de hârtie pe care intenționa să o arunce după ce îl vedea) și se uită la ea. Apartamentul lui Kirby nu era deloc aproape de parc – era tocmai în partea estică a Străzii 79 și 2nd Avenue. Însă își spuse că, dacă erai un bărbat tânăr, cinci cvar-tale lungi nu însemnau nimic.

— Mergem pe Strada 79 Est, nr. 302, îi spuse șoferului.

Dumnezeule, ce făcea?

Își deschise telefonul mobil. Nu putea să nu fie disponibilă la telefon multă vreme pentru cei de la birou. O sună pe Miranda, asistenta ei, ca să-i preia mesajele. Să-i spună Mirandei aceeași minciună pe care i-o servise șoferului? Mai bine să fie laconică.

— Trebuie să trec pe undeva, zise ea privindu-și ceasul de la mână.

Era aproape două fix.

Dacă ea și Kirby chiar o făceau, cât timp o să ia asta? Cincisprezece minute? Însă va trebui să stea de vorbă cu el un pic înainte și după.

— Mă întorc la birou pe la trei, îi spuse Mirandei. Poate trei și jumătate, în funcție de trafic.

— Nici o problemă, zise Miranda. Ai o întâlnire la patru. Anunță-mă dacă întârzii.

Nico se gândi că, slavă Domnului, Miranda avea o minte brici. Era, cu siguranță, suficient de deșteaptă pentru a ști când să nu pună întrebări. Înțelegea că nu avea nevoie decât de informațiile strict necesare.

Nico dădu două telefoane și apoi mașina se blocă în trafic pe Strada 59. De ce n-o luase șoferul prin parc? Dar, desigur, parcul era închis la ora prânzului. Ce regulă stupidă, de-a dreptul frustrantă „Grăbește-te, grăbește-te, te rog“, se pomeni gândind. Odată ce luase decizia de a-l suna pe Kirby, nu mai era cale de întoarcere și trecea întruna prin momente de nerăbdare extremă, când abia aștepta să-l vadă și, în același timp, era îngrozită de asta. Era ca și cum avea din nou 18 ani și se pregătea să meargă la prima întâlnire. Se simțea ușor amețită.

„Ar trebui să-l sun pe Seymour“, se gândi ea. Nu voia să o sune el cât era la Kirby acasă, ca apoi să trebuiască să-l mintă și pe el.

— Da, zise Seymour răspunzând la telefonul din reședința lor.

Încă de când Seymour se hotărâse să se apuce de creșterea câinilor de rasă în urmă cu doi ani, adoptase niște fandoseli ciudate, una dintre ele fiind acest nou mod de a răspunde la telefon.

— Bună, zise Nico.

— Care-i treaba? Sunt ocupat, spuse Seymour.

Nico știa că nu era nepoliticos în mod intenționat. Așa era felul lui și nu se schimbaseră din noaptea aceea când l-a cunoscut la o petrecere, cu paisprezece ani în urmă, și a convins-o să plece de la petrecere cu el pentru a merge, în schimb, într-un bar, după care o întrebase când avea de gând să se mute cu el. Seymour era absorbit de sine însuși, de gândurile și activitățile lui; se considera infinit de fascinant și asta era suficient pentru el. Nico își spunea că, de fapt, toți bărbații erau ca el.

— Cu ce? întrebă ea.

— Prelegerea. Pentru subcomisia Senatului. Strict secret, răspunse Seymour.

Nico dădu din cap. Seymour era un geniu și de curând începuse să consilieze Guvernul în legătură cu terorismul pe internet. Seymour era o persoană

secretoasă, așa că noua slujbă i se potrivea. Profesia lui oficială era cea de profesor de științe politice la Universitatea Columbia, unde predă un curs pe săptămână, însă, înainte de asta, fusese un director important în publicitate. Consecința era că nimeni nu-i punea vreodată la îndoială pregătirea sau opiniile și era considerat una dintre cele mai strălucitoare minți din lume. „Ei vin la tine pentru strălucire și fascinația culturii pop“, i-a spus Seymour odată. „Și la mine pentru conversație.“

Nico a știut că ar fi putut să ia asta drept o insultă, însă nu a făcut-o. În mare parte, Seymour avea dreptate. Amândoi aveau puncte tari și puncte slabe și acceptau aceste diferențe, știind că împreună alcătuiau o echipă formidabilă. Asta făcea să funcționeze căsnicia lor. Când Nico a început să câștige foarte mulți bani, au hotărât împreună ca Seymour să-și dea demisia pentru a-și urma adevăratele pasiuni, devenind profesor la Universitatea Columbia. Lui Nico îi plăcea la nebunie faptul că, datorită ei, Seymour putea să aibă o carieră plină de însemnătate, chiar dacă prost plătită. Deși, se gândi ea cu un zâmbet deopotrivă trist și amuzat, existau ocazii când se întreba dacă Seymour nu pusese asta la cale în secret de la început, din ziua în care a cunoscut-o, încurajând-o și pregătind-o cu privire la cum să reușească și cum să urce în ierarhia corporatistă, astfel încât el să-și poată da demisia.

Desigur, ea se dovedise a fi o elevă silitoare și iscusită. Nu era ca și cum Seymour a trebuit să o convingă să aibă succes.

— Deci nu ai timp să vorbim despre petrecere? îl întrebă ea.

Dădeau o petrecere o dată la două săptămâni la reședința lor, variind de la cine restrânse pentru douăsprezece persoane, la bufete pentru cincizeci de persoane sau la dineuri pentru o sută de persoane. De fapt, petrecerile erau chestiuni de afaceri, menite

să o mențină pe Nico în atenție, să faciliteze formarea de alianțe și să le dea siguranța că știu tot ce se întâmplă înainte ca asta să apară la știri. Lui Nico nu-i prea plăceau petrecerile, dar știa că Seymour are dreptate, așa că făcea asta ca să-i facă lui pe plac. Iar pentru ea nu prezenta nici o dificultate. Seymour aranja cu firmele de catering, comanda băuturile și alegea meniul, deși nimeni nu bea foarte mult la ei acasă. Seymour ura bețivii. Detesta când oamenii își pierdeau controlul și, în afară de asta, avea o regulă cum că trebuiau să fie în pat în fiecare seară cel mai târziu la zece și jumătate.

— Putem vorbi despre asta diseară, zise Seymour. Vii acasă acum?

— Nu știu. E o chestie pentru prevenirea cancerului la sân.

— Mai bine te-ai duce, zise Seymour. Ar trebui măcar să-ți faci apariția.

Seymour închise și Nico se simți deodată obosită. Nu se mai distra deloc. Lucrurile nu stătuseră întotdeauna așa. La început, pe vremea când era în ascensiune și totul era nou, viața era super. Fiecare zi era plină de mici emoții delicioase și ei doi simțiseră din plin sentimentul minunat că învingeau și cucereau. Problema era că nimeni nu-ți spunea că trebuie să continui să cucerești. Nu te puteai opri niciodată. Trebuia să continui la nesfârșit. Dar se gândea că, până la urmă, asta însemna viața. Indiferent unde te aflai, trebuia să cauți permanent în tine voința de a continua. Iar când nu mai puteai să continui, mureai.

Și toată lumea te uita.

Desigur, ea nu va mai fi în preajmă atunci când va fi uitată, așa că oare chiar conta?

Se uită afară pe geam. Înaintau în sfârșit spre 3rd Avenue, dar traficul era încă enervant de lent. Nu trebuia să fie ursuză. În doar câteva minute îl va vedea pe Kirby. Și-l imagina drept un factor

neprevăzut în viața ei, un bufon în costum viu colorat, o acadea minunat împachetată.

— Ați spus Strada 79 Est, nr. 302? întrebă șoferul, întrerupându-i gândurile.

Clădirea lui Kirby era un bloc mare din cărămidă de culoare maro-roșcat, cu o alee pentru mașini care se desprindea din Strada 79, formând o buclă. Era o clădire pentru clasa de mijloc, însă aleea, care probabil mai mult încurca decât folosea, era menită să dea clădirii un aer de rafinament. Sub consola de la intrare se aflau două uși turnante și una automată, ca cele de la aeroport. Înăuntru era un birou mare, la care stătea un portar cu un aer țâfnos.

— Kirby Atwood, vă rog, zise Nico.

— Poftim? spuse portarul, pe un ton intenționat nesuferit.

Nico oftă:

— Kirby Atwood.

Portarul se uită urât la ea, fără nici un motiv anume în afară de faptul că părea să-l deranjeze că trebuia să-și facă meseria, și răsfoi un biblioraft. Ridică receptorul și formă un număr.

— Cum vă numiți?

Nico ezită, amintindu-și că nu mai făcuse niciodată așa ceva și nefiind sigură de protocol. Să-și dea numele adevărat și să se expună astfel posibilității de a fi prinsă? Însă dacă își dădea un nume fals, probabil că Kirby nu s-ar prinde și asta ar duce la și mai multă stânjeneală.

— Nico, șopti ea.

— Poftim? întrebă portarul. Nicole?

— Corect.

— Vă caută o Nicole, spuse portarul în receptor și, uitându-se suspicios la ea, îi zise: Urcați. 25 G. Faceți la dreapta când coborâți din lift.

Clădirea de la nr. 302 de pe Strada 79 Est era imensă, cu apartamente ca niște cutii de pantofi puse unele peste altele. Blocul avea 38 de etaje,

cu 26 de apartamente pe palier, care erau indicate prin literele alfabetului. Asta însemna 988 de apartamente în total. Ea și Seymour locuiseră într-o clădire exact ca asta când s-au căsătorit. Însă ei se mutaseră repede de acolo și avansaseră.

Auzi cum se deschide o ușă, sunetul răspândindu-se cu ecou pe coridorul îngust. Se așteaptă ca frumosul cap al lui Kirby să apară pe una dintre uși, însă pe coridor alergă spre ea un câine uriaș, săltând vesel fie de bucuria companiei, fie pentru că reușise să scape din cușca lui. Animalul avea aproape 45 de kilograme și o blană vărgată și suficient de lucioasă pentru ca Nico să presupună că era pe jumătate ogar și pe jumătate dog german.

Nico se opri, pregătită să se apere prinzând câinele de gât dacă încerca să sară pe ea, dar chiar înainte ca animalul să ajungă la ea, Kirby apărură pe hol și spuse cu severitate:

— Cuțu! Șezi!

Câinele se opri imediat și se așază, gâfâind fericit.

— Cățel cuminte, zise Kirby venind agale spre ea cu un rânjet plin de încredere în sine.

Purta o cămașă albastru-închis descheiată, cu excepția unui singur nasture pe care îl încheiase la mijlocul pieptului, de parcă tocmai atunci ar fi îmbrăcat cămașa, dezvăluind un abdomen foarte plat și tare. Pe Nico o impresionează trupul lui, însă și mai mult priceperea lui de a dresa câini. Era nevoie de un anumit tip de răbdare și de autoritate blândă pentru a dresa așa bine un câine mare, se gândi ea.

— Ce mai faci, frumoasă doamnă? o întreabă Kirby pe un ton obișnuit, de parcă era ceva perfect normal ca o femeie mai în vârstă să vină în apartamentul lui în mijlocul după-amiezii pentru o partidă de sex.

Nico se simți brusc intimidată. Cum trebuia să se poarte? Cum se aștepta Kirby să se poarte

ea? Cum o vedea — și cum îi vedea el pe ei doi? Neavând alte repere pentru a-și reprezenta situația, ea speră că el îi vedea ca pe Richard Gere și Lauren Hutton în *American Gigolo*. Poate că, dacă se prefăcea că e Lauren Hutton, va fi în stare să treacă prin asta.

Și ce era cu apelativul ăsta: „frumoasă doamnă“?

— Îmi pare rău că am fost așa de prost în legătură cu venirea ta la mine, zise Kirby începând să meargă de-a lungul coridorului.

Se întoarse și îi aruncă un zâmbet care era atât de plin de remușcări, că îi topi inima.

— Și chiar voiam să-mi vezi apartamentul, știi? Din clipa în care te-am întâlnit, nu știu, pur și simplu m-am gândit: „Mi-ar plăcea foarte mult să știu cum i se pare apartamentul meu“. Ciudat, nu? Cum se poate să vrei să știi ce gândește cineva pe care abia l-ai cunoscut? Pentru că mă gândesc să mă mut. În centru e mai mișto, dar tocmai am terminat de renovat apartamentul ăsta și pare oarecum prostește să trec *din nou* prin balamucul unei mutări, nu crezi?

Nico îl fixă cu o privire lipsită de expresie. Cum trebuia să răspundă la asta? Ea și Seymour locuiau în centru, într-o reședință mare din West Village, pe Strada Sullivan. Bănuia că era „mișto“, însă adevăratul motiv pentru care locuiau acolo era faptul că era un loc liniștit și plăcut, la o aruncătură de băț de școala Katrinei. Poate că ar trebui să-l compătimească în legătură cu perspectiva renovării unui apartament. Renovarea casei lor durase un an, însă ea nu fusese cu adevărat implicată. Seymour făcuse toată treaba. Stătuseră la Mark Hotel timp de trei zile, cât au venit oamenii care se ocupau de mutat și cât a făcut decoratorul ultimele retușuri. Cineva le dăduse un set de chei și, într-o bună zi, după serviciu, se dusesse în casa cea nouă în loc să meargă la Mark Hotel.

A fost o chestiune de confort, însă, gândindu-se acum la asta, își dădu brusc seama că părea un răsfăț și că va fi percepută drept una care se crede superioară. Zâmbi cu stângăcie:

— Chiar nu știu, Kirby..., murmură ea.

— Păi, să-mi spui, zise Kirby, deschizând ușa cu un gest larg și ținând-o cu brațul ca ea să poată trece pe dedesubt.

Corpul ei se atinse de pieptul lui și senzația o făcu să roșească.

— Vrei niște vin sau apă? întrebă el. Mi-am zis: cred că bea vin alb, așa că am mers să iau o sticlă.

— Nu trebuia, Kirby, zău așa, zise ea simțindu-se ca o școlăriță care nu poate vorbi de emoție. Nu ar trebui să beau în mijlocul zilei.

— O, știu. Ești o tipă ocupată, zise Kirby intrând în bucătărie, care era un spațiu îngust situat chiar în dreapta ușii.

Deschise frigiderul și scoase o sticlă cu vin.

— Însă trebuie să te mai și relaxezi, să știi. Nu e bine să mergi întotdeauna cu o sută de kilometri pe oră.

Se întoarse și zâmbi larg.

Îi zâmbi și ea. Brusc, capul lui țâșni înainte ca al unui șarpe și el o prinse în capcană, apropiindu-și gura de a ei. Încă ținând sticla cu vin într-o mână, el o trase mai aproape cu mâna cealaltă. Dornică, ea își arcui trupul spre el, gândindu-se că gura lui semăna cu un fruct moale și succulent – papaya, poate – în timp ce corpul lui ferm crea un contrast irezistibil. Sărutul dură un răstimp care păru câteva minute, dar care probabil, fusese doar treizeci de secunde, iar după aceea ea începu să se simtă copleșită și sufocată, ca și cum nu putea respira. Își puse palmele pe pieptul lui și îl împinse.

El făcu un pas înapoi și se uită la ea cercetător, încercând să interpreteze reacția ei.

— Un pic prea mult, prea repede, hmm, zise el atingând-o tandru pe obraz.

Însă în clipa următoare, el schimbă foaia, ca un copil care descoperă pe neașteptate o altă jucărie.

— Hai să bem niște vin, bine? spuse el, legănând sticla și punând-o pe blatul de bucătărie de parcă ar fi fost plăcut surprins să descopere că o ținea în mână.

Deschise dulapul și scoase două pahare pentru vin.

— Tocmai le-am luat de la Crate & Barrel. Ai fost vreodată acolo? Au reduceri la orice. Astea au fost doar cinci dolari bucata și sunt din cristal, zise el destupând sticla și turnând vin în pahare, după care continuă pe un ton vioi, tineresc: odată m-am dus pe iahtul unui tip bogat... Și toate paharele, chiar și paharele de *suc*, erau de cristal. Da' ce-mi place la nebunie la New York e că poți să faci rost de chestii cu adevărat grozave la prețuri foarte mici. Te-ai gândit vreodată la asta?

Îi întinse un pahar și ea aprobă din cap, urmărindu-i mișcările, incapabilă să-i vorbească. Dorința o amuțise.

Din fericire, câinele se strecură în bucătărie, distrăgându-le atenția. Nico îl mângâie pe cap, apoi pe piept și îi ridică în sus capul, ca să o privească în ochi. Animalul se uită la ea fix, supus.

— E un câine cuminte, zise ea. Are și un nume?

Kirby zise timid:

— Așteptam să văd ce personalitate are înainte să-i dau un nume. Uneori îi dai câinelui un nume fără să îl cunoști și pe urmă îți dai seama că nu e numele potrivit, dar nu mai ai ce face. Nu poți să schimbi numele unui câine? Nu sunt atât de deștepți și devin derutați, zise el. Precum copiii. Ce s-ar întâmpla dacă un copil ar avea cinci ani și, dintr-odată, părinții i-ar schimba numele?

Probabil că n-ar ști nici măcar la ce școală ar trebui să meargă.

Kirby se uită la ea plin de speranță și Nico râse, ceea ce păru să-l încânte. Nu știuse la ce să se aștepte, dar în nici un caz la această... dovadă de inteligență? naivă, fermecătoare. „Ei bine, poate că nu inteligență“, se gândi ea. Însă, în mod cert, exista ceva la Kirby care era mai interesant decât crezuse ea.

— Hei! Am uitat, zise brusc Kirby. Tocmai mi-am adus aminte că trebuia să-ți arăt apartamentul meu. Cu asta te-am ademenit aici, nu? Doar că am fost distras. De o frumoasă doamnă.

Se uită la ea cu subînțeles și Nico tresări ușor. Poate că nu era prost, dar chiar își dorea ca el să nu mai folosească acest apelativ. O făcea să se simtă bătrână, de parcă ar fi fost mama lui sau ceva de genul ăsta.

— Kirby, eu...

El trecu pe lângă ea și se întoarse, îmbrățișând-o din nou pe neașteptate și dându-i un sărut lung. „Poate că le numește pe toate femeile «doamnă»“, se gândi ea, în timp ce el îi scoase bluza și își trecu mâna în sus pe spatele ei, desfăcându-i sutienul ca un adevărat expert. „În orice caz, cu siguranță nu mă tratează ca pe mama lui“, se gândi ea, în timp ce mâna lui îi cuprindea tandru sânul. Știa cum să atingă o femeie și, pe când îi încercuia delicat sfârcul cu degetul, ea simți că se abandonează așa cum nu făcuse niciodată cu Seymour...

Se panică brusc, îl împinse din nou și își întoarse capul. Ce făcea? Seymour... Kirby... în câteva clipe, el o să-i dea hainele jos și ce-o să creadă despre corpul ei? Probabil că obișnuia să se culce cu fotomodele care aveau 25 de ani.

Kirby își retrase mâna.

— Hei, ești bine? o întrebă el. Pentru că nu trebuie să... știi tu.

— Vreau, șopti ea. Doar că...

El dădu din cap ca și cum ar fi înțeles:

— Prima oară?

Se uită la el nedumerită, nesigură la ce se referea.

— Știi tu, zise el. Când îți înșeli soțul.

Ea deschise gura de uimire și el profită de ocazie să se repeadă la ea pentru un alt sărut.

— Nu te îngrijora în legătură cu asta, murmură el. Gândește-te că ai motivele tale, corect?

Își puse deodată mâinile în jurul taliei ei și o ridică de parcă era un copil, punând-o cu fundul pe blatul de bucătărie. El veni spre ea și ea se retrase, nepregătită încă să-i cedeze, mai ales după remarca aceea despre înșelat. „De ce a trebuit să spună asta atât de direct?” se întrebă ea. Însă era adevărul. Chiar își înșela soțul. Poate că acest lucru îl făcea pe Kirby să i se pară și mai excitant.

— Iar în caz că te întrebi, ai un corp grozav, șopti el, împingându-i fusta în sus și încercând să-și bage mâinile între picioarele ei ca să le depărteze.

Ea se împotrivi, gândindu-se ce bine se simțea pentru că el o voia suficient de mult încât să o convingă să-i cedeze și știind, de asemenea, că, dacă se împotrivea, se va putea minți pe ea însăși mai târziu, spunându-și că nu a avut ce face — că a fost copleșită. Pe neașteptate, îl lăsă să-i desfacă picioarele și el își trecu mâinile în sus și în jos pe interiorul coapselor ei, privindu-i chipul. „Noroc cu Seymour”, se gândi ea, noroc că o obliga să facă exerciții câte o jumătate de oră în fiecare dimineață la ora șase, în sala lor de sport de la subsol. Îi zicea că e din motive de sănătate, nu estetice, pentru a-și păstra vigoarea și concentrarea. Îi trecu deodată prin cap că Seymour o trata mai mult ca pe un cal de curse decât ca pe o ființă umană.

— Ai nevoie de ăștia? întrebă Kirby, trăgând de betelia de la dresul ei.

Îl privi perplexă.

— Sau pot să-i tai? întrebă el cu îndrăzneală. Vreau să-i tai cu foarfeca, și să pot ajunge la tine, dar poate că asta o să creeze suspiciuni mai târziu, hmm? Dacă te duci acasă fără dres...

— E în regulă, șopti ea, întinzându-se pe spate ca să-i permită să înceapă lucrul.

„Asta nu-mi stă deloc în fire“, se gândi ea, dar nimeni nu avea să știe vreodată ce a făcut ea în bucătăria lui Kirby. Mai avea o pereche de ciorapi în micuțul dressing lipit de baia de la birou și nimeni nu va observa că s-a întors la birou fără dres...

Kirby scoase o foarfecă de bucătărie dintr-un suport de ceramică înflorată, în care erau tot felul de linguri și spatule din lemn. „Nu doar că e grozav în pat, mai și gătește“, se gândi ea. El își trecu mâna pe abdomenul ei și pe partea interioară a coapselor, tachinând-o, după care, trăgând de dres, începu să taie în jos cu o lentoare agonizantă. Când ajunse în dreptul pubisului, el lăsă jos foarfeca și, cu ambele mâini, sfâșie dresul.

Ea se gândi că o va ucide nerăbdarea.

Cu blândețe, el trase într-o parte de porțiunea dintre picioare a chiloților ei (care, ce noroc erau drăguți – plasă de mătase bleu de la La Perla) și își trecu degetul, cu o mișcare circulară, peste labiile ei. Lui Nico nu-i plăcea să vorbească în timpul sexului – de fapt, prefera să nu scoată nici un sunet – însă se pomeni, cu surprindere, că scoate un geamăt slab, gutural. Era un picuț jenant și se gândi că se comportă ca într-un film porno, dar pe Kirby nu îl deranja. Îi dădu și mai mult chiloții într-o parte, și apoi îi desfăcu labiile cu degetele.

„O, Doamne“, se gândi ea. „Dumnezeule, chiar mă simt bine.“ Se putea mai bine de atât, mai bine decât să facă sex cu un afurisit de fotomodel pentru lenjerie intimă Calvin Klein?

Cum de a dat un asemenea noroc peste ea?

Pe neașteptate, simți un fior de vinovăție. Dacă Seymour ar fi încercat să-i facă așa ceva, i-ar fi spus-o lase baltă. Îl îndepărtase întruna pe Seymour, din ce în ce mai mult în cursul anilor, astfel încât acum el aproape că nu mai era interesat de ea.

— Ai o păsărică frumoasă, zise Kirby și începu să o lingă, vârându-și degetele în vaginul ei în timp ce făcea asta. Data viitoare o să te pun în genunchi, zise el cu înflăcărare, făcând-o să uite de Seymour și să-și închipuie, în schimb, tot felul de poziții cu Kirby. O, fir-ar, nu mai pot să aștept, spuse el.

Luă foarfeca și, cu o singură tăietură energică, îi tăie chiloții. Băgă mâna în buzunar și scoase un prezervativ, al cărui ambalaj îl sfâșie cu dinții. În câteva secunde, își desfăcu fermoarul de la pantaloni, scoțând un penis tare ca piatra (OK, era un clișeu, se gândi ea, dar chiar nu exista nici o altă modalitate de a-l descrie), care părea a fi un pic mai mare decât media. Sau, oricum, mai mare decât al lui Seymour...

Își puse prezervativul cu pricepere și ea aproape că izbucni în râs de jenă feciorelnică. Prezervative! Uitase cu totul de ele. Nu a fost niciodată cu un bărbat care să folosească așa ceva, deoarece de paisprezece ani (chiar mai mult, pentru că nu fusese cu nimeni cel puțin șase luni înainte să-l cunoască pe Seymour) era cu un singur bărbat. Și a fost doar cu cinci bărbați în toată viața ei, fără a-l pune la socoteală pe Kirby.

— Nu te deranjează, nu-i așa? o întreabă el. E mai bine așa. Ca să nu trebuiască să ne facem griji. Și ești atât de udă...

Ea scutură din cap, anticipând senzația pe care o va avea când el o va penetra.

Căzu pe spate cu un geamăt de plăcere, lovindu-se cu capul de perete. El îi ridică picioarele în sus, astfel încât tălpile ei aproape că se sprijineau de marginea blatului de bucătărie. Era complet

vulnerabilă. Faptul că își dădea voie să fie atât de deschisă era excitant în sine, deoarece ea nu era niciodată așa... nu cu Seymour...

Și atunci îl izgoni pe Seymour din mintea ei. Nu avea să-l lase pe soțul ei să-i strice acea clipă de plăcere.

După aceea, zăcu răvășită pe blatul de bucătărie ca o păpușă din cârpă.

— A fost grozav, nu-i așa? întrebă Kirby, ajutând-o să se dea jos.

Se ridică în picioare, netezindu-și fusta. În vâltoarea pasiunii își pierduse nu numai chiloții și dresul, ci și pantofii.

— Ce-ai mai tipat când ți-ai dat drumul, zise Kirby.

Ea se simți brusc rușinată.

— Zău? întrebă ea, recuperându-și un pantof din colț. De obicei, nu fac asta.

— Ei bine, azi ai făcut-o, zise Kirby cu cordialitate fraternă. Nu-ți face griji. Mi-a plăcut.

Ridică dresul și o întrebă:

— Ai nevoie de ăștia?

— Nu prea cred, zise ea, întrebându-se ce credea el că ar mai putea face cu ciorapii ăia – poate să-i repare cu ace de siguranță?

— O să te fâțâi în fundu' gol tot restul după-amiezii, zise Kirby cuprinzându-i fața cu palmele. O să mă gândesc la tine așa. Și de fiecare dată, o să mi se scoale.

Ea râse nervos. Nu era obișnuită ca bărbații să se gândească la ea ca la un obiect sexual. Oare asta însemna că Kirby voia să o mai vadă?

„Sper că da“, se gândi ea, sprijinindu-se cu o mână de umărul lui, în timp ce se încălța. Și acum ce? Să plece pur și simplu? Aruncă o privire la ceas. Era două și jumătate. Dacă pleca imediat, putea să ajungă înapoi la birou până la trei. Însă Kirby s-ar simți jignit?

— Și acum chiar că o să-ți fac un tur al apartamentului, zise Kirby. Îți vine să crezi că n-am apucat să ieșim din bucătărie? Foarte tare, nu?

Nico ridică privirea spre el, uitându-se ținută la fața lui. Era frumos cu adevărat. Trăsăturile lui erau perfect proporționate, însă era ceva mai mult decât atât. Era vigoarea tinereții. Unele lucruri nu puteau fi rezolvate cu bisturiul plasticianului sau cu acul dermatologului, iar aici intrau culoarea pielii și fermitatea mușchilor, mai ales în zona gâtului. Gâtul lui Kirby era foarte catifelat și pielea era ca untul. Era suficient să se uite la gâtul lui ca să se excite din nou. Teoria că femeile nu sunt atrase de un bărbat datorită înfățișării și tinereții lui era o minciună sfruntată...

Se întrebă deodată dacă el făcea asta cu multe femei. Însă nu putea să-l întrebe așa ceva, nu? Nu trebuia să pară nesigură pe ea. Mai bine i-ar cânta în strună.

— Mi-ar face mare plăcere să văd restul apartamentului, zise ea.

Nu era mare lucru, doar un living, un dormitor și o baie standard pentru New York, însă mobila era surprinzător de drăguță.

— Beneficiez de un discount de 80% la Ralph Lauren, așa că e grozav, spuse el.

Kirby se așează pe canapeaua din piele întoarsă și ea se ghemui lângă el. Portofoliul lui era pe măsută și ea începu automat să-l răsfoiască. Erau fotografii pentru reclame la aftershave, altele în care Kirby așezat pe o motocicletă pentru o firmă de confecții din piele, Kirby la Veneția, Kirby la Paris, Kirby cu o pălărie de cowboy undeva în Vest, poate în Montana. El își puse mâna peste mâinile ei:

— Nu te uita, zise el.

Ea îl privi, dorindu-și să poată să se cufunde în ochii lui. Nu erau căprui, de fapt, ci aveau o culoare maro-roșcat deschis, cu mici pete de auriu. Încearcă să îi pătrundă gândurile.

— De ce nu? întrebă ea.

Avea un ton ciudat. Aruncând o privire în jos, la o pagină din portofoliul lui (Kirby pe un cal), nu-i veni să creadă ce făcuse cu el. Era un soi de miracol. Cine s-ar fi gândit că mai putea să facă sex așa, la vârsta ei, cu un bărbat care era atât de tânăr și de superb?

— Urăsc modellingul, zise Kirby. Detest felul în care mă tratează. Ca pe o bucată de carne, știi? De fapt, nu le pasă nici cât negru sub unghie de mine ca *persoană*.

„Cum ar fi să mă îndrăgostesc de Kirby Atwood“, se întrebă ea uitându-se lung la el, cu groază plină de compasiune. Bine că Kirby nu putea să-i audă gândurile!

— Asta e groaznic, zise ea, drama lui părându-i-se extrem de emoționantă.

„Nimic nu e mai intens decât să descoperi că și cei frumoși sunt la fel de vulnerabili ca restul lumii“, se gândi ea.

— Dar te pricepi foarte bine la asta.

— Cum adică mă pricep? N-ai la ce să te pricepi. Ei îndreaptă un aparat de fotografiat spre mine și îmi spun să par fericit. Sau puternic. Sau vreo altă tâmpenie. Dar uneori, zise el, atingându-o jucăuș cu brațul, le ofer ceva diferit, știi. Încerc să par gânditor. Ca și cum mă gândesc la ceva.

— Arată-mi expresia aia acum, zise Nico încurajator.

„Isuse, ce fac? Trebuie să mă întorc la birou.“

— Da? făcu Kirby.

Își lăsă capul în jos și apoi îl ridică, ațintindu-și privirea în gol. Păstră această poză câteva secunde. Părea ușor meditativ, dar, altfel, expresia lui nu transmitea nimic. „O, Doamne“, se gândi Nico.

— Te-ai prins? întrebă el cu nerăbdare. Ți-ai dat seama că mă gândeam?

Nu voia să fie crudă.

— O, da. A fost grozav, Kirby.

— Ți-ai dat seama la ce mă gândeam?

Nico zâmbi. Era atât de copilăros, încât asta o relaxa.

— Spune-mi tu.

— Sex! exclamă Kirby cu un rânjel. Partida pe care tocmai am avut-o. OK, probabil că te gândești că ar fi trebuit să par foarte fericit. Dar te-am păcălit, pentru că mă gândeam că sper să te pot vedea din nou, dar nu eram sigur dacă ai vrea asta.

— O, făcu Nico incapabilă să vorbească.

Kirby o lua întruna prin surprindere. Nu s-a priceput niciodată la declarații amoroase.

— Chiar vreau să te mai văd. Dar, Kirby, zise ea uitându-se la ceas, trebuie să mă întorc la birou.

— Mda, ar trebui s-o iau și eu din loc. Am și eu niște treburi de făcut.

Rămaseră în picioare o clipă, cu un aer stingerit, apoi Kirby se aplecă să o sărute.

— A fost foarte distractiv, nu? zise el.

— A fost grozav, murmură ea, dorindu-și să-i poată spune cât de minunat a fost de fapt.

— Cuțu! zise el, desprinzându-se de ea.

Câinele veni tropăind din dormitor.

— Șezi! îi porunci Kirby. Dă noroc!

Câinele ridică laba. Nico i-o strânse.

Wendy Healy stătea în fundul sălii de proiecție de la etajul 43 al clădirii Splatsh-Verner.

Sala de proiecție avea cincizeci de locuri – fotolii mari, confortabile, îmbrăcate în piele neagră – și lambriuri din lemn deschis la culoare. Fotoliile aveau suporturi pentru pahare pe cotiere și de partea dreaptă aveau prinse măsuțe din lemn rabatabile pentru cei care voiau să facă însemnări. În încăpere erau în jur de douăsprezece persoane: Peter și Susan, cei doi directori care îi erau subalterni; Selden Rose, șeful diviziei de televiziune prin cablu, cu doi dintre directorii lui; Cheryl și Sharline, directoarele de publicitate de pe Coasta

de Est și de Vest; regizorul și iubita lui; și trei dintre actorii din film – Tanner Cole și Jenny Cadine, plus „novicele” Tony Cranley, un tânăr scund, cu înfățișare sfioasă, căruia toți îi preziceau că va ajunge vedetă și care nu mergea nicăieri fără agenta lui de publicitate, Myra, o blondă cu părul de culoarea mierii, voinică, având aerul că e mama tuturor.

— Bună, scumpo, zise Myra, sărutând-o pe Wendy pe obraz după ce îl instalează pe Tony într-un fotoliu din primul rând, lângă Tanner.

— Stai cu noi, o invită Sharline pe Myra.

— Doar un minut, zise Myra.

Se uită la Tony, care se prefăcea că boxează pe la urechile lui Tanner.

— Cum merge? întrebă Wendy, împingându-și ochelarii.

Era ușor agitată și ochelarii îi alunecau întruna pe nas.

Myra îi aruncă o privire lui Tony, își dădu ochii peste cap și ridică din umeri, un gest care le făcu pe Sharline și Wendy să râdă.

— Ba nu, zău, merge grozav, spuse Myra.

— Am văzut articolul ăla din Pagina șase, zise Sharline.

Articolul ăsta se referea la faptul că Tony o pipăise pe o starletă celebră la o decernare de premii și se alesese cu palme peste față.

— Urăsc actorii, oftă Wendy.

— Tu, zise Sharline îndreptând un deget spre ea, iubești actorii. Ești cunoscută ca producătoarea care e de partea actorilor. Te adoră cu toții. Și tu îi adori la rândul tău.

— Sharline pleacă în India, zise Wendy.

— Doamne, aș vrea să pot face și eu asta, suspină Myra.

— Poți, zise Sharline cu înflăcărare. Adică, ce te oprește? Acum o lună, m-am trezit, m-am uitat în jur și m-am gândit: ce dracu' înseamnă viața mea?

Ce fac? Și mi-am dat seama că trebuie să trăiesc. Dincolo de toate astea. Trebuie să am și eu un țel.

— La asta se rezumă tot, nu-i așa? consimți Wendy. Să ai un țel.

— Poți să vii și tu, zise Sharline.

— O, dar nu poate. Cum să poată, cu copiii și toate cele? întrebă Myra.

— M-am gândit la asta, crede-mă, spuse Wendy.

— Prefă-te că mergi să cauți locații, zise Sharline.

Wendy zâmbi. „Nu voi putea face niciodată o astfel de călătorie“, se gândi ea. Însă *gândul* unei astfel de călătorii... era genul de lucru la care visase întotdeauna când era copil. Să vadă lumea. Locuri exotice... Alungă repede din minte acest gând. Privi prin sală, împingându-și ochelarii înapoi pe nas.

— Pe cine așteptăm? întrebă Myra.

— Pe Victor Matrick, răspunse Sharline, făcându-i cu ochiul lui Wendy.

Wendy îi aruncă un zâmbet fioros. Ura această parte a muncii ei. Momentele agonizante dinaintea începerii vizionării, când, indiferent cât de bun credeai că e filmul, știai că, în două ore, puteai constata că te-ai înșelat complet, că filmul, pe care îl credeai inteligent, amuzant sau clar, nu stârnea nici o reacție publicului. Și atunci, indiferent cât de multe filme ai produs, indiferent cât de multe succese ai avut (și ea a avut destule; știa că, poate, a avut chiar mai multe decât i se cuveneau), eșecurile te pândeau ca moartea. Știa că nu ar trebui să se implice emoțional în producerea filmelor ei (că asta era ceea ce susțineau bărbații că fac femeile), dar era imposibil să te dedici astfel unui proiect fără să îți fie drag. Astfel că, atunci când un film nu prindea, era exact ca și cum un prieten bun ar fi avut un eșec. Se putea ca prietenul să fie total dezorientat sau să fie un dezastru complet

și un ratat, dar asta nu însemna că nu-l iubeai și că nu voiai să reușească.

Și atunci când aveau un eșec, când *mureau*, timp de câteva zile după, se ascundea întotdeauna într-o gaură neagră secretă a rușinii. Nu filmul era cel care dăduse chix, ci ea. Se dezamăgea pe ea însăși și pe toți ceilalți implicați...

— O, Wendy, spunea Shane întotdeauna, dându-și ochii peste cap cu un oftat dezgustat. De ce-ți pasă atât de mult? E doar un film stupid de la Hollywood.

Iar ea zâmbea și spunea:

— Ai dreptate, iubitele.

Însă, de fapt, el se înșela. Cheia vieții era că trebuia să-ți pese — să-ți pese cu adevărat — de ceva. Trebuia să îți iei un angajament față de pasiunile tale...

Îi sună telefonul mobil.

— Shane, le șopti ea fetelor.

— Norocoaso.

Sharline dădu din cap și zâmbi. Nici Sharline, nici Myra nu avuseseră o relație serioasă de peste cinci ani, o realitate care părea să fie exilată undeva la granița cu subconștientul.

Wendy se ridică să preia apelul pe hol. Ușile capitonate ale sălii de proiecție se închiseră silențios în urma ei.

— Bună, zise ea cu înflăcărare.

Era prima dată când vorbeau în ziua aceea.

— Ești ocupată? o întrebă el, un pic cam rece, se gândi ea.

Nu știa că era pe cale să înceapă o vizionare? Dar poate că nu i-a spus.

— E totul în regulă, scumpule? întrebă ea, pe un ton cald și mămos.

— Trebuie să vorbim.

— Copiii sunt bine? Magda n-a pățit nimic, nu?

— Copiii sunt bine, i-o tăie el. *Noi* trebuie să vorbim.

Asta nu suna bine. Prin minte îi trecură zeci de scenarii. Cineva cunoscut a murit; au primit o scrisoare de la fisc pentru impozitele restante; asociații lui l-au dat afară din restaurant... Ridică privirea. Victor Matrick venea pe hol în pas vioi. Cum se făcea că bărbații și mamele păreau să aibă un al șaselea simț care îi făcea să sune în momentul cel mai nepotrivit?

— Va trebui să te sun înapoi. După vizionare, zise ea pe un ton cât putu de normal și închise.

— Bună, Wendy, zise Victor strângându-i mâna.

— Mă bucur să te văd, Victor. Ne bucurăm mult că ai putut să vii.

Rămase stingheră o clipă, încercând să-i facă loc, astfel încât să poată intra primul în sala de proiecție. Era femeie, dar el era mai în vârstă și mai influent. „Vârsta înaintea frumuseții“, se gândi ea. După atâția ani în bransă, încă nu știa cum să relaționeze cu bărbați ca Victor Matrick – bărbați albi în vârstă, aflați în poziții de putere. Ura autoritatea masculină. De fiecare dată când ajungea față în față cu un bărbat ca Victor, se simțea de parcă ar fi fost din nou fetiță și trebuia să treacă printr-o confruntare cu tatăl ei. Nu au avut o relație bună. El era distant și disprețuitor, ca și cum niciodată nu se aștepta ca ea să facă prea multe parale (încă era surprins că avea o slujbă și era chiar mai uimit de suma de bani pe care o câștiga – când a aflat că ea câștigă peste trei milioane de dolari pe an, singurul lui comentariu a fost: „Nu mai înțeleg deloc lumea asta“). Nico, pe de altă parte, știa exact ce să facă în privința bărbaților ca Victor. Folosea o linguseală subtilă. Le vorbea la nivelul lor. Se purta ca și cum era una dintre ei. Wendy nu putea niciodată să facă asta. Nu era „una dintre ei“, așa că nu avea sens să se prefacă.

— Crezi că o să aibă succes filmul ăsta, Wendy? întrebă el.

Victor era unul dintre acei corporatiști bătrâni care îți spun numele întruna, chipurile pentru a te face să te simți important, însă probabil mai mult ca să te intimideze, reamintindu-ți că ei au o memorie perfectă și tu nu.

— Victor, o să aibă, zise ea.

— Asta îmi place să aud de la directorii mei. Entuziasm, spuse Victor, lovind cu pumnul în palma stângă. Hai să batem mingea!

Wendy îl urmă pe Victor în sala de proiecție și se așeză pe rândul din spatele lui. Ecranul prinse viață, lumina albă căzând pe ceafa lui Victor, acoperită cu păr scurt, de un cenușiu-gălbui. Wendy se lăsă pe spătarul scaunului, întrebându-se pentru o clipă cum ar fi reacționat Victor dacă ea s-ar fi dus la el să-i spună: „Sigur, Victor! Hai să ne jucăm cu păpușile Barbie!“.

După exact 111 minute, Tanner Cole se aplecă să o sărute pe Jenny Cadine într-o trăsură trasă de un singur cal, care gonea prin mallul din Central Park. Wendy văzuse sfârșitul de sute de ori în camera de montaj, dar tot simți același fior de satisfacție până la lacrimi, care poate fi obținut numai atunci când publicul crede că lumea a fost făcută mai bună cu ajutorul iubirii adevărate. Ar fi trebuit să fie finalul cel mai ușor de realizat, dar, de fapt, era cel mai dificil. Regulile erau rigide: un bărbat de condiție foarte bună se îndrăgostește de o fată de condiție modestă, însă capabilă și plină de merite. (Sau de o fată. Asta era încă și mai bine.) Cincizeci de ani de feminism, educație și succes nu făcuseră mai nimic pentru a eradica puterea acestui mit și existau ocazii când faptul că vindea femeilor această prostie o făcea pe Wendy să nu se simtă în largul ei. Însă ce avea de ales? Se afla în branșa divertismentului, nu a adevărului, și, în plus, câte femei s-ar arăta dornice să se înroleze pentru varianta opusă: femeie cu poziție

importantă (deșteaptă, puternică, plină de succes) se îndrăgostește de un bărbat de condiție modestă... și ajunge să aibă grijă de el? Ntț. Pur și simplu nu ar avea același impact.

Sharline se aplecă și o lovi ușurel pe Wendy pe umăr:

— Vreau să mi se întâmple și mie așa ceva, se smiorcăi ea, arătând spre stop-cadrul cu sărutul dintre Tanner Cole și Jenny Cadine, peste care începuse să se deruleze genericul.

— Nouă nu o să ni se întâmple așa ceva niciodată, pufni Myra. Încă nu te-ai prins de asta?

— Dar eu vreau să se întâmple, obiectă Sharline.

— Și eu vreau iaht și avion particular, dar nici pe astea n-o să le am niciodată, rosti printre dinți Myra.

Toată lumea începu să se ridice.

— E fantastic, dragă, ți-pă Tanner Cole din primul rând.

— Ați făcut cu toții o treabă grozavă, zise Victor Matrick. Cu adevărat de înaltă clasă. Selden, tu ce zici? Un succes?

Wendy zâmbi. Stomacul îi tresări de neliniște amestecată cu teamă și mânie. Era filmul ei, nu al lui Selden Rose. Selden nu avusese nici o legătură cu filmul în afară de a citi scenariul și de a da câteva telefoane pentru a-l convinge pe Peter Simonson să regizeze. Iar acum, Selden se dusesese la Victor și îi strângea mâna, lingușindu-l, de parcă el făcuse totul. Afurisitul ăla afectat de Selden Rose, cu părul lui creț și rânjetul ăla de nătărău (unele femei din companie îl considerau un tip frumos, dar Wendy nu era deloc de acord cu asta), încerca să se bage ca să-și asume din meritele ei...

Ieși pe culoar, așezându-se exact în fața lui Victor și a lui Selden. Era esențial să-și facă simțită prezența. Nu se afla adesea în aceeași încăpere cu Victor Matrick și trebuia să profite de fiecare

secundă posibilă. Își înclină capul într-o parte și îi zâmbi lui Selden, prefăcându-se că îl ascultă. Îl știa pe Selden Rose de ani de zile, de pe vremea când el se afla încă în L.A. Selden era cunoscut ca fiind nemilos de ambițios. Ei bine, și ea era la fel. Putea și ea să facă jocul ăsta.

— Victor, zise ea pe un ton lingușitor (era un lucru greșos, dar trebuia făcut), dă-mi voie să te felicit pentru sprijinirea lucrurilor de înaltă calitate. Inteligența de la Splatsh-Verner transpare în tot filmul ăsta...

Ochii lui Victor luciră – fie din cauza scânteii de nebunie, fie din cauza bătrâneții, fie din cauza combinației dintre amândouă – și zise:

— Wendy, inteligența mea constă în a-i angaja pe cei mai buni oameni din lume pentru a-mi conduce companiile. Faceți amândoi o treabă grozavă.

Wendy zâmbi. Cu colțul ochiului văzu că Jenny Cadine și Tanner Cole veneau pe culoar spre ea. Cam în treizeci de secunde, Jenny va fi grămadă pe ea... și atunci conversația ei cu Selden și Victor se va încheia. Jenny îi va solicita atenția. Era un star de cinema și, prin urmare, avea întâietate față de toți ceilalți.

— Îți mulțumesc, Victor, zise Selden, întâlnindu-i privirea lui Wendy. Eu și Wendy lucrăm foarte bine împreună.

Wendy aproape că rămase cu gura căscată, continuând să zâmbească forțat. Așadar ăsta era jocul lui Selden. Brusc, înțelese totul: Selden voia să încorporeze Parador în divizia lui, MovieTime. Țintea să conducă atât MovieTime, cât și Parador, și să ajungă șeful ei – așa ceva era scandalos! Cu trei ani în urmă, când Splatsh-Verner a achiziționat Parador și ea a devenit președintă, Selden Rose nu a vrut să aibă nimic de-a face cu Parador... a existat un soi de încurcătură nasoală cu fosta lui soție... și se zvonea chiar că Selden își dorea ca Parador să eșueze. Dar, apoi, ea a pus Parador

pe picioare, producând cinci filme de succes în ultimii doi ani, în timp ce MovieTime încă mergea șchiopătând – nu era de mirare că Selden dorea răzbunare.

Jenny Cadine era aproape lângă ea. Wendy trase adânc aer în piept, sperând să-i dea creierului ei un plus de oxigen. Dacă îl lăsa pe Selden să scape nepedepsit cu asta în fața lui Victor, el avea să-și bage degetelele soioase în fisură și să tot tragă până când va rupe totul. Trebuia să-i dea peste degete cu ușa!

— Selden mi-a fost de foarte mare ajutor, Victor, zise Wendy dând din cap aprobator, ca și cum ar fi fost de acord cu comentariul anterior al lui Selden. Am avut doar câteva întâlniri pentru *Porcul bălțat*, dar Selden ne-a pus în legătură cu Peter Simonson, regizorul.

Zâmbi de parcă întregul succes al filmului se datora unui singur telefon amărât și încheie:

— Care a făcut o treabă extraordinară.

Făcu o pauză, felicitându-se pentru perfecțiunea împunsăturii ei. Era suficientă pentru a-i da de înțeles lui Selden că, dacă intenționa să întrecă măsura, avea să aibă de furcă, și, în același timp, pentru a-i reaminti lui Victor că, atâta timp cât se afla ea la conducere, rămânea o persoană care lucrează în echipă. Iar sincronizarea era excelentă. În secunda următoare, Jenny Cadine veni și o luă pe Wendy de umeri, ceea ce însemna că orice conversație care nu avea legătură cu Jenny era încheiată.

— Wen..., murmură Jenny pe un ton seducător. Sunt obosită. Vreau să vin la tine acasă la cină în seara asta. Îmi faci faimoasa ta lasagna?

Wendy lovi ușurel brațul lui Jenny:

— Îl cunoști pe Victor Matrick, nu-i așa?

Jenny, care avea 1,73 metri înălțime și vreo 57 kilograme (incluzând cel puțin două kilograme de implant mamar cu soluție salină, se gândi Wendy),

se descolăci cu eleganța unui șarpe și întinse un braț lung și alb.

— Bună, Șefu', zise ea, luând mâna lui Victor și apoi aplecându-se ca să-l pupe zgomotos pe obraz.

Victor radie de bucurie. „Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Jenny“, se gândi Wendy. Știa întotdeauna cu cine să se pună bine.

— Mi-a plăcut la nebunie, Șefu', zise Jenny cu entuziasm exagerat.

Grupul se îndreaptă spre lifturi.

— Wendy lucrează la un nou scenariu grozav pentru mine, îi zise Jenny lui Victor.

Ochii ei albaștri erau imenși și, atunci când îi deschidea larg, emfatic, era imposibil să te uiți în altă parte.

— Însă e unul serios. Noi credem că are potențial de Oscar...

— Vorbește cu Wendy despre asta, zise Victor bătând-o ușurel pe umăr. Nu mă îndoiesc niciodată de directorii mei.

Zâmbi spre grup și o luă pe hol spre biroul lui.

Selden Rose apăsă butonul liftului. Sala de proiecție era la penultimul etaj, împreună cu liftul secret care urca la biroul și sufrageria personale ale lui Victor, dedesubt fiind birourile diverselor divizii ale Splatsh-Verner. Etajul lui Wendy era primul. O sărută pe Jenny pe obraz și îi spuse să vină la ea acasă pe la opt. Selden stătea în partea din față a liftului, jucându-se cu telefonul mobil, și Wendy se întreabă dacă era supărat. Însă nu conta. Acum că l-a îngropat, își putea permite să fie generoasă.

— Felicitări, Selden, zise ea și adăugă fără ironie: ai făcut o treabă grozavă.

Selden ridică privirea.

— E proiectul tău, zise el ridicând din umeri.

Asta era ceva ușor surprinzător. Wendy mai avusese de-a face cu bărbați ca Selden Rose (aceștia erau pretutindeni în industria filmului) și, de obicei,

acest gen de luptă internă subtilă conducea la o declarație de război nerostită. Dar poate că Selden nu era un rechin atât de mare pe cât se zvonea – sau poate că ea l-a pus pur și simplu la colț îndeajuns de mult încât el să o lase în pace câteva luni. Din partea ei, era foarte bine așa – avea o mulțime de alte treburi pentru care să-și facă griji. În timp ce mergea pe hol spre biroul ei situat pe colț, telefonul mobil începu să sune. În ultimele două ore, i se strânseseră cincisprezece mesaje noi, printre care cinci de la Josh, unul de la fiica ei și trei de la Shane. Ce era cu el? Probabil voia bani. Shane avea dreptate. Trebuiau să stea de vorbă. Ea nu era bancomat.

Apăsă tasta de apelare rapidă cu numărul de mobil al fiicei ei.

— Bună, maaamă, zise Magda, prelungind „a“-ul emfatic.

— Bună, Contesă Cootchy-Coo.

— Cred că va trebui să cumperi un ponei pentru *moi*.

— Zău? făcu Wendy, aparent indignată.

Bănuia că asta însemna că lecția de echitație a Magdei cu Katrina, fiica lui Nico, mersese bine, ceea ce era exact ce sperase. Magda era tare ciudățică. I-ar fi prins bine să aibă ceva de făcut cu prietenele, ceva de care să fie încântată. Și, în plus, cât de mult putea să coste un ponei? Era doar un cal în miniatură, nu-i așa? Două, poate trei mii de dolari?

— De ce nu găsești niște anunțuri pentru ponei pe internet și o să discutăm despre asta, zise Wendy.

Magda oftă, enervată:

— Maaamă. Nu așa găsești un ponei. Pe internet.

Dezgustul din vocea Magdei era cât se poate de evident. Trebuie să mergi cu *avionul particular*

la *Palm Beach* și acolo e un tip care îți aduce cei mai buni ponei din țară...

Isuse Hristoase! O singură lecție de echitație și vorbea de parcă o să meargă la Jocurile Olimpice. De unde aflate toate prostiile astea?

— Scumpo, n-o să luăm un ponei din *Palm Beach*, spuse Wendy cu răbdare. Sunt sigură că putem găsi un ponei foarte drăguț chiar aici, în... New York.

Era posibil? La urma urmei, de unde dracu' veneau poneii? Dar trebuiau să fie ponei pe undeva. Că doar New Yorkul era căminul a tot felul de paraziți, umani sau nu... nu trăiau aici tot soiul de animale și insecte de care nimeni nu știa?

— Discutăm când ajung acasă. Jenny C. vine la cină.

— Jenny *cum*? întrebă Magda cu viclenie.

Wendy oftă:

— Actrița, Magda. Mai ții minte? E una dintre preferatele tale. A fost Prințesa Nas-Cârn în filmul ăla care ți-a plăcut foarte mult.

— Maaamă, ăla era un film *de animație*.

— Ea a fost *vocea*, zise Wendy, dându-se bătută. Tati e acasă?

— Nu.

Telefonul lui Wendy o avertiză că mai are un apel. Shane.

— E tati pe linia cealaltă. Te sun eu înapoi.

Apăsă pe tastă. Shane îi trimitea un mesaj.

„Vreau divorț“, zicea mesajul.

Era așa clar că voia doar să-i atragă atenția, încât Wendy aproape că izbucni în râs. Shane n-ar putea să vrea niciodată să divorțeze. Unde să se ducă? Ce să mănânce? Cum ar putea să-și permită cămășile alea scumpe de la Dolce & Gabbana care îi plăceau atât de mult?

„Nu fi prostuț“, scrise ea. „Te iubesc.“

„Vorbesc serios.“

„Amână divorțul“, mai scrise ea. „Jen c vine la cină.“

Clădirea de la nr. 5-50 de pe 7th Avenue era cea mai celebră din Cartierul Confecțiilor. Situată între Străzile 39 și 40, era o clădire îngustă cu dotări de o eleganță discretă – clădirea în sine era construită din marmură, iar o ușă turnantă din aramă strălucitoare ducea în foaierea mic. Pe perete era o listă cu ocupanții clădirii, un anuar al personalităților din industria modei: Oscar de la Renta, Donna Karan, Ralph Lauren – și, în mijlocul listei, Victory Ford.

Victory oftă privindu-și numele și intră în lift. Se mutase în clădire de patru ani, dintr-o mansardă dezordonată de pe o stradă lăturalnică, transmițând industriei modei că sosise. Atelierul ei era unul mic – doar o parte dintr-un etaj, spre deosebire de cele trei etaje ocupate de Ralph Lauren – însă, în industria modei, jumătate din bătălie privea percepția. Era unul dintre motivele pentru care un designer putea să pară a fi în centrul atenției într-o zi, iar a doua zi să dea faliment. Nu a uitat niciodată după-amiaza în care s-a întors de la prânz și i-a găsit în foaier pe muncitorii de la firma care se ocupa de mutări și a aflat că William Marshall a închis...

Dar Willy avusese investitori, își reaminti ea, în timp ce ușa liftului se închidea încet. Deasupra ușii liftului era o bandă lungă cu logourile tuturor designerilor din clădire – logourile se luminau pe măsură ce liftul ajungea la etajele respective. Se zvonea că William încă făcea bani, dar nu îndeajuns pentru a-i mulțumi pe investitori, așa că aceștia tăiaseră finanțarea. Crima lui nu a fost nimic altceva decât trei sezoane slabe la rând...

„Mie n-o să mi se întâmple așa ceva“, se gândi ea cu înverșunare. În plus, William fusese uriaș. Ea nu a ajuns încă acolo. Deocamdată.

Liftul scoase un clinchet și logoul fantezist cu „Victory Ford“ se aprinse. Ieși din lift și parcurse cei câțiva pași până la ușa din sticlă mată inscripționată cu logoul ei. I se făcu un gol în stomac de

frică. Chiria pentru spațiu era de 20.000 de dolari pe lună. Asta însemna 240.000 de dolari pe an...

— Bună, Clare, o salută ea vesel pe recepționeră, ca și cum nimic nu era în neregulă.

Clare era tânără și drăguță, o fată foarte muncitoare, care era încă extaziată de faptul că pusese mâna pe o slujbă de vis în industria strălucitoare a modei.

— Bună, răspunse Clare cu elan. Cum a fost călătoria?

— Grozavă, răspunse Victory dându-și haina jos.

Clare se pregăti să i-o ia, dar Victory o împiedică printr-o fluturare a mâinii. Nu se va simți niciodată în largul ei să le ceară subalternilor să facă acele lucruri pe care orice om normal ar trebui să le facă singur.

— Cum a fost în Japonia?

— Foarte cald, zise Victory.

— Au sosit două pachete imense pentru tine, o anunță Clare.

Victory aprobă din cap. S-a temut de sosirea lor toată dimineața, încă de când a vorbit cu domnul Ikito și el a reiterat ce genial era planul lui de a o angaja pe domnișoara Matsuda să creeze modelele. El i-a spus că, de fapt, aceasta le făcuse deja și că urmau să ajungă în cursul zilei la biroul ei. „Nu accept spuneți «nu»“, zisese el.

Începea cu adevărat să-l urască. Cum de nu își dăduse seama până acum cât de nesuferit îi era?

— Mulțumesc, Clare.

Vizavi de biroul recepționerei se afla showroomul elegant în care achizitorilor și celebrităților le era prezentată colecția. Pereții și mocheta erau de un roz închis, iar din tavan atârnav două candelabre mici din cristal de Baccarat. Durase săptămâni în șir pentru a se obține exact culoarea potrivită. Ideea de roz era genială – femeile aveau o atracție naturală pentru această culoare și se potrivea bine

cu aproape toate tipurile de piele – însă, în realitate, rozul era de obicei un dezastru. Dacă era prea aprins, era pueril, în timp ce nuanța greșită amintea tuturor de pastilele împotriva acidității gastrice. Însă acest roz, amestecat cu o nuanță de bej, era perfect, creând o atmosferă sofisticată și liniștitoare deopotrivă.

Cu toate acestea, în fața showroomului exista un element perturbator: un rastel aproape plin cu mostre din colecția de primăvară. Hainele fuseseră trimise la Neiman Marcus din Dallas cu doar trei zile înainte și nu trebuiau să se întoarcă decât la sfârșitul săptămânii. Lui Victory i se făcu un gol în stomac.

— Clare? Când s-a întors colecția?

— O, făcu Clare ridicând privirea cu neliniște. S-a întors în dimineața asta...

— Cei de la Neiman au sunat?

— Nu cred, răspunse Clare.

Adăugă cu un aer plin de speranță:

— Dar eu a trebuit să ies până la farmacie. Poate că a preluat Zoe mesajul.

— Mulțumesc, spuse Victory, încercând să păstreze un aer nonșalant.

O luă pe coridorul lung spre biroul ei, trecând pe lângă atelierul mare pentru croit, unde patru femei stăteau la mașinile de cusut, pe lângă alte două încăperi în care birourile erau separate de paravane și în care stăteau diverși agenți de publicitate, asistenți și stagiaari, pe lângă un birou mic care aparținea persoanei de legătură cu mediul corporatist și mass-media, și ajunse, în sfârșit, la un birou micuț din spate ocupat de Marcia Zinderhoff, administratoarea și contabilă ei. Ca de obicei, ușa de la biroul acesteia era închisă și avea un semn de avertizare: „Atenție! Pisică rea“. Victory ciocăni și intră.

— Bună, zise Marcia pe un ton obișnuit, ridicând privirea de la computer.

Avea doar cu câțiva ani mai mult decât Victory, însă era una dintre acele femei care păreau, probabil, să aibă vârstă mijlocie încă de pe vremea liceului. Trăia în același cartier din Queens unde crescuse și avea același iubit de cincisprezece ani. Era ștearsă, dar era sclipitoare la cifre și Victory se considera norocoasă că o avea. „Ai putea să-ți faci rost de o slujbă la o firmă mare de contabilitate de pe Wall Street, Marcia“, îi spusese cândva. „Probabil că ai avea mai multă siguranță a locului de muncă.“

„Cea mai bună siguranță a mea e să mă asigur că registrele tale sunt făcute bine“, îi replicase Marcia. Lui Marcia nu-i plăcea schimbarea și Victory știa că ar fi putut, probabil, să o plătească mai puțin. Însă credea cu tărie în faptul că, atunci când era vorba de angajați, primeai cât plăteai și că se cuvenea ca oamenii să fie plătiți cu cât merituau. Marcia câștiga 100.000 dolari pe an, plus 5% din profit.

— Cred că o să avem o problemă, spuse Victory, așezându-se pe micul scaun rabatabil din fier aflat în fața biroului lui Marcia.

Marcia ar fi putut să aibă un birou mai mare, cu mobilă mai frumoasă, dar spunea că îi plăcea biroul ei așa cum era – ieftin și dezordonat – deoarece descuraja vizitatorii.

— Mda, dădu Marcia din cap, scoțând o gumă de mestecat din sertar.

— Rahat, zise Victory. Speram să-mi spui că totul nu e decât în imaginația mea și să nu-mi fac griji, că totul va fi bine.

— Totul e în imaginația ta, zise Marcia mestecând de zor. Știi treaba asta la fel de bine ca și mine, așa că... ei bine, știi și tu.

Apăsă câteva taste la computer.

— Dacă licența japoneză merge ca anul trecut, ar trebui să fim în regulă. Însă vânzările din magazine au scăzut cu 50% față de anul trecut.

— Aoleu, făcu Victory.

— Doare, nu-i așa, spuse Marcia, dând din cap. Nemernicii. Asta ne duce unde eram cam acum trei ani.

— Și dacă Japonia e tot un dezastru...?

— Asta n-ar fi prea bine. Anul trecut a însemnat profituri de 2.700.000 de dolari. N-am vrea să pierdem asta.

— Nemernicii, zise Victory.

Marcia se uită la ea întrebător și Victory simți că i se face rău.

— Totuși, sunt și vești bune, spuse Marcia.

Înghiți guma și scoase alta. Marcia mânca gumă de parcă ar fi fost mâncare și Victory se cutremură gândindu-se cum trebuie să fi arătat intestinalele ei.

— Accesoriile pe care le-ai făcut primăvara trecută, pentru magazinele *duty-free*, alea merg foarte bine. Umbrelele, cizmele de ploaie și mănușile. Până acum, avem un profit de 589.000 de dolari și o să fie o vreme nasoală de iarnă cel puțin încă cinci luni.

— Cizme de ploaie și umbrele, spuse Victory. Cine s-ar fi gândit?

— Țsta e genul de lucruri de care ai nevoie când călătorești și pe care întotdeauna uiți să le pui în bagaje. Și e foarte greu să găsești umbrele drăguțe.

Victory dădu din cap, încruntându-se ușor la cuvântul „drăguțe“. O să scape vreodată de cuvântul ăsta? „Victory Ford este atât de drăguță!“ scrisese educatoarea ei în primul ei carnet de note. Cuvântul a urmărit-o din Minnesota în Manhattan. „Drăguț! Drăguț! Drăguț!“ A fost titlul primului ei interviu din *Women's Wear Daily*. Nu a reușit niciodată să scape de el.

„Drăguț“, se gândi ea cu silă. Cu alte cuvinte, neamenințător. Plăcut, dar nu suficient de bun pentru a fi luat în serios...

— Colecția de primăvară nu a fost drăguță, zise ea.

— Nu. N-a fost.

Marcia se uită țintă la ea.

— Ce-ai crezut despre ea? Pe bune, întrebă Victory, urându-se pentru că părea nesigură în fața lui Marcia.

— Am crezut că era... diferită, zise Marcia neutră. Zău așa, știi?

Înghiți încă o bucată de gumă.

— Fustele lungi nu sunt prea practice. Mai ales dacă trebuie să iei metroul în fiecare zi.

Victory aprobă din cap. Simți o înțepătură de vinovăție. A dezamăgit pe toată lumea încercând să facă altceva și până și Marcia cea loială era dezamăgită.

— Mersi, spuse ea ridicându-se.

— Ce-o să facem? întrebă Marcia.

— Ne gândim noi la ceva, răspunse Victory cu mai multă încredere decât simțea în realitate. Ca întotdeauna.

Se duse în biroul ei. Spațiul ei de lucru era situat într-un colț însovit din partea din față a clădirii, cu vedere spre 7th Avenue. Era zgomotos, însă lumina făcea să merite efortul. Conținea strictul necesar – un birou mare în stilul de pe vremea misionarilor și o masă lungă și îngustă pe care își făcea schițele. Un perete era acoperit cu un panou din plută, în care erau înfipse modele aflate în diverse stadii de evoluție. În centrul încăperii se afla singura concesie făcută opulenței: patru scaune Art Deco dintr-o reședință din Palm Beach, îmbrăcate în piele albă, așezate în fața unei măsuțe de cafea din fier forjat și sticlă. Măsuța era plină de reviste și ziare și deasupra teancului erau două plicuri mari din hârtie maro pe care era scris ordonat numele ei, cu marker argintiu.

Oftă și se așează pe un scaun, desfăcând plicul de deasupra. Înăuntru erau câteva desene făcute

pe hârtie de desen albă. Se uită prin ele rapid, apoi le puse înapoi pe teanc, rezemându-se de spătarul scaunului și apăsându-și ochii cu degetele. Așa cum se aștepta, schițele domnișoarei Matsuda nu erau bune de nimic.

Se uită apoi lung la al doilea plic. Scrisul argintiu îi păru brusc de rău augur. Îl întoarse, ca să nu fie nevoită să-l privească, și deschise plicul.

Acestea erau și mai proaste decât primele! Își petrecuse cea mai mare parte din viață privind desene, analizându-le, încercând să-și dea seama ce nu mergea și cum ar fi putut, schimbând dimensiunile cu câțiva milimetri, să creeze ceva mai bun și mai plăcut din punct de vedere estetic. Îi luă doar câteva secunde să-și dea seama că desenele domnișoarei Matsuda erau o catastrofă.

Puse desenele peste teanc și se ridică, tremurând de mânie. Asta era o insultă. Fata nu avea talent deloc și, în încercarea de a copia stilul lui Victory, preluase detaliile caracteristice acesteia și făcuse o parodie. Asta era atunci. Domnișoara Matsuda luase decizia în locul ei. Cu ani în urmă, Nico îi spusese lui Victory ceva ce aceasta nu a uitat niciodată și, aruncând o privire în jos la desenele domnișoarei Matsuda, își reaminti: „Când e vorba de afaceri, trebuie să ții minte un singur lucru. Trebuie să te trezești dimineața și să fii în stare să te privești în oglindă. Desigur, toată șmecheria e să înțelegi ce poți și ce nu poți să tolerezi în comportamentul tău“. Pur și simplu i-ar fi fost imposibil să se privească în oglindă, știind că modelele alea ieșiseră în lume cu numele ei pe ele.

De parcă ea ar crea vreodată ceva atât de groaznic.

Domnul Ikito avea să fie pus la curent. Se săturase de abuzurile lui. Putea să o sprijine și să-și asume riscurile cu colecția ei de primăvară sau putea să rămână fără marfă în magazinele Victory Ford...

Își privi ceasul. Era în jur de unu noaptea la Tokyo; prea târziu pentru a suna. Iar domnul Ikito nu era singura ei problemă. Magazinele universale – pâinea ei în ultimii douăzeci de ani – păreau să se întoarcă și ele împotriva ei.

Pentru o clipă, își imaginează cum ar fi să-i sune pe toți cei pe care îi cunoștea în industria modei ca să țipe la ei, însă mânia nu funcționa dacă erai femeie. Dacă cineva din branșă ar fi văzut cât de rănită, furioasă și speriată era din cauza primirii groaznice pe care o avusese ultima ei prezentare, ar fi spus ca e înverșunată și terminată. Numai ratații se plângeau de eșecurile și ghinionul lor, dând vina pe oricine și pe orice mai puțin pe adevăratul vinovat: propria persoană.

Se duse la panoul din plută și își examinează schițele inițiale pentru colecția de primăvară. În ciuda spuselor criticilor, ea le considera totuși frumoase; îndrăznețe, originale și noi. De ce restul lumii nu văzuse ce văzuse ea?

— Uite ce e, Vic, îi spusese Wendy la prânz. Am văzut asta întâmplându-se de un milion de ori cu regizori, actori și scenariști. Odată ce ai avut ceva succes, lumea vrea să te pună într-o cutie și să te eticheteze. Când încerci să faci ceva diferit, brusc reprezinți o amenințare. Primul instinct al criticilor e să te ucidă. Și cum nu pot să te omoare la propriu, ei fac cel mai apropiat lucru de acesta – încearcă să-ți omoare spiritul. E ușor să gestionezi succesul, a continuat Wendy, mestecând o bucată de salată verde. Adevăratul test este cum gestionezi eșecul.

Victory a mai avut eșecuri, dar pe atunci nu contaseră. Nu existau atât de multe așteptări, iar eșecurile ei nu fuseseră atât de publice.

— Mă simt de parcă toată lumea râde pe la spatele meu.

— Știi, spusese Wendy dând din cap. E nasol. Dar trebuie să ții minte că ei nu fac asta. Cei mai

mulți dintre oameni sunt prea prinși de ei înșiși ca să fie atenți cu adevărat...

Zoe, asistenta ei, intră grăbită:

— Bună! Sandy Berman de la Neiman Marcus la telefon. Clare a spus că ești aici, dar nu te-am găsit.

— Eram cu Marcia, zise Victory.

— Să-i spun că ești plecată? întrebă Zoe, simțindu-i ezitarea.

— Nu. O să vorbesc cu ea.

Se așază la birou. Urma să fie o conversație neplăcută, la fel de dificilă pentru Sandy pe cât avea să fie și pentru ea însăși. Făcea afaceri cu Sandy de zece ani și spuneau adesea că au crescut împreună în branșă. Își adună puterile și ridică telefonul:

— Sandy! Bună, spuse ea ca și cum nimic nu era în neregulă.

— Trebuie să fii epuizată, murmură Sandy pe un ton plăcut. Ai călătorit, nu-i așa?

— Japonia, Dallas, L.A., ca de obicei, zise Victory ridicând din umeri. Dar sunt bine. Ce mai faci?

— Mai bine, acum că Săptămâna Modei s-a terminat.

Chicotiră amândouă, cu aer de cunoscătoare, și apoi urmă o pauză. Victory se simți tentată să o umple, însă hotărî să o lase pe Sandy să facă lucrurile neplăcute.

— Știi că la Neiman ești iubită, începu Sandy.

Victory aprobă din cap în tăcere, gâtuită de teamă.

— Și mie, personal, mi-a plăcut la nebunie colecția de primăvară, continuă Sandy. Însă părerea generală e că această colecție nu e la fel de vandabilă precum celelalte colecții ale tale.

— Zău? se arată Victory surprinsă. Zău așa, Sandy, credeam că e cea mai bună colecție pe care am făcut-o vreodată.

Se încruntă. Detesta să fie nevoită să se vândă celor de la magazinele universale. I se părea o chestie ieftină. Însă nu putea ca pur și simplu să se dea la o parte.

— E un pic diferită... adăugă ea.

— Nu zic că nu e frumoasă, o întrerupse Sandy. Însă a existat un soi de îngrijorare generală referitoare la cine o să o poarte. Dacă ar fi după mine, nu ar fi o problemă. Dar clienții de la Neiman sunt mai conservatori decât crezi.

— Înțeleg de ce le este teamă, zise Victory pe un ton plin de compasiune. Însă oamenilor le este întotdeauna teamă de ceva nou. Cred cu adevărat că ar trebui să dați o șansă colecției. Cred că veți sfârși prin a fi surprinși.

— Știu cât de talentată ești – nu asta e problema, zise Sandy liniștitor. Vestea bună e că vom lua totuși zece articole.

— Foarte multe, din 36...

— Ei bine, nu este comanda noastră obișnuită, consimți Sandy. Însă colecția de primăvară s-a vândut foarte greu. Sincer, Vic, a trebuit să mă lupt să-i fac să ia chiar și zece.

Nodul coborî dureros pe esofagul lui Victory, adăpostindu-se în mijlocul pieptului.

— Apreciez cu adevărat eforturile tale, Sandy, zise ea curajoasă.

— Ascultă, Vic, am avut mult succes cu tine la Neiman și știu că o să lucrăm împreună mult timp de acum încolo. Așteptăm cu nerăbdare colecția ta de toamnă, spuse Sandy, evident ușurată că a transmis vestea cea proastă.

„Dacă n-o să dau faliment“, se gândi Victory posomorâtă și închise.

Rămase câteva secunde nemișcată, încercând să proceseze ce îi spusese Sandy și ce însemna asta pentru companie. Mesajul era foarte clar: ar face bine să se întoarcă la ce făcea înainte, înapoi la ceea ce era sigur, sau o încurca.

— Dar nu vreau să fac asta, zise ea cu voce tare.

— E o femeie la telefon, spuse Zoe băgând capul pe uşă.

Victory se uită la ea exasperată.

— Ellen nu-ştiu-cum... De la biroul unei tipe. Lynn, parcă.

— Lyne Bennett? întrebă Victory.

— S-ar putea, răspunse Zoe.

— Mersi, zise Victory scurt.

În mod normal, nu se supăra când Zoe nu reţinea corect numele oamenilor. Dar şi asta era vina ei — era prea informală şi de treabă, rezultatul fiind că asistentele ei nu făceau niciodată treburile perfect.

— Ăsta e miliardarul ăla bătrân? întrebă Zoe, cu o expresie de dezgust.

Victory oftă şi dădu aprobator din cap. Pentru o femeie tânără ca Zoe, probabil că Lyne Bennett părea într-adevăr groaznic de bătrân. Speră, brusc, că Ellen suna pentru a anula întâlnirea şi, dacă nu, Victory se gândi să o anuleze chiar ea. Nu putea ieşi în oraş acum cu un bărbat ca Lyne Bennett, nu când întreaga ei viaţă se ducea de râpă. Şi, chiar dacă ar fi fost în culmea gloriei, ce rost avea? Era o pierdere de timp şi probabil că Lyne Bennett s-ar dovedi a fi un bătrân groaznic de plictisitor...

— Bună, Ellen, zise ea în receptor.

— Am vorbit cu Lyne şi a zis că vernisajul Whitney ar fi perfect, zise Ellen. O să te sun cu câteva zile înainte, pentru a confirma.

— E în regulă, se pomeni Victory spunând, prea slabă ca să obiecteze.

Închise telefonul, ştiind că a făcut o greşeală. Nici măcar nu fusese încă la întâlnire, dar putea deja să spună că Lyne Bennett avea să fie o mare bătaie de cap. Asistenta lui nu avea lucruri mai bune de făcut decât să-i aranjeze viaţa socială?

Însă așa se purtau acum burlacii bogați. Își transformau angajatele în soții surogat.

Se ridică și se duse la masa lungă la care desena. Așezate într-un teanc ordonat pe colțul din dreapta se aflau schițele pe care le începuse pentru colecția de toamnă. Luă una și o examinează cu ochi critic.

Liniile se amestecau în fața ei și începu să se panicheze. Nu își dădea seama dacă schița era bună sau nu. O puse jos și luă alta, una dintre preferatele ei. Se uită lung la ea, clătinând din cap. Nu știa. Pur și simplu nu mai știa. Nu a mai pățit niciodată așa ceva. Indiferent cât de rău stăteau lucrurile, putea întotdeauna să se bazeze pe gustul și pe instinctele ei. Dacă ele o părăseau acum, era moartă.

— Vic?

Tresări. Zoe era din nou în biroul ei.

— E din nou femeia aia. De la biroul lui Lynn. „Isuse Hristoase“, se gândi ea. Se duse mâni-oasă la telefon și răspunse.

— Da, Ellen, zise ea cu asprime.

— Scuze că te deranjez, spuse Ellen. Tocmai am vorbit cu Lyne și vrea să știe dacă e OK să luați cina după aceea la Cipriani.

— N-am știut că luăm cina, zise Victory.

Ellen coborî vocea:

— De obicei, nu merge la cină la prima întâlnire, dar se pare că e foarte interesat.

— Chiar așa? întrebă Victory, gândindu-se cu amărăciune că, dacă era, se afla în minoritate.

Însă probabil că el nu citea ziarele de modă.

— Dacă nu poți, e OK, spuse Ellen. O să-i spun că ai deja alte planuri.

Victory se gândi un moment. Probabil că n-ar strica să fie văzută în oraș cu Lyne Bennett acum. Ar da lumii ceva nou despre care să vorbească, distrăgând atenția de la colecția ei dezastruoasă. Detesta să fie calculată când era vorba de chestiuni amoroase, însă erau împrejurări când trebuia să

faci orice era necesar pentru a-ți salva afacerea. În plus, nu era obligată să se culce cu el.

— Spune-i lui Lyne că aş fi încântată să iau cina cu el, spuse ea.

— Tot ce vreau e iubire, zise Jenny Cadine, oftând teatral.

— Asta şi un Oscar, spuse Wendy, cu aer de cunoscătoare.

Ea şi Jenny stăteau pe canapelele din zona de living a mansardei, bând vin alb şi fumând. Jenny era la fel ca majoritatea starurilor de cinema care erau femei: în public, afirma că nu fumează şi nu bea, însă le făcea pe amândouă dacă se afla într-un spaţiu privat. Wendy bănuia că Jenny probabil fuma şi iarbă ocazional, însă nu era ea cea care să judece — ea şi Shane încă mai fumau iarbă de câteva ori pe an. Se încruntă şi îşi privi ceasul de la mână. Era nouă şi jumătate. Unde dracu' era Shane...?

— Dacă tu nu poţi să găseşti iubirea, nu ştiu cine poate, adăugă Wendy, luând o gură de vin.

Acest comentariu avea un rol pur conciliator. Jenny era considerată una dintre cele mai frumoase femei din lume, însă nu mai avusese o relaţie de peste trei ani, ceea ce chiar nu o mira pe Wendy. Nu era uşor să ieşi cu un star de cinema. Trebuia să fii un tip special de persoană (bolnavă, credea Wendy) căreia să-i placă să fie urmărită de paparazzi; şi, pe urmă, starurile de cinema călătoreau tot timpul. Şi fiecare platou de filmare devenea un fel de celulă familială cu viaţă intensă, cu intrigi şi drame. Nu prea era loc pentru un soţ în viaţa unei vedete de cinema şi asta era ceva ce majoritatea bărbaţilor înţelegeau foarte repede.

— Eşti foarte norocoasă că îl ai pe Shane, zise Jenny.

— Da. Păi..., începu Wendy.

Shane nu venise acasă la cină, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, și nu răspunsese la telefonul mobil. Începea să se enerveze. Îi lăsase două mesaje, însă nu voia să-l tot bată la cap, deoarece dacă el era cu adevărat supărat din cine știe ce cauză, asta nu ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Shane încă se purta ca un tip de 25 de ani care are nevoie de „spațiul” lui.

Tyler intră în cameră urlând ca un tren de marfă.

— M-am plictisit, anunță el.

— Ar trebui să fii în pat, omulețule, spuse Wendy, dojenindu-l cu jumătate de gură. E nouă și jumătate.

— Nu, spuse el.

— Ba da, insistă ea.

— Nu! țipă băiețelul.

Dumnezeule, era la o vârstă dificilă. Magda fusese o scumpă la șase ani. Îl apucă de braț și îl trase spre ea, uitându-se țintă în ochii lui:

— Te porți ca un prost-crescut în fața lui Jenny. Nu vrei să creadă că ești un prost-crescut, nu-i așa?

— O, nu mă deranjează, zise Jenny pe un ton nepăsător.

— Te duci la culcare? întrebă Wendy.

El se smuci și se eliberă:

— Nuuuu, zise el sarcastic, alergând în spatele canapelei.

— Îmi cer scuze, îi zise Wendy lui Jenny, ridicându-se.

Acum că îi spusese lui Tyler să meargă la culcare, trebuia să-l facă să se bage în pat.

Unde naiba era Shane?

— Nu-ți face griji pentru mine, zise Jenny, turnându-și în pahar ultimele picături de vin.

Ridică sticla goală:

— O să deschid altă sticlă.

Wendy dădu din cap, alergând după Tyler. Oftă în sinea ei. De obicei, nu ar fi deranjat-o că Jenny rămânea acolo. Însă, de obicei, Shane nu dispărea pur și simplu. O, Doamne. Dacă se droga pe ascuns...?

Îl apucă pe Tyler din spate și îl ridică, în timp ce acesta lovea din mâini și din picioare și țipa. Îl duse în camera lui.

Toate camerele copiilor erau un fel de încăperi provizorii cu pereți din rigips. I-ar fi plăcut să trăiască într-un apartament adevărat, cu pereți adevărați, însă Shane insistase ca ei să locuiască într-o mansardă, deoarece era „mișto“. Uneori, discutau despre amenajarea locuinței sau mutare, însă ea nu avea timp, iar privirea lui Shane se înnegura la sugestia unor antreprenori sau agenți imobiliari. Așa că locuiau în continuare așa și, cu fiecare zi, mansarda se rablăgea și mai mult.

Îl puse pe Tyler în pat. El începu să sară. Unde era Shane? El îl culca de obicei pe Tyler, după care ea intra să-l pupe de noapte bună. Când era acolo, desigur. Uneori nu era acolo, era la filmări, și, chiar dacă nu ar fi recunoscut în fața nimănui, exceptându-le, poate, pe Nico, Victory sau pe câteva dintre celelalte prietene ale ei, existau ocazii când chiar nu îi era dor de familia ei, când era foarte fericită să fie singură, mulțumită de realizările ei, fără obligații familiale care să-i atârne ca niște tinichele de coadă... Tyler își acoperi urechile cu mâinile și țipă.

— Exact așa mă simt eu, băiete, zise Wendy, trăgându-l de bluză.

Și atunci el se repezi la ea și o lovi. Drept în față. Cu pumnul.

Wendy rămase cu gura căscată și făcu un pas înapoi, uluită. Primul ei gând a fost că era imposibil ca el să fi făcut asta intenționat. Însă acum venea din nou spre ea, agitându-și brațele mici, slăbănoage, de copil de șase ani. Nu-i venea să

creadă. Auzise de băieței care își loveau mămicile (și chiar și de băieți adolescenți). Însă nu și-a imaginat niciodată că propriul ei fiu se va întoarce împotriva ei, că băiețelul ei de șase ani ar abuza de ea ca de o... servitoare.

Voia să plângă. Era jignită. Rănită. Chiar acolo, la vedere, erau milioane de ani de lipsă de respect din partea bărbaților față de femei, de convingere că era dreptul lor... Brusc, se simți cuprinsă de o mânie sfâșietoare. Îl ura pe micuțul nemernic. Respirația ei era întretăiată. Îl apucă de încheieturile mâinilor și i le ținu.

— Să nu care cumva să o mai lovești pe mami vreodată! îi zise ea, chiar în față. Ai înțeles? Să nu cumva să mai dai în mami!

El păru... *confuz*. Ca și cum nu înțelegea cu adevărat ce a greșit. „Și probabil că nu înțelege“, se gândi Wendy, eliberându-i mâinile.

— La culcare, Tyler. *Acum*, zise ea tăios.

— Da'..., protestă el.

— Acum! țipă ea.

El se băgă supus în pat, cu hainele pe el. Lui Wendy nu-i pășă. Shane putea să-i pună pijamalele mai târziu. Sau Tyler putea să doarmă îmbrăcat toată noaptea. Nu avea să moară din cauza asta.

Ieși din cameră și închise ușa în urma ei. Încă tremura de mânie. Se opri și își puse mâna peste gură. Ochii i se umplură de lacrimi. Își iubea fiul. Chiar îl iubea. Bineînțeles că își iubea toți copiii. Dar poate că era o mamă groaznică. În mod evident, Tyler o ura.

Nu putea să suporte toate aceste emoții. Asta însemna să ai copii. Emoții nesfârșite. Și, multe dintre ele, nu grozav de plăcute.

Simți o vinovăție copleșitoare.

Se duse spre living. Din perspectiva oferită de holul îngust, o zări pe Jenny Cadine în living de parcă ar fi fost un tablou, asemenea unei fete frumoase dintr-o fotografie de modă. Părul ei ondulat

era prins în sus cu agrafe, într-un mod neglijent; picioarele lungi îi erau întinse comod în față. Pentru o clipă, Wendy o urî. O urî pentru viața ei de libertate, pentru lucrurile cu care nu trebuia să aibă de-a face. Oare știa cât de bine îi era?

Wendy coti brusc spre bucătărie, deschise frigiderul și scoase o sticlă de votcă.

„De ce am făcut copii?” se întrebă ea, turnându-și puțină băutură într-un pahar. Dacă n-ar fi avut copii, ea și Shane probabil că nu ar mai fi împreună. Însă nu asta era motivul. Închise ușa frigiderului trântind-o. Frigiderul era decorat cu desenele copiilor – la fel cum frigiderul din casa în care crescuse era acoperit cu operele ei și ale celor patru frați mai mici. A făcut copii pur și simplu pentru că era cel mai firesc lucru – nu pusese niciodată la îndoială această posibilitate. Chiar și atunci când ea însăși era copil, la vârsta pe care o avea Magda acum, se gândea că de-abia aștepta să fie „mare” (21 de ani), astfel încât să poată începe să aibă copii (în mod sigur, mama ei trebuie să-i fi spus că asta era vârsta la care femeile puteau avea copii); de asemenea, de-abia așteptase să facă sex. Începuse să se sărute cu băieții la 13 ani și și-a pierdut virginitatea la 16. Îi plăcuse la nebunie. Avusese orgasm din clipa în care băiatul o penetrase.

— Totul e în ordine? strigă Jenny.

— Da, e în regulă, răspunse Wendy adunându-se și mergând în living.

Va trebui să facă sex cu Shane în noaptea aia. Sex adevărat. În ultimele câteva luni, Shane devenise foarte leneș în ceea ce privea sexul sau poate că era pur și simplu răsfățat. O lăsa să-i facă sex oral, dar după aceea se rostogolea într-o parte și se culca. Asta o deranja cu adevărat, însă nu-i plăcea să-l bată prea mult la cap. Când erai căsătorită de doisprezece ani, înțelegeai că toate cuplurile trec prin anumite faze...

Auzi cum se învâрте cheia în broască și, brusc, lumea redeveni așa cum trebuia.

Shane intră în living, debordând de obișnuita lui voie bună băiețească. Mai era încă ușor bronzat din vacanța lor de Crăciun în Mexic și obrajii lui erau roz de la frig. Shane avea întotdeauna ceva delicios de masculin care făcea ca energia să se schimbe atunci când intra în casă. Aerul părea să se dilate, casa părea mai plină...

— Bună, zise el aruncându-și haina pe un scaun.

— Shane, dragule, zise Jenny, lovind ușurel perna de lângă ea. Tocmai vorbeam despre tine.

— Zău? făcu el, aruncând o privire fugară spre Wendy.

Pentru o clipă, ochii lor se întâlniră. În privirea lui era ceva aspru, însă Wendy hotărî să o ignore. Probabil se simțea vinovat că lipsise la cină și se aștepta ca ea să-i dea de furcă. Ei bine, o să-l păcălească. O să ignore faptul că a întârziat; nici măcar n-o să-l întrebe pe unde a fost.

— Vorbeam despre cât de norocoasă e Wendy că te are pe tine, spuse Jenny, cochetând.

Shane înlemni.

— Mai e vin? întrebă el.

— Tone, dacă ți-ai amintit să comanzi, zise Wendy.

Dintr-odată, simțea nevoia să preia controlul situației.

— Ei bine, nu mi-am amintit, zise Shane.

— Ei, bănuiesc că nu contează, spuse Wendy.

Se simți un pic vinovată, așa că se ridică, se duse în bucătărie, luă un pahar pentru Shane, îi turnă niște vin și îi dădu paharul.

— Mersi, zise el.

O privea cu răceală, de parcă era o străină.

— Filmul nostru o să fie un succes, spuse Jenny aplecându-se și atingându-l pe Shane pe picior. Wendy ți-a povestit despre asta?

— Bineînțeles că o să fie un succes, zise Shane, luând o înghițitură mare de vin. Dacă ești tu în el.

Jenny plecă după 45 de minute. Shane o conduse jos la mașină. Când se întoarse, în apartament păru să coboare un val de frig.

Fără să se uite la ea, Shane se duse în bucătărie și își turnă un pahar cu votcă.

— Ce faci? întrebă Wendy.

Vru să-l atingă, să facă în așa fel încât totul să fie bine, însă în jurul lui era un zid. Se dădu bătută.

— Nu știu care e problema ta, Shane, zise ea.

Și atunci, enervarea puse în sfârșit stăpânire pe ea:

— Dar îți sugerez să-ți revii.

El luă o gură de votcă și privi în jos:

— N-am glumit, Wendy. Vreau să divorțez.

„Săraca Wendy“, se gândi Victory pentru a nu știu câta oară în săptămâna aceea.

Au trecut vreo zece zile de când Shane a aruncat bomba despre divorț și a părăsit apartamentul. Wendy a sunat-o în seara aia la 11:30, beată și în stare de șoc, și Victory și-a aruncat o haină peste pijamale și a dat fuga acolo. Nu exista nici o explicație pentru purtarea lui Shane, iar apartamentul era un haos. Magda se dăduse jos din pat și insista să știe ce se întâmpla, iar fetița cea mică, simțind ceva în neregulă, încerca întruna să sugă, cu toate că era înțărcată de peste un an. Wendy nu avea lapte, dar a lăsat-o să sugă oricum, gândindu-se că, dacă asta o făcea pe fetiță să se simtă mai bine, merita efortul.

— Uită-te la mine, a exclamat ea, așezată pe canapea cu cămașa desfăcută și cu o cupă a sutienului trasă în jos, cu copilul lipit de sfârc. Asta e afurisita mea de viață. Muncesc șaptezeci de ore pe săptămână și soțul meu tocmai m-a părăsit fără nici un motiv. Cum dracu' am ajuns în situația asta?

Victory a privit-o pe Wendy cu îngrijorare:

— N-ai de gând să faci pe Sarah-Catherine cu mine, nu-i așa?

Din fericire, Wendy a râs.

Sarah-Catherine era exemplul tipic pentru genul de fată care venea la New York, o ducea bine pentru o vreme și apoi era mâncată de vie. Își croise drum cu ghearele până în vârful ierarhiei unei afaceri hoteliere și *Bonfire* chiar publicase un articol de șase pagini despre ea. Însă într-o noapte, din senin a luat-o razna, zgâindu-se dezbrăcată la vitrinele de pe 5th Avenue la patru dimineața.

— N-o să înțeleg niciodată de ce a înnebunit Sarah-Catherine, i-a spus Victory lui Wendy. Povestea asta mă sperie uneori. I s-ar putea întâmpla oricui.

Wendy a pufnit, cu copilul încă lipit de sânul ei:

— Era nebună de la început. Însă avea succes, așa că nu a observat nimeni. S-a descurcat așa.

— Cine e Sarah-Catherine? a vrut Magda să știe.

— Cineva care nu vrei să fii când o să crești mare, a spus Victory.

— Când o să fiu mare, o să fiu exact ca maa-ama, a zis Magda în felul acela neobișnuit al ei de a vorbi. O să fiu regină și o să comand pe toată lumea.

Wendy și Victory s-au uitat una la alta.

— Mami nu comandă, scumpo. Le spune oamenilor ce să facă. Face parte din munca ei.

— Pe tati îl comandai. Toată lumea zice că îi plăcea la nebunie, dar de-asta a plecat.

Victory a reușit să o ducă pe Magda la culcare, dar numai promițându-i că o va lăsa să vină la showroomul ei. Săraca Magda era la vârsta aceea groaznică, aflată la granița dintre a fi fetiță și adolescentă. Era micuță și îndesată și începeau să-i crească sânii. Lui Victory îi era milă de ea, dar ce puteai să faci?

„Săraca Wendy!“ se gândi ea din nou, uitându-se pe geam.

Era așezată pe bancheta unui SUV marca Mercedes, cu motor foarte puternic, simțindu-se nițeluș cam ca un miel dus la tăiere. Intimidantul vehicul îi aparținea lui Lyne Bennett și fusese trimis special să o ia. Încercase ea să-i explice lui Ellen, asistenta lui Lyne, că putea să ajungă la întâlnire și singură, dar aceasta o implorase să accepte mașina. „O să se înfurie pe mine dacă n-o accepți“, spusese ea.

„Lyne Bennett“, se gândi ea. „Iată un exemplu de persoană care comandă.“

Își luă telefonul și o sună pe Wendy.

— Sincer? zise Wendy în telefon, cu vocea un pic înăbușită, de parcă mânca. Am fost atât de ocupată în ultimele două zile, că n-am prea avut timp să mă gândesc la Shane. E aiurea, nu?

— E bine, spuse Victory. Indiferent ce se întâmplă cu Shane, măcar ai cariera ta. Și copiii.

— Nu mă crede nimeni, dar sunt sigură că o să se întoarcă.

— Îl cunoști mai bine decât oricine, zise Victory.

Se gândi că Wendy era fie curajoasă, fie obtuză. Sau poate că avea dreptate. Probabil că Shane se va întoarce. Unde ar putea să se ducă? Nu avea bani, asta dacă nu găsisse vreo altă femeie care să aibă grijă de el. Victory fusese atentă să nu-i atragă atenția lui Wendy cu privire la asta și să nu-i arate ce credea ea cu adevărat despre Shane. Dacă într-adevăr se împăcau, nu voia ca părerea ei despre Shane să fie o problemă.

— Ai vorbit cu el azi?

— Ieri, răspunse Wendy evaziv.

— Și?

— Zice că se gândește. Așa că încerc să-l las în pace.

— Probabil că doar are o criză a vârstei mijlocii. Împlinește 40 de ani anul ăsta, așa-i?

— Da, zise Wendy. Ai naibii bărbați. De ce ei au voie să aibă crize ale vârstei mijlocii și noi nu?

Într-o zi o să las baltă totul și o să merg în India într-o călătorie spirituală. Să vedem dacă îi place. Unde ești? întrebă ea.

Victory se uită la ceafa șoferului.

— Am întâlnirea aia. Cu Lyne Bennett, șopti ea. Sunt în mașina lui.

— Asta ar trebui să fie distractiv, spuse Wendy cu amărăciune. Măcar el poate plăti pentru cină. Da' probabil că trebuie să ia Viagra ca să facă sex.

— Crezi? întrebă Victory.

Nu se gândise atât de departe în legătură cu Lyne.

— Toți tipii ăștia iau Viagra. Sunt obsedați de asta. Mai ales ăia de la Hollywood, zise Wendy cu dezgust. Știu că Lyne Bennett trăiește la New York, dar e foarte à la Hollywood. Toți prietenii lui cei mai buni sunt staruri de cinema. Îl vezi tot timpul în tribuna oficială la meciurile echipei Laker. E o chestie înfiorătoare.

— Baschetul?

— Viagra, zise Wendy. Adică, dacă nu ți se scoală fără ajutor medical, nu e ăsta modul naturii de a-ți spune că probabil n-ar trebui să faci sex?

Victory râse. „Wendy chiar este supărată pe Shane, în ciuda a ceea ce spune“, se gândi ea. Nu-i stătea în fire să fie atât de înverșunată în privința bărbaților.

Victory închise și se uită pe geam. SUV-ul se deplasa pe Madison Avenue, pe lângă toate magazinele de firmă scumpe, de 450 de metri pătrați, gen Valentino. Se încruntă, gândindu-se la situația lui Wendy și a lui Shane. Se temea pentru Wendy – se temea de ceea ce s-ar întâmpla dacă Shane nu se întorcea și era în egală măsură îngrijorată de cum va fi viața lui Wendy dacă el se întorcea.

Cu ani în urmă, când l-a întâlnit prima oară pe Shane, venit cu Wendy la un dineu din Los Angeles, îl văzuse pe acesta așa cum trebuie să-l

fi văzut Wendy. La început, a fost surprinsă să afle că Wendy e măritată. Wendy era directă și băiețoasă – nu se machia și uniforma ei obișnuită era alcătuită din blugi, cizme, o cămașă bărbătească încheiată cu nasturi mici și un sacou marinăresc. Victory s-a întrebat dacă Wendy se masculinizase în mod intenționat, ca să fie luată în serios în industria filmului, însă a bănuț că Wendy chiar așa era. Avea o căldură și o familiaritate dezinvoltă care îi aminteau lui Victory de genul de fete care îi fuseseră bune prietene când era copil. Ca adult, Wendy era genul de femeie care li se pare frumoasă altor femei și pe care bărbații abia dacă o observă, iar în prima săptămână în care Victory o cunoscuse, ea nu a dat de înțeles nici măcar o dată că ar avea pe cineva.

Victory a fost uimită când Wendy și-a făcut apariția la cină cu un tânăr adorabil. Shane avea o claie de păr dezordonat și o față rotundă, angelică. Nu era foarte înalt, dar la un bărbat atât de drăguț ca Shane, asta nu conta. La început, relația lor i s-a părut complet absurdă. Shane avea purtarea unui băiat care nu pare suficient de matur pentru a fi căsătorit și înfățișarea unui bărbat care nu are nevoie să fie însurat. Victory a fost imediat suspicioasă – s-a întrebat dacă Shane era gay în secret sau dacă se folosea de Wendy.

— N-am știut că ești măritată, a exclamat Victory, uitându-se surprinsă de la unul la altul.

— Sunt marele ei secret, a spus Shane privind-o cu adorație pe Wendy. Mă lasă să ies doar în zilele bune.

Wendy a răs cu mândrie și Victory s-a simțit ca o idioată. Fusesse proastă că nu se gândise la a treia posibilitate, aceea că Shane era pur și simplu îndrăgostit de Wendy. Și de ce n-ar fi fost? Pe atunci, o cunoștea pe Wendy doar de câteva săptămâni și era ea însăși îndrăgostită, practic, de Wendy. Faptul că Shane era îndeajuns de deștept

să vadă cât de minunată e Wendy a fost suficient pentru a o face pe Victory să-l iubească și pe el.

Însă adorația ei nu a durat mult. După ce treceai de frumusețea lui, Shane era precum un tacâm ieftin din argint care, odată pătat, își pierde permanent luciul. Era foarte mieros, lingușindu-i mereu pe prietenii lui Wendy care erau vedete de cinema și pe colegii ei. Wendy muncea pe brânci, în timp ce Shane își vedea de diversele lui hobby-uri – golf, schi și chiar „datul“ cu skateboardul – și era exact ca o fată când era vorba de înfățișarea lui. L-a văzut de mai multe ori la Wendy acasă dându-se mare cu noile haine cumpărate de la Dolce & Gabbana, Ralph Lauren sau Prada, și odată a apărut cu o pereche de pantofi din piele de crocodil de la Cole Haan care costaseră 1.500 de dolari. Wendy doar a râs. I se părea amuzant modul în care Shane se ducea la saloane de înfrumusețare și își făcea masaj, manichiură și pedichiură. Ba chiar și-a decolorat părul lui țepos la vârfuri. Și și-a injectat *botox* – Wendy nici măcar nu își injectase *botox* (nu că ar fi avut nevoie – nu avea riduri, căci avea genul acela de piele albă care nu poate fi expusă la soare). Și Shane vorbea de o operație estetică la ochi, la un renumit chirurg de la Hollywood.

— Wen, a întrebat-o Victory odată, cu precauție. Nu te superi că Shane îți cheltuie toți banii?

Asta a fost de Revelion, în urmă cu câțiva ani. Wendy și Shane dăduseră o petrecere și era târziu, și cei mai mulți dintre oaspeți plecaseră. Shane se dusese la culcare, iar Wendy, Victory și Nico stăteau pe canapeaua rablagită a lui Wendy, bând șampanie și stând de vorbă despre cele mai profunde sentimente ale lor.

— N-ai fost niciodată măritată, așa că nu înțelegi, i-a spus Wendy. Când ești căsătorit, totul înseamnă de fapt să împarți. Vrei ca persoana cealaltă să fie fericită. Eu nu sunt polițist. Nu

vreau să controlez comportamentul lui Shane și nu vreau ca el să-l controleze pe al meu. Îl iubesc.

Wendy a vorbit cu atâta pasiune, că Victory nu a uitat niciodată momentul acela. Îi amintea permanent că Wendy avea această latură care era bună, generoasă și cumsecade. „E o persoană atât de mămoasă“, se gândi Victory și se întreabă cum de e posibil. Își dorea să poată să semene mai mult cu Wendy, dar se îndoia că va fi vreodată așa. Era prea preocupată de ce era corect și echitabil și, când era vorba de relații cu bărbații, ținea scorul. Experții spuneau că nu trebuie să faci asta, dar ea nu se putea abține niciodată. La sfârșitul zilei, voia să simtă că bărbatul a depus o cantitate egală de efort în relație. De obicei, bărbații nu făceau asta și asta era motivul pentru care se încheiau toate relațiile ei...

Îi sună telefonul mobil. Îl luă și se uită la număr. Isuse. Era tot Ellen, probabil pentru a cincea oară în ziua aia.

— Bună, Ellen, zise ea resemnată.

— N-o să-ți vină să crezi, dar până la urmă Lyne vrea să vii la birou.

Victory își dădu ochii peste cap.

— Bine, spuse ea cu precauție. Ești sigură?

— De data asta suntem siguri, confirmă Ellen.

Se auzi zgomotul unei mici învâlmășeli și pe urmă Lyne Bennett însuși vorbi la telefon.

— Bună, puștoaico, unde ești? Întrebă el. Mișcă-ți fundu' aici, pe Strada 72.

— Ajung acolo imediat, spuse Victory, încercând să-și stăpânească iritarea din glas.

Închise și se uită la șofer.

— Era Ellen, îi zise ea. Până la urmă, trebuie să mergem pe Strada 72.

Se rezemă de banchetă. Zău așa! Era prea mult. De ce nu putea omul ăsta să ia o decizie și să se țină de ea? Deținea două case construite în oglindă

care se întindeau pe lungimea unui întreg cvartal, de pe Strada 72 pe Strada 73, și locuia pe latura de pe Strada 73, în timp ce pe Strada 72 își avea birourile. Ellen o sunase toată după-amiaza, mai întâi ca să-i spună că Lyne voia să se întâlnească la reședința lui, apoi că s-a răzgândit și voia să se întâlnească la birou. După aceea, a vrut să se întâlnească la Muzeul Whitney. Acum se răzgândise din nou și voia să se întâlnească la birou.

„Nu e un mod prea subtil de a spune că timpul lui e mai prețios decât al meu“, se gândi ea.

Mașina se opri și șoferul coborî ca să-i deschidă portiera. Victory a fost însă prea rapidă pentru el și o deschise singură, coborî și rămase pe trotuar, uitându-se în sus la clădirea lui Lyne. Era oarecum o monstruoșitate, construită din marmură albă, cu un mic turn ieșit în afară într-o parte. Putea să jure că a zărit chipul unei femei la fereastră, trăgând cu ochiul afară cu îngrijorare. Apoi chipul a dispărut.

Pentru o clipă, ea ezită. Avea să fie cu adevărat o pierdere de vreme. Nici măcar nu îl cunoștea pe Lyne Bennett, dar deja nu-i plăcea de el. „Sun-o chiar acum pe Ellen și spune-i că te-ai răzgândit“, o îndemnă o voce din capul ei. „Ce-o să facă? O să se supere și o să-ți ruineze afacerea?“

Însă atunci se deschise o poartă masivă, din fier forjat, cu țepușe în partea de sus, și un bărbat corpolent îmbrăcat în costum, care avea o cască în ureche, veni spre ea cu pașii mari, amenințatori, ai celor prea bine făcuți. Victory își spuse că pășea de parcă ar fi avut caca în pantaloni.

— Ați venit să-l vedeți pe domnul Bennett? întrebă el.

— Da...

— Veniți cu mine, spuse el.

— Așa îi întâmpinați pe toți vizitatorii? întrebă ea.

— Da, răspunse el în timp ce o conducea înăuntru.

— Cum adică dacă e frumușică? Bineînțeles că e frumușică. E superbă, zise Lyne Bennett aruncându-i o privire fugară lui Victory, în timp ce trăncănea în receptor.

Stătea pe un scaun rotativ din piele întoarsă maro, fumând un trabuc, în timp ce își sprijinea comod un pantof englezesc masiv, cu șireturi, pe birou, de parcă ar fi avut toată ziua la dispoziție și ea nu stătea acolo să-l aștepte. Biroul era amenajat după ceea ce decoratorul considera biblioteca unui gentleman adevărat, cu lambriuri, rafturi pentru cărți, covor oriental și o scrumieră mare, smălțuită, de la Dunhill. Victory era cocoțată incomod pe un mic fotoliu franțuzesc, tapisat cu o țesătură care imita blana de leopard. Zâmbi curajoasă.

Cât timp o să trebuiască să suporte scena asta? A intrat în biroul lui Lyne de cel puțin trei minute și el încă vorbea la telefon. Poate că ar trebui să plece pur și simplu.

— E chiar aici, zise Lyne la telefon. O cheamă Victory Ford. Corect, dădu el din cap, făcându-i cu ochiul lui Victory. Creatoarea de modă. Mhm. *Este o femeie frumoasă.*

Lyne puse mâna peste receptor:

— Tanner Cole știe cine ești și aprobă. Poftim, zise el, întinzându-i telefonul. Salută-l. Fă-i o bucurie. N-o duce prea bine în ultima vreme la capitolul dragoste.

Victory oftă și se ridică, luându-i telefonul din mână. Era o chestie atât de puerilă! Ura când lumea făcea asta, silindu-te să vorbești la telefon cu o persoană pe care nu o cunoșteai. Chiar dacă era un star de cinema.

— Bună, spuse ea în receptor.

— Nu-i da voie să-ți dea bătăi de cap, susură vocea lui Tanner Cole în urechea ei.

— N-o să-l las, spuse ea uitându-se la Lyne. Dacă o să facă asta, pur și simplu va trebui să-mi dau întâlnire cu tine în locul lui.

Lyne îi luă telefonul din mână cu supărare prefăcută.

— Ai auzit asta? întrebă el, aruncându-i un zâmbet lui Victory.

Victory observă că dinții lui erau mari și orbitor de albi.

— A spus că poate ar trebui să-și dea întâlnire cu tine. E evident că nu știe de mărimea cocoșelului tău.

Victory oftă și se așeză din nou în fotoliu. Se uită ostentativ la ceasul de mână, gândindu-se ce mult îi plăcea lui Lyne să facă pe grozavul. Era o chestie patetică. Dar poate că Lyne era nesigur pe el. Era greu de crezut, dar posibil. Nesiguranța era, probabil, imboldul care l-a mânat să facă un miliard de dolari. Privi în jur prin birou și zări trei desene fanteziste în tuș — Alexander Calders, în valoare de sute de mii de dolari. Probabil că Lyne regizase toată scena asta ca să o impresioneze, asigurându-se că vorbește la telefon cu bunul lui amic Tanner Cole atunci când Ellen o va conduce înăuntru.

Își încrucișă din nou picioarele. „Măcar el simte nevoia să facă un efort“, se gândi ea. Brusc, simți un pic de milă pentru el.

— Bine, omule, ne vedem mâine seară. Ai dracului Yankees, țipă el, închizând telefonul.

Era sezon de baseball. Fără îndoială, Lyne avea o lojă privată pe Stadionul Yankees. Spera doar că el nu o să vorbească despre sport toată seara.

— Ce mai faci? întrebă el, de parcă în sfârșit și-a dat seama că ea e în cameră.

Se ridică și ieși de după birou, luându-i mâinile și strângându-le și aplecându-se să o sărute pe obraz.

— Arăți grozav, murmură el.

— Mulțumesc, zise Victory cu răceală.

— Nu, vorbesc serios, spuse el fără să-i dea drumul la mână. Sunt foarte bucuroși că ai fost de acord să faci asta.

— Nici o problemă, zise Victory pe un ton înțepat, întrebându-se dacă se simțea și el la fel de stingherit ca ea.

— Ellen! strigă el brusc. Mașina e jos?

— Știi bine că da, se auzi vocea lui Ellen de după colț.

— Da, dar este chiar în fața intrării? Vreau să pot să ies din clădire și să intru direct în mașină. Nu vreau să stau pe trotuar uitându-mă după Hârtoapă.

— Îi spun că o să coborâți acum, zise vesel Ellen.

— Hârtoapă? făcu Victory, întrebându-se ce vor găsi de discutat toată seara.

— Șoferul meu, îi explică Lyne. Domnul Gropi. Dacă e o groapă pe o rază de cinci sute de metri de la mașină, Hârtoapă o s-o găsească. Nu-i așa, Ellen? zise el ieșind din birou.

Victory îl privi, întrebându-se dacă glumește sau vorbește serios.

Ellen stătea în picioare lângă biroul ei, ținând o haină neagră din cașmir. Lyne își băgă brațele în mâneci.

— Șampania? întrebă el.

— Aici, zise Ellen arătând o sticlă de Cristal pe biroul ei.

— La Whitney se servește întotdeauna o șampanie de rahat, zise Lyne întorcându-se spre Victory ca să-i explice. Le-am spus să ofere ceva mai bun, măcar Veuve, dar sunt niște ticăloși zgârciți. Așa că acum îmi duc șampania mea.

Ellen îi urmă până jos la SUV, ducând sticla de șampanie și două pahare. „O femeie nici n-ar visa să-i ceară secretarei să îndeplinească genul ăsta de muncă“, se gândi Victory uitându-se urât la Lyne. El se așează pe banchetă, în timp ce Ellen îi dădu sticla.

— Distracție plăcută, copii, zise ea.

Victory se uită lung la Ellen, prinzându-i privirea. Aceasta ridică din umeri cu un aer dezarmat.

Victory se uită spre Lyne, care desfăcea cu pricepere poleiala aurie de pe sticla de șampanie. Își miji ochii. Chiar dacă nu avea să iasă nimic din seara aia, va trebui să-i dea o mică lecție lui Lyne Bennett.

„Lyne Bennett ăsta e un ticălos“, se gândi Nico, uitându-se urât la prima pagină din *New York Post*. Știrea zilei anunța că „Red Sox conduce“, dar într-un anunț de deasupra era o poză cu Lyne Bennett cu un titlu care spunea: „Miliardar implicat în altercație canină. Vezi pagina 3“.

„Sper să-l fi mușcat un câine“, se gândi Nico, dând pagina. Însă articolul se dovedi ușor dezamăgitor. Era doar despre cum încerca Lyne Bennett să împiedice transformarea curții școlii de lângă casa lui în spațiu pentru câini după ora șase seara. Lyne Bennett menționa „condițiile neigienice“, în timp ce posesorii din vecinătate îl numeau pe Lyne Bennett „un tiran care urăște câinii“. Nico trebuia să fie de acord cu ei, dar și cu faptul că nu există nimic mai rău decât un bărbat care urăște câinii. Îl cunoștea pe Lyne Bennett de ani de zile și, de fiecare dată când îl vedea, își spunea că a fost genul de copil care lovește cu piciorul un câine atunci când nu se uită nimeni. Gândindu-se la bărbați și la câini însă, își aminti de Kirby și câinele lui. Și de ceea ce a făcut cu Kirby de două ori cu o săptămână în urmă. Își promisese că nu o să se gândească la Kirby când e acasă și Seymour e în preajmă, deoarece nu era corect față de Seymour. Așa că închise ziarul și îl aruncă pe jos.

Era ora zece duminică dimineața. Nico era în „peșteră“ – sala de sport de la subsolul casei, pe care Seymour o construise special. Încăperea era situată cu un nivel mai jos față de parterul unde se aflau bucătăria, grădina și cuștile pentru câini

și inițial fusese un labirint fără ferestre de cămăruțe pentru depozitare. Seymour a acoperit pardoseala cu rogojină din sisal și a construit un duș, saună, baie cu aburi, care au costat 150.000 de dolari, fără a pune la socoteală aparatele pentru exerciții ultramoderne. La un astfel de aparat lucra Nico acum, ceva numit „aparat de antrenament multifuncțional”. Invenția impunea ca persoana care îl folosea să fie prinsă cu curele și, de fiecare dată, Nico se simțea de parcă era subiectul vreunui experiment științific bizar. Ceea ce, medită ea, probabil că și era.

Se uită în jos la afișajul electronic. Mai avea încă zece minute. Se uită lung la ea însăși în oglinda care acoperea tot peretele. Gâfâia și se încruntă, concentrată. „Poți să o faci”, se îndemnă singură. Doar... încă nouă minute. Și după aceea vor fi opt și tot așa, până va termina. Ura să facă sport, dar trebuia. Nu doar de dragul lui Seymour. Făcea parte din slujba ei, la propriu. Victor Matrick avea un edict ca directorii lui nu numai să muncească din greu, ci să și joace dur. De două ori pe an, el programa pentru cei mai importanți douăzeci de directori ai săi o scurtă vacanță cu sporturi extreme, de la rafting pe trasee cu dificultate de gradul patru și sărituri cu parașuta din avion (fricoșii puteau beneficia de un instructor prins cu curele de spatele lor) până la ciclism montan în Utah. Soții sau soțiile erau bine-veniți, însă nu indispensabili dar Seymour o însoțea întotdeauna și de fiecare dată strălucea. „E imposibil să aibă cineva timp să se antreneze special pentru aceste lucruri”, îi spunea Seymour. „Așa că șmecheria este să fii întotdeauna pregătit. Atâta timp cât ești întotdeauna în formă, vei fi în stare să concurezi.” Așa se explică sala de sport.

Mobilul lui Nico începu să sune. Era atârnat de un mic cârlig pe laterala aparatului și, pentru o clipă, ea se chiorî la el cu nervozitate. În împrejurări

normale, și-ar fi lăsat telefonul sus, mai ales că era duminică. Însă cum acum avea ceva cu Kirby (nu îndrăznea să recunoască în fața ei înseși că era o aventură), nu voia să-și asume vreun risc. Îi spusese lui Kirby că în nici un caz nu trebuia să o sune seara sau în weekend, dar Kirby era genul care putea deveni brusc copleșit de pasiune și să uite. Verifică numărul. Era Wendy.

— Bună, zise ea, desfăcându-și curelele de la aparat.

— Victory se întâlnește cu Lyne Bennett, spuse Wendy, cu un amestec de groază și admirație. E peste tot în ziare.

— Știu că a avut o întâlnire cu el...

— S-a dus cu el la meciul de baseball de sâmbătă seara, zise Wendy scandalizată. Dumnezeu! Sper că n-o să se transforme în Sarah-Catherine. Și Sarah-Catherine se întâlnea cu el.

Nico își șterse un firicel de transpirație de pe ceafă. De ce naiba se gândea Wendy deodată la Sarah-Catherine? Mai ales că nu mai auzise nimeni de ea (slavă Domnului) de cel puțin trei ani.

— Nu mă dau în vânt după Lyne Bennett, dar Vic nu seamănă deloc cu Sarah-Catherine, spuse Nico. Ea are o afacere adevărată. Și talent adevărat.

Se gândi că Wendy se afla în acel spațiu groaznic în care pot să cadă femeile atunci când viața lor se duce de râpă și presupun că și ceilalți sunt în aceeași situație.

— Vrei să luăm prânzul? întrebă ea, deși știa, că ar trebui să mai lucreze ceva.

— Nu cred că e bine, zise Wendy.

— Nici eu nu cred. La Da Silvano la unu? O s-o sun pe Victory.

Închise telefonul și luă ziarul, răsfoind repede paginile. Era acolo, la pagina 6 – o fotografie color pe un sfert de pagină cu Victory și Lyne Bennett, purtând șepcile celor de la Yankees. Victory era

în picioare, aclamând, în timp ce Lyne, cu o față lunguiață care semăna, după părerea lui Nico, cu o pastilă de tuse, avea un pumn ridicat în aer, triumfător.

„Ei bine, se pare că habar nu aveau că Yankees erau pe cale să piardă“, se gândi Nico.

Luă ziarul pe bancheta pentru ridicat greutate și se așeză într-un capăt, ținând ziarul la distanță ca să citească titlul. O lăsa vederea – o realitate inevitabilă a depășirii vârstei de 40 de ani – și putu să citească doar cuvintele „Legătură din dragoste“ și, mai jos, „Or fi pierdut cei de la Yankees, dar asta nu pare să-i deranjeze pe miliardul Lyne Bennett și pe creatoarea de modă Victory Ford. Cei doi au fost zăriți împreună prin tot Manhattanul...“

Cum s-a întâmplat asta? Ultima dată când a vorbit cu Victory a fost vineri dimineață și aceasta i-a spus că s-a distrat de minune cu Lyne Bennett, dar nu în sensul în care credea ea. De fapt, a spus că se îndoia că Lyne Bennett o să o mai caute vreodată. Nico studie poza cu mai multă atenție. În mod sigur, Victory arăta ca și cum s-ar fi distrat de minune. Nico clătină din cap, gândindu-se cât de mult reușeau prietenele ei să o uimească în mod constant.

Ceea ce s-a întâmplat a fost că Lyne Bennett s-a îndrăgostit oarecum de Victory și Victory de el.

„OK, «îndrăgostit» e un cuvânt mult prea puternic pentru asta“, se gândi Victory. Dar ar fi putut fi începutul „îndrăgostelii“. Sentimentul cald, confuz, afectuos, pe care îl aveai pentru un bărbat când descopereai brusc că îți place de el, că e OK sau chiar mai mult decât OK, că era, probabil, un bărbat extraordinar. Era un sentiment asemănător cu bucuria Crăciunului. Intim și confortabil la interior și frumos și strălucitor la exterior.

— O să fiu la parter. Așa că dacă ai nevoie de ceva, vino jos. Sau cheamă-l pe Robert, zise Lyne.

Robert era majordomul, unul dintre cei cinci membri permanenți ai personalului, care includea doi bodyguarzi, o menajeră și un bucătar. El se aplecă să o sărute. Victory își întoarse fața în sus și își strecură mâna pe după gâtul lui, simțind în palmă pielea proaspăt rasă.

— Trebuie să dau niște telefoane, murmură ea. Așa că nu-ți face griji pentru mine.

— Asta e ceva ce știu că nu e nevoie să fac, zise el sărutând-o mai insistent, astfel încât ea căzu pe spate în pat.

După o clipă, îl împinse la o parte.

— Nu vrei să întârzii. Pentru George, zise ea.

— Pe dracu'. Ticălosu' ăla mic poate să aștepte. E terenul meu.

Cu toate acestea, el se ridică în secunda următoare. „E un obsedat în a-și respecta obligațiile, exact ca mine“, se gândi Victory. Îi dispăcea total să nu se țină de cuvânt.

— Ne vedem peste o oră, spuse Lyne.

— Distracție plăcută, zise ea, observând că Lyne arăta deosebit de bine în dimineața aceea, îmbrăcat în haine albe pentru antrenament și cu pantofii de tenis.

Se ducea să joace squash cu George Paxton, un alt miliardar, pe terenul de squash situat, se pare, undeva în spatele casei. Îi făcu semn cu mâna, simțindu-se ca o soție care îi face cu mâna soțului ei când acesta pleacă la serviciu.

Se ghemui la loc sub plapumă și se uită în jur. Avea să se scoale imediat. Însă, Dumnezeu, patul lui Lyne Bennett era confortabil. Așternuturile erau foarte moi și la spatele ei erau trei perne imense de aveați impresia că ai căzut într-un nor. Așternuturile și plapuma erau toate albe, desigur, mocheta era albă, draperiile grele din mătase erau albe, iar mobila era Biedermeier – Biedermeier adevărat, din aceea pe care o puteai găsi doar în Europa sau la o licitație de la Sotheby – spre

deosebire de imitația de Biedermeier pe care o găseai în cartierul antichităților din Village. Numai mobila Biedermeier valora, probabil, jumătate de milion de dolari. Însă așternuturile alea!

Cum se făcea că numai oamenii foarte bogați aveau așternuturi ca alea? Ea se dusesese la ceea ce credea că era cel mai scump magazin de pânzeturi de pe Madison Avenue – Pratesi – și a plătit o mie de dolari pentru un set de lenjerie (de fapt, cinci sute, erau reduse la jumătate de preț) și așternuturile tot nu erau la fel de moi ca acestea. „Cearșafurile lui Lyne sunt diferența dintre a fi milionar și a fi miliardar“, se gândi ea, și o aducere aminte a faptului că, indiferent cât de mult succes credeai că ai, exista întotdeauna cineva care avea mai mult.

„O, dar cui îi pasă?“ se gândi ea. Poate că Lyne avea, tehnic vorbind, mai mulți bani, însă ea era o femeie cu experiență, care și-a făcut singură un nume și care avea propria ei afacere și o viață interesantă. Nu avea nevoie de Lyne sau de banii ori așternuturile lui, la o adică. Însă asta făcea să fie distractiv faptul că era cu Lyne. Era un ticălos, însă unul amuzant. Lăsându-și capul să se cufunde la loc în perne (care se ridicară de o parte și de alta a capului ei, mai să o sufocă), Victory rememora evenimentele din ultimele câteva zile.

A început să se certe cu Lyne de îndată ce mașina s-a pus în mișcare în seara acelei prime întâlniri aproape dezastruoase.

— Chiar crezi că este necesar să o pui pe asistentă ta (a evitat în mod intenționat cuvântul „secretară“) să-ți care sticla de șampanie până jos la mașină? l-a întrebat ea.

— De ce s-ar supăra? a spus el, scoțând dopul cu un pocnet. E cea mai bine plătită secretară din New York. Mă iubește.

— Doar pentru că e nevoită să te iubească. Și de ce o pui să-ți aranjeze întâlnirile amoroase? De ce nu suni chiar tu?

Victory știa că e nepoliticoasă, dar nu-i păsa. Lyne o făcuse să stea acolo, în timp ce el termina de vorbit la telefon cu Tanner Cole, iar asta era și mai nepoliticos.

— Păi..., a făcut Lyne, turnând șampanie într-un pahar care se afla într-un suport din lemn lustruit în mijlocul banchetei. Timpul meu valorează în jur de 5.000 de dolari minutul. Nu zic că nu meriți, dar dacă te-aș suna și tu m-ai refuza, asta m-ar costa aproape 20.000 de dolari.

— Cu siguranță poți să-ți permiți *asta*, a spus ea cu dispreț.

— Nu e vorba că nu-mi pot permite, e vorba de ceea ce vreau să-mi permit, a zis el cu un rânjel.

Ea i-a zâmbit înapoi cu cinism. Lyne era atrăgător, însă avea un zâmbet ca de rechin.

— Asta e cea mai patetică scuză pe care am auzit-o vreodată, a spus ea.

A hotărât că avea să se ducă la Whitney cu el, iar apoi se va duce acasă. El nu o putea obliga să meargă la cină.

— Însă nu am fost respins, a spus el.

— Vei fi.

— Chiar ești supărată că am pus-o pe Ellen să te sune pentru a aranja o întâlnire? a întrebat el.

Cel puțin avea decența să pară foarte contrariat.

— Nu, a răspuns ea. Sunt foarte supărată pentru că m-ai făcut să stau acolo până ai terminat de vorbit la telefon cu Tanner Cole.

— Așadar te aștepti să închid telefonul de fiecare dată când intri în cameră?

— Da, a spus ea. Asta dacă nu se întâmplă să fiu eu însămi la telefon. Caz în care e OK.

S-a uitat la el, întrebându-se cum o să pri-mească asta. O să o dea jos din mașină? Dacă o făcea, ea nu s-ar fi supărat. Însă el nu părea să o ia câtuși de puțin în serios. Pe neașteptate, telefonul

lui a început să sune și el l-a ridicat, chiorându-se la număr.

— Așadar n-o să mă lași să preiau acest apel de la președintele Braziliei? a întrebat el.

Ea a zâmbit cu răceală:

— Când ești cu mine, președintele Braziliei poate să aștepte.

— Cum spui tu, a spus el, apăsând tasta de respingere a apelului.

Pentru un răstimp, au mers în tăcere încăpățânată. Nici măcar nu-l cunoștea, așa că de ce se certau de parcă ar fi avut o relație? Victory a început să se simtă vinovată. Nu-i stătea în fire să fie așa o scorpie. Existau bărbați ca Lyne Bennett care puteau să scoată ce era mai rău dintr-o femeie, însă ea nu trebuia să cedeze.

— Chiar era președintele Braziliei? a întrebat ea.

— Era Ellen, a răspuns el și a izbucnit în râs. Unu-zero pentru mine.

Victory și-a mușcat buza, încercând să nu zâmbească:

— Deocamdată.

— De fapt, e unu-zero pentru tine. Pentru că era într-adevăr președintele Braziliei.

„O, Doamne, e nebun“, s-a gândit ea.

SUV-ul a cotit și a intrat pe Madison Avenue. În fața Muzeului Whitney erau o mulțime de mașini și Lyne a devenit brusc obsedat în a se asigura că Hârtoapă va opri chiar în fața intrării.

— Bagă-te acolo, Hârtoapă! a strigat el încurajator.

— Încerc, domnule Bennett. Dar e o limuzină în fața noastră...

— Dă-o dracu' de limuzină, a exclamat Lyne. E a bătrânului Shiner. Căcăciosu', cum îi zic eu, i-a spus el lui Victory. Când am intrat în afaceri, mi-a spus că n-o să fac niciodată un bănuț. Nu l-am lăsat nici eu să uite vreodată. Dacă limuzina

lui Căcăciosu' nu se dă la o parte în cinci secunde, lovește-o, Hârtoapă.

— Pe urmă o să vină Poliția. Și asta o să dureze mai mult, a mormăit Hârtoapă.

— Ce mare scofală? Știi cum să procedezi cu Poliția..., a spus Lyne.

Victory se săturase.

— Vrei să încetezi? a spus ea întorcându-se spre Lyne. Te porți complet ca un nebun. E jenant. Dacă nu poți să mergi pe jos cinci metri până la bordură, ai o problemă serioasă.

Lyne nici n-a clipit.

— Ai auzit asta, Hârtoapă? a întrebat el, lovindu-l pe șofer cu palma peste umăr. Suntem împreună doar de zece minute, dar deja mă cunoaște. Haide, a spus el, luând-o pe Victory de mână. Știam eu că o să fii distractivă.

Ea s-a strâmbat. Lyne Bennett era, în mod limpede, un bărbat care nu putea fi insultat cu ușurință. A decis că începea să-i placă de el un picuț.

Ceea ce a fost bine, deoarece chiar dacă ar fi vrut să scape de el în acel moment, nu ar fi putut. De îndată ce au coborât din mașină, au fost înconjurați de fotografi. Bienala Whitney era cea mai mare expoziție a unui grup mic de artiști foarte contestați, selectați de comisia Bienalei. Era unul dintre cele mai importante și controversate evenimente artistice din țară, dar Victory uita mereu că era, de asemenea, un eveniment extrem de monden. Toată lumea avea să presupună nu numai că ea și Lyne ieșeau împreună, ci și că probabil făceau asta de ceva vreme. A apărea împreună la Bienala Whitney era genul de lucru pe care un cuplu îl făcea când voia să facă un anunț public că erau oficial împreună.

Iar Lyne o ținea de mână în fața fotografiilor, de parcă erau iubiți. Nu o deranja să fie văzută cu el, dar nu voia ca lumea să creadă că făceau sex. A încercat să-și retragă încet mâna, însă el i-a strâns-o mai tare.

— Te-ai gândit vreodată la posibilitatea că s-ar putea să suferi de sindromul atenției deficitare la adult? a întrebat ea, gândindu-se la comportamentul lui din mașină.

— Cum zici tu, a spus el aruncându-i o privire fugară. Haide, puștoaico, a zis el trăgând-o de mână. Dacă te-ai săturat de paparazzi, hai să intrăm.

Exact ca și cum ar fi fost o fetiță!

Chiar dacă Victory era pe tocuri, el era cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înalt decât ea, așa că nu prea putea să protesteze din punct de vedere fizic. Asta a adăugat încă un punct pentru el la scorul pe care îl ținea. Apoi ea l-a întrecut la Vagine. „Însă lovitura de grație a fost momentul acela de la Cipriani...“, se gândi ea, cu un aer încrezut.

— Vagine gigantice? La Whitney? întreabă Wendy.

Nu era șocată — „nimic nu m-ar putea șoca acum“, se gândi ea, însă îi era greu să se concentreze asupra conversației. În dimineața aceea, Shane a sunat-o și a cerut să-i ia pe copii în vizită la părinții lui, care locuiau în Upper West Side. Gândul că Shane se distra cu copiii și bunicii acestora fără ea o făcea să se simtă rău.

Stătea cu Nico și Victory la râvnita masă din față, de pe colț, de la Da Silvano. Restaurantul era foarte aglomerat și ușa era deschisă întruna de oameni care intrau doar pentru a li se spune că nu mai erau mese disponibile, stârnind un curent rece care îi bătea în ceafă.

Își tot aranja șalul, însă afurisitul aluneca întruna. Șalurile nu mai erau la modă, dar asta a fost tot ce a putut să facă pentru a arăta decent într-o zi de duminică.

Se aplecă mult în față, încercând să pară interesată. Oare Shane le-a spus părinților săi? Vorbeau despre ea? Mamei lui Shane nu i-a plăcut niciodată

de ea. Probabil că îi spunea lui Shane că nu e o mamă bună...

— Ei încearcă să facă în fiecare an ceva șocant, spunea Nico. Acum câțiva ani, a fost o casetă video cu un tip dat cu vopsea albastră pe tot corpul, care se juca... cu penisul.

— Acum șochează la fel de mult, zise Victory, cufundând o grisină într-o farfurioară cu ulei de măsline. Au vagine gigantice cu păpuși din plastic înfipite în deschizătură.

— Nu foarte bine realizate, spuse Nico.

— Le-ai văzut? întrebă Wendy.

— A trebuit, răspunse Nico. Le băgăm în numărul din decembrie.

Wendy dădu din cap, simțindu-se lăsată pe dinafară. Tot ce făcea ea era să producă filme și să aibă grijă de familia ei. Nu avea viață culturală, nici un fel de viață în afara micii plute a existenței ei, care necesita fiecare dram din energia ei pentru a o menține la suprafață. Se uită la Victory, care radia ca o fată de 25 de ani. Aveau aceeași vârstă, dar Victory încă mergea peste tot și făcea de toate – încă mai avea întâlniri. Brusc, lui Wendy îi trecu prin minte că ea nu a mai avut o întâlnire de peste cincisprezece ani. Gândul o făcu să se simtă și mai rău. Dacă era nevoită să înceapă din nou să-și dea întâlniri? Habar n-ar avea ce să facă...

Victory spuse:

— Artista, o tânără din Brooklyn, se pare că tocmai a făcut un copil și a fost îngrozită de această experiență. A spus că nimeni nu-ți povestește vreodată cum este de fapt.

— Te rog, zise Wendy scurt. Cum se face că toate cele care fac un copil se poartă de parcă ar fi singurele care au făcut vreodată așa ceva?

— Cred că ea doar a reacționat la faptul că femeile sunt cele care trebuie să nască, zise Nico.

— Oricum, Lyne s-a speriat de-a binelea, continuă Victory. A spus că o să i se facă rău.

— Și ăsta e un bărbat cu care te întâlnești? întrebă Wendy.

— Wen, erau foarte nasoale, zise Victory. Nu subiectul în sine, ci felul în care erau făcute. Ei bine, am hotărât să-i joc o festă, să mă răzbun pe el pentru că era un nemernic. L-am convins că sculpturile cu vaginul vor fi într-o bună zi la fel de importante ca Venus din Willendorf – statueta fertilității din era preistorică – și el chiar m-a crezut. A cumpărat o sculptură cu vagin cu 20.000 de dolari.

Victory se rezemă de spătarul scaunului, povestind amănunțit momentul de la Whitney când și-a bătut joc de Lyne, care bombănea ca un școlar despre „starea artei în America astăzi”.

— Știi că lucrările alea or să ajungă într-un muzeu, i-a spus ea. La început, nici conservele Campbell cu supă ale lui Wandy Warhol nu au fost luate în serios de nimeni.

— Ești nebună, a spus el.

— Oi fi eu nebună, dar mă îndoiesc că Brandon Winters este.

Brandon Winters era custodele de la Muzeul Whitney, pe care Victory îl cunoștea puțin și cu care vorbise în fața lui Lyne, ca să facă pe grozava.

— N-ai auzit ce-a spus Brandon? a întrebat ea. Există un interes enorm din partea Muzeului de Artă Contemporană din Chicago, ca și din partea a două muzee din Germania. Brandon a spus că ei au comparat sculpturile cu vagine cu Venus din Willendorf...

Brandon nu spusese așa ceva, dar ea a hotărât că era genul de prostioară pe care el ar fi putut să o spună.

— Venus de unde? a întrebat Lyne.

Ea s-a uitat la el ca și cum ar fi fost nedumerită.

— Venus din Willendorf. Dumnezeuule, Lyne, cu interesul tău pentru artă... aș fi crezut că ai auzit

de ea. Desigur, nu are decât vreo 25.000 de ani vechime, așa că poate ți-a scăpat...

Și atunci Lyne a căpătat o expresie ciudată pe față și a luat-o înapoi cu pași mari prin mulțimea de privitori, care erau strânși în jurul instalației cu vagin. A schimbat câteva vorbe cu Brandon Winters, a cărui expresie deveni brusc surprinsă, încântată și servilă. Lyne i-a dat un card.

— Ei? a spus ea.

Lyne a luat-o de braț, ducând-o de acolo cu un aer conspirativ:

— Am cumpărat una.

— Cu cât?

— 20.000 de dolari.

Victory s-a gândit cu satisfacție că asta reprezenta cam aceeași sumă de bani pe care el ar fi pierdut-o dacă s-ar fi deranjat să o sune personal și ea l-ar fi respins. A decis ca până la urmă să meargă la cină cu el, fie numai și pentru a vedea ce alte renghiuri i-ar mai putea juca.

La Cipriani, li s-a dat o masă romantică pe colț. Primul lucru pe care l-a făcut Lyne a fost să comande o sticlă de Cristal, pe care a băut-o ca pe apă. Victory începea să creadă că el chiar avea sindromul atenției deficitare, deoarece nu putea să stea locului – se ridica întruna să stea de vorbă cu lume de la alte mese. Însă ea nu a spus nimic despre asta, deoarece singurul mod de a-l face pe un bărbat să înțeleagă faptul că nu se comporta cum trebuie era să-i plătești cu aceeași monedă. Când s-a întors la masă pentru a treia oară, ea s-a ridicat și s-a dus la bar. Acolo era un cuplu pe care îl cunoștea și a zăbovit suficient cât să-și comande o băutură cu ghimbir și să stea de vorbă cu cei doi despre renovarea apartamentului lor. Apoi s-a întors la masă.

— Ai fost plecată ceva vreme, a spus Lyne supărat.

— Am văzut niște oameni importanți pe care îi cunosc, a ridicat ea din umeri.

Chelnerul a venit să le ia comanda.

— Aș vrea o sută de grame de caviar Beluga, a spus ea pe un ton agreabil, de parcă asta ar fi fost ceva perfect normal.

Lyne a încercat să nu pară supărat, fiind miliardar și toate cele, însă ea și-a putut da seama că era cam șifonat.

— Majoritatea oamenilor se mulțumesc cu cincizeci de grame de caviar, a remarcat el pe un ton iritat.

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor, a spus ea. Și, în afară de asta, mi-e foame.

Apoi a comandat un homar și, ca desert, un sufleu de ciocolată. L-a făcut să-i vorbească despre copilăria lui – despre cum l-a părăsit tatăl lui atunci când avea 14 ani și despre faptul că avea doi frați mai mici și a trebuit să meargă să lucreze într-o băcănie, mințind în legătură cu vârsta ca să primească slujba – și ei a început să-i placă de el un pic mai mult. În spatele ostentației lui ridicole, Victory simțea că el era probabil un tip de treabă. Era mare păcat că se simțea obligat să se poarte ca un nemernic în majoritatea timpului.

Când a sosit desertul, ea s-a ridicat să se ducă la toaletă. Chiar s-a dus la toaletă, dar mai întâi l-a căutat pe șeful de sală și i-a dat cardul ei American Express negru, spunându-i să încaseze nota de plată din contul ei. Plănuise din capul locului să achite ea nota, însă dacă voiai să faci asta, nu trebuia niciodată să aștepti până când nota era adusă la masă. O făceai dinainte, fără mare vâlvă. În felul acesta, nu puteau exista discuții cu privire la acest gest.

A ieșit de la toaletă și a semnat chitanța. Era peste o mie de dolari, dar nu-i păsa. O fi fost afacerea ei în criză, dar nu era nevoie ca Lyne să știe asta. Și, în plus, merita efortul – fie și numai ca să vadă expresia de pe fața lui când avea să descopere că ea s-a ocupat deja de nota de plată.

S-a întors la masă și a așteptat, sporovăind cu jovialitate despre diverși cunoscuți comuni. Poate că era o chestie puerilă, dar adevărul era că a achita nota de plată te pune într-o poziție de putere și, chiar dacă era ceva ce majoritatea femeilor nu înțelegeau pe deplin, pentru oamenii de afaceri ca Lyne era cel mai elementar gest de control. Victory a descoperit că, din clipa în care ea a preluat puterea, comportamentul lui Lyne nu a mai deranjat-o deloc.

— Nota de plată, vă rog, a spus Lyne, făcându-i semn șefului de sală.

Victory și-a împăturit șervetul și a zâmbit, urmărindu-l cu privirea pe șeful de sală care venea grăbit la masa lor, uitându-se de la ea la Lyne cu o expresie îngrijorată pe chip. Când a ajuns la Lyne, s-a aplecat și a murmurat:

— Nota a fost deja plătită.

— Zău? Cine? a întrebat Lyne, privind în jur cu o expresie de neîncredere ultragiată.

— Se spune „de către cine“, dragă, a zis Victory, corectându-l pe un ton neutru. E un complement de agent.

— Poate să fie orice, din partea mea, a spus Lyne. Eu vreau să știu cine a plătit nota mea.

Arăta cu adevărat de parcă era gata să pocnească pe cineva.

Șeful de sală, care era obișnuit, fără îndoială, să aibă de-a face cu crizele de temperament ale clientelei sale sus-puse, și-a împreunat palmele și și-a înclinat capul:

— De către tânăra doamnă. Doamna Ford.

— Cine? a spus Lyne, încă uitându-se prin restaurant de parcă ar fi uitat că lua cina cu ea. Apoi a priceput.

— O, a făcut el.

Ea a zâmbit, expirând lung. Reușise în sfârșit să-l reducă la tăcere.

El nu putut vorbi în următoarele câteva minute, în timp ce și-au pus hainele pe ei și au coborât

scările. Când au ieșit afară, el a spus pe un ton arțăgos:

— Nu trebuia să faci asta, să știi.

— Nu trebuie să fac nimic, a zis ea. Eu fac ce vreau.

— Voiam să te invit la mine să mai bem ceva, dar presupun că asta înseamnă că ai alte planuri, a spus el.

„Doamne, ce copil e!“ s-a gândit ea.

— Nu am alte planuri, a replicat ea, iritată de deducția lui. Dar chiar trebuie să plec. Noapte bună, Lyne, a spus ea întinzându-i mâna. Mi-a făcut plăcere.

— Și mie mi-a făcut plăcere, a mormăit Lyne, în timp ce se ducea spre mașină.

Hârtoapă stătea ținând portiera deschisă, uitându-se la ea curios.

Ea a ridicat mâna și a chemat un taxi. „Ei bine, am aflat tot ce trebuia să știu despre el“, s-a gândit ea, așezându-se pe banchetă. Avusese parte de câteva momente amuzante cu el, însă nu era deloc un gentleman. Nu a așteptat ca ea să ia un taxi și nici măcar nu i-a mulțumit pentru cină. Poate că a fost prea jignit în orgoliul lui masculin ca să o conducă la taxi, dar, chiar și așa, un bărbat adevărat nu și-ar uita niciodată manierele. Orgoliul lui era chiar atât de fragil? Asta nu avea sens. La începutul carierei sale, Lyne Bennett a cumpărat companii și le-a ciopârțit fără milă. Probabil de ciudă, își dădea ea seama acum. O voce firavă i-a șoptit: te joci cu focul.

Brusc, și-a adus aminte expresia de pe chipul lui atunci când i-a zis că se gândea să o invite înapoi la el acasă. Pentru o clipă păruse înfrânt, ca și cum își dăduse seama încă o dată cât de lipsit de sens era să ieși la întâlniri în New York și cât de fără rost era să încerci. Și, pentru un moment, ea s-a simțit tristă.

Totuși, nu s-a gândit prea mult la asta, crezând că acesta avea să fie sfârșitul poveștii și că el oricum nu o va mai suna niciodată.

— Însă bineînțeles că avea să te sune din nou, interveni Nico. Nu avea încotro.

— Ei bine, a sunat, continuă Victory, aplecându-se peste masă ca să fie sigură că nu auzeau și alții.

La 7:30 sâmbătă dimineată. Între timp, aproape că uitase cu totul de el. Toată lumea din New York avea întâlniri ciudate și știa că, atunci când se va întâlni întâmplător cu el, amândoi se vor purta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată. Însă Lyne nu era pregătit să renunțe.

— Alo? a spus ea somnoroasă în receptor, gândindu-se că atât de devreme ar fi putut să fie numai Wendy.

— Vreau să știi că, practic, pierd 20.000 de dolari sunându-te eu însumi, s-a auzit vocea lui Lyne.

Ea a râs fără să vrea, surprinsă să descopere că era încântată, de fapt, să-l audă.

— Chiar așa? a întrebat ea. Așadar încă mai faci cinci mii de dolari pe minut, chiar și în weekend. Da' ce ești, compania de telefonie?

— Ar vrea ei. Sunt mai bogat decât compania de telefonie, a spus el cu o voce blândă.

— În caz că uitam...

— În orice caz, obțin un procent bun. Chiar dacă mă respingi, a spus el. Mai ții minte sculptura aia hidoasă pe care m-ai făcut s-o cumpăr? Am vrut doar să știi că ai avut dreptate. Am vândut-o muzeului ăluia din Chicago cu 40.000 de dolari. Așa că m-am gândit că beneficiezi de timp în valoare de 20.000 de dolari ca să mă refuzi. Din care mai ai – a făcut o pauză – exact 92 de secunde.

— Ai vreo propunere? a întrebat ea.

— Meciul Yankees-Red Sox. Ultimul din campionatul Ligii Americane. Diseară, la ora șapte.

— S-a făcut, a spus ea.

S-a gândit că el nu putea fi atât de groaznic dacă era nu numai dispus să-și încerce din nou norocul cu ea, dar să-și și schimbe purtarea.

Desigur, Lyne Bennett avea să fie întotdeauna un nemernic, dar, în seara aceea, când au mers la meciul de baseball, a fost un nemernic oarecum drăguț. El era deja în mașină când a venit Hârtoapă, ceea ce însemna că a fost dispus să meargă tot drumul până în centru ca să o ia pe ea. Pe urmă au mers cu mașina până la eliportul de pe East River.

— Știu că ești bogat, i-a spus Victory în timp ce mergeau spre elicopterul argintiu. Dar nu crezi că e un pic cam prea mult să iei elicopterul până în Bronx?

— Ba da, a spus el ajutând-o să urce. Dar meciul e în Boston.

— O, a făcut Victory.

Și, din motivele obișnuite, care sunt la fel de vechi ca bărbatul și femeia, seara a evoluat minunat din acel moment.

„Ei bine, ce ar trebui să fac acum?“, se gândi Nico punându-și mânușile.

Un vânt rece, tăios ca un cuțit, bătea pe 6th Avenue în fața restaurantului. Ținându-și răsuflarea, se uită la ceas și văzu că era doar 2:30. Katrina, fiica ei, avea să fie la manej cel puțin până la ora patru, exersând pentru un concurs, de ale cărui detalii organizatorice se ocupa Seymour. De fapt, probabil că Seymour se afla chiar atunci la manej, împreună cu alți părinți care își priveau copiii călărind. Această dragoste misterioasă pentru cai era ceva ce Seymour și Katrina aveau în comun, ceva pentru care Nico a recunoscut cu multă vreme în urmă că nu avea vreo pasiune. Chiar și pe când era copil, ea nu le-a înțeles niciodată pe fetele acelea pasionate de cai, care veneau la școală cu părul murdar, puțind a balegă. Desigur, Katrina, care călărea cinci zile pe săptămână la manejul

din Chelsea Piers (la un preț de 250 de dolari pe oră), nu mirosea – făcea duș în fiecare dimineață și o dată pe lună își făcea părul și unghiile la salonul de frumusețe de la magazinul Bergdorf Goodman. Dar când Katrina și Seymour începeau să vorbească despre cai, ea nu se putea preface: ochii ei rămâneau opaci din cauza plictiselii.

Ideea era că, în următoarea oră și jumătate cel puțin, nici Seymour, nici Katrina nu aveau să se întrebe unde era ea.

Sau ce făcea.

Aruncă din nou o privire pe furiș la ceas, cu inima bătându-i cu putere fie din cauza frigului, fie de agitație. Îndrăzne? Dacă îndrăzne, nimeni nu avea să știe. O să spună că se duce la birou și pe urmă chiar se va duce acolo. Nu era nimic suspect în asta. Lucra adesea în weekend. Și Wendy tocmai se dusesese la o întâlnire neașteptată cu un scenarist, iar Victory spusese că se ducea la atelier să deseneze.

Dacă avea de gând să o facă, era mai bine să o facă repede.

Se urcă într-un taxi, întorcând rapid capul ca să vadă dacă o privea cineva. Era paranoică. Nu era nimic suspect în a urca singură într-un taxi. Mai nou, existau tot timpul câțiva paparazzi în față la Da Silvano și aceștia făcuseră câteva instantanee când ea și Victory ieșiseră din restaurant. Însă acum uitaseră de ea, stând cocoțați ca niște ciori pe o bancă din fața localului.

— Columbus Circle, îi spuse șoferului.

Dacă Kirby era acasă, putea oricând să-și modifice traseul.

Își scoase telefonul mobil din geantă și se uită la el. Poate că era mai bine să nu-l sune. Devenea din ce în ce mai îndrăzneță, încălcând promisiunile pe care și le făcea sieși de fiecare dată când i se oferea ocazia. După acel prim episod, și-a spus că nu o să o mai facă niciodată. Dar după două

zile, l-a sunat, s-a dus la el acasă și a făcut din nou sex cu el. De două ori într-o singură după-amiază! Cea de-a doua partidă de sex a fost cea decisivă. Dacă ar fi făcut-o o singură dată, poate că ar fi fost în stare să evite și să nu mai meargă niciodată acolo, dar a doua oară, corpul ei probabil că tânjea așa de tare după o partidă de sex adevărată, încât ea și-a dat drumul și mai tare — mai tare decât își amintea să o fi făcut vreodată. Iar după aceea, indiferent cât de mult a încercat să se controleze, corpul ei părea să aibă o voință proprie. Găsea întruna modalități de a merge din nou la Kirby pentru mai mult.

Tot timpul cât Victory a vorbit despre Lyne la prânz, singurul lucru la care s-a putut gândi a fost să meargă la toaletă și să-l sune pe Kirby. Singurul lucru care a împiedicat-o să facă asta a fost gândul că probabil Kirby nu era acasă. Era un tânăr superb și era duminică după-amiază. Probabil că era în oraș cu prietenii, oricine ar fi fost aceștia, și poate că era cu o prietenă. Kirby jura că nu avea una și că nu-l interesa, însă ea nu-l credea neapărat. Nu era logic.

— Hei, eu nu înșel, să știi. Îmi place să i-o trag unei singure femei, a afirmat el.

Asta a făcut-o să tresară un pic, faptul că el se gândea la ea doar ca la femeia căreia „i-o trăgea”. Era ceva atât de grosolan!

Dar sexy.

Își ținu răsuflarea și formă numărul lui.

El răspunse după ce telefonul sună de trei ori. Își dădu seama după zgomotul de fundal că nu era acasă. Se demoraliză.

— Bună, zise el ușor surprins. Hei, e duminică.

— Știu, spuse ea. Am o mică pauză și mă gândeam că poate ne vedem. Dar pari să fii ocupat...

— Nu sunt, zise el repede. Adică sunt. Sunt la masă...

— Nu-ți face griji, zise ea încercând să-și ascundă dezamăgirea. Ne vedem săptămâna viitoare.

— Așteaptă, spuse el coborând vocea.

Se auzi zgomot de râsete și clinchet de tacâmuri, apoi tăcere.

— Ești acolo? întrebă Kirby.

— Alo?

— Sunt la toaletă. Unde ești?

— Mă îndrept spre centru.

— Mișto, zise el.

„Ei, asta ce înseamnă?” se întrebă ea nemulțumită. Se vedeau sau nu? Kirby era întotdeauna foarte vag, de parcă n-ar fi înțeles niciodată că limbajul putea fi folosit pentru a transmite chestii concrete.

— Poți să te vezi cu mine? insistă ea. Sau nu?

— Da. Sigur. De ce nu? spuse Kirby. Adică nu chiar în clipa asta. Aștept să-mi vină ouăle Benedict.

Nico se simți tentată să-i atragă atenția că o oră cu ea ar fi trebuit să fie mai importantă decât o porție de ouă, dar s-a abținut.

— Deci cum să facem? întrebă ea.

— De ce nu vii să te întâlnești cu mine aici ca să-mi mănânc prânzul și apoi mergem la mine?

Ea se văzu stând într-un local și privindu-l pe Kirby cum își mănâncă porția de ouă, în timp ce prietenii lui se holbau la ea, întrebându-se ce dracu' făcea Kirby cu o femeie suficient de în vârstă ca să fie maică-sa.

— Kirby, știi că nu pot să fac asta, spuse ea pe un ton care i se păru chiar și eu un pic disperat.

Se întrebă cum de reușeau tinerii să stabilească vreo întâlnire.

— Stai puțin. Lasă-mă să mă gândesc, zise Kirby.

Urmară câteva secunde de tăcere. În cele din urmă, el zise:

— Știu. Întâlnește-te cu mine în fața restaurantului. Sună-mă chiar înainte să ajungi aici. Probabil că până atunci o să-mi termin și eu prânzul. Putem merge pe jos până la apartamentul meu...

Era un plan riscant, dar după ce se imaginase toată ziua făcând sex cu el, nu putea renunța. Nu cunoștea pe nimeni care să locuiască în cartierul lui Kirby... Probabil că va fi în regulă.

— OK, zise ea cu precauție. Dar Kirby, când te sun, să ieși imediat.

— Hei, nu sunt prost, șopti Kirby pe un ton seducător.

Ea închise și se sprijini de banchetă, cu inima bătându-i tare la gândul de a-l vedea. Acum, că știa că o să-l vadă, era în același timp ușurată și agitată. Dacă îi vedea cineva mergând împreună pe trotuar? Dacă o vedea cineva intrând în blocul lui... cu el?

„El mănâncă ouă“, se gândi ea. Ouă Benedict într-o duminică la prânz. Era ceva mișcător de banal în asta. Era ceva emoționant de simplu. Kirby era un puști; puștii mâncau ouă în weekend. Spre deosebire de bărbați ca Seymour. Seymour se purta de parcă ouăle erau otravă. Probabil că, în ultimii șapte ani, nu se atinsese de așa ceva.

Taxiul coti și intră pe 2nd Avenue. Era la o distanță de doar două cvartale de blocul lui Kirby. Poate că ar fi trebuit să intre în hol și să aștepte. Însă asta ar fi fost ceva și mai inexplicabil decât să stea pe stradă.

Nico plăti șoferului și coborî din mașină. „Asta o să fie ultima oară“, se jură ea.

— Bună, zise ea, sunându-l pe mobil. Am ajuns. Sunt în fața... — se uită în sus — unui magazin numit Sable's.

— Vin imediat, zise el.

Își strânse haina mai bine pe lângă ea, ridicând gulerul din blană în jurul gâtului. Privi în vitrina

magazinului. Era un magazin mic în care se vindea caviar și pește afumat. „Încercați salata de homar!“ invita un anunț din vitrină. „Cea mai bună din New York!“

În magazin era lume multă. De fiecare dată când cineva intra sau ieșea, se auzea clinchetul unui clopoțel.

— Nu mă pot abține, șopti ea cu voce tare.

Se vedea spunându-i lui Seymour scuza asta dacă era prinsă. „Scuze, iubitule, dar era tânăr și superb și nu m-am putut abține. Femeile sunt femei, știi? E un imperativ biologic.“ Era aceeași scuză jalnică pe care bărbații o foloseau dintotdeauna în fața femeilor. Ea nu a crezut-o niciodată; nu accepta că ar putea fi adevărată. Acum, însă, începea să înțeleagă. Se putea întâmpla. Puteai să-ți pierzi capul din cauza unei dorințe fizice mai puternice decât tine, mai puternice decât rațiunea. Tot ce trebuia să facă era să-i pună capăt înainte să afle cineva. Dacă nu știa nimeni despre asta, chiar conta?

Aruncă o privire în lungul străzii, sperând să vadă silueta înaltă a lui Kirby, mersul lui săltat. Unde era? Dacă nu apărea într-un minut sau două, va trebui să plece.

„Nu e corect“, se gândi ea disperată. Nu voia decât să aibă parte de sex ca lumea înainte să moară. Înainte de a ajunge prea... bătrână pentru a fi considerată atrăgătoare...

Se auzi clopoțelul de deasupra ușii.

— Nico? spuse o voce de bărbat.

Înlemni. Se gândi că era inevitabil. În orice clipă, Kirby avea să apară și totul se va termina.

Se întoarse.

— Bună, Lyne, zise ea afabil, ca și cum nu ar fi fost câtuși de puțin surprinsă să se întâlnească întâmplător cu el.

„Ce dracu' caută aici, pe 2nd Avenue?“ se întrebă ea agitată. Ar face bine să nu-l întrebe, căci, pe

urmă, el i-ar pune aceeași întrebare. Și atunci ce i-ar zice? „Mă întâlnesc cu amantul meu“? Creierul ei trecu pe pilot automat:

— Azi te-am văzut din nou în *Post*, zise ea, cu un zâmbet strâmb, ușor acuzator.

— Nu era o poză proastă, hm? spuse el, lovindu-i ușurel brațul cu un ziar făcut sul, de parcă ea ar fi fost un amic de-al lui.

Știa că ea și Victory erau prietene foarte bune? Mai bine nu aducea vorba despre asta. Simțea un fior de teamă în spate. Kirby trebuia să apară în orice clipă...

— Mă refeream la spațiul pentru câini, zise ea calm.

Chipul lui împietri. Victory îl considera pe Lyne „drăguț“ și putea fi așa atunci când voia. Însă ea suspecta că era mai mult o prefăcătorie. Lyne Bennett era un rechin fără inimă căruia nu-i plăcea să fie călcat pe coadă.

— Au exagerat foarte mult în articolul ăla, spuse el. Eu am criticat faptul că oamenii nu strâng căcatul câinilor lor. Și că municipalitatea nu se mai deranjează să aplice legea.

„De ce am adus vorba despre asta?“ se întrebă ea, zâmbind rigid. Acum, probabil că el o să țină o întreagă diatribă despre căcatul de câini. Trebuia să scape de el...

Înălță din umeri, dându-i răspunsul standard:

— Municipalitatea e o harababură.

Asta funcționează. El o atinse din nou ușurel pe umăr cu ziarul și spuse replica obișnuită:

— Și o să fie din ce în ce mai rău.

El se întoarse să plece și Nico scoase un suspin de ușurare.

— Pa, zise el.

Nico îi făcu semn cu mâna. Însă atunci el se întoarse:

— Ia spune, apropo de harababură, ce se întâmplă la Splatsh?

„O, nu, vrea să discutăm afaceri.“ Dacă se apucă să discute afaceri, asta ar fi durat cel puțin încă două sau trei minute până să poată să se descotorosească de el. Și în mod sigur Kirby avea să apară până atunci.

— Ar trebui să luăm prânzul cândva și să vorbim, spuse ea, de parcă asta avea să se întâmple vreodată.

El nu mușcă momeala. În schimb, veni mai aproape, luându-și o poziție relaxată, ca și cum s-ar fi pregătit să stea la palavre.

— Ce crezi despre Selden Rose? vru el să știe.

„O, Doamne.“ Trebuia să inventeze ceva cu nerușinare. Întrebarea lui Lyne necesita un răspuns, dar exista o întrebare și mai neliniștitoare: de ce era Lyne Bennett interesat de Selden Rose? Prin creier îi trecură rapid câteva posibilități, inclusiv ideea că Lyne credea că Selden Rose s-ar putea să preia poziția lui Victor Matrick. Îi făcu rău și o înfurie un pic gândul ăsta.

Întoarse capul. Kirby venea pe trotuar spre ei. Era la mai puțin de o sută cinzeci de metri distanță...

Se întoarse înapoi spre Lyne ca și cum nu l-ar fi văzut pe Kirby. Își simțea inima bătându-i cu putere, de parcă ar fi avut-o în gât. Tuși, ducându-și mâna înmănușată la gură.

— Asta depinde de motivul pentru care vrei să știi, Lyne, spuse ea.

— Eram doar curios, replică el.

Nico simți prezența lui Kirby chiar în spatele ei. Mușchii picioarelor i se înmuiară brusc.

— Lyne! exclamă Kirby, lovindu-l ușor cu pumnul pe Lyne.

Lyne se întoarse, expresia de pe fața lui schimbându-se din iritare într-un fel de plăcere masculină plină de cordialitate.

— Ei! Kirby, omule, spuse Lyne, adoptând deodată purtarea unui tip de 25 de ani și bătând palma cu Kirby.

Apoi se îmbrățișară, bătându-se ușor pe spate.

— Ce mai faci, omule? întrebă Kirby, evitând să se uite la Nico.

Ea își luă o mină de iritare răbdătoare.

— Vii la St. Barts anu' ăsta? îl întrebă Lyne.

Kirby se legănă de pe un picior pe celălalt, cu mâinile în buzunare, făcând ca haina din tweed să-i stea strâns peste fund. Nico nu se putu abține să se uite.

— Depinde, zise Kirby. Mă inviți pe iahtul tău anu' ăsta?

Lyne evită în mod isteț să-i răspundă, întorcându-se spre Nico:

— O cunoști pe Nico O'Neilly? întrebă el.

Ea se uită la Kirby cu cea mai rece expresie pe care și-o putu lua. „Te rog, Kirby, nu fi prost în clipa asta“, se rugă ea.

— Mda..., zise Kirby, privind-o șovăitor, ca și cum nu era sigur sau nu își putea aduce aminte. Cred că s-ar putea să ne mai fi întâlnit.

— Poate, zise Nico sec, neîntinzându-și mâna în mod intenționat.

Lyne se întoarse înapoi spre Kirby să-și ia la revedere și Nico profită de ocazie ca să plece.

— Mă bucur că te-am văzut, Lyne, zise ea, arătând spre pescărie. Trebuie să plec...

— O, da, spuse Lyne, făcându-i cu mâna. Cele mai bune prețuri la caviar din tot orașul.

Ea dădu aprobator din cap ca și cum ar fi știut asta și deschise ușa. Un val de aer cald, înțepător, năvăli spre ea. Clopoțelul scoase un clinchet.

— Uite-ți cadoul, zise ea, dându-i lui Kirby o cutie cu caviar Beluga. Pentru că ești un băiat atât de cuminte.

— Mersi, zise el, luând cutia de la ea și punând-o pe măsuta de sticlă.

Stăteau în picioare, în livingul din apartamentul lui. Kirby scăpase în cele din urmă de Lyne

și se dusesese acasă, iar ea îl urmăse după ce așteptase în magazin timp de 15 minute. El își lipi corpul de al ei.

— Dacă aș ști că primesc caviar ca să-l mint pe Lyne Bennett, aș face asta în fiecare zi, spuse el cu fața lipită de gâtul ei.

— Nu mi-aș face un obicei din asta, scumpule, zise ea.

— Dar ce zici dacă mi-aș face un obicei din *asta*? întrebă el, împingând-o brusc în jos, aplecând-o cu fața peste cotiera canapelei.

Îi cuprinse picioarele între picioarele lui, în timp ce mâinile lui o cuprindeau pentru a-i desface fermoarul de la pantaloni.

— Ești o fată rea, nu-i așa? zise el, băgându-și mâinile pe lateralele pantalonilor ei și trăgându-i în jos până la glezne.

Îi frecă fundul gol cu palma.

— Ți-a plăcut aia? întrebă el. Aproape că ai fost prinsă. Ești o fată foarte rea...

El o plesni peste fund. Nico țipă de uimire și plăcere. El o ridică și o puse pe jos, așezându-se în spatele ei.

— Nu, zise ea cu glas slab.

— Nu, ce? spuse el.

O plesni din nou peste fund.

Și acolo, pe covorul lui cu imprimeu care imita blana de leopard, luat cu 80% reducere de la Ralph Lauren, ei avură cea mai tare partidă de sex de până atunci.

— Vezi? spuse Kirby după aceea, așezându-se pe canapea dezbrăcat, cu un picior așezat relaxat peste celălalt. Ți-am spus că aș putea să fiu actor.

Nico se gândi că sexul îți dădea un anumit sentiment de putere. Dacă erai stăpânul vieții tale sexuale, stăpâneai lumea. Sau, oricum, așa părea.

În ultimele șase săptămâni, încă de când și-a început prietenia necuviincioasă cu Kirby, se afla în culmea fericirii. Mergea în pas elastic, făcea remarci ironice. Zâmbea mult și făcea glume. Își epilase și își aranjase diverse părți ale corpului. Era plină de dorință – nu doar pentru Kirby, ci pentru viață în general.

Iar alții începuseră să observe.

Nu și-ar fi închipuit niciodată, dar Kirby Atwood o ajuta, fără să știe, în carieră.

Trecuse vreo lună din acea duminică după-amiază când s-au întâlnit întâmplător cu Lyne Bennett. A fost cât pe ce, dar, așa cum a bănuț ea, Lyne nu a considerat această întâlnire suficient de importantă pentru a-i pomeni de ea lui Victory. Totuși, fiorul spaimei de a fi aproape prinsă, și apoi să scape, a fost excitant și ea a devenit din ce în ce mai îndrăzneată, aranjând în secret ca Kirby să apară la unele dintre petrecerile și evenimentele la care ea trebuia să fie prezentă aproape în fiecare seară. Nu au făcut niciodată nimic în public în afară de a sta de vorbă, însă faptul că Kirby era acolo, că o privea și că ea putea să-i arunce priviri pe furiș, făcea mult mai interesantă o ocazie care altfel

ar fi putut fi o seară plictisitoare. Îi plăcea la nebunie sentimentul de putere pe care i-l dădea acest lucru, sentimentul de a avea un secret pe care nimeni nu-l bănuia. În decembrie, în timp ce se deplasa prin încăperile calde, excesiv decorate, în care se țineau petreceri, făcând afaceri, purtând conversații de curtoazie, întotdeauna promovându-se în mod subtil, dar calculat, s-a simțit invincibilă.

A existat acea scurtă lovitură emoțională din timpul concediului de Crăciun petrecut la Aspen, când s-a simțit epuizată, goală și singură, chiar dacă ea, Seymour și Katrina au stat grămadă în apartamentul acela micuț de două camere de la Hotelul Little Nell. Însă ușoara depresie a trecut din clipa în care au aterizat pe JFK. Până la urmă, săracul Kirby nu s-a dus pe iahtul lui Lyne (întotdeauna a surprins-o că el îl cunoștea pe Lyne, însă tinerii frumoși ca Kirby se învârteau, în general, în multe cercuri) și, în schimb, s-a dus acasă la familia lui, în St. Louis. S-au întâlnit, în sfârșit, în prima zi de joi după Anul Nou – ea a reușit să scurteze un prânz și a dat o fugă până la apartamentul lui. În primele zece minute, el a fost prost dispus; a stat pe canapea încercând să pună o baterie nouă într-o telecomandă și, din când în când, a ridicat privirea spre ea cu o expresie sumbră pe chip. A reușit, în cele din urmă, să pună bateria și a dat drumul la televizor.

— Deci..., a spus el, prefăcându-se interesat de emisiunea „Ellen DeGeneres Show”. Te-ai culcat cu el?

— Cu cine? a întrebat ea, gândindu-se că dacă el nu își revenea din starea asta și nu începeau partida de sex, ea avea să plece cu buza umflată.

— Știi tu, a spus el pe un ton acuzator. Soțul tău.

— Seymour?

— Da. *Seymour*, a zis el, de parcă simpla pronunțare a numelui acestuia îi provoca suferință.

„E gelos!“ s-a gândit ea. Gelos pe Seymour. Numai de-ar fi știut...

— Nu, nu m-am culcat, a răspuns ea.

— Din cauza mea? a întrebat el.

— Da, dragă. Din cauza ta.

Nu era din cauza lui, însă el nu trebuia să știe asta. Nico se gândi, făcând haz de necaz, ce ironie era că relațiile ei conjugale cu Seymour constituiau un secret mai mare și mai jenant decât aventura ei ilicită cu Kirby. Ea și Seymour nu mai făceau sex adevărat de cel puțin trei ani. Treceau luni în șir fără să facă deloc și, când făceau, era evident pentru amândoi că o făceau din obligație, nu din dorință. Însă actul sexual în sine era cea mai mică dintre probleme. Nici măcar nu se mai atingeau, cu excepția pupăturilor ocazionale pe care și le dădeau sau când se întâmpla ca picioarele lor goale să se atingă în pat. Seymour întotdeauna își apăsa degetele de la picioare de degetele ei pentru o secundă, iar apoi se retrăgea. Știa că ar trebui să discute despre asta, însă era ceva în purtarea lui Seymour care nu invita la acest gen de discuții intime, de cuplu. Oricum, știa ce ar spune el: „Nu prea mă interesează sexul. Nu are nici o legătură cu tine, dar nu am de gând să fac ceva ce nu simt“. Ea bănuia că dezvăluirea misterelor și motivelor din spatele atitudinii lui vizavi de sex (și sex cu ea) ar fi dureroasă și dăunătoare pentru căsnicia lor, așa că pur și simplu a lăsat lucrurile așa cum erau. La început, a fost confuză și jignită, dar, până la urmă, lunile au trecut și ea a descoperit că asta nu-i lipsea prea mult. Și-a spus că putea să trăiască fără o viață sexuală, mai ales când existau atât de multe alte lucruri mai importante. Și atunci a apărut Kirby...

Era în jur de 10:30 seara, iar ea era așezată pe bancheta mașinii de serviciu de la Splatsh-Verner, în drum spre casă. Era o seară umedă și rece – mai devreme plouase și temperatura scăzuse acum sub

zero grade, făcând ca străzile să scânteieze în lumina albă a iluminatului stradal și a vitrinelor. Își aranjă din nou rochia mulată, lungă și neagră, strângând mai bine. În jurul ei haina lungă din blană de nurcă. Fusesse la o gală dedicată străngerii de fonduri pentru educație, la care ținuta fusese obligatorie, iar Kirby se aflase și el acolo. Nu la masa ei, desigur – asta ar fi fost mult prea riscant. Însă Susan Arrow, veterana din domeniul PR-ului, fusese mai mult decât încântată să-l pună pe Kirby la masa ei – căci la aceste evenimente erau mereu un deficit de tineri superbi. În decembrie, Nico aranjase ca Kirby să o cunoască pe Susan, pentru că ea ar fi putut să-l ajute cu actoria. Între Susan și Kirby s-a înfiripat o amicitie, așa că a fost ceva firesc să-i sugereze lui Susan că, dacă avea vreo dată nevoie de escortă, el era disponibil. Astfel că Kirby a stat la masa de lângă ea, fără ca nimeni să știe că Nico era răspunzătoare, în secret, pentru prezența lui.

Nico își lăsă capul pe spate, sprijinindu-se de banchetă. A reușit să stea de vorbă cu Kirby doar de două ori în timpul serii și numai pentru câteva secunde. Dar nu asta era scopul. Ea voia ca iubitul ei să o vadă în toată splendoarea – cu părul strâns în vârful capului și cu colierul de diamante și rubine pe care și l-a cumpărat în urmă cu trei ani, când a câștigat un bonus de jumătate de milion de dolari.

— Arăți minunat, îi șoptise Kirby când ea s-a aplecat să-l salute.

— Mulțumesc, îi răspunsese ea tot în șoaptă, atingându-l pe umăr pentru o fracțiune de secundă.

Însă nu doar înfățișarea ei exterioară era ceea ce voia ea ca el să remarce. Voia ca el să înțeleagă cine era ea în lume și cât de sus s-a ridicat. Voia ca el să o vadă acolo, în mediul ei, așezată la masa principală, lângă Victor Matrick. Și, mai târziu, sus pe podium, primind un premiu pentru

eforturile ei de a strânge bani pentru computere destinate sălilor de clasă...

Nu îi era rușine că voia să-l impresioneze pe iubitul ei, mai ales că nu își putea impresiona soțul, cel puțin nu în acest fel. Seymour refuza să meargă cu ea la aceste evenimente, spunând că nu voia să fie privit ca domnul Nico O'Neilly. Cândva, și asta a rănit-o, dar și-a revenit. Nu avea nici un rost să se gândească prea mult la lucruri care, privite mai atent, nu erau decât un caz de orgoliu un pic rănit.

Se foi pe banchetă, lăsându-se copleșită în sfârșit de importanța serii. Seymour nu fusese acolo, dar asta nu conta. El va fi totuși încântat de ea, mai ales când îi va povesti ce s-a petrecut la masă cu Victor Matrick și Mike Harness.

Ochii i se îngustară de bucurie, în timp ce privea pe geamul fumuriu la magazinele impozante aliniate pe 5th Avenue ca niște aisberguri de un galben strălucitor. Să-l sune pe Seymour să-i dea vestea cea bună referitoare la ce îi spusese Victor? Nu. Șoferul ar fi putut să audă fără să vrea și să bârfească împreună cu alți șoferi. „Nu poți să ai încredere în nimeni“, se gândi ea. A văzut cariere ruinate din cauza lăudăroșeniei indiscrete. Era mult mai bine să-i spună lui Seymour în persoană. Poate că el a făcut focul și atunci ea se putea descălța ca să discute despre ce s-a întâmplat.

Zâmbi ușor, rememorând momentul din timpul dineului de la gală când Victor Matrick s-a întors spre ea și i-a spus încet: „Aș vrea ca tu și Seymour să veniți în weekend la St. Barts“. Ea a priceput imediat că nu era o invitație mondenă, ci o întâlnire strategică secretă, care trebuia să aibă loc departe de priviri indiscrete, și, pentru o clipă, timpul a stat în loc. A aruncat o privire spre Mike Harness. Mike își îndesa în gură o bucată mare de pâine (la aceste dineuri, mâncarea era întotdeauna necomestibilă) și părea iritat de faptul că

fusese așezat lângă însoțitoarea lui Selden Rose — o tânără atrăgătoare la vreo 30 de ani pe care Mike o considera, fără îndoială, total lipsită de importanță.

Iar Nico s-a gândit: „Mike, drăguțule, ești pe cale să ți-o iei“.

Și ea urma să fie cea care îi va da lovitura de grație.

Acest gând era deopotrivă scârbos și profund satisfăcător. „Până la urmă, Mike s-a dus la Victor în legătură cu întâlnirea de la Huckabees“, s-a gândit ea și, așa cum bănuia, Victor a fost scârbit de perfidia lui evidentă. Ea și-a dus șervetul la buze și a dat din cap: „Desigur, Victor. Ne-ar face mare plăcere să mergem acolo“, i-a răspuns ea cu un murmur.

Mașina viră pe Strada Sullivan și, fără a aștepta ca șoferul să-i deschidă portiera, Nico se dădu jos din mașină. Un bărbat fercheș îmbrăcat cu o geacă groasă de schi cu glugă și încălțat cu apreschiuri pufoase cobora treptele alunecoase din fața casei, cu atenția concentrată asupra celor trei cățeluși Dachshund aflați în lese. De când Seymour se apucase să crească acești câini din rasa Dachshund cu trei ani în urmă (spera să câștige cel puțin premiul pentru cea mai bună rasă la Concursul Canin de la Westminster de anul acesta), se ambiționa să trăiască în oraș ca și cum ar fi fost vreun nobil la țară, de aceea purta cizmele.

— Seymour, zise ea cu nerăbdare.

Seymour ridică privirea și, după o clipă de ezitare, veni spre ea.

— Cum a fost dineul? întrebă el.

Nico se aplecă spre câini, care se cățarau voioși cu lăbuțele pe poala rochiei ei. Gheruțele lor delicate apucau întocmai ca picioarele de păianjen și ea se aplecă, luând un cățeluș în brațe.

— Bună, Spidey, zise ea, sărutând câinele pe creștetul capului.

Se uită la Seymour, zăbovind o clipă pentru a-i permite să se pregătească pentru vestea ei bună:

— Cred că Mike o să dispară.

— Super.

Ochii lui Seymour se măriră în timp ce dădea aprobator din cap.

— Și... Victor ne-a invitat în weekend la casa lui din St. Barts, adăugă ea pe un ton triumfător.

Își strânse haina în jurul corpului și urcă scările.

Casa avea cinci etaje, cu un lift și grădină în spate. O cumpăraseră într-o stare deplorabilă cu patru ani în urmă, cu 2,5 milioane de dolari, băgaseră 750.000 de dolari în lucrările de renovare, iar acum valora peste cinci milioane. Totuși, ipoteca de 1,5 milioane, care însemna în jur de 15.000 pe lună, atârna uneori greu pe umerii ei, mai ales că Seymour nu contribuia la ratele lunare. Nu-i purta pică pentru asta – Seymour pusese jumătate la avans și la cheltuielile de renovare și făcuse cea mai mare parte din muncă, dar când Nico se gândea la asta, i se părea cumplit că trebuie să plătească lunar atâția bani. Dacă era concediată? Sau se îmbolnăvea de cancer? Până la urmă, orice carieră era efemeră. Aveai zece, poate cincisprezece ani grozavi, și apoi timpul curgea mai departe și lumea mergea mai departe, lăsându-te în urmă. „Uită-te la Mike“, se gândi ea.

Însă în seara aceea, în timp ce râsucea mânerul rotund al ușii casei, era convinsă că totul va fi bine. Poate că Mike era terminat, dar ea nu era. Trebuia să bați fierul cât e cald. Și dacă obținea poziția lui Mike (și avea să o obțină), atunci nu trebuia să-și facă griji în legătură cu ipoteca și banii pentru cel puțin șapte ani.

Intră în foaier și se simți din nou ușor scârbită de triumf.

Casa era decorată mai mult ca o casă de țară din Vermont decât ca o reședință din New York,

cu pardoseală din cărămidă în hol și pereți cu lambriuri pline de cârlige din lemn, de care erau agățate haine și eșarfe. În aer se simțea un miros vag de prăjituri, ceea ce nu o surprinse. De curând, Katrina devenise obsedată de gătit și insista ca Seymour să o ducă la toate restaurantele de patru stele din Manhattan. Trecu prin hol – aveau un cuplu care îi ajuta la menaj și care locuia acolo, în cele două camere mici cu baie din dreapta – și intră în bucătăria deschisă. Seymour construise o seră din sticlă în spate, care funcția și pe post de cușcă, așa cum îi plăcea lui să spună. Apăsă butonul liftului și urcă la etajul al treilea.

Etajul al treilea era alcătuit dintr-un dormitor matrimonial și baie, iar în spate, cu vedere spre grădină, era biroul lui Seymour. Nico se duse în dormitor și își desfăcu fermoarul de la rochie. De obicei, la ora asta era somnoroasă, însă invitația secretă a lui Victor la St. Barts o făcea să nu aibă astâmpăr. Vedea întruna chipul lui Mike, cu pielea aceea de culoarea mahonului, schimonosit într-o expresie de enervare. Oare el avea habar de ceea ce urma să i se întâmple? Nico își imagina că nu. Niciodată nu știa. Bănuiai, chiar te gândeai, ca o posibilitate, că vei fi dat la o parte. Dar, de obicei, alungai astfel de gânduri. Și ei (ei fiind ea și Victor, în acest caz) exact pe asta contau: elementul-surpriză.

Se dezbracă de rochie și o aruncă neglijent pe un fotoliu tapisat. Pentru o clipă, îi păru rău de Mike, însă adevărul era că și ea pășise cândva același lucru. Fusesse concediată, în mod șocant și pe neașteptate, în urmă cu zece ani, pe când era editor-șef la revista *Glimmer* – și când, pe deasupra, tocmai rămăsese însărcinată cu Katrina. Cu două săptămâni înainte de groaznicul eveniment, avusese un interviu secret pentru a obține slujba de editor-șef la o altă revistă de modă, cu un tiraj mai mare și cu un salariu mai bun, și crezuse că

a fost atentă. Însă nu fusese suficient de atentă. Într-o dimineață, la ora unsprezece, la scurt timp după interviu, asistenta ei a intrat la ea în birou. Avea o expresie stranie pe chip și ținea o coală de hârtie. Prin ușa deschisă din spatele ei, Nico a zărit cum se strângea o mică mulțime. A știut că se întâmplă ceva groaznic, dar abia când asistenta i-a înmănat faxul și a citit cuvintele și-a dat seama că era ceva care avea legătură cu ea.

„Ratz Neste anunță cu părere de rău demisia lui Nico O’Neilly din funcția de editor-șef al revistei *Glimmer*“, scria în fax. „Devotamentul și viziunea doamnei O’Neilly sunt foarte prețuite la Ratz Neste, însă ea renunță la poziția sa din motive personale. Demisia doamnei O’Neilly intră în vigoare imediat. Un succesor va fi numit în scurt timp.“

Chiar și după ce a citit anunțul, ea s-a gândit, foarte ferm și încrezător, că era vorba de o greșeală monumentală. Nu avea nici o intenție să demisioneze. Informația transmisă prin fax avea să fie rectificată sau poate că era vreo glumă, caz în care *acea persoană* va fi concediată. Însă după cinci secunde, la propriu, i-a sunat telefonul. Era secretara lui Walter Bozack, care era proprietarul, președintele și director executiv de la Ratz Neste Publishing; acesta o chema în biroul lui. Imediat.

Mulțimea se împrăștie în grabă, fiecare întorcându-se la biroul său cu un aer vinovat. Știau ce se întâmplă. Nici unul nu s-a uitat la ea în timp ce mergea cu pași mari pe hol, ținând în mână faxul împăturit. Freca hârtia întruna cu degetul mare și, când a ajuns în lift, a privit în jos și a văzut că îi curgea sânge din deget.

— Poți să intri, îi spusese secretara lui Walter — „dna Enid Veblem“, potrivit plăcuței de pe biroul ei.

Walter Bozack a sărit de pe birou când a intrat ea. Era înalt și avea un aer straniu de rozătoare.

Pentru o clipă, ea s-a uitat fix în ochii lui, gândindu-se cât de mici și roșii erau. Apoi a spus:

— Înțeleg că asta nu e o glumă.

Habar nu avea în ce stare se aștepta să fie ea — poate să plângă — însă a părut deosebit de ușurat.

— Nu, nu este, a spus el.

A zâmbit. Zâmbetul era cea tot ce avea mai urât, dezvăluind dinți mici, pe jumătate formați, de un galben-cenușiu, care abia dacă ieșeau din gingii — o caracteristică pe care o aveau toți cei din clanul Bozack, ca și cum ar fi fost inferiori din punct de vedere genetic, neputând produce tot calciul de care era nevoie pentru forma dinților.

Însă, la banii lor, se putea lipsi de asta.

Walter a înaintat să-i strângă mâna:

— Apreciem toată munca excelentă pe care ai făcut-o pentru companie, dar, după cum vezi, nu mai avem nevoie de serviciile tale.

Mâna lui era moale, lipicioasă și fără vlagă precum o labă deformată.

— Doamna Veblem va aranja să fii condusă de câțiva oameni la tine în birou și să fii escortată afară din clădire, a spus el.

Apoi i-a aruncat încă unul dintre zâmbetele lui îngrozitoare.

Nico nu a spus nimic. A stat pur și simplu acolo și s-a holbat la el fără nici o expresie, fără a-i fi deloc teamă, și ceea ce gândea era: „O să te omor într-o bună zi“.

Privirea ei fixă a început să-l facă să nu se simtă în largul lui. El a făcut un pas înapoi. Fără să clipească, ea s-a aplecat și a pus faxul pe biroul lui, spunându-i rece:

— Mulțumesc.

Apoi s-a întors și a ieșit din birou.

Cei doi bărbați în costume ieftine așteptau lângă biroul doamnei Enid Veblem. Fețele lor erau aspre și inerte ca și cum ar fi făcut asta în fiecare zi și erau pregătiți pentru orice. Ea a avut un moment

de luciditate. Putea fi dată afară, însă nu avea să fie umilită sau făcută de rușine. Nu va merge pe holuri ca o criminală trimisă la ghilotină. Nu își va împacheta lucrurile din birou sub privirile celor doi malaci, în timp ce personalul ei – personalul *ei* – se furișă temător în birouri.

— Sun-o pe asistenta mea și pune-o să-mi trimită lucrurile acasă, a spus ea tăios.

Doamna Veblem a obiectat:

— Acești doi oameni...

— Fă cum ți-am cerut.

Doamna Veblem a aprobat din cap.

Nico a părăsit clădirea. Era 11:22 dimineața.

Abia când a ajuns la colț și-a dat seama că nu avea nici geanta, nici telefonul, nici cheile, nici bani. Nici măcar o monedă ca să-l sune pe Seymour de la un telefon public.

A stat lângă un tomberon, încercând să se gândească ce e de făcut. Nu se putea întoarce la birou – probabil că o puseseră deja pe vreo listă secretă cu oameni care nu trebuiau să intre în clădire – și nu avea nici un mijloc de a ajunge acasă. Se gândi să meargă pe jos, însă apartamentul ei era la patruzeci de cvartale distanță de centru spre est, pe York Avenue, și nu credea că ar fi o idee bună în starea în care era. Era însărcinată în trei luni și suferea de grețuri matinale, deși greața putea să o cuprindă la orice oră și pe neașteptate. S-a aplecat să vomite în tomberon și, în timp ce vomita, fără vreun motiv anume, s-a gândit la Victory Ford.

Ea și Seymour fuseseră la o petrecere în mansarda lui Victory Ford cu o săptămână înainte. Mansarda nu era departe, era chiar pe cealaltă parte a lui 6th Avenue, iar ea și Victory ajunseseră să stea de vorbă într-un colț despre carierele lor timp de mai bine de o oră. Pe atunci, Victory era o creatoare de modă promițătoare și avea acel aer subtil de încredere în sine și concentrare, de obicei, un semn al viitorului succes. Nico nu întâlnea

multe femei ca Victory și, când au început să discute, a fost de parcă doi câini și-au dat seama că sunt de aceeași rasă.

„Eram atât de tinere pe atunci!“ se gândi Nico acum, dându-și dresul jos. Nu aveau mai mult de 32 sau 33 de ani...

Nico își aminti foarte clar cum și-a făcut apariția acasă la Victory în dimineța aceea – strada plină de camioane, trotuarele pline de chipurile obosite ale celor care lucrau în Cartierul Confecțiilor. Era o zi foarte caldă de la mijlocul lui mai – erau în jur de 32 de grade. Mansarda lui Victory era într-o clădire care fusese cândva o mică fabrică. În vestibul erau mai multe sonerii vechi, negre, care nu prea păreau funcționale. Numele de lângă sonerii erau ale unor companii obscure care probabil că dăduseră faliment de ani de zile, însă aproape de capăt era un „V.F.“ tipărit discret pe un cartonaș alb.

A avut o scurtă ezitare. Probabil că Victory nici măcar nu era acasă, iar dacă era, ce ar fi crezut despre o femeie pe care abia o cunoscuse la o petrecere și care venea pe neașteptate la ea acasă, în mijlocul zilei?

Însă Victory nu a fost surprinsă și Nico își amintea întotdeauna cum arăta Victory când îi deschisese ușa gri, masivă, a mansardei, deoarece primul ei gând fusese: „Ce frumoasă e!“. Părul ei scurt și negru era tuns băiețește – când aveai o față ca a lui Victory nu aveai nevoie de nimic altceva – și își purta trupul cu ușurința unei femei care știe că are o siluetă atrăgătoare. Nico simțea că era genul de fată care putea să trezească invidie altor femei, însă exista ceva generos în aerul lui Victory care făcea ca invidia să pară absurdă.

— Mă bucur mult să te văd, a exclamat Victory.

În lumina zilei, mansarda era veselă și boemă într-un mod nepretențios, părând a spune că se putea trăi și altfel. Realitatea faptului că fusese

concediată a început să pătrundă în conștiința lui Nico, însă în loc să simtă disperare, ea avea o senzație ciudată, de plutire, ca și cum ar fi pășit într-un univers paralel unde tot ce considerase cândva important nu mai conta.

S-a ascuns în mansarda lui Victory până la sfârșitul zilei, așteptând ora la care era probabil ca Seymour să fie acasă. Când a intrat ea, Seymour era panicat. Auzise vestea – tot orașul vuia, iar cei de la ziare și de la rubricile mondene sunau întruna. Se părea că a fi concediată de la Ratz Neste era mai interesant și mai demn de a deveni știre decât atunci când fusese angajată acolo, cu doi ani înainte. Săptămâni în șir după aceea, a trebuit să suporte să citească minciuni și jumătăți de adevăr care speculau cu privire la motivele concedierii ei și la posibilele defecte ale personalității și ale stilului ei de conducere. A fost șocată să descopere că existau oameni pe care ea îi angajase care o urau – oricum, suficient de mult pentru a se plânge Presei despre „răceala“ ei. A fost și mai uimită că Presa era interesată. Nu își dăduse seama că era atât de „importantă“.

A vrut să dispară, dar Seymour a insistat că trebuia să fie văzută în public. Era important să arate că rămăsese în picioare, că nu avea să fie înfrântă. Seymour spunea că presa proastă era doar un test. Astfel, trei seri pe săptămână, se gătea și își târa burta tot mai mare afară din apartament, mergând cu Seymour la șirul de petreceri, vernisaje, premiere și dineuri, care alcătuiau țesătura mondenă a lumii publicistice din New York.

„Ei bine, Seymour a avut dreptate“, se gândi ea, punându-și pijamalele. A fost un test. Au existat oameni pe care îi credea apropiați și care au îndepărtat-o. Și au existat alții, precum Victory și Wendy, care i-au fost alături, cărora nu le păsa dacă a fost sau nu concediată de la Ratz Neste. La sfârșitul acestor seri, ea și Seymour analizau

ce se întâmplase, pe cine văzuseră, ce spusese aceștia și care ar fi putut să fie posibilele lor planuri. Seymour spunea că era esențial să știi ce voiau oamenii, de ce anume aveau nevoie și cât de departe ar merge pentru a obține asta. Era o chestiune de moralitate personală...

La început, aceste discuții îi făceau capul să plesnească. Nu a fost niciodată prea interesată să știe ce se află în capul altora, așa că se gândea că nici ei nu erau interesați să știe ce e într-al ei. Voise doar să facă din *Glimmer* o revistă foarte bună. Așa înțelegea ea. I se părea că munca asiduă și rezultatele bune ar trebui să ducă în mod direct la răsplată, iar dacă ceilalți oameni aveau cât de cât minte, ar fi trebuit să vadă asta. Însă Seymour îi explica întruna că lumea – lumea marilor afaceri, în orice caz – nu funcționa așa. Existau milioane de oameni talentați care erau zdrobiți în fiecare zi, deoarece nu înțelegeau că nu despre talent era vorba, ci despre percepție și poziționare. Trebuia să fii în stare să interpretezi imediat orice situație.

Într-o seară, se aflau la un cocteil pentru lansarea unui nou stilou Mont Blanc, când un bărbat spre 50 de ani s-a apropiat de ea. Pe Nico au frapat-o două lucruri: avea pielea pătată, de o culoare mahon-închis din cauza autobronzantului, și purta cravată în dungi argintiu cu negru.

— Voiam doar să-ți spun că făceai o treabă grozavă la *Glimmer*! Ratz Neste a făcut o mare greșală, a murmurat el.

— Mulțumesc, a spus Nico.

Cine era? Avea sentimentul că ar fi trebuit să-l cunoască.

— La ce lucrezi acum? În afară de ceea ce este evident, a spus el, aruncând o privire în jos, spre burta ei.

— Am câteva oferte interesante, a răspuns Nico.

Era ceea ce îi spusese Seymour să zică atunci când o întreba cineva.

— Crezi că ai fi interesată să stai de vorbă cu noi la un moment dat? a întrebat bărbatul.

— Desigur, a dat din cap Nico.

Abia când bărbatul s-a îndepărtat, Nico și-a dat seama cine era: Mike Harness, care tocmai fusese promovat ca director executiv al diviziei de publicații de la Splatsh-Verner.

— Vezi? a croncănit Seymour în taxi, în drum spre casă. De-aia trebuie să ieși în New York. Acum nu trebuie decât să așteptăm.

— Poate că n-o să sune, l-a contrazis Nico.

— O, o să sune, a spus Seymour încrezător. Nu m-aș mira dacă ar vrea să te angajeze să o înlocuiești pe Rebecca DeSoto la revista *Bonfire*. Rebecca nu e angajată de el, înțelegi? O să vrea să-și pună omul lui. Ca să-și consolideze poziția.

Nico o cunoștea un pic pe Rebecca DeSoto și îi plăcea de ea.

— Săraca Rebecca, a spus Nico.

— Nici o „săraca Rebecca“, a luat-o Seymour în râs. Trebuie să înveți să îngroși obrazul. Nu e ca și cum ai avea ceva personal împotriva ei. Nici măcar n-o cunoști. Sunt doar afaceri.

La trei luni după ce s-a născut Katrina, Splatsh-Verner a anunțat că Nico O'Neilly o înlocuia pe Rebecca DeSoto în funcția de editor-șef la *Bonfire*. Nico credea că nici Rebecca nu s-a așteptat la așa ceva.

Apoi, după ce a ajuns din nou în vârf, oamenii au ieșit de prin ascunzișuri, trimițându-i flori și mesaje de felicitare. Seymour a stăruit ca ea să răspundă fiecăruia, chiar și celor care o ocoliseră atunci când fusese concediată. Însă primul mesaj pe care l-a trimis a fost către Rebecca DeSoto, în care îi spunea că a făcut o treabă minunată și îi ura succes în viitor. Nico se gândea că nu avea nici un rost să-ți faci dușmani dacă nu e cazul. Mai ales atunci când aveai de învins adversari reali.

După două săptămâni de când era în funcție, Nico și-a dat seama că primul ei dușman de moarte era cineva care ar fi trebuit să-i fie aliat – Bruce Chikalis, editorul de la *Bonfire*. Bruce era un tânăr arogant la vreo 35 de ani, care era considerat băiatul-minune al lui Mike Harness, lucru pe care îl amintea mereu.

El și Nico s-au urât din prima.

Pentru Bruce, importanța unei femei era dată de felul în care relaționa cu el. Existau doar două feluri de femei pe lume: femei care erau „futabile” și femei care nu erau. Iar dacă nu erai, era ca și cum nu ai fi existat pentru el. După părerea lui, femeile trebuiau să fie frumoase, cu sâinii mari, slabe și supuse – asta însemnând că erau dispuse să i-o sugă oricând voia el. Nu ieșea niciodată la rampă să spună asta, desigur, însă nici nu era nevoie. Nico putea să-i simtă disprețul pentru femei în tot ceea ce spunea. Prima oară când Nico l-a întâlnit, el a intrat în biroul ei, a arătat cu degetul spre un manechin de pe coperta ultimului număr din *Bonfire* și a spus:

— Tot ce vreau să știu este: poți să-mi faci rost de o întâlnire cu asta?

— Poftim? a spus Nico.

— Dacă poți să-mi faci rost de o întâlnire cu ea, poți să-ți păstrezi slujba, a spus el cu un rânjel care arăta că era obișnuit ca femeile să-i cadă la picioare.

— Cu atitudinea asta, cred că tu ești cel care trebuie să-și facă griji, i-a replicat Nico.

— Mai vedem noi. Ultimul editor-șef n-a rezistat mult, a spus Bruce așezându-se și aruncându-i un zâmbet de o ștrengărie înșelătoare.

Nico s-a ridicat.

— Nu sunt ultimul editor-șef, Bruce. Acum te rog să mă scuzi, am o întâlnire cu Victor Matrick.

Și a ieșit din birou, lăsându-l acolo pe scaun, să se gândească la soarta lui.

Nu avea întâlnire cu Victor Matrick, desigur, însă Bruce nu putea să dovedească asta. În schimb, s-a dus la toaletă și s-a ascuns într-o cabină timp de zece minute, gândindu-se. Avea să fie nevoită să-l elimine pe Bruce Chikalis. Nu punea la îndoială aluzia lui că Rebecca DeSoto eșuase din cauza lui. Dar, mai ales, simțea că lui Bruce nu-i păsa deloc de *Bonfire*. Pentru el, era doar o treaptă în drumul spre o poziție mai importantă, care însemna, în consecință, mai mulți bani și femei mai bune. Dacă și ea eșua, acest lucru avea să întărească faptul că nu el era de vină și, în același timp, el va ieși neșifonat. Însă Bruce se luase de cine nu trebuia. Ea nu avea de gând să riște să fie concediată de două ori la rând. O dată – era o întâmplare; de două ori însemna că era o ratată. Cariera ei s-ar fi sfârșit și ce ar fi spus Seymour? Ce ar fi gândit despre ea fetița ei?

Răspunsul era simplu: va trebui să-l distrugă pe Bruce Chikalis.

Înainte de a fi concediată și înainte de a-l întâlni pe Bruce, nici nu i-ar fi trecut prin minte să se gândească la cariera ei în felul acela. Și-ar fi spus că eliminarea adversarilor e sub demnitatea ei. Însă asta doar pentru că nu știa dacă îi putea distruge. Nu știa dacă avea curajul. Însă, în timp ce stătea acolo pe vasul de toaletă, gândindu-se la asta, și-a dat seama nu doar că nu avea de ales, ci că era posibil să-i și placă.

O să șteargă de pe chipul lui Bruce Chikalis rânjetul ăla batjocoritor, disprețuitor, misogin.

A doua zi, a sunat-o pe Rebecca DeSoto. Ea și Seymour petrecuseră o oră discutând unde să aibă loc întâlnirea. Seymour considera că ar fi trebuit să fie un loc secret, dar Nico nu a fost de acord. În plus, nu putea să o invite la prânz pe Rebecca DeSoto și să o ducă într-un local obscur – Rebecca ar fi considerat asta o insultă, iar Nico ținea minte cât de ocolită se simțise după ce fusese concediată.

Nu putea să încerce să obțină informații de la Rebecca în timp ce se purta ca și cum i-ar fi fost rușine să fie văzută cu ea.

S-au dus să ia prânzul la Michael's.

— Ești singura persoană care a avut decența să-mi trimită un mesaj, a spus Rebecca.

Stăteau la una dintre mesele din față, în văzul întregului restaurant, și Nico simțea privirile curioase ale celorlalți clienți fideli.

— Trebuie să te păzești de Bruce. E periculos, a spus Rebecca pe un ton precaut.

Nico a aprobat din cap și a zis:

— În ce fel, mai exact? a întrebat ea.

— Publicitatea, a spus Rebecca. Programează întâlniri importante cu cei care cumpără spațiu publicitar și apoi le schimbă, dar asistenta lui „uită” să-ți spună.

A doua zi, Nico s-a întâlnit întâmplător în lift cu Mike Harness.

— Am auzit că ieri ai luat prânzul cu Rebecca DeSoto la Michael's, a spus el în treacăt.

Lui Nico i s-a strâns stomacul, dar și-a spus din nou că alesese Michael's intenționat, ca să se ducă vorba. Voia ca lumea să știe că nu era înspăimântată.

— Așa e, a spus ea pe un ton afabil.

Nu a oferit nici o explicație sau scuză. Mingea era din nou în terenul lui.

— O alegere neobișnuită ca parteneră pentru prânz, nu-i așa? a întrebat Mike, scărpinându-se pe sub guler.

— Da? E o prietenă de-a mea.

— Aș avea grijă dacă aș fi în locul tău, a spus Mike, uitându-se la pielea portocaliu-închis de pe mâna lui. Am auzit că e o mincinoasă.

— Mulțumesc. O să țin minte, a zis Nico.

„Ticălosul”, s-a gândit ea, în timp ce îl urmărea îndepărtându-se de lift. Bărbații țineau întotdeauna

unii cu alții, indiferent de cât de mult greșeau. Ei bine, și femeile puteau face la fel.

Două săptămâni mai târziu, ea a început să-și pună planul în aplicare.

Victor găzduia o „petrecere a primăverii“ într-o duminică după-amiază pe proprietatea lui din Greenwich, Connecticut, care era o tradiție anuală pentru anumiți directori de la Splatsh-Verner. Casa era un conac din piatră cenușie, cu turnulețe, construit în anii '20 și plasat pe o suprafață de douăzeci de hectare, lângă o rezervație. Pe atunci, ea și Seymour aveau un jeep Wagoneer și, în timp ce opreau pe un loc de parcare de la capătul aleii de un kilometru și jumătate lungime, Bruce Chikalis a sosit zgomotos într-un Porsche 911 de epocă. Nico a coborât din jeep, ținând-o în brațe pe Katrina, în timp ce Bruce s-a dat jos tacticos din Porsche, zăbovind pentru a-și șterge ochelarii de soare cu un șervețel special. Și-a pus cu grijă ochelarii, s-a uitat la Nico și a zâmbit – exact când Victor Matrick venea agale de pe partea laterală a casei, îmbrăcat în echipament de tenis.

— Ei, uite așa te văd eu pe tine *cu adevărat*, Nico, a comentat Bruce cu voce tare. Ca mamă. Nu că e minunat, Victor?

Nico a vrut să-l ucidă, dar, în schimb, a căutat privirea lui Victor. Victor l-a bătut pe Bruce pe spate, spunându-i:

— Ar trebui să te gândești să faci copii cât de curând, Bruce. Întotdeauna am fost de părere că familiștii sunt directori mai buni.

Asta a fost tot ce avea nevoie Nico să audă.

La un moment dat în timpul după-amiezii, ea a dus-o pe Katrina în una dintre camerele de oaspeți de la etaj ca să o alăpteze și, când s-a întors înapoi la petrecere, a dat întâmplător peste Victor pe hol.

— Îți mulțumesc pentru mai devreme, a spus ea calm, referindu-se la incidentul de la mașină.

Părea că Victor a tras un pic mai mult aer în piept.

— Trebuie să-i pui la punct pe tinereii ăștia, a spus el. Apropo, cum merge?

Aproape că ajunseseră la scări. În câteva secunde urmau să se despartă. Asta ar fi putut să fie singura ei ocazie să stea de vorbă cu Victor între patru ochi.

— O să avem un prim număr extraordinar, a spus Nico pe un ton încrezător, mutând copilul de pe un șold pe celălalt. Și știu că vom continua să creștem atâta timp cât vom ține minte că *Bonfire* e o revistă care promovează femeile. Când cei care cumpără spațiu publicitar văd intrând la întâlniri un editor bărbat, ei bine, nu sunt sigură că asta trimite un mesaj suficient de puternic.

Victor a aprobat din cap și a spus:

— S-ar putea să ai dreptate. O să mă gândesc la asta.

Ea s-a ținut de chestia asta, puțin câte puțin, profitând de fiecare prilej când se afla în prezența lui Victor pentru a-i aduce aminte de trimiterea mesajului corect către cei care cumpărau spațiu publicitar, în timp ce era mereu în gardă în ceea ce-l privea pe Bruce. Au trecut câteva luni fără nici un progres real, dar, până la urmă, așa cum se întâmplă întotdeauna, ocazia a bătut la ușă.

Unul dintre giganții produselor cosmetice organiza un eveniment de promovare și o petrecere de o săptămână la o stațiune de lux pentru schi din Chile. Aduceau celebriți, manechine și jurnaliști într-un Boeing 747 particular pentru o „vacanță” exclusivistă – era genul de eveniment pentru care trăia Bruce. Din nefericire, Splat-Verner nu permitea ca directorii să călătorească în locuri îndepărtate, în caz că ar fi trebuit chemați înapoi de urgență. Nico știa că, dacă Bruce avea minte, va refuza călătoria. Șmecheria era să-l convingă să facă taman pe dos și să-și asume riscul. Dar cum?

— Lucrurile astea sunt mai ușoare decât crezi, i-a spus Seymour. Bărbații gândesc simplu. Spune-i pur și simplu că nu poate să meargă.

— Nu prea am căderea să-i spun ce poate și ce nu poate să facă, a spus Nico.

— Asta e și ideea, a zis Seymour.

Miercurea dimineată, Nico avea întâlnirea săptămânală cu Bruce și cu subalternii lui cu funcții mai importante. La sfârșitul întâlnirii, ea a adus vorba de evenimentul din Chile.

— Nu vreau să mergi, a spus ea cu vocea ei neutră, lipsită de emoție. Cred că timpul tău ar fi mult mai bine folosit dacă ai rămâne în New York în săptămâna aceea.

Bruce a ridicat din sprâncene, înfuriat, dar și-a revenit repede.

— Faci din nou pe mămica?

Suna ca și cum ar fi glumit, dar era o nuanță tăioasă în vocea lui.

Peste zece minute, el se afla în biroul ei. A închis ușa.

— Trebuie să vorbim, a spus el. Să nu-mi spui niciodată ce pot și ce nu pot să fac în fața subalternilor mei.

— Sunt și subalternii mei, a spus Nico pe un ton egal. Trebuie să mă asigur că revista asta respectă programul stabilit.

— Mă ocup eu de programul eu.

— Treaba ta, a înălțat Nico din umeri. Eu doar încercam să te protejez.

El a pufnit neîncrezător și a ieșit afară.

Bineînțeles, a mușcat momeala. În timp ce el schia în Chile alături de manechine în bikini, Nico și Victor au ales un înlocuitor pentru el – o femeie. Mike Harness ar fi putut să-l protejeze pe Bruce, însă Nico știa că Victor se folosea de incidentul cu Bruce pentru a-l pune pe Mike la punct, insistând că Bruce trebuia să dispară.

Era programat ca Bruce să primească vestea concedierii a doua zi după ce s-a întors din Chile. Trebuie să fi suspectat că s-a întâmplat ceva în absența lui, deoarece în după-amiaza când s-a întors, el a sunat-o pe Nico și a stăruit să ia cina în seara aceea ca să pună la cale „strategii”.

A fost o propunere căreia Nico nu i-a putut rezista și unul dintre primele momente extraordinare din cariera ei. O să-și amintească mereu seara aceea, când a stat la masă față în față cu Bruce, în timp ce el turuia întruna despre cum începuseră ei cu stângul, dar că ar trebui să încerce să lucreze împreună, ca o echipă. Ea dădea din cap și era de acord cu el, știind în același timp că a doua zi, până în ora prânzului, el avea să fie terminat și evacuat din clădire, și că ea va fi câștigat. Au existat câteva momente scurte în timpul cinei când i-a fost milă de el, când s-a gândit chiar să-i spună adevărul. Însă a alungat pe loc gândul. Simțea senzația dulce a puterii. Asta erau marile afaceri, iar Bruce era băiat mare. Trebuia să învețe să-și poarte singur de grijă. Exact așa cum făcuse și ea.

La 12:30, la o jumătate de oră după ce s-a făcut anunțul, Bruce a sunat-o.

— Aici a fost mâna ta, nu-i așa? a întrebat el pe un ton de felicitare încărcat de amărăciune. Ei bine, jos pălăria. N-am crezut că ești capabilă de asta. Nu credeam că ai curaj.

— Sunt doar afaceri, Bruce, a spus ea.

Dumnezeule, a fost un sentiment amețitor. Nu mai trăise niciodată așa ceva în viața ei. În mod ciudat, era ceva care o echilibra. Din afara conștiinței ei, știa că, în calitate de femeie, ar fi trebuit să se simtă vinovată. Ar fi trebuit să se simtă prost sau înspăimântată pentru că nu era „drăguță”. Și, pentru o secundă, i-a fost frică. Dar de ce îi era frică? De puterea ei? De ea însăși? Sau de arhaica idee că a făcut ceva „rău” și, prin urmare, va fi pedepsită?

În acea după-amiază, în timp ce stătea în biroul ei după ce tocmai terminase de vorbit la telefon cu Bruce, și-a dat brusc seama că nu va fi pedepsită. Nu existau reguli. Ceea ce majoritatea femeilor credeau că erau „regulile”, erau pur și simplu idei preconcepute, menite a le ține pe femei la locul lor. „Drăguț” era o cutie comodă, liniștitoare, despre care societatea le spunea femeilor că, dacă rămâneau acolo, dacă nu se aventurau afară din cutia cu eticheta „drăguț”, vor fi în siguranță. Însă nimeni nu era în siguranță. Siguranța era o minciună, mai ales când era vorba de afaceri. Singurele reguli adevărate erau cele care priveau puterea: cine o avea și cine putea să o exercite.

Iar dacă puteai să o exerciți, o aveai.

Pentru prima oară, a simțit că era egală cu oricine. Era și ea o jucătoare în acest joc.

În seara aceea, a cumpărat caviar Beluga și șampanie Cristal și a sărbătorit cu Seymour. Iar mai târziu, Seymour a vrut să facă sex, dar ea nu. Își amintea foarte limpede sentimentul: nu voia pe altcineva înăuntrul ei. Ea părea să fi umplut toate ungherele goale și, pentru prima oară, propria ei ființă îi era de-ajuns.

Însă mai era?

Se duse până la fereastra dormitorului și privi afară. În anii care trecuseră de la incidentul cu Bruce Chikalis, își exercitase cu grijă puterea, folosindu-i forța completă doar când era absolut necesar. A învățat să nu se dea mare cu succesele ei sau chiar să nu și le recunoască, deoarece puterea adevărată venea din folosirea unei mâini nevăzute, întotdeauna controlate. Nu putea să nu simtă un fior când câștiga, dar asta nu însemna că și alții trebuiau să știe.

Gândul la Mike și la ceea ce urma să-i facă îi provocă inevitabilul fior al victoriei iminente. Totuși, era ceva ușor superficial și un picuț trist. Era o parte din ea care încă spera că oamenii din fruntea

corporațiilor se vor comporta cumsecade, dar experiența o învățase că, atunci când era vorba de bani și putere, era întotdeauna aceeași poveste. Ce bine ar fi fost dacă Mike era mai în vârstă și nerăbdător să se pensioneze... Însă nu era și, dacă nu-l elimina, el îi va face viața groaznică. O lovise deja de două ori; următoarea lui lovitură putea să fie un knockout.

Plecă de la fereastră și se plimbă de colo până colo pe covorul oriental. „Sunt doar afaceri“, își spuse ea. Mike Harness știa cum mergea treaba la Splatsh-Verner. Trebuia să știe că într-o zi era posibil ca Victor să-i taie capul. Și nu era ca și cum Mike nu avusese porția lui de capete tăiate...

Însă întotdeauna credeai că li se va întâmpla altora. Nu te gândeai niciodată că ți se va întâmpla ție.

„Poate că asta e diferența dintre mine și ceilalți directori de la Splatsh-Verner“, se gândi ea. Știa că i s-ar putea întâmpla ei. Iar după ce va lua funcția lui Mike, era posibil, în funcție de împrejurări, să reușească să o păstreze doi ani, poate cinci, iar dacă era cu adevărat norocoasă, posibil zece. Însă, în cele din urmă, și ea avea să fie dată la o parte.

Asta dacă nu obținea poziția lui Victor Matrick.

Privi în jos spre strada întunecată și zâmbi. „Nico O’Neilly, director executiv la Splatsh-Verner“, se gândi ea. Era o posibilitate concretă.

Wendy se trezi, tresărind. Avea același vis. Era undeva (oriunde) și era slăbită și bolnavă. Abia putea să meargă. Cineva îi spunea că trebuie să intre în lift. Nu reușea să facă asta. S-a prăbușit pe jos, rămânând nemișcată într-un mod dramatic. Nu se putea ridica. Forța vitală o părăsea. Pierduse controlul. Acum că știa că era pe moarte, nu-i păsa. Era atât de liniștitor să zacă acolo, știind că singura variantă era să se dea bătută...

Deschise ochii. Fir-ar să fie. În cameră era încă întuneric. Știa că e patru dimineața, însă era hotărâtă să nu se uite la ceas. În câteva ore, avea să fie o altă zi. Ziua 43, pentru a fi mai exactă. Erau de acum 43 de zile și cinci ore de când Shane distrusese micuța lor familie perfectă.

Un firicel sinistru, negru și alunecos de rușine înaintă în sus pe torsul ei și i se înfășură în jurul gâtului. Strânse din ochi și își încleștă dinții. Cunoștea o grămadă de oameni care divorțaseră, dar nimeni nu îi povestea vreodată cum era cu adevărat. Auzeai despre decepție și despre cum, brusc, nu îl mai cunoșteai pe partenerul tău. Auzeai despre mânie și purtare nebunească. Dar nimeni nu vorbea despre rușine. Ori vinovăție. Ori senzația copleșitoare de eșec, care te făcea să te întrebi dacă viața avea vreun rost.

Rușinea era precum un cuțit. Simțise tăișul rușinii pe pielea ei de câteva ori de-a lungul căsniciei de zece ani, când ea și Shane fuseseră foarte supărați unul pe altul și gândul divorțului îi trecuse prin minte. Însă durerea și tăișul rușinii fuseseră întotdeauna suficiente pentru a o face să se răzgândească. Pentru a o face să creadă că, indiferent cât de groaznică era căsnicia ei în acel moment, a-i pune capăt ar fi fost și mai rău.

Apoi, a doua zi, sau a treia zi, sau a șaptea zi, când ea și Shane erau din nou în regulă (de obicei după una dintre partidele lor speciale de sex), ea simțea că îl apreciază și mai mult pe Shane și căsnicia lor. Nu era una obișnuită, dar cui îi păsa? Funcționa. Cunoștea câteva femei care ar fi înnebunit să plătească ele totul, însă ei îi plăcea. Îi plăcea la nebunie să facă bani. Foarte mulți bani; și îi plăcea la nebunie că era o femeie de succes în lumea nebunească, crudă, a divertismentului, care era întotdeauna, la propriu, distractivă (deși adesea frustrantă și înspăimântătoare, însă ea își spunea întotdeauna că prefera să fie înspăimântată decât plictisită). Știa întotdeauna că putea să facă față deoarece avea echilibru. Familia era acest factor de echilibru.

Se răsuci pe o parte și își strânse picioarele la piept. Nu avea să plângă. Însă totul era pierdut și nu înțelegea de ce. Întotdeauna s-a gândit că ea, Shane și copiii se simt minunat împreună. Și, din nu se știe ce motiv, se gândi deodată la peștișorul lui Tyler, Dragonul albastru. Ea îi cumpărase peștișorul-luptător chinezesc la începutul verii trecute și el a stăruit să-l ia cu ei la Dark Harbor, în Maine, unde petreceau două săptămâni, deoarece acolo se duceau toți cei de la Hollywood. Dragonului albastru i se acordase statutul de membru al familiei și cea mai mare parte a drumului cu mașina spre Maine constase în a-l ține în viață pe afurisitul de pește, mai ales după ce Shane i-a provocat

accidental o stare de șoc punându-l în apă rece ca gheața în chiuveta de la hotel. Supraviețuirea Dragonului albastru a devenit un laitmotiv al vacanței lor, genul de istorioară de care Wendy își închi- puia că vor râde peste vreo douăzeci de ani, când copiii vor fi mari și vor veni acasă de sărbători. Remușcarea îi cuprinse corpul ca o otravă. Asta nu avea să se mai întâmple niciodată acum. Fără Shane, cum avea să arate viitorul familiei? Ce se va întâmpla cu istorioarele?

Nu avea de gând să mai doarmă. Acum fiecare zi era așa – răsuna de supărările necunoscutului. Era înspăimântată. Își dădu seama că și-a petrecut o bună parte din viață fiindu-i în secret teamă. Teamă de a fi singură, de a nu avea un bărbat. De a părea insuficient de bună pentru a avea un bărbat. Oare acesta era unul dintre motivele pentru care a muncit atât de mult ca să aibă succes? Ca să-și poată cumpăra un bărbat? Se gândi cu amărăciune că, dacă a putut să-și cumpere un bărbat, erau mari șanse să-și poată cumpăra altul.

Avea să se scoale să muncească. Demult, și-a dat seama că singurul mod de a reduce teama era să muncească mai mult. Acum era cinci dimineța. O oră grea, întunecată, se gândi, însă își impuse să se dea jos din pat ca să se spele pe dinți. Se duse în bucătărie să facă un ibric de cafea. Își luă cana în birou și se așeză la biroul modest din metal. Biroul fusese al lui Shane pe vremea când era la facultate și el refuzase să se despartă de acesta din motive sentimentale. Ea nu l-a bătut niciodată la cap să scape de el. Din respect, i-a permis întotdeauna lui Shane să aibă ciudățeniile lui. Ea ar fi detestat să aibă un soț care să-i spună ce să facă și, în cel de-al doilea an al căsniciei ei, își dăduse seama că, pentru a face să meargă o căsnicie, cheia era să tratezi pe cineva așa cum voiai să fii tu tratat.

Dar se pare că asta nu a fost suficient.

Luă un scenariu de deasupra teancului cu scenarii. Își dădu seama că teancul de scenarii era un factor permanent în viața ei de peste douăzeci de ani. Erău trimise acasă prin curier ca să le citească în weekend sau expediate prin FedEx în locurile exotice de la filmări, fiind transportate în valize cu mașini, trenuri și autobuze. Iar ea le citea pe toate. Până acum, trebuie să fi citit la viața ei în jur de cinci sute de scenarii. Și nu se întrevedea un sfârșit. Pe neașteptate, avu o viziune deprimantă a viitorului ei. Avea să fie aproape exact la fel cum era acum, doar că va fi mai bătrână, mai obosită și singură. Erău zile când fantaza să meargă la culcare pentru o săptămână.

Deschise scenariul, citi cinci pagini și îl puse jos, iritată de o scenă în care o mamă își ceartă fiica în vârstă de 25 de ani pentru că încă nu s-a căsătorit. Se uită pe copertă, știind că scenariul era scris cu siguranță de un bărbat și, probabil, de unul tânăr – doar bărbații mai credeau că ceea ce voiau mamele pentru fiicele lor era o căsătorie bună. Însă scenariul era scris de o femeie: Shasta nu-știu-cum. „Ce fel de nume e «Shasta»?” se gândi ea, enervându-se și mai mult. Și, mai important, ce fel de *femeie* era Shasta? Nu știa că clișeul cu mame disperate din cauza fiicelor necăsătorite era depășit?

Scrise un „Nu” pe copertă și împinse scenariul la o parte.

Luă următorul scenariu din teanc și își potrive ochelarii pe nas ca să poată vedea mai bine. În ultima vreme, observase că nu se mai putea concentra asupra paginilor. De fapt, nu se mai putea concentra la nimic. Se gândi la mama Shastei. Desigur, existau încă astfel de femei, femei care credeau că singurul mod în care se putea defini cu adevărat o femeie era prin intermediul unui soț și al copiilor. Se simțise întotdeauna descumpanită de acest gen de femeie – genul care credea

că era bine să fii casnică, dependentă de un bărbat. Până de curând, părerile ei despre „acele“ femei erau susținute la fel de înfocat precum convingerile politice și religioase în care nu poate exista nici un compromis moral. Însă acum nu mai era atât de sigură.

Catalizatorul pentru reevaluarea ei a fost o conversație pe care o avusese cu mama ei cu două zile înainte. Și-a sunat mama ca să-i spună că ea și Shane se despărteau, încrezătoare în sprijinul mamei ei. Ani de zile, Wendy crezuse că mama ei era cel mai mare susținător al ei și își spusese că avea succes datorită influenței ei. Era convinsă că în timpul copilăriei și al adolescenței, mama o încurajase indirect să nu ajungă ca ea – casnică – și să nu depindă de un bărbat, mai ales de unul ca tatăl ei. Mama lui Wendy avea patru copii și nu a lucrat niciodată, și au existat zile, atunci când Wendy era adolescentă, în care mama ei nu era în stare să se dea jos din pat. Era deprimată, bineînțeles, însă pe vremea aceea acest diagnostic nu se punea ușor, iar a sta în pat toată ziua era ceva ce li se întâmpla mamelor din suburbii. Ar fi putut să o deteste pe mama ei pentru asta – pentru orele jenante când o aștepta să vină să o ia de la școală și ea nu apărea – însă Wendy își iubea mama cu acel soi de pasiune oarbă la defecte. Mama ei avea probabil o personalitate de tip *borderline*, era probabil isterică, însă tot ce ținea minte Wendy era că mama ei era frumoasă și fermecătoare, cea mai elegantă și strălucitoare femeie din cartier atunci când voia să fie așa, și că o încurajase pe Wendy să devină o femeie de succes.

Sau, oricum, asta era ceea ce Wendy crezuse până când a vorbit cu mama ei despre Shane.

— Of, Wendy, a oftat mama ei. Bănuiesc că era doar o chestiune de timp.

— O chestiune de timp? a întrebat Wendy șocată.

Se așteptase la compasiune din partea mamei ei, nu la critici aspre.

— Am știut că, până la urmă, asta o să se întâmple. Acest gen de căsătorie nu funcționează niciodată. Nu este firesc.

Wendy a fost uluită.

— Credeam că tu și tati îl iubeați pe Shane.

Mama ei a oftat:

— Ne-a plăcut de el ca persoană. Nu ca soț. Noi n-am crezut niciodată că această căsnicie va merge bine.

Wendy a rămas fără aer.

— A mers doisprezece ani, a spus ea.

— Doar pentru că Shane este foarte leneș. Eu și tatăl tău ne-am gândit mereu că într-o zi Shane o să se sature și o să plece. Am tot vrut să te previn de ani de zile, însă mi-am zis să te supăr.

— Mă superi acum, a spus Wendy. Încerc doar să-mi dau seama de ce.

— Îmi doresc doar să te fi măritat cu un bărbat de succes și să nu trebuiască să muncești atât de mult, i-a spus mama ei. Atunci nu s-ar fi întâmplat asta.

Wendy a rămas cu gura căscată.

— Credeam că voiai ca eu să am succes.

O înțepau ochii. Propria ei mamă o abandona?

— Bineînțeles că voiam să ai succes, a spus mama ei. Însă nu trebuie să cucerești lumea pentru a avea succes. Am vrut să fii fericită. Întotdeauna am crezut că ai fi putut fi foarte fericită dacă te-ai fi căsătorit cu un avocat sau cu un bancher. Ai fi putut să ai copii și să lucrezi totuși dacă voiai.

Wendy era atât de uluită, că a trebuit să se apuce de marginea biroului ca să se sprijine. Țasta era viitorul pe care mama ei îl visase pentru ea?

— Voiai să lucrez la un serviciu de doi bani? a întrebat ea, cu vocea tot mai ridicată din cauza supărării.

— N-ar fi trebuit să fie *de doi bani*, a spus mama ei pe un ton calm. Dar soțul tău ar fi putut fi cel care întreține familia.

A făcut o pauză și a adăugat:

— Știu că tu nu crezi asta, scumpo, însă căsniciile merg bine doar atunci când bărbatul este cel care câștigă mai mulți bani. Bărbații au nevoie de acest fel de stimulent pentru a rămâne într-o căsnicie. Îi face să se simtă bine față de propria persoană.

— Și cu mine cum rămâne? a întrebat Wendy nevenindu-i să creadă, pe un ton ridicat. Eu n-am dreptul să mă simt bine față de propria persoană?

Mama ei a oftat:

— Nu înțelege greșit tot ce-ți spun, a zis ea și Wendy și-a dat seama că exact asta făcea, de ani de zile. Femeile au multe modalități de a se simți bine față de sine, a continuat mama ei. Au copii și casa. Bărbații au un singur lucru – slujbele lor. Iar dacă o femeie îi ia asta, nu te poți aștepta ca bărbatul să rămână prin preajmă.

Chiar era mama ei cea care vorbea? s-a întrebat Wendy cu groază. Nu se putea ca mama ei să creadă ce spunea. Însă își dădu brusc seama că, în ultimii douăzeci de ani, ea și mama ei nu avuseseră niciodată o discuție adevărată despre sex sau relații. Mama ei nu își exprimase niciodată opiniile despre bărbați și femei și despre rolurile pe care ei ar trebui să le joace, așa că Wendy presupusese, în mod firesc, că ea și mama ei vedeau lucrurile la fel. Era posibil ca tot ce presupusese despre *toate* relațiile ei să fie greșit?

— De ce ești atât de rea, mamă? a întrebat ea.

— Păi, văd toate aceste cupluri drăguțe din oraș, a spus mama ei. O mulțime de cupluri de vârsta ta, cu copii. Bărbații au cariere. Și femeile lucrează. Însă ele au timp să-și ducă și copiii la sport...

— Dacă spui îmi privesc copii de ceva..., a început Wendy.

— O, știu că au de toate, Wendy, s-a răstit mama ei. Prea multe. Însă nu asta e ideea. Cuplurile astea par fericite.

— Dar cine sunt ele? Cu ce se ocupă? Sunt președintele unui important studio de film?

— Asta nu e important, a spus mama ei pe un ton afectat.

— Este important, s-a rățoit Wendy. Este singurul lucru important. E tot ce contează...

— Nu înseamnă că nu poți avea o relație normală, a spus mama ei.

— Am avut o relație normală.

— ... cu un bărbat care întreține familia, a spus mama ei. Bărbații au orgolii. Chestia asta cu femeia care să dețină controlul... a toate... nu funcționează într-o căsnicie.

Wendy a șovăit.

— Câți bărbați există care să aibă mai mult succes decât am eu? a întrebat ea și, ciudat, s-a gândit imediat la Selden Rose.

— Poate că nu trebuie să ai chiar atât de mult succes.

Asta era ceva care nu intra în sfera ei de reprezentare, așa că Wendy nu s-a încumetat să răspundă. A închis.

Ura să se certe cu mama ei. Durea prea mult. Chiar îi făcea rău. În toți acești ani, muncise pe brânci nu doar ca să-i întrețină pe Shane și pe copiii ei, ci și ca să se asigure că va putea să aibă grijă de mama ei la bătrânețe.

Wendy își luă cana cu cafea și se duse la fereastră. Nu mai vorbise cu mama ei de când îi închisese telefonul, iar acest lucru era încă o sursă de durere. De ce-i pierdea pe toți cei care îi erau apropiați? De ce era pedepsită?

Aruncă o privire în întunericul cenușiu al zoriilor. Voia să nu ia în seamă nimic din ce-i spusese

mama ei, dar se pomeni gândindu-se la anumite adevăruri incomode și inevitabile. Dacă ar fi fost în stare să găsească un tip care să o fi „întreținut“ (îh, ura cuvântul ăla, „a întreține“), ar fi făcut această alegere? Nu știa răspunsul, deoarece această posibilitate nu i se păruse niciodată o opțiune – un adevăr dureros pe care, își dădea seama acum, mama ei nu l-ar înțelege niciodată.

Toată lumea spunea mereu că femeile au de ales, dar nu era așa. Femeile nu aveau sacul de opțiuni pe care toată lumea zicea că îl aveau – o realitate supărătoare pe care Wendy a început să o înțeleagă la facultate. Până să ajungă în anul al doilea, hotărâse că pe lume existau, în esență, două tipuri de femei: femeile după care bărbații înnebuneau, de care se îndrăgosteau și cu care, în cele din urmă, se căsătoreau și pe care le întrețineau; și femeile după care nu se aprindeau călcăiele bărbaților – cel puțin nu genul de mari pasiuni care să-l facă pe un bărbat să „întrețină“. Înțelesese imediat că ea se încadra în a doua categorie și că, dacă era să obțină vreodată un angajament din partea unui bărbat, va trebui să aibă ceva în plus de oferit.

Planul ei a fost întotdeauna să le distragă atenția bărbaților de la lipsa ei de frumusețe printr-o eficiență sârguincioasă, prin independență și capacitatea de a-și purta singură de grijă – și, prin urmare, de ei.

Și a mers. Odată cu toate acele ore petrecute ca asistentă, suportând abuzuri, muncind până la miezul nopții, cărând scenarii și, în cele din urmă, urcând în ierarhia industriei de divertisment, a venit și răsplata. Bani, apartamente, haine și mașini de calitate, toate plătite cu mândrie doar de ea. Își spunea că nu avea „nevoie“ de un bărbat, că nu „trebuia“ să joace jocuri.

Însă și asta era o minciună.

Jucase jocul. Încercase de la început să-l influențeze pe Shane, deși suspectase că nu ținea neapărat. Se convinsese pe ea însăși că va fi în stare să-l cucerească treptat și să-l facă să-i vadă valoarea. Când el avea să înțeleagă cât de multe putea face ea pentru el, va fi nevoit să o iubească. La început, pe vremea când se străduia să-l cucerească, se uita în altă parte când bănuia că flirta cu alte femei. Nu-l critica niciodată; îi spunea întotdeauna că e un geniu (când, zău așa, el ar fi trebuit să-i spună ei că e un geniu). Era mămoasă. Ba mai mult: era întotdeauna dornică să-i ofere o masă caldă și o păsărică fierbinte. Și, în cele din urmă, el cedase. Ea i-a spus că îl iubește după primele două luni. Lui i-a luat doi ani ca să spună aceste cuvinte.

Îl cumpăraseră și, în calitate de cumpărătoare, crezuse că e în siguranță.

Mama ei avea dreptate. Ce proastă încrezută fusese...

Împietri la gândul acestei realități îngrozitoare, care îi invada ființa ca o otravă.

Susținuse întotdeauna că ea și Shane au un tip nou, modern de căsnicie – căsnicia viitorului! Însă, în realitate, nu era nimic mai mult decât o răsturnare a raportului de forțe din căsnicia tradițională – și nu au existat ocazii când ea l-a numit în glumă pe Shane „soția perfectă de director în industria filmului“?

Expresia stârnea întotdeauna chicote de amuzament din partea colegilor ei directori care erau bărbați și aprecieri din partea prietenelor. Era întotdeauna atentă să nu o rostească niciodată în fața lui Shane, dar el trebuie să fi simțit aceste atacuri subtile la orgoliul lui masculin. Și să nu-i fi plăcut.

Își sprijini capul în mâini. Cum se transformase relația lor într-un asemenea dezastru? Nu era ca și cum ea nu vruse ca Shane să lucreze. L-a

sprijinit în tot ce a încercat să facă. Problema era că pur și simplu el nu era prea bun la nimic. Nu era perseverent, avea așteptări nerealiste și nu suporta criticile. Era arogant. Oamenii îi dădeau o șansă (de obicei ca un favor față de ea) și, după ce el nu se ținea de cuvânt la timp, se contrazicea și se dădea mare, ei pur și simplu refuzau să mai lucreze cu el. Ea vruse să-i explice că nu era suficient de talentat ca să-i meargă cu genul ăsta de teatru, dar cum puteai să spui asta cuiva, mai ales cuiva care era soțul tău?

Și dacă ei ar fi depins de venitul lui? Ea clătină din cap. Ar fi murit de foame. În mod cert, nu ar fi avut toate astea...

Se uită în jur, cu dezgust dulce-amar, la biroul jalnic, dezordonat. Restul apartamentului era exact la fel – nimic mai mult decât spațiu nefinisat, cu pereți subțiri din rigips ridicați de mântuială pentru a crea un simulacru de camere. Ca parte a contractului ei cu Parador, studioul (sau, mai degrabă, Splatsh-Verner) era obligat să plătească 50% din costurile unei renovări, în cuantum de maximum jumătate de milion de dolari; în plus, compania o obligase să amenajeze o cameră de proiecție. Cu doi ani în urmă, îl însărcinase pe Shane cu renovarea (gândindu-se că asta îi va face bine, dându-i de făcut ceva constructiv, bărbătesc și flatant pentru orgoliul lui), însă Shane nu s-a descurcat. A început imediat să se certe cu fiecare dintre cei trei antreprenori de construcții pe care el îi angajase, așa că toți au renunțat în două săptămâni; apoi el a spus că putea să facă o treabă mai bună singur. Apoi nu a făcut nimic.

Ar fi putut să se ocupe ea însăși de proiect, să-l pună pe asistentul ei Josh să găsească pe cineva care să preia lucrarea, dar, din cauza lui Shane, a avut întotdeauna rețineri. Nu voia să-l facă să se simtă ca și cum a dat greș din nou și se străduia mereu să nu fie autoritară (lucru justificat

pentru că ea câștiga toți banii) în fața lui. Astfel că, oricât ar fi fost de supărător, apartamentul rămăsese la fel. Ea justifica asta spunându-și că era în regulă; mai mult, în felul acesta nu-l submina pe Shane cu reușitele ei evidente (și, pentru el, de neatins). El își putea păstra iluzia că nivelul ei în carieră se menținea într-o zonă accesibilă și lui – cel puțin, dacă el chiar începea să câștige, acest lucru i-ar fi permis să creadă că el chiar își putea permite apartamentul lor.

„Ei bine, se pare că nici o stratagemă de-a mea n-a fost suficient de inteligentă pentru a-l întrece în deșteptăciune pe Shane Healy“, se gândi ea cu amărăciune. Toată lumea spunea mereu că existau avantaje în schimbare, dar ce? Știa că, acum că Shane plecase, nu va mai trebui să se închine în fața doleanțelor meschine ale orgoliului lui. Își putea acorda și ei atenție. Primul lucru pe care avea să-l facă era să aranjeze ca lumea apartamentului. Să construiască pereți adevărați; să angajeze un decorator pentru a face locul ăla pe gustul ei. Poate că o să-și facă un dormitor complet alb. Când era copil, visase să locuiască într-o casă albă și curată, cu perdele din voal, care să fluture. Renunțase la această fantezie, știind că lui Shane nu i-ar plăcea.

„Însă acum sunt liberă“, se gândi ea cu precauție. Moralul i se ridică un pic, asemenea unui cățeluș nou-născut care amușină în jur, spre a se obișnui cu locul. Poate că plecarea lui Shane nu era într-un totu ceva rău. Se putea dovedi o oportunitate, o a doua șansă pentru a-și urma acele dorințe pe care și le cenzurase de dragul lui Shane.

Cu un nou avânt, luă scenariul scris de tânăra pe nume Shasta, pregătită să-i ofere o a doua șansă. Regula lui Wendy era să nu respingă un scenariu până când nu citea 25 de pagini din el (unii directori se opreau la zece pagini, dar ea se gândea că, dacă cineva făcea efortul de-a scrie un

scenariu întreg, putea să facă și ea un pic mai mult efort pentru a descoperi posibilele merite ale acestuia), iar acum nu era momentul să-și coboare standardele, ci să le ridice. Deschise scenariul, gata de citit, și, în timp ce dădea pagina, prinse cu coada ochiului un morman de plicuri care fuseseră puse unul peste altul sub scenariu.

Oftă și puse scenariul jos. Era numai corespondență, probabil de luna trecută. Îl pusese pe Shane să se ocupe de corespondență și de plata facturilor, iar acum că el plecase, probabil că menajera le aruncase pe toate pe birou. Hotărî să le trieze rapid, separând facturile ca să se ocupe de ele mai târziu.

Câteva plicuri erau de la American Express. La început, a fost nedumerită. Nu se putea să fie corect. Avea doar două carduri American Express – un cont cu un card negru pe firmă (la care Shane avea drept de extragere pentru situații de urgență) și un cont personal cu un card Platinum. Un plic era gros și patru erau subțiri. Cele subțiri erau cele care o îngrijorau: erau dintre cele amenințătoare emise când contul tău era descoperit. „Dar asta nu se poate“, se gândi ea și, încruntându-se, deschise unul dintre plicuri.

Extrasul era pentru contul ei Centurion și, citind rapid până jos la suma datorată, simți deodată că o ia ameteala. Trebuia să fie o greșeală. Acolo scria 214.087,53 de dolari.

Începu să-i tremure mâna. Asta nu putea să fie corect. Vreun funcționar trebuie să fi greșit cu zerourile. Luă plicul cel gros și îl deschise, iar gura ei se deschise într-un țipăt mut când verifică extrasul.

Erau cheltuieli de 14.087, 53 de dolari, ceea ce era normal. Însă, în plus, era o linie de credit de 200.000 de dolari plătiți în contul lui Shane.

Se ridică, lăsând să-i cadă extrasul pe birou, și se plimbă de colo-colo apăsându-și tâmpilele cu

degetele de parcă încerca să-și împiedice creierul să explodeze. Cum a putut să facă asta? Practic, *putea* să o facă – avea propriul card și singurul lucru care îl împiedica să facă cheltuieli uriașe în fiecare lună era faptul că ea avea încredere în el. Însă ar fi trebuit să știe și, cu o senzație de leșin, își dădu seama că se așteptase la asta. Era inevitabil. În sinea ei, întotdeauna a bănuیت că Shane o să-i facă ceva de genul ăsta într-o bună zi.

Ăsta era supremul „du-te dracu”. Ultimul cui în coșciugul căsniciei lor. Dacă ea își făcuse vreo speranță ca ei să se împace, Shane luase măsuri ca acest lucru să nu se întâmple niciodată.

Și atunci totul deveni negru și furia preluă controlul. 200.000 de dolari însemnau de fapt 400.000 de dolari înainte de scăderea impozitelor. 400.000 de dolari câștigați cu trudă. Shane avea habar de cât de mult efort era nevoie pentru a câștiga atâția bani?

Avea să-l ucidă. Va insista ca el să-i dea banii înapoi, fiecare cent, chiar dacă i-ar fi luat douăzeci de ani...

Luă telefonul și formă numărul lui de mobil. Nu-i păsa cât de devreme era – pentru prima oară, avea să-i tragă o săpuneală s-o țină minte. Desigur, a intrat căsuța vocală.

Închise. Nu voia să lase un mesaj – avea să meargă la el la apartament să-l înfrunte. Se va duce chiar acum, în pijamalele ei vechi și pufoase. Se duse furioasă în dormitor, unde își vârî picioarele goale în tenișii Converse vechi pe care îi purta prin casă.

Apoi se opri. Nu putea să plece. Avea trei copii în casă.

Prin minte îi trecu un gând groaznic. Copiii dormeau duși. Putea să dea o fugă până la Shane, să urle la el și să se întoarcă în treizeci de minute. Copiii nu aveau să afle niciodată.

Ezită și se uită în jos, la picioare, tenișii din pânză neagră ițindu-se inegal de sub cracii

pantalonilor de pijama din flanel albastru. Shane o înnebunea. A lăsa copii mici singuri în casă era ceea ce făceau oamenii săraci. Oamenii săraci care simțeau că nu aveau de ales sau erau atât de epuizați de absurditatea vieții, încât nu le păsa. Citeai tot timpul despre ei în *New York Post*. Își lăsau copiii singuri și se întâmpla ceva și copiii mureau. De obicei, bărbații erau cei care erau de vină. Mamele erau plecate la serviciu și tații hotărârau că trebuiau să bea o bere cu amicii.

Se uită la ceasul de la mână. Era aproape ora șase. Doamna Minniver avea să ajungă peste o oră. Putea să aștepte până atunci ca să-l înfrunte pe Shane.

Însă o oră întreagă! Era măcinată din nou de furie. Nu avea să fie în stare să se gândească la nimic altceva. Nu avea nevoie de asta. Trebuia să muncească. Trebuia să se concentreze. Acum, colac peste pupăză, va trebui să meargă la bancă la nouă dimineața ca să scoată numele lui Shane de pe toate conturile lor.

Iar asta era bărbatul pe care îl alesese să fie tatăl copiilor ei.

Se ridică și merse cu pași mari la baie. Shane avea să plătească. Dacă el avea de gând să-i ia banii, ea îi va lua copiii. Va angaja un avocat azi și va cheltui oricât va fi necesar pentru a se asigura că el ieșea din viața ei definitiv. Las' să vadă și el cum era în lumea reală, în câmpul muncii. Să priceapă și Shane cum era cu adevărat să fii bărbat.

Intră la duș și, în timp ce apa fierbinte îi lovi fața, își aduse brusc aminte: era sâmbătă. Doamna Minniver nu venea. Iar Shane spusese că va pleca în weekend și că era „imposibil de contactat“.

Nu exista nici o consolare.

Și atunci un strigăt izbucni din ea, ca o forță vitală necunoscută, o revărsare uriașă de emoție, care o făcu să se simtă ca și cum stomacul ei era pe cale să se rupă în două și o făcu să se apuce

de perdeaua de la duș ca să se sprijine. Se lăsă jos în cadă, cu picioarele încrucișate sub apa care o lovea și legănându-se înainte și înapoi ca o nebună. O parte din ea era pur animalică, plângând în hohote întruna. Însă o altă parte din ea era detașată, ca și cum ea s-ar fi aflat în afara corpului ei. „Deci de asta se chema «inimă frântă»“, se gândi partea detașată. Ciudat cum descrierile sentimentale ce constituiau un clișeu erau atât de potrivite în puținele ocazii când le trăiai cu adevărat. Inima ei se frângea la propriu. Toate lucrurile în care inima ei crezuse, pe care contase, în care avusese încredere, îi erau smulse. Ani întregi din ceea ce credea că erau adevăruri sentimentale irefutabile erau frânți asemenea unor crenguțe fragile. Nu avea să fie în stare niciodată să creadă din nou în ceea ce a crezut înainte.

Însă în ce naiba trebuia să creadă în schimb?

Telefonul din biroul lui Wendy de la Parador Pictures avea cinci linii și, în momentul acela, erau aprinse ledurile de la toate cinci. Așa fusese toată dimineața. De fapt, toată săptămâna. Cam așa era tot timpul.

Se uită la ceasul electronic de pe birou, care avea un afișaj ce arăta nu doar minutele și secunde, ci și zecimile de secundă. Se afla în această teleconferință de 15 minute, 32 secunde și 4 zecimi de secundă. Dacă voia să-și respecte programul, va trebui să-i pună capăt în 3 minute, 27 secunde și câteva zecimi de secundă. Nu era chiar atât de bună la calcule ca să socotească zecimile de secundă.

— Aveți nevoie de mai multă poveste, băieți. Mai multă intrigă, zise Wendy în receptor.

Era joi dimineață. Joia dimineața era timpul alocat pentru teleconferințe, ca să se discute progresul diverselor scenarii pe care Parador le avea în lucru. În orice moment dat, acest număr putea să varieze de la patruzeci la șaizeci de scenarii

și, din cele șaizeci, ea dădea undă verde la treizeci pentru a intra în producție și, dintre cele treizeci, probabil cincisprezece urmau să fie mari succese, asta însemnând că ei aveau să câștige bani. Cele mai multe studiouri puteau să conteze pe zece succese pe an. Rezultatele ei fuseseră întotdeauna un pic peste medie.

Însă asta doar pentru că ea consacra mai mult timp scenariilor!

— Povestea e descoperirea existențială a puștiului ăstuia. Despre viață. Ceva de genul: care este sensul vieții? interveni Wally, unul dintre scenariști.

„Bună întrebare“, se gândi Wendy. Oftă. Ce naiba știau despre viață doi tipi în vârstă de 27 de ani?

— Ce înțelegeți prin „existențial“? Mai exact? întrebă ea.

„O, de ce, de ce am cumpărat scenariul ăsta pe baza unei prezentări?“ se întrebă ea. Pentru că trebuise să o facă. Wally și partenerul lui, Rowen, erau considerați echipa de scenariști cea mai tare a momentului. Chiar scriseseră scenariile pentru două filme de succes, fapt despre care Wendy începea să creadă acum că fusese o întâmplare norocoasă. Ori asta, ori succesul li se urcase la cap și fumau iarbă tot timpul, probabil conducând prin L.A. în mașini Porsche și Hummer și crezând că aveau toate răspunsurile.

— Asta e întrebarea, știi? spuse Rowen.

El și Wally bătură apa în puiă pe această temă încă un minut. Wendy făcu semn prin ușa deschisă spre Xenia, cea de-a treia asistentă a ei, care stătea și asculta convorbirea. Citindu-i gândurile, Xenia luă în grabă un mic exemplar din dicționarul Webster și intra repede în birou, ținând pagina deschisă la litera „E“.

— Existențialism, citi Wendy cu voce tare, întrerupându-l fie pe Wally, fie pe Rowen, nu își dădu seama pe care dintre ei, este un sistem filosofic

centrat pe existența individuală și responsabilitatea personală pentru actele liberului arbitru, în absența unei anumite cunoașteri a ceea ce este corect și greșit.

Făcu o pauză. Cumva, asta părea a fi un rezumat perfect al vieții ei din acel moment. Habar n-avea ce era corect sau greșit și era răspunzătoare pentru tot. Inclusiv de scenariul acela dezastruos al lui Wally și Rowen. Wendy continuă:

— Este o idee admirabilă, dar, din păcate, publicul nu știe ce este existențialismul. Și nici nu se duce la film ca să afle. Lumea merge la film să vadă o poveste. Să se identifice cu o poveste care îi conectează cumva cu propriile lor gânduri și trăiri emoționale.

Rămase tăcută o clipă. Isuse, spunea la fel de multe tâmpenii ca ei. Nimeni nu știa de ce publicului îi plăceau anumite filme și nu altele. Nimeni nu știa nimic, de fapt. Dar trebuia să te prefaci.

— Băieți, cred că trebuie să o luați de la început și să puneți la punct un rezumat al momentelor dramatice importante din scenariu, le zise ea, desfășându-se în secret cu faptul că îi făcuse „băieți“.

La celălalt capăt al firului se lăsă un moment de tăcere. „Probabil că spumegă și nu se încumetă să răspundă“, se gândi Wendy.

Afișajul electronic arăta că trecuseră trei secunde și două zecimi de secundă. „N-or să îndrăznească să mă contrazică“, se gândi Wendy. Industria filmului era precum curtea lui Ludovic al XIV-lea – contrazicerea unui superior însemna închisoarea sau moartea. Nu exista nici o șansă ca Wally și Rowen să conteste spusele președintei de la Parador Pictures. Însă probabil că aveau să închidă telefonul și să o facă scorpie.

Nu-i păsa. Avea dreptate – sau, cel puțin, avea mai multă dreptate decât ei – și de-aia ea era șefa de la Parador, iar ei nu.

— O să-ți trimitem rezumatul imediat, spuse Wally.

— Îți mulțumim foarte mult, zise Rowen, tot numai șarm și supunere. Suntem foarte recunoscători.

— Wendy? Primul ei asistent Josh, interveni pe fir. Am următorul tău apel.

— Mersi, Josh, spuse ea.

Această convorbire era cu un regizor și un scenarist care lucrau la un film de acțiune și aventură aflat în faza de preproducție. Instrucțiunile ei au fost că aveau nevoie de mai multe secvențe de acțiune.

— Primul act, o bubuitură, zise ea. Al doilea act, trei bubuituri. Al treilea act, cinci bubuituri mari, una după alta. Bum. Am terminat, am ieșit din cinematograf și, să sperăm, avem în weekendul de după premieră treizeci de milioane de dolari.

Regizorul și scenaristul chicotiră, lingându-și buzele cu gândul la o asemenea pradă.

În timp ce vorbea la telefon, Maria, a doua ei asistentă, intră grăbită cu un bilețel pe care scria „Charles Hanson nu poate ajunge la prânz“. Wendy se uită în sus, curioasă.

— Avionul lui a plecat cu întârziere de la Londra, murmură Maria.

„Să-l ia naiba!“ scrise Wendy în josul bilețelului. „Reprogramează cât mai curând posibil“, adăugă ea. Reveni la convorbirea ei telefonică, în timp ce se gândea că avionul cu întârziere era, probabil, un șiretlic care să-i ofere lui Charles Hanson încă o zi pentru a amâna încheierea târgului lor. Probabil că analiza ofertele unui alt studio. „De investigat Hanson“, scrise ea pe un blocnotes mare și galben care se afla întotdeauna pe biroul ei.

Făcu încă două teleconferințe. În mijlocul uneia dintre ele, sună Shane. Maria se năpusti înăuntru cu mesajul „SHANE?“ scris pe același tip de blocnotes galben pe care îl avea pe biroul ei. Wendy

dădu aprobator din cap. Îl ținu în așteptare pe Shane timp de 4 minute, 45 secunde și 3 zecimi de secundă.

— Da? zise ea cu răceală.

— Ce faci? întrebă el.

— Lucrez, răspunse ea apăsător.

— Vreau să zic: ce îmi faci? spuse el.

Acest comentariu era atât de extraordinar de egocentric, încât Wendy nu știu ce să spună.

— Ai scos toți banii din contul nostru comun, zise Shane pe un ton acuzator.

— Zău? făcu Wendy. Mă bucur că ai observat.

— Nu fi scorpie, Wendy. Se apropie cea de-a douăsprezecea aniversare a zilei de naștere a Magdei. Trebuie să-i iau *ficei noastre* un cadou.

— Încearcă să-ți iei o *slujbă*, replică Wendy și închise.

Mai avu încă trei convorbiri telefonice. Apoi se făcu ora unu.

— Ce vrei să faci la prânz? întrebă Xenia, aruncând o privire în biroul ei.

Wendy se holba, însă fără să vadă, la numărul de dimineată din *Hollywood Reporter*. Articolele erau încercuite cu markere fosforescente în ordinea importanței: roșu pentru cele care aveau legătură cu Parador și oricare dintre proiectele lor, galben pentru cele despre proiectele concurente și verde pentru orice altceva ar fi putut să prezinte interes.

Wendy tresări.

— Prânz? zise ea.

— Charles Hanson a contramandat. Așa că mă întrebam dacă vrei să comanzi ceva aici.

— O, făcu Wendy. Lasă-mă un minut.

Luă distrată numărul din *Hollywood Reporter*, recăpătându-și încet stăpânirea de sine și conștientizând unde se afla. De fiecare dată când muncea patru ore în felul ăsta, jonglând cu convorbirile telefonice una după alta, intra întotdeauna într-un

fel de transă. După aceea, îi lua câteva minute să coboare înapoi pe pământ. Coborî acum, cu un zgomot surd.

Brusc, își aduse aminte de telefonul lui Shane. Isuse. Chiar fusese scorpie.

„Să-l ia naiba“, se gândi ea, luând blocnotesul galben și ridicându-se în picioare. Cum îndrăznea? Ei bine, cel puțin începea să priceapă mesajul. Fusese atât de supărată pe faptul că el o jecmănise, că intenționase să angajeze un avocat specializat în divorțuri la prima oră luni dimineată. Însă pe urmă ziua a început și ea nu și-a mai văzut capul de treburi, și tot ce a reușit să facă a fost să transfere toți banii din contul lor comun în contul ei personal. A fost surprinsă că Shane nu s-a gândit primul la asta și că nu i-a făcut-o.

— 200.000 de dolari nu sunt o așa mare scofală, i-a spus Shane luni dimineată, când a decis în sfârșit, să o sune înapoi.

— Poftim? îi răspunsese ea.

— Faci peste trei milioane de dolari pe an, Wendy, a zis el, de parcă asta era vreun fel de crimă. Oricum, banii sunt deductibili din impozit.

— Așa e, Shane. Dar eu i-am *câștigat*! aproape că a țipat ea. Eu sunt cea care decide ce vreau să fac cu ei.

În mod evident, Shane nu s-a putut gândi la un răspuns bun, deoarece tot ce a spus a fost „Du-te dracu!“ și a închis.

Realizarea faptului că relația lor se deteriorase până la punctul în care nu puteau nici măcar să fie politicoși unul cu altul îi făcea rău.

— Maria? spuse ea.

Aceasta intră grăbită.

— Trebuie să aflu dacă Charles Hanson are vreo altă înțelegere în curs de negociere pe undeva. Poți să-i suni pe niște prieteni de-ai tăi asistenți ca să afli?

Maria, care era înaltă, suplă și isteță foc, dădu din cap. În vreo șase luni, Wendy avea să poată să o promoveze și să scape de Josh. Acum visa să se descotorosească de toți bărbații.

— Aș încerca mai întâi la Disney, sugeră Wendy.

— Știu exact pe cine să sun, spuse Maria. Prânzul?

— A, eu... încep Wendy.

Sună telefonul.

— Shane! strigă Josh din celălalt birou.

Wendy simți cum stomacul îi tresări într-un spasm de furie. Începu să ducă mâna spre telefon, dar se gândi mai bine. Aceste certuri nu puteau să continue în fața subalternilor ei. Deja începeau să aibă o bănuială că se întâmpla ceva grav. Aveau să vorbească și, în câteva zile, toți cei de la Splatsh-Verner vor ști că ea divorța.

— O să-l sun eu înapoi, spuse ea tare.

Se ridică și își luă geanta, traversând celălalt birou ca să iasă în hol.

— O să mănânc ceva în sala de mese a directorilor, zise ea pe un ton normal. Mă întorc în treizeci de minute. Dacă aveți nevoie de mine, sunați-mă pe mobil.

— Ar trebui să iei o gură de aer proaspăt, aprobă Maria dând din cap.

Wendy zâmbi. Nu exista aer proaspăt nicăieri în clădire. Asta era problema.

Se duse la lifturi, gândindu-se să-l sune pe Shane de pe mobil. Dar și asta era prea riscant – putea să vină cineva și să audă din greșeală ceea ce cu siguranță avea să fie o ceartă urâtă, chiar dacă scurtă. Fără să se gândească, intră în lift și apăsă butonul pentru etajul 39, care adăpostea nu numai sala de mese a directorilor, ci și sala de sport destinată acestora, pe care nimeni nu o folosea vreodată. Liftul anunță cu un clinchet sosirea la etajul 39 și Wendy ieși.

Se gândi aproape imediat să se întoarcă în lift, însă ușile se închiseră repede în spatele ei. Ce făcea? Detesta sala de mese a directorilor. Fusesse amenajată în ideea că ea va întreține o camaraderie neoficială în rândul directorilor de la Splatsh-Verner, însă lui Wendy i s-a părut întotdeauna la fel de înspăimântătoare ca o cantină de liceu, din cauza distincțiilor nu foarte subtile de rang și sex. Puteai susține că oamenii sunt egali, dar, lăsate de capul lor, ființele umane se întorceau la vechiul obicei al constituirii de biserițe, specific adolescenților.

Ușa de la lift se deschise și apărură doi directori de la departamentul de publicitate. Înclinară din cap spre Wendy și ea le răspunse la fel. Acum chiar că se purta ca o adolescentă. Nu putea să stea pur și simplu acolo, indecisă. Va trebui să intre.

„Poți să faci asta“, își zise ea, urmându-i pe hol pe cei doi directori. „De-acum înainte, viața ta va însemna să accepți tot felul de provocări noi. Cum ar fi mâncatul singură“, se gândi ea cu amărăciune. Își dorea ca măcar să fi luat la ea un scenariu. Atunci nu ar fi trebuit să stea acolo singură ca o toantă.

Sala de mese era concepută să semene cu un bistrou parizian. Pereții aveau lambriuri din lemn închis la culoare, mesele erau acoperite cu fețe de mese cu pătrățele albe și roșii. Puteai să comanzi salată și băuturi unui chelner, dar în rest trebuia să mergi la o linie de autoservire pentru mâncărurile calde, care cuprindeau un fel pe bază de pui, unul pe bază de pește (de obicei somon) și o friptură. Wendy își puse geanta pe o masă liberă din colțul de lângă fereastră și, simțindu-se de parcă toată lumea o privea, se așeză la rând.

Nu o privea nimeni, desigur, iar sala de mese nici măcar nu era foarte aglomerată. Luă o tavă din lemn și, punând o farfurie pe ea, se pomeni brusc delectându-se cu una dintre noile ei fantezii preferate. Ce-ar fi dacă într-una din zile l-ar găsi

pe Shane în noul lui apartament, dintr-o clădire înaltă dărăpănată și fără lift (pentru care bănuia că, plătea tot ea, deși Shane nu-i ceruse bani de chirie – deocamdată), și l-ar descoperi în pat cu altă femeie? Nu l-ar omorî ea însăși, ar angaja pe cineva să o facă. Exista un mafiot care fusese consultant la un film de-al ei cu doi ani în urmă și putea foarte ușor să-i caute numărul de telefon fără să stârnească suspiciuni. O să-l sune pe tipul ăsta de la un telefon public din Gara Penn și o să-l roage să se întâlnească cu ea la Sbarro's. Va purta o perucă, dar va trebui să fie o perucă foarte bună – perucile proaste ieșeau în evidență. Oamenii își aduceau aminte întotdeauna de cineva cu perucă proastă. Dar ce culoare? Blondă, se gândi ea. Dar nu blond platinat. Va trebui să fie ceva natural. Un blond spre șaten, poate...

O zgâlțâire a tăvii o aduse brusc cu picioarele pe pământ. Cineva îi lovise tava. Se uită imediat în jos și văzu o mână de bărbat pusă pe marginea tăvii ei. Era o mână cu o formă frumoasă, catifelată și ușor bronzată și o făcu să se gândească deodată la sex. Apoi ridică privirea și înlemni. Mâna îi aparținea lui Selden Rose.

„Asta e tipic!“ se gândi ea.

— Încerci să-mi dai tava la o parte din drum? întrebă ea pe un ton nepoliticos.

— O, Wendy, zise el tresărind. Îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama că ești tu.

— Deci dacă ai fi știut că sunt eu, nu mi-ai fi lovit tava?

— Nu, zise el. Aș fi lovit-o și mai tare. Tu poți să faci față.

Ea respiră puternic, dar fără să se audă. Asta era ceva atât de ieșit din comun (încerca să flirteze cu ea sau o amenința fățiș?), încât nu știu ce să spună.

În schimb, se uită bine la el. În ultima lună, trebuie să-și fi lăsat părul să crească, deoarece

era mai lung decât de obicei și îl avea dat după urechi. El zâmbi.

— Bănuiesc că amândoi suntem aici pentru același lucru, zise el.

„Suntem?” se gândi Wendy. Despre ce vorbea? Chiar că arăta drăguț. Nici într-un milion de ani nu s-ar fi gândit că ar flirta cu Selden Rose, însă se pomeni răspunzând:

— Zău? Și care ar putea fi acel lucru?

— Carne proaspătă, răspunse Selden.

Se aplecă spre ea, vorbind cu glas scăzut aproape de urechea ei.

— E unul dintre cele mai bine păstrate secrete din New York. Joia, sala de mese a directorilor de la Splatsh-Verner.

Făcu o pauză și adăugă:

— Friptura de vită specială. Direct de la ferma din Colorado a Bătrânului.

— Zău? întrebă Wendy, pomenindu-se impresionată și brusc curioasă într-un fel care o dezavantaja.

Cum se făcea că Selden Rose știa întotdeauna genul ăsta de amănunte și ea nu? Și de ce era dintr-odată atât de prietenos? „Ha! Pe cine vreau să păcălesc!” se gândi ea. Toți cei care ajungeau la nivelul lor puteau fi extrem de fermecători când voiau ceva. Pentru a nu fi mai prejos, zise:

— Mulțumesc, Selden. O să țin minte sugestia ta.

— Plăcerea e de partea mea, Wendy. Sunt întotdeauna fericit să-i incit pe oameni la delicii gastronomice.

Wendy îi aruncă o privire tăioasă. Era o aluzie sexuală acolo? El ridică din sprâncene și zâmbi ca și cum asta era o posibilitate, iar lui Wendy îi trecură prin cap câteva răspunsuri legate de „alte posibile delicii”. Dar hotărî să nu spună nimic. Selden Rose era dușmanul și nu putea avea încredere în el.

Conversația păru să se fi încheiat, așa că ei continuară să înainteze fără a vorbi, tăcerea devenind tot mai grea și mai stânjenitoare. Când ea ajunsese, în sfârșit, la capătul liniei de autoservire, se simți ușurată.

Se așază la masa ei, despăturind cu stângăcie șervetul și punându-și-l în poală. Șervetul alunecă pe jos și ea se aplecă jenată să-l ridice. În timp ce făcea asta, zări picioarele unui bărbat în costum care venea spre ea. Selden Rose. Din nou!

— Te superi dacă stau cu tine? întrebă el. Voiam să discut cu tine despre ședință.

Asta era perfect rezonabil și ea nu putea să fie scorpie cu el fără nici un motiv.

— Desigur, zise ea, fluturând cu șervetul recuperat spre scaunul din fața ei.

Selden se așază. Brusc, ea se pomeni zâmbindu-i încurajator, ca și cum ar fi fost încântată să ia prânzul cu el. În timp ce el era ocupat să-și aranjeze tava, ea îi mai aruncă o privire pe furiș. Întotdeauna și-l imaginase pe Selden Rose un pic cam anost, însă acum nu mai era așa sigură. Poate era din cauza felului în care era îmbrăcat. Costumul lui bleumarin, făcut la comandă, purtat cu o cămașă albă descheiată la gât, transmitea mesajul de putere nepăsătoare. Ea își luă furculița.

— N-ai nevoie de un pretext ca să stai cu mine, Selden, zise ea.

— Asta-i bine, spuse el, așezându-se în fața ei. Apropo, nu căutam un pretext. Pur și simplu nu voiam să te deranjez.

— Zău? făcu ea, gândindu-se că, în trecut, el nu arătase asemenea scrupule în legătură cu sentimentele ei. Asta e o premieră.

— O, Wendy, zise el, privind-o de parcă îl înțelesese complet greșit.

Ridică mâna și îi făcu semn chelnerului.

— Am tot vrut să te sun în legătură cu Tony Cranley.

Wendy simți o scânteie de mânie inexplicabilă. Aproape totul părea să o scoată din sărite în ultima vreme.

— Tony? întrebă ea, după care râse aspru, ca și cum n-ar fi dat importanță.

— Știm cu toții că e un ticălos, zise Selden cu glas mios. Dar un ticălos foarte mișto.

— Da? făcu Wendy.

— Nu e? zise Selden. Credeam că e genu' de tip după care voi, femeile, vă dați în vânt.

Wendy îi aruncă o privire dezgustată. Încearca Selden să-i spună că era el însuși ticălos și că ea ar trebui, prin urmare, să-l placă? Sau era vreun test? Încearca să spună că, dacă ei îi plăceau ticăloșii, nu i-ar plăcea de el? Ce se petrecea? Selden știa că ea îl credea un ticălos. Chiar știa?

— Bărbații sunt foarte proști, zise Wendy.

— Nu-ți plac ticăloșii? întrebă Selden cu îngâmfare.

Se referea cumva la *Shane*? Nu, se gândi ea. Nu avea cum să știe deja despre asta. Probabil că doar era obraznic. Cel mai probabil, se purta pur și simplu ca... un ticălos.

— Ție nu-ți plac scorpiile care vânează averi? izbucni ea.

Asta nu atrase însă reacția pe care ea o anticipa. În loc să o tachineze și el, Selden lăsă furculița jos și privi afară pe fereastră. Părea cu adevărat... trist.

— Selden? zise ea cu precauție.

— Am fost însurat cu una, spuse el cu simplitate.

— O, făcu Wendy, luată prin surprindere. Îmi pare rău.

Își aduse aminte brusc că a auzit zvonuri vagi despre o femeie nebună cu care Selden Rose fusese căsătorit, dar Selden nu vorbea niciodată despre ea.

El ridică din umeri:

— Asta-i viața.

— Da, spuse ea gândindu-se la Shane. Mie-mi spui?

— Necazuri în paradis? întrebă el.

— S-ar putea spune asta, spuse ea evaziv.

Simți un nod în gât. Zâmbi forțat.

— Am trecut prin asta, zise el, nu e ușor.

Ea clătină din cap. Isuse Hristoase. O să plângă. Și totul din cauză că Selden Rose era drăguț cu ea. Fapt care constituia, în sine, o aducere aminte că lumea nu era fundamental rea. Dar ca Selden Rose să fie purtătorul acestei vești bune... ei bine, asta ar fi trebuit să fie suficient ca să o facă să râdă.

— Ascultă, știu că asta nu ajută, dar el trebuie să fie complet dus cu capu'.

— Dus cu capu'? spuse Wendy, tresărind la auzul acestei expresii. N-am mai auzit asta din anii '70, zise ea pe un ton ușor disprețuitor.

— O readuc în actualitate, spuse el. E o expresie prea bună ca să se piardă.

— Zău? făcu ea. Mai ai și alte cuvinte pe care intenționezi să le readuci în actualitate?

— Vrei să vorbești despre asta? întrebă el cu delicatețe, tăind din friptura de vită.

Ea strânse din buze. Chiar voia să vorbească despre asta. Selden era bărbat și, uneori, bărbații aveau intuiții bune cu privire la aceste situații. Însă el era și colegul ei, unul care probabil nu putea fi demn de încredere. Însă oare așa avea să-și trăiască viața, neîncrezându-se din nou în cineva? La un moment dat, el oricum avea să afle asta.

— Se pare că soțul meu divorțează de mine, spuse ea în cele din urmă.

— Nu pari convinsă, zise el.

Privirile lor se întâlneau. Fir-ar să fie. Iată-l din nou. Fiorul acela ascuns cu implicații sexuale. Era imposibil să fie doar în imaginația ei. Și pe urmă — a fost foarte sigură că ochii lui s-au îndreptat

pentru o clipă la sânii ei. Era îmbrăcată cu o cămașă albă și un cardigan din cașmir. Cămașa era strâmtă și sânii îi erau scoși în evidență de un sutien *push-up*. Nu purta sutienul ăla în mod intenționat. Fusesse singurul ei sutien curat. Țasta și o pereche de chiloți mari, roz, din bumbac.

— Nu este... ăăă... definitiv sau ceva. Nici măcar nu mi-am găsit un avocat.

Se uită în farfurie, prefăcându-se că e interesată de friptura ei. El nu zise nimic, dar când ea ridică din nou privirea spre el, ochii lui păreau să fie plini de înțelegere.

— Încă sperî că totul se va rezolva? întrebă el.

— Doar că... nu pricep nimic, zise ea neajutorată.

Se rezemă de spătarul scaunului.

— *El* ce zice?

— Nu vrea să spună nimic. În afară de faptul că s-a terminat.

— Consiliere? întrebă Selden.

— Refuză. Zice că n-are rost.

— Pentru el, probabil că nu are rost.

— Am fost împreună doisprezece ani.

Selden se încruntă, cu un aer de compasiune.

— Doamne, Wendy. Îmi pare rău. Deci practic ați crescut împreună.

— Păi...

Wendy râse scurt, cu amărăciune.

— Ai putea spune că eu am crescut. El nu.

Selden dădu din cap cu un aer înțelept.

— Nu vreau să fiu indiscret, dar cu ce se ocupa?

În mod normal, în acest punct ar fi fost defensivă. Ar fi spus că Shane a fost scenarist (lăsând pe dinafară cuvântul „ratat”) și că lucrează foarte mult pentru a deschide un restaurant. Însă brusc nu-i mai pășă.

— Cu nimic, răspunse ea. Nu făcea, de fapt, nici un afurisit de lucru.

— Asta e ceva ce n-am înțeles niciodată, spuse Selden.

Wendy râse.

— Nici mama mea n-a înțeles asta niciodată.

Buzele lui Selden se curbară într-un zâmbet sardonice. Nu-i observase niciodată gura până atunci. Avea buzele pline și arcuite, ca două perne de un roz-roșiatic. „Aș putea să sărut gura asta“, se gândi ea deodată.

— Știu prin ce treci, spuse el.

El își trecu mâna prin păr, împingând o șuviță în spatele urechii. Zâmbi. Există încă o fulgerare de tensiune sexuală. Oare din cauză că ea era brusc disponibilă? Emitea vreun fel de miros?

— Te simți ca și cum ai fi plină cu sticlă spartă pe dinăuntru, spuse el.

Ea aprobă din cap. Da, exact așa se simțea. Era o ușurare să știe că nu era singura. Nu era o ciudată.

— E greu, însă asta trebuie să faci, spuse el. Trebuie să iei o decizie și să te ții de ea. Și apoi să mergi mai departe. Indiferent cât de prost te simți, chiar dacă el vrea să vină înapoi, și o să vrea, tu să rămâi la decizia ta. Când cineva te-a trădat o dată, întotdeauna o să te trădeze din nou.

Ea nu zise nimic, uitându-se țintă în ochii lui, și, pentru o clipă, își ținu răsuflarea. Apoi, el luă furculița și zise:

— Asta e o lecție pe care am învățat-o pe pielea mea.

— Întotdeauna crezi că viața o să devină mai ușoară când îmbătrânești, dar nu e așa, zise ea încercând să se poarte ca și cum totul era normal.

— Așa e, nu? spuse el ridicând privirea și aruncându-i un zâmbet atât de încărcat de tristețe, că ea aproape că rămase fără aer.

În schimb, luă o gură de friptură. Mestecând stânjenită, se gândi la cât de nebunește era că puteai să crezi că cunoști o persoană, dar să te

înșeli cu desăvârșire. Selden Rose trecuse prin suferință. De ce nu se gândise niciodată la asta până atunci? Și probabil că simțea și el același lucru în legătură cu ea.

Poate că era doar impresia ei, dar îi trecu prin minte că ea și Selden semănau foarte mult.

„Cum ar fi să fii măritată cu Selden Rose?“ se întrebă ea.

Își terminară prânzul și coborâră împreună cu liftul. Selden începu să vorbească despre o emisiune TV la care lucra. Wendy dădu din cap cu entuziasm, însă nu îl asculta. Se întrebă ce ar fi fost dacă, printr-o răsturnare ciudată de situație, ea și Selden ajungeau să fie împreună? Înainte de acest episod, întotdeauna s-au urât unul pe altul, dar dacă asta se datora faptului că, în secret, erau atrași unul de celălalt? Auzeai că se întâmplă astfel de lucruri. Mai ales în filme, desigur. Dar asta nu însemna că nu se puteau întâmpla în viața reală.

Își mușcă interiorul buzei. Dacă era adevărat, asta ar face ca întregul fiasco legat de Shane să aibă sens. Toată lumea spunea că dura ani de zile să-ți revii după un divorț, dar dacă nu era așa? Dacă întâlneai următoarea persoană potrivită imediat și începeai o viață nouă, fericită și mai bună? Unde scria că trebuia să suferi? Ea era o persoană bună. Era iubitoare. De ce să nu aibă viața extraordinară, plină de iubire și dăruire pe care o visase întotdeauna?

Liftul se opri.

— Mulțumesc pentru prânz, zise Selden pe un ton lejer.

„E o urmă de ceva mai mult în vocea lui?“ se întrebă ea.

— Nici o problemă, răspunse ea.

Și atunci Selden făcu ceva. Făcu un pas înainte și o îmbrățișă. Ea înțepeni. Sâni i se striviră de pieptul lui. Putea să simtă și el asta? O, nu. Dacă avea o erecție?

Dacă nu avea?

— Dacă ai nevoie de un avocat, sună-mă, spuse el.

Ea dădu din cap, cu ochii măriți de uimire. Începu să facă un pas înapoi, dar o șuviță din noul păr lung, misterios, al lui Selden i se prinse de ochelari. Își trase brusc capul într-o parte și gura ei ajunsese, practic, pe gâtul lui.

— Îmi cer scuze..., murmură ea, trăgându-se repede înapoi.

Ochelarii îi căzură pe jos.

Selden se aplecă, ridică ochelarii și îi dădu lui Wendy cu o clătinare din cap:

— E vina mea, spuse el, dându-și spre spate șuvița de păr.

Selden Rose nu avea părul așa înainte. Și-l îndreptase? se întrebă ea curioasă.

Își puse ochelarii la loc pe nas și privirile lor se întâlniră.

Iar simțea tensiunea aceea! Sex!

Din fericire, ușa liftului se deschise și ea ieși.

O luă de-a lungul holului, cu inima bătându-i puternic. Ce se întâmplase? Căci ceva se întâmplase, era sigură de asta. Cu Selden Rose! Cu siguranță o lua razna. Era femeie în toată firea – președinta de la Parador Pictures, pentru Dumnezeu – și uită-te la ea, se purta ca o școlăriță prostuță. Însă asta era partea inevitabilă din a fi femeie, partea pe care nimeni nu o înțelegea. Indiferent cât de bătrână erai, în ciuda faptului că „știai mai multe“, puteai totuși să redevii o adolescentă care chicoțește atunci când e pusă față în față cu un bărbat sexy, într-un moment vulnerabil. Avea legătură cu speranța, bănuia ea.

„Cu speranța și cu convingerea specific umană că e posibil să o iei de la capăt și să încerci din nou“, se gândi ea intrând în birou. Și poate să o faci cum trebuie de data asta.

7

Ultimele treizeci de ore au trecut după cum urmează:

Mă trezesc și îmi dau seama că până la prezentarea de modă pentru sezonul de toamnă mai sunt acum 16 zile, 11 ore și 32 minute. Simt nevoia imperioasă de a vomita, dar nu o fac. Dau fuga la atelier – nu mi-am spălat părul încă, dar nu-mi pasă. Iau un taxi, dând la o parte cu umbrela din calea mea un om de afaceri. O sun pe Nico dis-de-dimineată, ca în fiecare zi. Panică în glas.

— Despre ce e vorba?

— Peter Pan, zice Nico pe un ton calm.

— Gulere Peter Pan? mă mir eu, rămânând fără aer.

Asta nu va fi o ținută bună pentru toamnă.

— Nu, noi. Femeile care se poartă ca Peter Pan. Ne încăpățânăm să nu ne maturizăm.

— Dar conducem companii și avem copii, zic eu, deși nu am copii, dar am în schimb angajați, ceea ce s-ar putea să fie același lucru.

— Cu toate astea, vrem să fugim departe, zice Nico.

Mă întreb despre ce vorbește. Sunt îngrijorată în legătură cu Nico, dar nu avem ocazia să discutăm în detaliu despre chestiunea cu fugitul, căci amândouă primim alte apeluri.

Dimineată: mă uit descurajată la materialele cumpărate de la Première Vision din Paris în septembrie. Unde mi-o fi fost capul? Toți ceilalți designeri au cumpărat materiale cu imprimeu ca blana de leopard – din nou – dar eu nu am „simțit” leopard pentru toamnă. De asemenea, alți designeri au cumpărat fetru verde ca lămâia și lână roz, dar eu nu „sint” culori pentru toamnă. Oricum, e prea târziu. Trebuie să lucrez cu materialele deja cumpărate sau compania va da faliment, cu siguranță, din cauza cheltuielilor în exces. Mă întind pe jos și îmi pun mâinile peste ochi. Asistenta mă descoperă în această poziție, dar nu se miră – e „obișnuită” cu purtarea nebunească din partea șefei. Mă ridic și mă uit din nou lung la materiale.

Prânz: alerg la prânzul oficial anual al Baletului din New York. Nu ar trebui să merg (nu ar trebui să fac nimic altceva decât să sufăr cumplit pentru artă), dar mă duc oricum, în căutare de inspirație. La prânzul oficial e plin de cele mai puternice femei de carieră din oraș: senatoarea din New York, două judecătore importante, femei din domeniul bancar, avocate, personalități de televiziune, „noile” socialiste (tinere fete mondene care *lucrează* – ei, asta e ceva nou), reginele, feministele (femei la vreo cincizeci și ceva de ani care nu „fac” modă și nici nu își fac părul și care sunt atât de puternice încât nu le pasă), nevestele Prada (femei care au lucrat cândva, dar s-au măritat cu bărbați bogați și acum au bone și își fac tratamente faciale non-stop) și fetele metropolei (hotărâte să avanseze și care știu că baletul este acum locul în care să faci asta) și toată lumea poartă blană și țesături cu imprimeu de leopard și broșele bunicilor lor (o, urăsc trendul ăsta) sau, dacă nu, sunt îmbrăcate în chestii drăguțe, drăguțe, drăguțe, adică în rochii pastel, acoperind corpul cu poale nefinisate, care se destramă peste tot (ceea ce ar putea fi o metaforă pentru modă în acest moment– se destramă

și nu e destinată să țină mai mult de o purtare sau două) și mă gândesc întruna că asta e complet *greșit*. Dar ce e potrivit?

După prânzul oficial, afară era frig și ploua, o vreme ca de început de februarie. Victory își dădu seama că a uitat să comande o mașină și că toate celelalte femei urcau în mașini cu șoferi alinați ca trăsurile în fața Centrului Lincoln. Era ceva foarte straniu de strălucitor și luxos în asta – toate femeile alea care câștigau propriii lor bani și își plăteau singure hainele (cu excepția nevestelor Prada, care nu plăteau pentru nimic) și care aveau mașinile lor, și șoferii lor, și care hotărau în spețe de la Curtea Supremă. Ar fi trebuit să fie o sursă de inspirație, dar Victory nu „simți” nimic. Din fericire, își făcu apariția Muffie Williams, căreia i se făcu milă de ea și se oferă să o ia cu mașina ei. Victory urcă pe bancheta luxosului Mercedes S 600, rozându-și la propriu unghiile din cauza fricii privind viitorul ei. Își dădu seama că avea oja sărită de pe unghii și că nu fusese la manichiură de patru săptămâni. Se întrebă dacă Muffie a băgat de seamă că avea părul nespălat.

— Ce simți pentru toamnă? întrebă Muffie.

Femeia voia să fie amabilă, dar întrebarea aproape că o făcu pe Victory să se înece, pentru că îi provocă un val de greață, care îi urcă în sus pe esofag. Încă nu „simțea” nimic pentru toamnă, dar zise pe un ton încrezător:

— Simt *pantaloni*.

Muffie aprobă din cap cu un aer înțelept, ca și cum asta avea sens, și spuse:

— Toți ceilalți simt leopard.

— Momentul leopard s-a terminat.

— Lungimea fustelor?

— Prea multe fuste. Pantaloni, cred eu. Nimeni nu știe dacă economia o ia în sus sau în jos.

— Succes, șopti Muffie și mâna ei bătrână, încărcată cu inele cu pietre prețioase de cel puțin

zece sau douăsprezece carate, apucă pentru o clipă mâna lui Victory și i-o strânse.

Muffie coborî din mașină în fața clădirii strălucitoare, luxoasă, a companiei B et C, cerându-i șoferului ei să o ducă pe Victory mai departe la birou...

... unde toată lumea stătea pur și simplu, așteptând ca ea să vină cu creațiile finale pentru prezentarea din toamnă sau, cel puțin, o *viziune* oarecare, astfel încât ei să se poată apuca de treburile lor. Îngrijorarea și preocuparea erau exprimate subtil pe chipurile lor tinere și catifelate. Victory înțelese că, probabil, auziseră bârfele cum că ea era pe cale să dea faliment, chiar dacă se întâlnea cu miliardarul Lyne Bennett, pe care suspectau că îl căutase din disperare, ca să-i cerșească bani pentru a-și ține compania pe linia de plutire. „O să-mi tai venele înainte de a-i cere bărbatului ăluia vreun bănuț“, se gândi Victory.

— Ce zici de balet? întrebă cineva.

— Tutu-uri? Nu. Toată lumea a făcut tutu-uri pentru primăvară.

„Cu excepția mea și de-aia are necazuri compania“, se gândi Victory. Însă baletul îi aduse aminte de prânzul oficial, iar prânzul îi aminti de un film prost, intitulat *Center Stage*, unde profesorul îi spunea unei eleve care studia baletul că trebuie să se întoarcă la bară. Să o ia de la capăt cu elementele de bază. Și Victory se duse ca un cadavru ambulant în atelierul de cusut și se holbă din nou la materiale. Luă un sul de țesătură *vintage* portocaliu cu maro, acoperită cu paiete micuțe, transparente, și se așeză la o mașină de cusut. Începu să coasă o pereche de pantaloni doar așa, de amorul artei, deoarece asta era singurul lucru pe care știa cum să-l facă. Majoritatea creatorilor de modă nu se mai deranjau să se așeze să coasă, întorcându-se de unde au început, unde era nepericulos, unde erai necunoscut și nu aveai nimic

de pierdut, și unde nu erai nimic mai mult decât un adolescent ciudat care avea un vis...

Iar apoi, era a doua zi imediat după prânz și Victory stătea pe peronul de la metrou din stația West Fourth Street.

Nu mai fusese la metrou de ani de zile, însă se plimba pe 6th Avenue după o noapte aproape nedormită, în care se chinuise cu privire la colecția ei, și a zărit o fată într-un treni verde elegant. Fata arăta interesant, așa că Victory s-a ținut după ea și a coborât treptele murdare din ciment care duceau la metrou, după care a urmărit-o prin mulțimea de călători agitați și iritați. Fata trecu prin porțița rotitoare și Victory se opri, uitându-se după ea, întrebându-se cum era oare să fii o fată într-un treni verde elegant, în vârstă de 25 de ani și complet lipsită de griji, fără greutatea amețitoare de a trebui să reușești din nou, de a trebui să cauți cu disperare în tine însăși, să te ridici, să riști...

Înaintă câțiva pași. Lumea trecea pe lângă ea împingând-o, uitându-se la ea cu suspiciune – o femeie care nu mergea nicăieri, lipsită de țintă. În subteran, asta echivala cu moartea, căci acolo, truca pentru a supraviețui era să pari întotdeauna că te îndrepti undeva, undeva unde e mai bine decât acolo. Telefonul mobil îi vibra în mână – îl ținea strâns în mod inconștient, ca pe un colac de salvare. „O, slavă Domnului“, se gândi ea. Avea semnal.

„Unde ești?“ spunea mesajul. Era de la Wendy.

„la metrou“

„tu!“

„caut inspirație“

„inspirație la Michael's? 1 p.m.? vești mari.“

„ce?“

„cred că merg în România + l-am primit înapoi pe Shane.“

De uimire, Victory aproape că scăpă telefonul din mână.

„ești acolo? poți să ajungi?”

„Da!!!” tastă Victory.

Se strâmbă. Ce însemna asta – că Wendy îl primea înapoi pe Shane? Nu își putea închipui... dar însemna că, brusc, avea ceva mai important la care să se gândească decât afurisita ei de colecție pentru toamnă. Wendy avea nevoie de ea și, ce noroc, se putea duce la ea. Stătu nerăbdătoare la coadă la ghișeu și cumpără o cartelă, introducând-o în aparat pentru a activa porțița rotitoare. O pală de aer jilav, stătut, veni dinspre șine și un tren își făcu apariția cu zgomot, zguduind peronul de beton. Se simți cuprinsă de senzații tulburătoare, dar, în mod ciudat alinătoare – ani de zile înainte de a avea succes mersese cu metroul în fiecare zi peste tot și își aminti toate vechile ei trucuri, deplasându-se repede într-o parte, la marginea ușilor deschise, unde era mai ușor să te streкори pe lângă mulțime în vagon, și împingându-se spre mijloc, ocupând o poziție în laterala unei bare. Îi trecu deodată prin minte că totuși criticii ei au avut dreptate în legătură cu ultima ei colecție. Nu puteai să porți fuste lungi la metrou. Aveai nevoie de pantaloni și cizme. Și de atitudinea potrivită. Se uită în jur la chipurile din vagonul aglomerat, cu mine inexpresive, străini înghesuiți prea mult unul în altul pentru a se simți confortabil, singura soluție fiind să te prefaci că nimeni altcineva nu exista...

Și atunci s-a întâmpnat inimaginabilul. Cineva o atinse pe umăr.

Victory nu reacționează. Probabil că era o greșeală. Cu puțin noroc, persoana respectivă avea să coboare la stația următoare. Se lipi și mai mult de bară, indicând, dacă era necesar, că era dispusă să se miște.

Bătaia pe umăr se repetă. Asta era enervant. Acum va fi nevoită să se ocupe de asta. Se întoarce, anticipând o posibilă ceartă.

— Hei, fato.

Persoana care o bătuse pe umăr era o tânără cu pielea închisă la culoare, cu ochelari.

— Da? zise Victory.

Fata se aplecă ușor spre ea:

— Îmi plac pantalonii tăi. Paiete în timpul zilei. Mișto.

Victory privi în jos. Pantalonii! A uitat complet că poartă pantalonii pe care i-a făcut ieri, după-amiază și seara. Cuvintele „îmi plac pantalonii tăi“ îi răsunară în creier ca un slogan vesel. „Hei, fato, îmi plac pantalonii tăi.“ Totuși, era vorba despre mai mult decât pantaloni. Era vorba despre Modă cu „M“ mare – limbajul internațional al comunicării între fete, cel care spărga gheața, complimentul și cuvântul măgulitor, accesul automat în club...

— Mulțumesc, zise Victory cu amabilitate, simțind căldură și emoție față de această tânără care era o necunoscută, dar nu atât de străină acum, că aveau ceva în comun: amândurora le plăceau pantalonii ei.

O, Doamne, aproape că strigă ea, având o clipă subită de inspirație care a fost cât pe ce să o facă să cadă de pe tocurile ei înalte.

Trenul se opri și ea ieși alergând, gonind în sus pe scări și ieșind din stație pe 6th Avenue.

Avea încă mobilul în mână și formă numărul de la birou.

— Zoe? îi spuse asistentei ei.

Făcu o pauză și adăugă:

— În sfârșit simt toamna, anunță ea.

Începu să meargă cu pas vioi pe trotuar, evitând cu iscusință aglomerația.

— Simt Wendy, ca în Peter Pan. Femei mature ca Wendy Healy – femei care au totul și care plătesc pentru tot; director executiv, femei care pot să aibă grijă de tot... călătoresc, copii, poate chiar un copil bolnav. Văd o înfățișare de băiețoi: ochelari și păr care nu e aranjat. Costume din stofe

bleumarin din lână și cămăși albe cu nasturi mici din ștrasuri și croieli noi, ușor lărguțe, nimic strâns pe talie, deoarece un mijloc neîncorsetat este semn de putere. Cămăși fluturânde, asortate și pantaloni cu ceva paiete, și pantofi... pantofi... din satin, decupați în spate, cu tocuri de circa șapte centimetri, în stilul lui Ludovic al XIV-lea, cu modele din ștrasuri...

Continuând în același fel pe parcursul a încă șase intersecții, Victory Ford ajunse la restaurantul Michael's și, încheind în sfârșit convorbirea telefonică, își luă o expresie calmă și deschise ușa, simțind un val puternic de aer cald și o senzație de ușurare și triumf.

Tot dezastrul cu Shane era, probabil, cel mai interesant lucru care s-a întâmplat în relația lor de ani de zile, explica Wendy, așezată în fața lui Victory la Michael's. Ei i s-au întâmplat o mulțime de lucruri interesante în afara acestei relații, dar își dădea seama cu tristețe că, poate, acest lucru nu i s-a întâmplat și lui Shane. Însă asta nu era vina ei, nu-i așa? Și, oricum, în legătură cu ce naiba putea el să se plângă? Îi avea pe copii! Era norocos. Putea să petreacă împreună cu copiii cât timp voia. Nu știa cât de prețios era acest lucru? Și putea să petreacă acest timp cu copiii datorită ei.

Victory aprobă din cap, cu aerul cuiva care știa acest lucru.

— Apropo, l-ai văzut pe Selden Rose? El ieșea când intram eu și în mod clar și-a făcut ceva la păr. Îi stătea ca și cum l-ar fi îndreptat. Tehnica aia japoneză nouă. Trebuie să stai la salon ore în șir.

La menționarea numelui lui Selden Rose și în special a părului lui, Wendy roși.

— Selden e OK, zise ea. A fost drăguț în legătură cu Shane.

— Crezi că a fost... interesat?

Wendy scutură din cap hotărât, cu gura plină de salata ei Nicoise.

— Sunt sigură că are o iubită, zise ea, înghițind. Shane a angajat un consilier marital!

— Ce e cu România?

— Nu sunt sigură că trebuie să mă duc. Voi ști într-o oră sau două. Dacă afurisitu' ăla de regizor mă sună odată, zise Wendy.

Luă mobilul și se uită la el cu suspiciune, apoi îl puse jos lângă farfurie, ca să fie sigură că nu va rata apelul.

— În plus, asta e terapie, știi? Țipăm unul la altul o oră și apoi mă simt ca și cum totul e OK și pot supraviețui încă o săptămână.

Telefonul sună și ea îl înhăță:

— Da?

Tăcu și îi aruncă o privire lui Victory, expresia de pe chipul ei indicând că nu era telefonul pe care îl aștepta.

— Da, îngeraș, zise ea, pe un ton un pic prea vesel. Sună minunat. O să-i placă la nebunie... Nu, nu știu încă... Doar pentru câteva zile. Probabil că aş putea să fiu înapoi sâmbătă pe la prânz.

Se strâmbă.

— O, îngeraș? Mulțumesc că ai aranjat asta. Te iubesc.

— Shane? întrebă Victory.

Wendy dădu din cap cu ochii mari ca și cum nu-i venea să creadă ceea ce auzise.

— Plănuiește o excursie în Pennsylvania în weekendul ăsta. Ca să caute un ponei pentru Magda.

Ezită, sesizând expresia de pe fața lui Victory.

— E mai bine așa, pe cuvânt. Săptămâna trecută, Tyler a făcut caca în pantaloni și el n-a mai făcut asta de cel puțin trei ani...

Victory dădu din cap cu înțelegere. Probabil că era mai bine pentru Wendy că Shane s-a întors, chiar dacă el era versiunea masculină a unei neveste casnice, bogate și răsfățate, care se dă mare în

societate pomenind tot felul de nume celebre. Singurele lui pasiuni, în afară de el însuși, erau oamenii faimoși pe care el și Wendy îi cunoscuseră, și petrecerile strălucitoare și locurile la modă în care mergeau în vacanță, și cât de mult costase totul, fapt care devenea cu atât mai enervant cu cât știa că el avea această viață fabuloasă fără nici un efort. Chiar și când mergeau la un restaurant, Wendy plătea întotdeauna – istorioara des vehiculată, dar probabil neadevărată, era cea legată de o ocazie când cineva îl rugase pe Shane să dea cinci dolari pentru un bacșiș în numerar și Shane ridicase din umeri și spusese cu veselie: „Îmi pare rău, n-am nici un ban“.

„Nu avea nici măcar cinci dolari!“ exclamase Nico, nevenindu-i să creadă. „Da' cine e? Regina?“

Amândouă au fost de acord, însă, că purtarea cea mai scandaloasă a lui Shane fusese la petrecerea de ziua lui de anul trecut. Wendy îi cum-părase un scuter Vespa și aranjase să fie livrat la Da Silvano, unde îi organizase un prânz festiv. Lui Wendy trebuie să-i fi luat foarte multe ore ca să plănuiască toate astea, deoarece sincronizarea a fost perfectă. Imediat după ce a sosit tortul, o dubă albă pe care scria „Vespa Motors“ a oprit în fața restaurantului, ușa din spate s-a deschis și a apărut Vespa lui Shane, legată cu fundă roșie. Toată lumea din restaurant a ovaționat, însă pentru Shane nu a fost suficient. Vespa era albastru deschis și Shane a avut tupeul să remarce: „La naiba, Wen, eu voiam una *roșie*“.

Însă Wendy spunea întotdeauna că Shane e un tată grozav (de fapt, uneori se plângea că era prea bun și de aceea copiii îl solicitau pe el, nu pe ea, ceea ce o făcea să se simtă ca o ratată) și era mai bine pentru copii să aibă un tată acasă. Așa că Victory zise:

— Cred că e minunat că l-ai primit înapoi, Wen. Trebuia să faci asta.

Wendy dădu din cap agitată. Era întotdeauna agitată când se afla în pregătirea unui film important, însă acum părea deosebit de irascibilă.

— Shane se îndreaptă, zise ea ca și cum s-ar fi liniștit pe ea însăși. Chiar cred că această psihoterapeută ar putea fi de ajutor.

Victory murea de curiozitate să audă mai multe despre povestea asta cu psihologul, însă în clipa aceea îi sună telefonul.

— Te distrezi? o întrebă Lyne Bennett cu o voce joasă și sexy.

Victory se întoarse – Lyne stătea la două mese mai încolo, cu George Paxton, miliardarul grăsan. Amândoi se întoarseră și îi făcură cu mâna.

— Bună, zise Victory, foarte fericită să-l vadă.

Nu-l mai văzuse de cel puțin o săptămână din cauza programului lor.

— George vrea să știe dacă vrem să mergem la casa lui din St. Tropez, zise Lyne cu vocea lui joasă și mieroasă.

— Și nu puteai să vii încoace să mă întrebi asta?

— E mai sexy așa.

Victory râse și îi închise. Îi trimise un mesaj: „sunt cam ocupată. mai ții minte? prezentarea de modă?”. Se întoarse din nou spre Wendy. Mai vorbiră câteva minute și apoi telefonul lui Victory sună din nou.

— Doar așa, ca să știi, eu nu agreez mesajele, susură Lyne.

— Nu te pricepi la tehnologie? Mă bucur să aflu că sunt unele lucruri pe care nu le poți face.

— Nu vreau să le fac.

— De ce n-o pui pe Ellen să trimită mesaje în locul tău? zise Victory, întorcându-și capul astfel încât Wendy să nu o poată vedea zâmbind.

Închise.

Mobilul lui Wendy sună. Ea îl luă și se uită la număr. O căutau de la birou.

— Țsta e, zise ea sumbru.

Se ridică să preia apelul afară. Dacă chiar era Bob Wayburn, regizorul, conversația probabil că avea să se încingă.

— Da? zise ea.

Era Josh, asistentul ei.

— Am apelul ăla pentru tine.

— Bob? întrebă ea.

— Nu, Hank.

— La naiba! zise ea.

Hank era asistentul ei de producție. Asta însemna că Bob Wayburn, regizorul, refuza probabil să stea de vorbă cu ea, folosind acest truc ca pe un joc de putere ca să o facă să meargă în România.

— Fă-mi legătura, îi ceru ea lui Josh.

— Wendy?

Legătura nu era foarte bună, însă ea își dădu seama, totuși, că Hank era speriat.

— Nici asta nu era bine. Sunt chiar lângă rulota lui.

Adică rulota lui Bob Wayburn.

— Și? zise Wendy.

— A trântit ușa. A zis că e prea ocupat ca să vorbească la telefon.

— Uite ce vreau să faci, spuse Wendy, ieșind din restaurant pe trotuar. Vreau să te duci în rulota lui, să-i întinzi telefonul și să-i spui că sunt eu la telefon. Și că ar face bine să vorbească.

— Nu pot să-i spun așa ceva, zise Hank. O să mă dea afară din platou.

Wendy inspiră adânc, impunându-și să aibă răbdare.

— Nu fi pămpălău, Hank. Știi că asta face parte din meserie.

— Poate să-mi facă viața un iad.

— Și eu pot asta, zise Wendy. Urcă treptele și deschide ușa. Și să *nu bați* la ușa. Trebuie să știe că nu poate să scape așa ușor. O să aștept, zise ea după o scurtă pauză.

Își frecă un braț ca să se încălzească, apropiindu-se de zidul clădirii ca și cum acesta ar fi putut să-i țină de cald. Două mașini de Poliție goneau pe 6th Avenue, cu sirenele pornite, în timp ce la 16.000 de kilometri depărtare auzi bocănitul estompat al cizmelor de lucru ale lui Hank pe treptele metalice care duceau la o rulotă din munții României.

Iar apoi răsuflarea greoaie a lui Hank.

— Ei? zise ea.

— Ușa e încuiată, spuse Hank. Nu pot să intru.

Lumea se turti brusc și avu senzația că se uită într-o gaură neagră. Inspiră adânc, spunându-și să nu explodeze. Nu era vina lui Hank că Bob nu voia să discute cu ea, dar și-ar fi dorit ca Hank să-și poată face treaba.

— Spune-i lui Bob că mă văd cu el mâine, zise ea pe un ton sever.

Hank închise.

— Josh? zise Wendy în telefon. Ce zboruri sunt?

— E un Air France spre Paris la cinci, cu un zbor de legătură spre București la șapte dimineața. Asta ajunge acolo la zece dimineața și de acolo transportăm pe toată lumea la Brașov cu un elicopter. Durează cam o oră. Altfel, pentru cei cărora nu le place să zboare cu un elicopter rusesc vechi de treizeci de ani, există tren. Dar asta înseamnă vreo patru ore.

— Închiriază elicopterul și trimite-mi mașina să mă aștepte în fața restaurantului peste două minute, apoi sună la Air France și aranjează ca cineva de la serviciile speciale de pe aeroport să mă aștepte chiar în față.

Se uită la ceas. Era aproape ora două.

— Nu voi putea să ajung la aeroport înainte de ora patru.

— Bine, șefa, zise Josh cu insolență și închise.

— România? întrebă Victory când Wendy veni grăbită la masă.

— Îmi pare rău. Am un zbor spre Paris la cinci...

— Nu-ți face griji, scumpo. Trebuie să lucrezi. Du-te, o îndemnă Victory. Mă ocup eu de notă. Sună-mă din România...

— Te iubesc, zise Wendy îmbrățișând-o pe Victory puternic și repede.

„De-ar putea fi și Shane la fel de înțeleghător ca prietenele mele“, se gândi ea, luându-și geanta și ieșind în grabă pe ușă.

Victory se ridică și se îndreptă agale spre separeul lui Lyne. Faptul că Lyne lua prânzul cu George Paxton oferea o ocazie interesantă de a face un pic de investigații în favoarea lui Wendy, ceea ce era mult prea ispititor ca să ignore. Povestea despre cum George Paxton încercase cu patru ani în urmă să cumpere Parador și fusese luat la licitație de Splatsh-Verner era bine cunoscută, însă ceea ce nu știa toată lumea era felul în care Selden Rose, așa-zisul „cel mai bun prieten“ al lui George, îl lucrase pe acesta pe la spate pentru a aranja târgul, crezând că va obține Parador pentru el însuși. Lucrurile n-au ieșit așa – Victor Matrick, director executiv de la Splatsh-Verner și șeful lui Selden, a aflat despre jocul dublu al acestuia și, deși era fericit că a achiziționat Parador, el detesta neloialitatea și și-a zis că, dacă Selden îi putea face așa ceva celui mai bun prieten, va încerca până la urmă să i-o coacă și lui Victor însuși. Astfel, ca să-i amintească lui Selden să nu practice așa ceva și la locul de muncă. Victor adusese pe cineva din afară ca să conducă Parador: pe Wendy. Nico obținuse această informație chiar de la Victor Matrick, când ea și Seymour au mers într-o călătorie secretă la casa lui Victor din St. Barts, și, firește, ea le spusese lui Wendy și Victory. Și, deși George și Selden se pare că se împăcaseră (în mod evident, ei considerau că totul era permis în dragoste și în afaceri), era posibil ca întregul incident

Parador să fie încă o sursă de iritare pentru George. După toate mașinațiile lui, nici el, nici Selden nu obținuseră Parador — și, pe deasupra, fuseseră întrecuți de o femeie.

— Bună, puștoaico, zise Lyne, trăgând-o în jos pe Victory ca să o sărute.

— Vă savurați prânzul? întrebă ea.

— Întotdeauna îl savurez, răspunse Lyne. Dar nu la fel de mult cum îl savurează George pe al lui. George s-a îngrășat, nu-i așa?

— Ei, și tu..., zise George Paxton cu o voce care suna ca și cum ar fi venit din fundul unui puț.

— Cu cine luai prânzul? întrebă Lyne, dându-i apă la moară.

— Wendy Healy, răspunse ea nonșalant, uitându-se cu inocență la George Paxton și întrebându-se cum o să reacționeze la această informație. Președinta de la Parador?

George o privi pe Victory cu ceea ce probabil că era cea mai bună expresie neutră a lui. „Așadar încă îl deranjează“, se gândi ea cu bucurie; acest fapt se putea dovedi a fi o informație utilă la un moment dat.

— O cunoști pe Wendy Healy, nu-i așa, George? întrebă Lyne Bennett pe un ton detașat, schimbând o scurtă privire conspirativă cu Victory.

Ea se gândi că Lyne se delecta cu asta probabil la fel de mult ca și ea, deoarece îi dădea ocazia să-l zgândăre nițeluș pe George, care era mai bogat decât el cu câteva sute de milioane.

— O, da, dădu din cap George Paxton, ca și cum până la urmă decisese să-și amintească numele lui Wendy. Cum se descurcă Wendy?

— Se descurcă grozav, răspunse Victory cu genul de entuziasm hotărât care indică faptul că nu există altă posibilitate. Umblă vorba că Parador o să aibă câteva nominalizări la Oscar anul ăsta.

De fapt, nu auzise o astfel de informație, dar în acest gen de situații, cu bărbați de soiul ăsta,

era necesar să zugrăvești imaginea cea mai roz posibilă. Și apoi, Wendy a spus că probabil vor obține niște nominalizări la Oscar, ceea ce era destul de aproape de adevăr. În plus, merita efortul doar ca să vadă expresia uimită de pe chipul lui George Paxton. În mod evident, el sperase că Wendy va da greș.

— Păi, spune-i că o salut, zise George.

— O să-i spun, zise Victory cu amabilitate.

După aceea, simțind că a obținut tot ce se putea din această situație, ea se scuză și se duse la toaletă.

Wendy se prăbuși pe locul ei de la clasa întâi, cu inima încă bătându-i cu putere din cauza alergatului pe culoarul de îmbarcare. Se uită la ceas. Erau încă mai bine de zece minute până la decolare. Cu toate că și-a spus întruna, în timp ce alerga prin aeroport, că avionul nu va pleca fără ea, o altă voce repeta la nesfârșit, ca un copil obraznic de șase ani: „Și dacă pleacă? Dacă pleacă?”. „Dacă pleacă, *am pus-o*“, a urlat ea la vocea aceea. Însemna că nu va ajunge la locul filmărilor decât mâine noapte, iar asta era *pur și simplu prea târziu...*

„Cel puțin, Josh n-a dat-o în bară cu privire la persoana de la serviciile speciale“, se gândi ea respirând adânc. Persoana de la serviciile speciale a fost o doamnă foarte cumsecade care nu și-a pierdut calmul deloc, nici măcar când și-a dat seama că Wendy e pe cale să-și piardă cumpătul cu funcționarul de la vamă care trebuia să-i pună viza pe pașaport. Acesta răsfoia întruna paginile, de parcă ar fi căutat dovezi incriminatoare.

— Călătoriți mult, a spus el. Care este natura călătoriei dumneavoastră?

Pentru o clipă, l-a privit fără nici o expresie, întrebându-se dacă era posibil să-i explice că un regizor de primă mână omora în mod intenționat

filmul ei de 125 de milioane de dolari și avea să pună capăt, probabil, și carierei ei. Însă credea că asta putea să fie un pic prea mult, așa că i-a răspuns cu răceală:

— Sunt producătoare de filme.

Filme! Isuse, a fost cuvântul magic. În loc să se simtă insultat, atitudinea tipului s-a schimbat brusc.

— A, da? a întrebat el cu sollicitudine. Îl cunoașteți pe Tanner Cole?

Wendy i-a aruncat un zâmbet crispat. „A încercat să mă sărute la cea de-a treizeci și noua aniversare a mea într-o toaletă“, s-a gândit ea să-i spună, ceea ce era adevărat, însă s-a mulțumit să îngâne:

— E unul dintre cei mai buni prieteni ai mei.

Iar apoi, ea și tipa de la serviciile speciale (nu i-a reținut numele) au urcat într-o mașinuță din aia de golf de pe aeroport care a mers până la poarta de îmbarcare cu ceea ce ei i s-a părut în jur de trei kilometri la oră. Wendy s-a gândit să întrebe dacă ar putea să meargă mai repede, dar i s-a părut că ar fi un pic prea nepoliticos, chiar și pentru ea. Cu toate acestea, nu s-a putut abține să nu se uite la ceas la fiecare treizeci de secunde, în celelalte treizeci de secunde aplecându-se într-o parte și făcându-le semn cu mâna oamenilor să se dea la o parte din drum.

— Șampanie, doamnă Healy? întreabă însoțitoarea de zbor.

Wendy ridică privirea, tresărind, conștientă deodată de felul în care trebuie să fi arătat. Gâfâia ca un câine, părul îi ieșise pe jumătate din elasticul cu care era prins, iar ochelarii îi spânzurau la propriu pe față. „Trebuie să-mi iau o pereche nouă într-una din zile“, își zise ea, împingându-i în sus pe nas.

— Arătați ca și cum v-ar prinde bine, zise însoțitoarea de zbor, în spirit de glumă.

Wendy îi zâmbi, brusc recunoscătoare pentru ceea ce i se păru, în comparație cu restul zilei, un imens act de bunătate.

— Ar fi minunat...

— Dom Perignon e OK?

„O, da“, se gândi Wendy, lăsându-se pe spate și respirând adânc pentru a se calma. Într-o clipă, însoțitoarea de zbor se întoarse cu un pahar de șampanie cocoțat pe o tavă din argint.

— Veți lua cina diseară sau preferați să dormiți?

— Voi dormi, răspunse Wendy epuizată deodată.

Însoțitoarea de zbor se duse în partea din față a avionului și reveni aducând un set pentru dormit, împachetat în plastic – un tricou mare, cu mâneci lungi, și pantaloni comozi, lălâi.

— Mulțumesc, zise Wendy.

Privi în jurul ei. La clasa întâi erau zece locuri, majoritatea ocupate de oameni de afaceri care își etalau deja ținuta pentru dormit. Semăna cu o petrecere în pijamale, cu excepția faptului că toți se ignorau intenționat unii pe alții. Își luă valiza – o veche geantă Cole Haan din piele neagră, cu o tăietură mică în partea de sus, acolo unde geanta fusese tăiată „accidental“ de un funcționar vamal din Maroc – și se duse într-una dintre toalete.

Rupse punga din plastic și își dădu jos sacoul și bluza. Purta încă același costum Armani cu care se îmbrăcase dimineață ca să meargă la serviciu și probabil că avea să-l poarte și în următoarele trei zile. Își trase peste cap bluza pentru dormit, recunoscătoare că o avea. Avusese la dispoziție doar vreo trei minute pentru a-și face bagajele și, în drum spre aeroport, și-a amintit că își uitase pijamalele. Asta însemna că avea să poarte și ținuta pentru dormit în următoarele trei zile. Va fi frig în munții României; filmau acolo toate scenele de iarnă. Ar face bine să încerce să-și

cumpere niște șosete groase de pe aeroportul din Paris...

Îi sună mobilul.

— Mamă.

Vocea slabă a lui Tyler, băiețelul ei de șase ani, era serioasă.

— Da, scumpule? întrebă ea, înălțându-și umărul pentru a ține telefonul lipit de ureche, în timp ce își desfăcea fermoarul de la pantaloni.

— Cum se face că Magda primește un ponei și eu nu?

— Vrei un ponei? întrebă Wendy. Un ponei înseamnă multă muncă. Nu e ca Dragonul albastru. Trebuie să-i dai de mâncare și... ăăă... să-l plimbi, zise ea, gândindu-se: „Așa o fi? Trebuie să plimbi poneii ca pe câini? Isuse, cum de-am ajuns să permit chestia asta cu poneiul?“.

— Pot să-l hrănesc, mami, zise Tyler încetișor. O să am *mare* grijă de el.

Wendy se gândi că glăsciorul lui era atât de seducător, încât ar fi putut cu ușurință să-l facă pe Tanner Cole să trudească pentru banii lui.

I se frânse inima la gândul că îl părăsea, chiar dacă era vorba doar de câteva zile.

— De ce să nu luăm o hotărâre în weekend, scumpule? Când mergem în Pennsylvania. Te poți uita la ponei și, dacă tot o să mai vrei unul, putem să vorbim despre asta.

— Chiar te întorci, mami?

Ea închise ochii.

— Bineînțeles că mă întorc, scumpule. Întotdeauna mă întorc. Doar știi asta.

„Doar că poate nu în acest weekend“, se gândi ea, simțindu-se groaznic de vinovată.

— Tati pleacă din nou?

— Nu, Tyler. Tati rămâne.

— Dar a mai plecat înainte.

— Acum rămâne, Tyler. N-o să mai plece.

— Promiți?

— Da, scumpule. Promit. Tati e acolo? Poți să mi-l dai la telefon?

Shane veni la telefon.

— Ai prins avionul? întrebă el.

— Da, îngerăș, răspunse Wendy, pe tonul dulce și intenționat neprovocator pe care trebuia să i se adreseze acum.

Dr. Vincent, consilierea maritală angajată de Shane, a cărei clientelă era alcătuită, în general, din staruri de cinema și vedete sportive (nu numai că făcea vizite la domiciliu, ci și zbura oriunde în lume, cu condiția să i se ofere transport cu avion privat sau la clasa întâi), zicea că tonul tăios al vocii lui Wendy îl făcea adesea pe Shane să se simtă ca un angajat. Prin urmare, unul dintre „exercițiile” lui Wendy era să-i vorbească lui Shane ca și cum el ar fi fost „cel mai iubit din lume”. Asta era enervant, mai ales că ea făcuse tot ce-i stătea în putere în ultimii zece ani pentru a-l face fericit pe Shane, însă nu a avut inima să se contrazică. În acest punct, era mai ușor să cedeze — în fața lui Shane și a doctoriței Vincent — și să încerce să-și vadă de filmul ei.

— Ce mai faci? întrebă ea cu drăgălășenie, cu toate că îl văzuse cu doar două ore în urmă, când și-a făcut bagajele în mare grabă în apartament.

— OK, zise Shane, cu vocea lui obișnuită, ușor morocănoasă.

Apoi trebuie să-și fi amintit și el directiva doctoriței Vincent, deoarece adăugă:

— Iubito.

— Am vrut doar să-ți spun cât sunt de recunoscătoare că ești acolo pentru copiii noștri, zise Wendy. Nu m-aș putea descurca fără tine.

— Iar eu vreau să-ți mulțumesc pentru că muncești atât de mult pentru familia noastră, replică Shane, de parcă citea acest răspuns de pe un cartonaș cu instrucțiuni.

Ca parte din „reabilitarea căsniciei“ lor, dr. Vincent le pusese la dispoziție două seturi de cartonașe cu expresii care redau sentimente recunoscătoare de apreciere, pe care ei trebuiau să le introducă în orice conversație. Un teanc avea eticheta „cel care întreține familia“, iar celălalt „cel care poartă de grijă“.

— În mod normal, bărbatul primește cartonașele pentru cel care întreține familia, le-a spus dr. Vincent cu un zâmbet vesel, dezvăluindu-și dinții acoperiți cu un smalț special care îi făcea să semene cu niște pastile mari de gumă de mestecat.

Dr. Vincent, care în timpul primei lor ședințe i-a anunțat că are 57 de ani, avea trăsăturile discordante ale cuiva care și-a făcut prea multe operații estetice proaste.

— Dar în acest caz, cred că Wendy ar trebui să primească aceste cartonașe pentru întreținător. Dacă asta te face să te simți incomod, Shane, putem discuta despre asta, a spus ea, lovind ușurel brațul lui Shane cu o mână care semăna cu ghearele unei mici păsări pictate. Însă descopăr că, mai nou, dau tot mai multor femei cartonașele pentru întreținere, așa că în mod cert nu ești în minoritate.

— Eu chiar fac cea mai mare parte din treabă pe aici, a spus Shane apăsător. Sunt tată 24 de ore din 24, șapte zile pe săptămână.

Wendy nu a menționat că doamna Minniver și menajera făceau cea mai mare parte dintre treburile grele.

— Asta-i bine, Shane, a spus dr. Vincent aprobând din cap. Acceptare, Aprecieri și Afecțiune — aceștia sunt cei trei de „A“ din căsnicie. Iar împreună, la ce duc? a întrebat ea. Perfecțiune!

Wendy s-a cutremurat. Se uitase la Shane, sperând că dr. Vincent i se părea și lui la fel de ridicolă pe cât i se părea ei și că asta ar putea deveni una dintre glumele lor secrete. Însă Shane se holba cu atenție la dr. Vincent cu înfățișarea triumfătoare

a unei persoane care se așteaptă ca în orice moment să se demonstreze că are dreptate. În ultimul an, căsnicia lor trecuse de la faza glumelor secrete la cea de iad personal.

Iar acum, stând în picioare în micuța toaletă din avion, cu dresul pe ea și cu pantalonii în jurul gleznelor, ea îi zise:

— Apreciez aprecierea ta, îngeraș.

— Bine, spuse el bosumflat, ca un copil care tocmai a hotărât să se dea bătut într-o ceartă.

Ea oftă:

— Shane, putem să lăsăm baltă chestia asta? Nu putem să fim din nou așa cum eram înainte?

— Pentru mine nu funcționa, Wendy. Știi asta, zise el cu o nuanță de avertisment în glas. Te întorci sâmbătă? E *important*.

„Colaborare, Consultare și Concesie în asumarea unui angajament“, se gândi Wendy, amintindu-și cei trei „C“ dintr-o căsnicie fericită despre care dr. Vincent le vorbise la ultima lor ședință.

— O să fac tot ce pot, zise ea. Știu că e important.

Trebuia să lase lucrurile așa și apoi să-și *demonstreze angajamentul*, pe măsura importanței acestuia, fiind prezentă acolo. Însă, fir-ar să fie, Shane i-a anunțat această excursie în Pennsylvania fără nici o Consultare – dinadins, se gândi ea, căci știa că acest film era crucial pentru *cariera* ei.

— Dar și filmul este important, Shane, spuse ea, încercând să nu pară prea dură și, dând în impresia unei smiorcăite.

„Smiorcăială, Șovăială și Slăbiciune – interdicțiile care, dacă nu sunt respectate, îți *strică* și mai mult căsnicia“, se gândi ea, auzind în minte cuvintele dr. Vincent.

— Bine, zise Shane pe un ton degajat de parcă spera să primească acest răspuns, după care închise.

— Te sun mâine. Imediat ce aterizează avionul, spuse Wendy în eter.

Închise telefonul și îl azvârli în valiză. Se duse înapoi la locul ei și se așeză. „Nu te gândi la asta“, spuse în sinea ei, scotocind în geantă. „Nu poți face nimic.“ Scoase o mască pentru dormit din mătase roșie (un cadou de la Magda de la Crăciunul trecut), o cutiuță metalică în care erau dopuri pentru urechi și o sticlură cu somnifere, pe care le aranjă în micul compartiment din cotiera fotoliului ei.

Avionul se îndepărtă de culoarul de îmbarcare cu o mică zdruncinătură. Wendy se aplecă și își lipi fruntea de geam. Răceala plasticului era plăcută. Respiră adânc, încercând să se calmeze. Avea în față șapte ore de libertate – șapte ore minunate în care nu putea fi contactată la telefon sau pe e-mail...

Deodată, auzi în minte vocea lui Shane. „Fără mine, totul s-ar duce de râpă. De-aia am plecat. Ca să-i arăt lui Wendy cum ar fi fără mine.“

El îi dezvăluise doctoriței Vincent această informație surprinzătoare la începutul primei lor ședințe. Wendy nu a fost în stare decât să zâmbească pierit la acest comentariu. Adevărul era că Shane avea dreptate.

Ceea ce a trebuit să recunoască în seara în care a venit acasă și l-a găsit pe Tyler cu caca în chiloți.

Avionul prinse viteză pe pistă și se ridică de la pământ cu motoarele scoțând un zgomot asurzitor. Huruitul deveni un zumzet scăzut. „Zzz“, zumzăiau ele, persiflând-o. Însoțitoarea de zbor îi mai aduse un pahar cu șampanie. Wendy luă un somnifer, dându-l pe gât cu o înghițitură mare din băutura acidulată. Apăsă butoanele ca să-și coboare fotoliul în poziția întinsă, își puse două perne sub cap, se acoperi cu o pilotă pufoasă și închise ochii.

„Zzz. Zzz“, auzi ea.

O mulțime de gânduri o năpădiră de-a valma: Selden Rose, *Pelerini în zdrențe*, Bob Wayburn, Shane (și comportamentul lui din ce în ce mai ciudat), dr. Vincent, un ponei bălțat, Victory și Lyne Bennett (de ce naiba se gândea la asta?), chiloții cu caca ai lui Tyler...

Asta a fost într-adevăr groaznic. El își dăduse jos pantalonii de pijama și din chiloți îi ieșise caca, murdărind așternuturile. Se pare că Tyler nu fusese la baie toată ziua (dr. Vincent a explicat că el se ținuse, în încercarea de a arăta că e puternic) și, când s-a băgat în pat, și-a pierdut, în cele din urmă, controlul.

Aceea a fost ziua cea mai groaznică dintre toate, apoteoza rezultatului plecării lui Shane.

În după-amiaza aceea, au ajuns, în sfârșit, secvențele filmate în primele două zile din *Pelerini în zdrențe*, deja cu două zile întârziere față de programul stabilit, iar ea a trebuit să le vizioneze neapărat. Nu erau bune – patru ore de căcat care vor trebui, probabil, filmate din nou (la un cost de jumătate de milion de dolari – după numai trei zile de filmări, depășeau deja bugetul) – și ea petrecuse următoarele două ore în convorbiri telefonice agitate cu România și Coasta de Vest. A plecat de la birou la nouă, fără să fi rezolvat nimic și cu sentimentul apăsător că cinci ani de muncă erau pe cale să se ducă pe râpă, și a ajuns acasă în și mai mult haos. Tyler stătea în picioare în vârful patului, urlând; Magda încerca să-i astupe urletele uitându-se la un *reality show* despre chirurgia plastică având volumul dat la maximum; doamna Minniver era în camera lui Tyler, cu Chloe agățată de piciorul ei, plângând. Iar administratorul bătea la ușă – existau plângeri de la vecinul de dedesubt.

Camera lui Tyler putea a rahat și, pentru o clipă, Wendy s-a gândit că s-ar putea să vomite. Doamna Minniver a desprins-o pe Chloe de ea și i-a dat-o lui Wendy.

— Micul Tyler a avut un accident în pantaloni, a spus ea acuzator, ca și cum era vina lui Wendy, ceea ce, și-a dat ea seama, așa era. Oamenii nu ar trebui să facă atâția copii dacă nu pot să aibă grijă de ei. Mai bine l-ai face pe soțul tău să vină înapoi, draguță.

— Îl vreau pe tati! a țipat Tyler.

Wendy s-a uitat la doamna Minniver ca pentru a-i spune: „Femeie fără inimă, uite ce-ai făcut!“. Însă doamna Minniver nu avea de gând să accepte nici o învinuire. A strâns din buze și a clătinat din cap, convinsă că Wendy nu era o mamă bună și că asta era problema.

— Acum că ești acasă, o să-mi iau la revedere, a spus ea pe un ton apăsător.

Wendy a reușit să-i ducă pe Chloe și Tyler în baie și să-l bage pe Tyler la duș. Nu s-a putut ocupa de așternuturile lui, așa că l-a lăsat să doarmă cu ea în pat. Asta era un lucru total nerecomandat, însă oamenii care au inventat regulile alea n-ar fi putut să-și închipuie niciodată situația ei. Tyler s-a zvârcolit toată noaptea, când agățându-se de ea ca un crab, când lovind-o în somn. Ceva trebuia făcut, dar ce?

La șase dimineața a fost trezită de un apel telefonic de la Hank, asistentul ei de producție la *Pelerini în zdrențe*. Hank avea sarcina ingrată de a fi la cârma producției în primele câteva săptămâni și o parte din munca lui era să raporteze în fiecare dimineață cu privire la ce se întâmpla la filmări. Wendy a răspuns la telefon buimacă de epuizare.

— Bob Wayburn bea, a spus el, referindu-se la regizorul genial, dar dificil. A tras la măsă până la trei dimineața cu niște localnici. Între Jenny Cadine și Bob există deja tensiuni. Jenny vrea s-o suni. Vrea ca sora ei să vină pe platou și ca Bob să renunțe la regula asta „fără vizitatori“. Ea a spus unui cameraman că Bob încearcă s-o filmeze din unghiuri proaste în mod intenționat. Știu pentru

că tipul zice că a făcut sex cu ea noaptea trecută și ea n-a vrut s-o facă decât anal...

Litania a continuat în aceeași manieră încă zece minute, după care Hank a spus:

— Uite ce e, eu nu mai pot să mă descurc. Va trebui să vii încoace.

Ea s-a uitat spre Tyler, care dormea în sfârșit liniștit, cu mâinile sub bărbie și cu gurița deschisă. S-a întrebat dacă atunci când va crește mare va sforăi ca Shane...

— Wendy?

— Da, Hank, a spus ea.

Nu-i putea zice că în momentul acela era imposibil să plece de lângă copii – s-ar fi dus vorba și atunci Bob Wayburn ar fi presupus că are mână liberă. Dacă situația ei familială nu se îmbunătățea, el avea să aibă mână liberă, dar, deocamdată, ea trebuia să tragă de timp, așa că a spus:

— Voi hotărî după ce văd următoarele două zile din materialul filmat.

Și-a dorit să se poată întinde ca să doarmă din nou, dar a tras de ea și s-a dus la baie să facă un duș. În trecut, putuse întotdeauna să plece când avea loc o criză, dar asta deoarece Shane era acolo. Iar plecarea lui Shane se combina cu faptul că *Pelerini în zdrențe* nu era un film oarecare. Dacă *Pelerini în zdrențe*, cu bugetul său de 125 de milioane de dolari, dădea greș, cariera ei pur și simplu se încheia. Shane știa care era miza, s-a gândit ea obosită; fără îndoială că și-a sincronizat dispariția în așa fel încât să provoace cât mai mult rău posibil. Trebuia să-l facă să vină înapoi. Poate dacă îi cumpăra o mașină... ceva extravagant, ca noul SUV Porsche...

— Doamnă Healy?

Era doamna Minniver, care ciocănea în ușa de la baie.

— Aș vrea să discut cu dumneata despre situația asta.

Doamna Minniver avea de gând să o părăsească și ea? Poate că era mai bine să o mituiască pe doamna Minniver cu o mașină, nu pe Shane.

— Ies imediat, a strigat ea.

I-a sunat telefonul mobil. Era Jenny Cadine.

— Nu vreau să fiu o nemernică, dar nu sunt fericită, a spus ea.

Wendy s-a gândit că Jenny chiar voia să fie o nemernică, dar nu a spus nimic.

— Știu totul și o să îndrept lucrurile, a spus Wendy, atentă să nu trădeze nici o urmă de iritare în voce. Trebuie să-l sun pe Bob și o să te sun înapoi de îndată ce am vești de la el.

— Ar fi bine să fie acum...

— Doamnă Healy! a solicitat-o doamna Minniver.

— În maximum zece minute, a spus Wendy în telefon și a închis.

A urmat-o pe doamna Minniver în bucătărie. „Isuse, nici măcar nu-i știu prenumele. Oare are vreunul?” s-a întrebat Wendy.

— Nu putem să repetăm ce s-a întâmplat ieri, a spus doamna Minniver. Eu am programul meu și trebuie să mă țin de el. De la șapte dimineața la cinci după-amiaza. Poate că dumneata nu știi de programul meu deoarece Shane mă ruga, când și când, să stau mai mult și, de obicei, îi îndeplineam rugămintea. Însă el întotdeauna își îndeplinea îndatoririle în ceea ce privește îngrijirea copiilor.

Wendy nu a știut ce să spună. Din cauza vinovăției, a simțit imboldul de a fi servilă. Până și zâmbetul și l-a simțit mieros.

— Îmi pare rău..., a spus ea.

— Nu e vorba de scuze, a spus doamna Minniver îmbufnată, umplând cu apă filtrul de cafea. De obicei, nu consider că ține de mine să-mi critic clienții, dar casa asta e un dezastru. Copiii sunt niște epave și probabil că au nevoie de consiliere psihologică. Magda are nevoie de un soutien...

— O să-i iau sutien..., a șoptit Wendy, în weekendul ăsta...

— Zău că nu știu ce-o să te faci, a oftat doamna Minniver, turnându-și o ceașcă de cafea.

Doamna Minniver era cu spatele și Wendy s-a uitat la ea cu ură. Stătea acolo, în uniformă ei gri impecabilă, cu ciorapii ei medicinali (doamna Minniver era o bonă din vechea gardă și nu te lăsa niciodată să uiți asta), în timp ce ea, Wendy, angajatoarea, a cărei viață trebuia să fie făcută mai ușoară de către această persoană, stătea acolo cu părul ud, într-un capot vechi, pufos, cu viața destrăându-se în fața ei. Wendy s-a gândit că avea două alternative. Putea să urle la doamna Minniver, caz în care aceasta probabil că ar fi demisionat, sau putea să se lase la mila acestei englezoaice cu inimă de piatră. A ales a doua variantă.

— Vă rog, doamnă Minniver, a spus ea pe un ton rugător. Nu e ca și cum aș avea de ales. Nu pot să nu mai lucrez, nu-i așa? Cum aș putea să cumpăr de mâncare pentru copiii mei?

— Asta nu prea e problema mea, nu-i așa? a întrebat doamna Minniver, aruncându-i lui Wendy un zâmbet superior. Deși bănuiesc că e doar o chestiune de dobândire a controlului asupra muncii.

Wendy a simțit nevoia nebunească de a râde. De când devenise doamna Minniver expertă în ceea ce era necesar pentru a supraviețui în industria filmului?

— Poate că ar trebui să angajez pe cineva în plus, a spus Wendy pe un ton precaut. Cineva care să vină la cinci și să preia totul pe durata serii.

Isuse Hristoase. Două bone. Ce fel de viață era asta pentru copii?

— Ar putea fi o idee, a spus doamna Minniver. De asemenea, ai putea să iei în considerare o școală cu regim de internat.

— Cum se face în Anglia? a întrebat Wendy, cu un ton ridicat de neîncredere.

— Magda e în mod sigur suficient de mare. Iar Tyler va fi în curând.

Wendy a auzit un suspin adânc în spatele ei. S-a întors. Magda stătea în spațiul deschis dintre bucătărie și camera de zi. Cât auzise? Suficient, pare-se, judecând după expresia de îndurerare și confuzie de pe chipul ei.

— Magda! a spus Wendy.

Magda s-a întors și a fugit.

Wendy a găsit-o pe Magda în pat, ghemuită lângă Tyler. Tyler plângea în hohote. Magda s-a uitat la Wendy cu o expresie de triumf acuzator.

— De ce, mami? a întrebat Tyler, între două hohote de plâns. De ce ne trimiți de acasă?

— Pentru că ai făcut caca pe tine, prostule, a spus Magda. Acum vom fi amândoi trimiși de acasă.

A sărit jos din pat și a adăugat:

— Ca niște orfani.

Umerii lui Wendy s-au lăsat în jos.

— Nimeni n-o să fie trimis de acasă, copii, bine?

— Nu asta a spus doamna Minniver.

— Doamna Minniver mințea.

— Când vine tati acasă?

Chloe, fetița în vârstă de doi ani, a intrat alergând în cameră, urlând, urmată de doamna Minniver.

Și pe urmă ceea ce s-a întâmplat a fost exact ca în filme, deoarece Wendy a luat haina doamnei Minniver din dulap și i-a spus că nu mai are nevoie de serviciile ei. Sentimentul plăcut a durat vreo două minute, până când s-a uitat la cei trei copii speriați ai ei și s-a întrebat ce naiba o să facă.

— Mami, ai de gând să ne concediezi și pe noi? a întrebat Tyler.

L-a sunat pe Shane. Nu avea încotro. „De-asta există foștii soți“, s-a gândit ea cu amărăciune.

Îi fusese teamă că Shane nu o să răspundă. De săptămâni în șir își afirma independența

nerăspunzând la telefon și sunând-o după aceea înapoi când avea chef.

— Da? a spus el.

— Ghici ce? a spus ea cu veselie, încercând să facă o glumă din asta. Am concediat-o pe doamna Minniver.

— La opt dimineța? a spus Shane, căscând somnoros.

Ea și l-a închipuit în pat, întrebându-se dacă era cu altă femeie și dorindu-și să poată face schimb de locuri cu el.

— Deșteaptă mișcare, a spus el.

— Voia să-i trimit pe copii la internat! a spus Wendy scandalizată.

Shane a ajuns la apartament în treizeci de minute, și-a descuiat singur cu cheia lui și a intrat cu pas lejer, ca și cum nu plecase niciodată, ci doar se întorcea după ce s-a dus să ia ziarele. În seara aceea, când a venit ea acasă la șapte, în casă era restabilită ordinea. Copiii făcuseră baie și mâncaseră; Magda și Tyler își făceau temele. Cât fusese plecat Shane, când ajungea ea acasă, copiii erau ca niște pui de pasăre lăsați în cuib, plini de nevoi disperate. Liniștea a enervat-o un pic. Crezuse că ea era cea pe care o voiau, însă, de fapt, era Shane. Dar nu avea de gând să se plângă. Auzise despre mame care o luau razna când copiii lor îl cereau pe „tati” în loc să o ceară pe „mami” (într-adevăr, acesta era un „moment” esențial din scenariu, în care femeia trebuia să-și dea seama că copiii ei erau mai importanți decât cariera), însă considerase întotdeauna astfel de sentimente drept egotiste și imature și, în cazul ei, extrem de prostesti. Ce conta, atâta timp cât copiii erau fericiți?

Dar cât timp aveau să fie fericiți? Cum putea să-l facă pe Shane să rămână?

S-a dus în baie și a văzut că Shane își pusese perișorul de dinți în locul ei obișnuit, într-o mică

băltoacă de apă de lângă robinet, pe marginea chiuvetei. A luat periuța și s-a dus cu ea în camera de zi.

— Rămâi? a întrebat ea.

— Da, a spus el ridicând privirea de la DVD-ul la care se uita.

Era un film de acțiune cu buget mare, nelansat încă pe piață.

— O!

A ezitat, nevrând să pună în pericol decizia lui.

— Atunci de ce-ai plecat?

— Aveam nevoie de o pauză. Ca să mă gândesc.

— Zău? a spus ea.

Nu i-a atras atenția că a-ți părăsi familia pentru că ai nevoie să te gândești nu era o opțiune pentru femei.

— Și ce-ai hotărât?

— Că o să am grijă de copii. Cineva trebuie să-i crească.

Asta era un pic surprinzător și, a bănuț Wendy, o ironie la adresa capacității ei de a se descurca și cu serviciul, și cu copiii. Însă nu avea de gând să se plângă. De fapt, a simțit o vinovăție incomodă pentru că totul se rezolvase cu foarte puțină bătaie de cap pentru ea.

Iar Shane s-a ținut de cuvânt. A angajat o bonă nouă, Gwyneth, o irlandeză de aproape 30 de ani, care lucra doar de la 12 până la 5, Shane susținând că nu voia ca pe copiii lor să îi crească bonele. Wendy suspecta că el stătuse de vorbă cu unele dintre soțiile casnice din industria divertismentului, care discutau tot timpul despre cele mai noi tendințe în creșterea copiilor. Bănuia că tot de acolo a făcut rost de numele și numărul de telefon al doctoriței Shirlee Vincent, consiliera maritală. Dr. Vincent lua cinci sute de dolari pe ședință („Știu că pare mult“, a spus ea, cu buzele ei mărite măcăind ca un cioc de rață, „însă e cât ați plăti pentru o tunsoare bună. Dacă puteți plăti atâta

pentru părul dumneavoastră, ar trebui să fiți dispuși să plătiți cel puțin la fel de mult pentru relația dumneavoastră. Părul crește la loc, relațiile nu!") și declarase căsnicia lor în stadiul de „alertă maximă – cod roșu“, recomandând două sau trei sedințe pe săptămână la început.

— Shane s-a întors, i-a spus Wendy mamei ei. A hotărât să devină un TNÎ.

— Lucrează pentru vreo florărie? a exclamat mama ei, neînțelegând.

— Tătic cu Normă Întreagă, a spus Wendy.

— Cu tot ajutorul ăla? a întrebat mama ei.

— Acum Shane face cea mai mare parte din treabă.

— Așadar nu muncește deloc?

— A avea grijă de copii *înseamnă* muncă, mamă. E ca o slujbă, ții minte?

— O, știu, scumpo, a spus mama ei. Numai ține minte că asta este exact ceea ce spun toate femeile alea care ajung să primească alocații imense.

„Nu pot să câștig“, s-a gândit Wendy.

— Shane e *bărbat*, mamă, a luat-o ea peste picior.

— Da, este, a oftat mama ei. Și sunt sigură că și-a dat seama că e mult mai convenabil să fie cu tine decât singur.

Asta i-a adus aminte de apartamentul unde stătuse Shane în timpul absenței sale, pe care ea nu l-a văzut deloc, dar la care trimisese pe unul dintre asistenți să-l ajute pe Shane să-și strângă lucrurile. Era un apartament subînchiriat pe care îl obținuse cu chiu, cu vai de la un barman (Wendy nu a întrebat dacă era vorba de un bărbat sau de o femeie) – o garsonieră micuță, cu saltea pe jos și gândaci în baie – care i-a adus aminte de cei 200.000 de dolari furati, încasați de Shane de pe cardul American Express pentru restaurantul lui. Ei nu discutaseră despre asta, în afară de faptul că Shane recunoscuse că toată chestia aia cu restaurantul era o

greșeală și că avea de gând să o lase baltă. Acesta părea a fi un semn că și ea ar trebui să o lase baltă. Cu toate acestea, o deranja un pic. Era precum una dintre acele misterioase mâncărimi crunte care te trezesc exact când ești pe punctul de a adormi.

— Bună, a spus Selden Rose într-o după-amiază, intrând în biroul ei.

Încă de la acel prânz, Selden căpătase obiceiul de a-și face apariția pe neașteptate în biroul ei, trecând rapid pe lângă cele două asistente din biroul de la intrare și pe lângă Josh din biroul de la mijloc. De fiecare dată când intra agale, cu mâinile vârâte neglijent în buzunare, ea era întotdeauna la telefon și se pomenea că nu se putea abține să joace un pic de teatru în fața lui. După-amiaza aceea nu a fost o excepție, chiar dacă Shane se întorsese. Cu microfonul de la cască sub bărbie, și-a dat ochii peste cap spre Selden și apoi s-a uitat în jos la birou, încruntându-se ușor, după care și-a sprijinit cotul pe scaun, lăsându-și capul să se sprijine în palmă; apoi și-a încrucișat picioarele și a ridicat din sprâncene, surprinzându-i privirea și schițând un zâmbet neîncrezător.

Iar apoi s-a rotit într-o parte și a vorbit pe un ton ferm în microfon.

— Uite ce e, Ira, Sam Whittlestein e un nemernic și noi n-o să facem afaceri în felul ăsta. Nu am de gând să accept o întârziere. E o încălcare a contractului și, dacă el nu vrea să joace corect, noi o să mergem în altă parte.

Și-a scos casca și s-a ridicat, ocolind biroul și sprijinindu-se de marginea acestuia.

— Ai naibii impresari.

— Trăiesc pe spinarea altora, a consimțit Selden.

— Ira ar prefera să strice o învoială decât să nu fie cum vrea el.

— Ca majoritatea tipilor.

— Sper că nu și tu, Selden, a spus ea râzând într-o manieră sexy, autoritară, în timp ce întindea un braț spre spate pentru a apăsa butonul interfonului.

— Morse Bleeber? a întrebat Josh.

— Spune-i să aștepte.

Apoi și-a concentrat întreaga atenție asupra lui Selden:

— Cum merge premiera?

— Întrebarea e: cine vine? a spus Selden.

Și-a ridicat pantalonii și s-a așezat cu picioarele depărtate pe un fotoliu ticsit cu tot felul de lucruri.

Privirea lui Wendy s-a furișat între picioarele lui, acolo unde materialul pantalonilor forma o cută. Însă asta nu însemna nimic. Probabil că era doar materialul.

— Cum adică? a întrebat ea.

— Tony Cranley zice că e ocupat.

— O, sunt sigură că e ocupat. Sau, oricum, plănuiește să fie, a spus Wendy încrucișându-și brațele. Cu o prostituată.

— Nu se știe niciodată. Ar putea fi o actriță dornică de afirmare.

— Vrei să-l sun eu? a întrebat ea.

— Dacă tu crezi că asta ar putea să ajute...

— Da. Știu exact ce să-i spun. Tony e un scump, dar e prostănac.

Privirile lor s-au întâlnit și ei s-au uitat repede în altă parte, știind că această discuție ar fi putut să aibă loc cu ușurință la telefon sau prin e-mail. S-a gândit că era dator să-i spună despre Shane.

— Tu ar trebui să vii, a spus el, întinzând neceremonios un braț.

Ea a aprobat din cap, prefăcându-se interesată să aranjeze maldărul de scenarii de pe birou. Invitația lui o luase prin surprindere. Era fie o aluzie subtilă la o întâlnire, fie o mișcare strategică șireată, fie, foarte posibil, un pic din amândouă. Cu trei luni în urmă, Selden Rose nu ar fi îndrăznit să-i

sugereze să apară la o premieră de-a lui – participarea ei era echivalentul unei declarații publice că ea sprijinea total proiectul lui și credea în el. În orice caz, ar face cu siguranță ca lumea să vorbească, mai ales că ea nu participase la premierele lui în trecut.

— Aș putea face asta, a spus ea neutru. Dacă mă întorc din România.

— Necazuri? a spus el pe un ton normal.

Ea l-a privit cu atenție. Oare auzise despre dezastruoasele materiale filmate zilnic?

— Chestiile obișnuite, a ridicat ea din umeri. Probabil că voi fi plecată doar trei-patru zile.

— Bine. Ne vedem la premieră, a spus el ridicându-se să-și ia la revedere. Întotdeauna spun că nimeni nu poate refuza o invitație personală.

— Rămâi dator, a spus ea.

— Deja îți sunt dator, a spus el. Dacă îl faci pe Tony să vină.

Trebuia să-i spună despre Shane. El era aproape la ușă, când ea a spus repede:

— Apropo, Shane s-a întors.

El s-a oprit o clipă și s-a întors și, fără nici o ezitare, a spus:

— O, bine. Oricum, e bine pentru tine. Face lucrurile mai ușoare. Adu-l și pe el.

„Fir-ar să fie“, s-a gândit ea luând casca. „De ce a fost atât de nonșalant?“ Brusc, și-a dat seama că voia ca el să fi fost un pic bulversat.

Tot timpul cât el a stat acolo, ea s-a gândit la sex, comparând în secret sentimentele ei pentru Selden cu cele pentru Shane. Din nefericire, în acel moment, Selden câștiga. Practic, însă, nu era nici un concurs: de când Shane se întorsese, ea nu-l mai găsea deloc atrăgător din punct de vedere sexual. Asta nu a împiedicat-o, totuși, să-i facă o felație chiar înainte de a pleca în România, fapt care a constituit motivul pentru care nu a avut timp să-și facă bagajele.

— Asta e cam nasol, Wendy, îi spusese Shane în acea după-amiază, venind după ea în dormitor. M-am întors de o săptămână și tu hotărăști să pleci?

— Ce vrei să fac, îngeraș? Să le spun să oprească o producție de 125 de milioane de dolari ca să pot eu să-mi pun căsnicia înapoi pe drumul cel bun?

— Da, a spus Shane. Dacă vrei ca mariajul nostru să meargă, trebuie să fii prezentă.

De ce o tortura?

— Îngeraș, a spus ea cu răbdare. Știi ce înseamnă *Pelerini în zdrențe*. Pentru noi. Pentru noi *toți*.

— Pentru *tine*, Wendy, a spus el și a adăugat răutăcios: Întotdeauna e vorba despre bani, nu-i așa?

„Asta a fost o lovitură sub centură“, s-a gândit Wendy. Cum se făcea că atunci când bărbații erau preocupați să facă bani, erau de admirat, în timp ce femeile aflate în aceeași situație erau considerate suspecte? Iar când era vorba de bani – banii ei câștigați cu trudă – Shane cu siguranță nu părea să aibă o problemă cu a-i cheltui. Sau pur și simplu cu a-i lua.

Acesta era un subiect prea important și prea urât ca să-l aprofundeze în acel moment, așa că și-a ținut gura. Așa cum spunea dr. Vincent: „A înjosi, a critica și a te plânge nu fac decât să-ți înrăutățească mariajul“.

Ea oftase, scoțând valiza de sub un maldăr de pantofi din dulap.

— Trebuie să întrețin familia. Ți-amintești ce a spus dr. Vincent? Încerc doar să fac partea mea. *Să întrețin familia*.

Shane a fost prea isteț pentru ea:

— Dr. Vincent zice că există o diferență între a întreține familia și a evada.

Prin minte i-a trecut un gând groaznic. Dr. Vincent avea dreptate. Voia să evadeze. Să scape de Shane, „soțioara“ ei cicălitoare. S-a întrebat când va ajunge dr. Vincent la acea parte din program.

Însă, pe neașteptate, s-a simțit vinovată. Nu trebuia să se gândească niciodată la Shane în felul acela. El încerca doar să facă tot ce putea și ce era cel mai bine pentru familie. Așa că ea s-a întors spre el și a început să-i facă felație. Oricum era în genunchi, așa că... ce naiba.

— Trebuia să ne vedem cu Shirlee diseară. N-o să fie fericită, a spus el după aceea.

A ieșit din cameră și s-a întors după câteva minute, spunând:

— Până la urmă, e OK. Shirlee a spus că putem să reprogramăm o ședință la telefon mâine. Așadar la ce oră e bine pentru tine...?

Din România?

Zzz. Zzz, se auzea zumzăitul motoarelor.

Wendy deschise ochii și își smulse masca de dormit. Era foarte agitată acum. Se uită la ceas. Șapte seara la New York. Unu noaptea la Paris și două noaptea în România. Pastila nu își făcuse efectul și acum nu va mai reuși să doarmă deloc.

Se ridică în capul oaselor, apăsând butonul pentru a ridica patul în poziție de ședere. Scoase din valiză două scenarii. Unul era scenariul integral de la *Pelerini în zdrențe*, plin cu însemnările ei, iar celălalt era decupajul tehnic al scenariului, cu secvențele rearanjate pe zile. Împreună, aceste documente erau biblia ei. Apoi își scoase laptopul, îl porni și introduse un CD.

CD-ul conținea secvențele filmate în ultimele două săptămâni. *Pelerini în zdrențe* era filmat pe peliculă și la fiecare două zile un curier special de la departamentul de producție venea cu avionul din România la New York pentru a transporta pelicula la centrul de procesare din Queens. Apoi aducea pelicula în clădirea Splat-Verner, unde ea o viziona. După aceea, era copiată digital pe un CD, pentru ca ea să poată să o vadă din nou și să o studieze cu mai multă atenție pe laptopul ei.

Își puse în poală decupajul tehnic al scenariului și începu să vizioneze materialele filmate, comparând notițele ei cu ceea ce vedea pe ecranul laptopului.

Strânse din dinți de supărare, provocându-și o durere ascuțită în maxilar, chiar sub ureche. Asta era tot ce-i mai trebuia acum – o criză de ATM¹. I se întâmpla asta uneori de ani de zile și întotdeauna când era foarte stresată. Își apăsă puternic maxilarul, încercând să relaxeze mușchii. Nu putea să facă nimic decât să suporte durerea.

Privi din nou ecranul cu atenție. „Am dreptate, până acum materialul filmat e un dezastru“, se gândi ea. Era în branșa asta de aproape 25 de ani și avea încredere absolută în părerile ei. Problema nu era că actorii nu spuneau replicile corect, ci că modul în care le spuneau și tonul secvențelor erau profund greșite. Aceasta era partea dificilă a producerii unui film, arta realizării filmului, într-un anumit sens: să-ți transpui viziunea și ceea ce era în capul tău pe ecran. Însă acea distanță era un abis, umplut cu sute de oameni – și toți își aveau propriile idei.

Ca de exemplu Bob Wayburn, regizorul. Wendy se strâmbă. Ea și Bob nu se aflau pe aceeași lungime de undă când era vorba de *Pelerini în zdrențe*, iar el știa asta. Acesta era motivul pentru care Bob refuzase să vorbească la telefon cu ea în ultimele două săptămâni. Era ceva scandalos, dar nu neobișnuit, și, în anumite împrejurări, ea ar fi trecut cu vederea asta. Dacă, de exemplu, Bob avea dreptate – dacă tatona o nuanță din scenariu pe care ea nu o anticipase – sau dacă era suficient material în filmările zilnice pentru a repara filmul la montaj. Întotdeauna făcea vizite la locațiile și platourile fiecărui film pe care îl producea Parador și, dacă împrejurările ar fi fost ușor diferite, ar fi

1. Disfuncția articulației temporo-mandibulare.

putut să-și amâne deplasarea în România cu câteva zile, până după weekend, după ce Magda își alegea poneiul. Însă *Pelerini în zdrențe* nu era un film obișnuit. Era genul de film care apărea o dată la cinci-zece ani, un film cu suflet, inteligență și personaje fascinante. Pe scurt, era ceea ce colegii din branșă numeau un film „care merită toate eforturile”.

Citi câteva replici din scenariu, nu că avea neapărată nevoie. Știa pe de rost fiecare replică, fiecare indicație regizorală. Lucra la acest proiect de cinci ani, de când cumpăraseră drepturile de ecranizare a cărții, când aceasta era în formă de manuscris, cu șase luni înainte de a deveni o carte propriu-zisă. Nimeni, nici măcar editorul, habar nu a avut că *Pelerini în zdrențe* avea să ajungă un bestseller internațional, rămânând timp de peste un an pe primul loc în topul bestsellerurilor făcut de *New York Times*. Însă ea știuse. Sigur, oricine din branșă se putea gândi să ecranizeze o carte care devenea un bestseller, dar a ști ce va ajunge un succes înainte ca acest lucru să se întâmple necesita un gen special de talent. Încă mai ținea minte sentimentul pe care l-a avut când a citit primul paragraf din *Pelerini în zdrențe*, urcându-se în pat cu manuscrisul, epuizată, dar trăgând de ea să mai lucreze încă o jumătate de oră. Era după unsprezece și Shane era lângă ea, uitându-se la televizor. Avusese o zi groaznică. Pe atunci lucra în altă parte – era producător la Global Pictures, cu propria ei companie de producție – și Global tocmai angajase un nou președinte. Umbla zvonul că acesta voia să facă doar filme pentru tineret, dedicate publicului masculin, și că Wendy avea să fie printre primele persoane care urmau să plece. Ținea minte că s-a întors spre Shane, disperată.

— Nu știu dacă mai merită, spusese ea. Nimeni nu pare să vrea să facă genul de filme pe care aș vrea să le văd.

— O, Wendy, a oftat Shane fără să-și ia ochii de la televizor. Întotdeauna ești foarte dramatică. Revino-ți.

Ea se uitase urât la el și începuse să citească. Aproape imediat, inima a început să-i bată puternic de entuziasm. A dat prima pagină cu mâna tremurândă. După trei pagini, s-a întors spre Shane și a spus:

— Asta este.

— Ce? a întrebat el.

— Filmul. Cel pe care îl așteptam.

— Nu spui mereu asta? a întrebat el și a căscat.

S-a răsucit pe o parte și a stins lumina.

Ea s-a dus în bucătărie. A stat toată noaptea trează și a citit, așezată pe un taburet în fața barului.

Pelerini în zdrențe prezenta aventurile picante ale trei infirmiere americance aflate în Europa în timpul Primului Război Mondial, cu nuanțe în genul lui Hemingway. La nouă dimineața l-a sunat pe impresar și a făcut o înțelegere să cumpere dreptul de ecranizare cu 15.000 de dolari, folosind pentru achiziție propriile ei economii. „A fost una dintre cele mai deștepte investiții pe care le-am făcut vreodată“, se gândi ea. *Pelerini în zdrențe* putea fi un câștigător de Oscar – „va fi un câștigător de Oscar“, își spuse ea – și, prin faptul că a folosit banii ei, își asigurase implicarea în acest proiect. Însemna că atunci când îl va duce unui studio, ei nu aveau cum să i-l ia.

După șase luni, *Pelerini în zdrențe* a devenit bestseller, iar ei i s-a oferit funcția de președinte la Parador Pictures. A adus *Pelerini în zdrențe* la Parador și și-a petrecut ultimii patru ani luptându-se pentru el. Luptându-se să obțină un scenariu perfect (fusesse nevoie de trei ani și de șase scenariști), iar apoi zbătându-se pentru proiect, insistând că va avea un succes uriaș. Problema a fost bugetul – locațiile și costumele au transformat

filmul într-unul de 125 de milioane de dolari – cei mai mulți bani investiți vreodată de Parador într-un film.

Toți cei de la Parador erau speriați, în afară de ea. Însă de-aia ea era președintă și ei nu. Și până de curând, până în ultimele două săptămâni, când au început să filmeze, ea a fost ferm convinsă că filmul va fi genial, că va aduce bani și va fi nominalizat la cel puțin zece premii Oscar. Și pe urmă a văzut materialele filmate.

Filmul era unul feminist, iar ea își dădea seama după materialele filmate că Bob Wayburn era un bărbat care ura, în taină, femeile. Bob Wayburn era singura ei gafă, însă una mare, și ea fusese prea sigură pe sine când l-a angajat, crezând că el va aduce filmului o perspectivă echilibrată. De fapt, îl distrugea. Nu se putea avea încredere în Bob Wayburn și el nu putea fi lăsat de capul lui.

Lucrurile urmau să devină nasoale. Vor fi nevoiți să o ia de la început și să filmeze din nou toate secvențele pe care le-au filmat deja, iar Bob Wayburn o să facă o criză. Însă ea mai avusese de-a face cu tipi aroganți și creativi, iar strategia era simplă: ori ca mine, ori pe aici ți-e drumul, amice. Bob va avea două săptămâni la dispoziție ca să vadă lucrurile cum voia ea, iar dacă nu, urma să-l concedieze. Exista, desigur, posibilitatea ca el să-și dea demisia – într-adevăr, până va ateriza elicopterul ei la poalele munților românești, se putea ca el să fi făcut deja pe grozavul cu acest gest. Însă era pregătită pentru asta. Își petrecuse ultimele trei zile vorbind întruna la telefon, investigând în secret alți regizori care ar fi interesați de slujbă și care puteau efectiv să o facă, și avea deja unul pe listă.

Făcu niște însemnări pe decupajul tehnic al scenariului și simți o înțepătură dureroasă de vinovăție. Era un fapt incontestabil că l-a mințit pe Shane, că și-a mințit familia și că va fi nevoită

să o mintă pe dr. Vincent. Nu exista nici o posibilitate să poată ajunge acasă în weekend. Să repună filmul pe calea cea bună avea să-i ia cel puțin zece zile și pe urmă probabil că va trebui să revină în România pentru încă zece zile cândva, mai târziu. Era greșit să mintă (poate că „să nascocoască” era un cuvânt mai bun), însă în viață existau ocazii când trebuia să faci alegeri dificile încrezându-te că, într-o bună zi, cei la care țineai vor înțelege.

„Și nimeni n-ar trebui să înțeleagă asta mai bine decât Shane“, se gândi ea supărată. El se afla în jurul acestei industrii de suficient de mult timp (ba chiar făcuse parte din ea) pentru a înțelege cum mergeau lucrurile. Eșecul filmului *Pelerini în zdrențe* era inacceptabil și ea își luase angajamentul moral de a face tot ce-i stătea în putere pentru a face din acest film o reușită. Avea să sară din avion, dacă trebuia; va munci 24 de ore pe zi, își va tăia mâna dreaptă dacă de asta era nevoie. Dacă nu s-ar duce să rezolve problema, nu ar fi concediată – oricum, nu imediat. Dar când peste nouă luni se va lansa filmul și va fi un eșec, iar Parador va pierde bani (50 sau 60 de milioane sau, posibil, mai mult), va fi dată afară în două secunde. Dacă se întâmpla asta, ar putea reuși să obțină o slujbă mai puțin importantă la un alt studio mare. Însă asta ar însemna să-și mute familia la Los Angeles – să-i smulgă pe copii din New York și de la școlile lor și să-i ducă departe de societatea în care trăiau. Există un singur studio mare la New York și o singură poziție de vârf ca președinte. Și ea o avea. De acolo, singura direcție era în jos.

Iar asta nu avea să se întâmple. Nu după ce investise peste douăzeci de ani de trudă.

Ei bine, nu se temea să mai investească niște ani. Muncea – și asta era tot. Era ceea ce iubea și lucrul pentru care fusese făcută.

Continuă să lucreze toată noaptea, prin întunericul de deasupra Atlanticului și în zorii rozalii

de deasupra Parisului. Avionul ateriză la 5:20 dimineața ora locală. Wendy își deschise telefonul mobil, schimbând frecvența pe rețeaua mobilă europeană. Telefonul începu imediat să sune. Apăsă butonul pentru căsuța vocală.

„Aveți... 32 de mesaje noi“, o anunță plăcuta voce înregistrată.

Era sfârșitul lui martie și ninge din nou, pentru a cincea oară în zece zile. Pretutindeni pe străzi erau autobuze, zăpadă fleșcăită, mașini care claxonau și toată lumea era sătulă de zăpadă (sperau că era ultima din acel an), iar în taxi era foarte cald și umed, cu bălți pe jos, astfel că Victory stătea cu genunchii ridicați, cu vârful cizmelor din piele întoarsă înfipt în scaunul din față, ca să nu se ude prea tare.

„De ce nu-ți iei o mașină cu șofer?” o întreba Nico tot timpul. Probabil că și-ar fi putut permite, însă Victory nu se simțea în largul ei când era vorba de cheltuieli care nu erau necesare. Era important să-ți aduci aminte cine ești și de unde provii, indiferent cât de sus ajungeai. Dar acum, că era pe cale să primească o ofertă de la B et C de cumpărare a companiei ei, se gândea că ar putea să-și ia o mașină cu șofer. Poate ceva foarte elegant – un Mercedes cum avea Muffie Williams...

Însă nu trebuia să se entuziasmeze prea tare. Nimic nu era stabilit... deocamdată.

Ding. Telefonul ei scoase un sunet plăcut și ea își verifică mesajul.

„Ține minte că stăpânești acest oraș. Baftă!” Era de la Nico.

„Mersi!”

„Agitată?”

„Nuuu. E floare la ureche.”

„Sună-mă după. O să ne uităm la bijuterii.”

Victory privi telefonul cu un zâmbet crispat. Se gândi că Nico era aproape mai încântată de perspectivele ei decât era ea însăși. De când Nico aflate despre prima întâlnire, la Paris, cu cei de la B et C, asta era practic singurul lucru despre care vorbeau, Nico încurajând-o și pregătind-o ca o cloșcă mândră.

— Poți să faci asta, Vic, îi spunea întruna. Și, pe deasupra, meriți. Nimeni nu merită să câștige treizeci de milioane de dolari mai mult ca tine, ținând cont de cât de mult ai muncit...

— Însă probabil că e mai puțin de treizeci de milioane. Și s-ar putea să trebuiască să plec din New York și să mă mut la Paris...

— Și ce, te muți la Paris, a spus Nico pe un ton care nu admitea replică. Poți oricând să te întorci.

Nico se afla în showroomul roz închis al lui Victory, comandându-și hainele pentru toamnă, și ieșise din micuța cabină de probă într-un costum bleumarin cu pantaloni, cu croială băiețească.

— E grozav, a spus Victory.

— Toată lumea o să poarte asta?

— Probabil, a zis Victory. Magazinele au luat-o razna...

— Vezi? a spus Nico, băgându-și mâinile în buzunarele din față și mergând agale spre oglindă. Suntem femei moderne. Dacă trebuie să o luăm din loc și să ne mutăm la Paris pentru carieră, o facem. Este incitant. Câți oameni au parte de genul ăsta de oportunități? Vreau să zic...

Nico părăsise pe punctul de a dezvălui ceva important, dar apoi se răzgândi și începu să se joace cu fronseul din față al cămășii.

— Tu te-ai muta? a întrebat Victory.

— Într-o clipită.

— Și l-ai lăsa pe Seymour?

— În două secunde, a spus Nico întorcându-se.

Victory s-a gândit că expresia ei era doar pe jumătate născuroasă.

— Desigur, aș lua-o pe Katrina cu mine... Ideea e, Vic, că trebuie să profiți de ocazie...

Iar apoi lui Nico i-a intrat în cap ideea că, dacă Victory chiar primea oferta, trebuia să meargă la Sotheby's să-și cumpere o bijuterie „importantă“, de cel puțin 25.000 de dolari, pentru a marca evenimentul. Așa se explică mesajul referitor la bijuterii.

Taxiul viră pe Strada 57 și Victory apăsă mai puternic cu vârfurile în scaunul din față ca să nu-și piardă echilibrul. Nico fusese foarte ciudată în ultima vreme, însă Victory credea că era doar din cauza situației strict secrete de la muncă a lui Nico. Se gândi că ar fi incredibil dacă, în următoarele câteva săptămâni, și ea, și Nico ar deveni brusc mult mai bogate și mai realizate. Nico era pe punctul de a prelua poziția lui Mike Harness la Splatsh-Verner, ceea ce însemna nu numai un salariu mai mare (probabil două milioane de dolari!), ci și acțiuni, și bonusuri, care puteau să se ridice la câteva milioane. Desigur, situația lui Nico era extrem de secretă, în timp ce propria ei situație părea a fi cunoscută de tot orașul. Chiar în dimineața aceea, în *Women's Wear Daily*, mai apăruse un articol despre faptul că Victory Ford era în negocieri secrete cu B et C pentru cumpărarea companiei ei, iar știrea fusese preluată și de *Post* și *Daily News*. Victory nu suflase o vorbă nimănui – în afară, desigur, de Nico și Wendy și câtorva oameni-cheie, precum contabilă ei, Marcia – însă presa de modă aflase știrea până la ultimul amănunt. Inclusiv faptul că purta discuții cu B et C de două săptămâni și chiar se dusese la Paris de două ori pentru întâlniri.

Ei bine, nu existau secrete în industria modei și, oricum, nu conta. Industria modei se dădea în

vânt după zvonuri și, până la un anumit punct, aparența chiar era mai importantă decât realitatea. Din punctul de vedere al celor din branșă, Victory Ford era din nou „super-tare”. Mai întâi apăruse un articol în *Women's Wear Daily* despre felul în care linia ei de accesorii – umbrelele și cizmele de ploaie – dispăruse de pe rafturi. Apoi prezentarea ei de modă a fost declarată reușită, considerată o direcție nouă, inovatoare, pentru toamnă. Și, imediat după aceea, a avut loc o serie nebunească de întâlniri cu cei de la B et C, aranjate de Muffie Williams. Noroc cu Muffie – și mai ales cu Nico! Nu existau mulți oameni cu care să poți discuta posibilitatea de a câștiga milioane de dolari, iar Lyne nu fusese de nici un ajutor.

— Îi urăsc pe afurisiții de broscari! bombănea el întruna.

— Asta nu prea mă ajută, îi replicase ea.

— Ei bine, va trebui să hotărâști singură, puștoaico.

— Sunt conștientă de asta.

Nico îi spusese cu calm:

— În astfel de situații, mai întâi afli care e oferta și apoi decizi.

Iar Victory și-a adus aminte din nou de faptul că, atunci când era vorba de lucrurile importante din viață, ca sex și afaceri, numai prietenele tale puteau să înțeleagă.

Taxiul opri în fața clădirii strălucitoare a B et C, care semăna cu un castel din basme contemporan, așa cum se înălța acolo în zăpadă, și Victory coborî având sub braț un portofoliu plin cu schițele pentru următoarele două sezoane. Mahării de la B et C vruseseră să vadă niște posibilități pentru sezoanele următoare și ea muncise ca un câine în ultimele câteva săptămâni ca să le termine, atunci când găsise un pic de răgaz între călătoriile cu avionul la Paris și desfășurarea activității ei obișnuite. Era o axiomă a vieții că, pe măsură ce erai

mai apreciat, trebuia să muncești mai mult, iar ea muncea între 12 și 16 ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Însă dacă B et C făcea oferta și ea o accepta, viața ei putea deveni mai ușoară – ar avea mai mulți angajați și nu ar mai trebui să-și facă griji în legătură cu banii pentru a acoperi costurile de producție. Așa cum stăteau lucrurile acum, cu comenzile mari care veneau de la magazine pentru colecția ei de toamnă, avea nevoie de fiecare bănuț dintr-un capital suplimentar pentru a acoperi producția.

Și ce ușurare ar fi fost să nu trebuiască să-și facă griji în permanență în legătură cu banii! Țasta era adevăratul lux în viață.

Trecu prin ușa turnantă și se opri la biroul agentului de pază. Cei de la B et C nu glumeau – agentul în uniformă avea o armă vârată în tocul care ieșea de sub sacou.

— Pierre Berteuil, vă rog, zise ea numele director executiv al companiei.

Agentul apăsă pe un buton pentru a-i deschide ușa spre un mic foaier cu trei lifturi. Ea apăsă butonul; una dintre uși se deschise și Victory intră în lift. Stătu cu hotărâre în mijlocul cabinei, care era șic, neagră cu accente cromate, și își dădu capul pe spate pentru a privi afișajul care indica etajele. „Țasta va fi noul meu cămin?” se întrebă ea. Era atât de neaglomerat, elegant și glacial...

Însă, indiferent ce se întâmpla, legătura ei cu B et C o ajutase deja enorm. Asistentă lui Pierre Berteuil o pusese în legătură cu trei dintre cele mai exclusiviste firme de textile din Italia, companii care produceau țesături atât de scumpe și de calitate, încât nu se încurcau să lucreze decât cu creatori de modă care aveau buzunare adânci – cu alte cuvinte, finanțatori care puteau să garanteze plata a peste jumătate de milion de dolari doar pentru materiale! Reprezentanții de vânzări veniseră la showroomul ei și ce experiență diferită a fost

față de înghesuiala de la toate standurile din cadrul Première Vision din Paris. Era precum diferența dintre a te lupta cu alți cumpărători într-un talcioc și a face cumpărături la un magazin exclusivist. Tot timpul cât a atins materialele, ferită în sanctuarul propriului ei showroom, s-a gândit întruna că, pentru prima oară, reușea să intre în liga cea mare.

Ușa liftului se deschise și Victory aproape că se ciocni de Pierre Berteuil însuși.

— Bonjour, Victory, zise el cu căldură, cu un accent franțuzesc cultivat.

Se aplecă, o sărută zgomotos și umed pe ambii obraji și apoi o luă de braț, conducând-o prin alte uși încuiate. O strânse de braț cu veselie, ca și cum era mai mult un prieten decât un partener de afaceri, fapt care ar fi fost considerat un comportament scandalos la un american, dar era ceva obișnuit la francezi, care erau, cel puțin la suprafață, mult mai *intime* cu oamenii de afaceri.

— Ești pregătită pentru marea întâlnire? Da? susură el.

— Sunt emoționată, zise ea.

— Totul este foarte emoționant, nu? zise el, uitându-se la Victory de parcă perspectiva de a face afaceri împreună i se părea incitantă din punct de vedere sexual și, încă o dată, Victory a fost frapată de cât de diferiți erau oamenii de afaceri europeni de cei americani.

Pierre Berteuil era genul de bărbat care în tinerețe ar fi fost numit „devastator de chipeș”; la 50 de ani, era încă, în mod clar, un bărbat obișnuit să fie considerat atrăgător de către femei și care nu se putea abține să nu seducă toate femeile pe care le întâlnea.

— Îți place zăpada? întrebă Pierre.

— O, m-am săturat de ea, zise Victory cu sinceritate, cu o voce care i se păru, chiar și ei, slabă și aspră în comparație cu accentul catifelat al lui Pierre.

„Dacă mă mut la Paris, va trebui să-mi îmbunătăţesc modul de a vorbi“, se gândi ea.

Însă Pierre nu păru să bage de seamă.

— O, mie îmi place zăpada la nebunie, zise Pierre cu înflăcărare. Mă face să mă gândesc la schi. Ştii, noi, francezii, iubim schiul. Ştii Megève, da? Familia mea are acolo o cabană superbă. Când suntem în Franţa, mergem în fiecare weekend. E imensă, explică el depărtându-şi mâinile pentru a sublinia acest lucru. Câteva aripi, altfel ne omorâm unii pe alţii, corect?

Îşi puse mâinile în dreptul inimii şi privi spre tavan:

— O, dar este atât de frumos! Data viitoare când vii la Paris, te duc acolo în weekend.

Victory zâmbi, ignorând aluzia sexuală din spatele acestei remarci. Pierre era fermecător în acel mod în care numai francezii pot fi – făcea orice femeie să creadă că i se părea atrăgătoare din punct de vedere sexual şi că, dacă i s-ar fi oferit cea mai mică ocazie, s-ar fi culcat cu ea – dar, cu toate acestea, reuşea să transmită asta într-un mod curtenitor, nu grosolan. „Nu ăsta este, însă, principalul lui farmec“, se gândi Victory. Cel mai atrăgător lucru la el era faptul că era pe cale să o facă bogată.

— N-o inviţi la vechea ta cabană din Megève, prin care suflă vântul, nu-i aşa? şopti Muffie Williams, apropiindu-se din spatele lor. E groaznică. Nu există încălzire.

— E mai sănătos aşa, pară Pierre.

Victory sesiză un fior de enervare în privirea lui când se aplecă să o sărute pe Muffie pe ambii obraji.

— E foarte intim noaptea. Dacă... cum spuneţi voi... te giugiuleşti? zise Pierre pe un ton tăios.

Muffie se uită de la Pierre la Victory şi îşi îngustă ochii.

— Haideți să ne giugiulim la întâlnirea asta, bine?

Intrară în sala de ședințe, care emana o lumină verde, nu foarte puternică, de la spoturile încastrate în tavan. În centru era o masă lungă, dreptunghiulară, din sticlă groasă verde; pe masă, împrăștiați la distanțe egale, se aflau mici arbuști decorativi în cutii negre. Pe o margine a mesei se afla o frapieră din argint în care era o sticlă de șampanie Dom Perignon. Asta nu era ceva neobișnuit — Pierre începea fiecare întâlnire cu „*un verre du Champagne*“, fapt care o făcea pe Victory să se întrebe cum de nu se îmbăta pe parcursul zilei. Însă poate că o făcea.

În sala de ședințe mai intrară doi oameni — directorii de la departamentul de publicitate și de la departamentul de vânzări și distribuție. Ei fură urmați de o femeie tânără, îmbrăcată complet în negru, care turnă șampania și o servi pe o tavă din argint celor din încăpere. Pierre ținu un toast și apoi un ecran care era instalat invizibil pe un perete prinse viață, dezvăluind o imagine cu o femeie îmbrăcată într-o ținută creată de Victory pentru colecția de primăvară. Lui Victory i se tăia respirația și își puse jos paharul cu șampanie. „O, nu“, se gândi ea înnebunită. Era greșit, complet greșit. Femeia era prea slabă, prea arogantă, prea tânără și cu o înfățișare prea franțuzească. Titlul spunea: „Victory Ford: ce-ți dorești“, iar asta părea, de asemenea, greșit.

Pentru o clipă, a fost măcinată de un soi de mânie puerilă simți că vrea să se ridice și să iasă din încăpere, așa cum ar fi făcut, de supărare, pe vremea când tocmai își începea activitatea în afaceri. Însă de atunci străbătuse un drum lung, iar acum era vorba de afaceri mari. O afacere foarte mare, cu milioane de dolari în joc.

Rămase la locul ei, privind imaginea.

— E foarte drăguț, da? zise Pierre.

„Fir-ar să fie“, se gândi ea. De ce nu putea fi ceva exact cum trebuia, măcar o dată? Dar asta ar fi fost prea ușor. Oricum, imaginea era doar un model din ceea ce putea fi o posibilă reclamă. Însă era o aducere aminte a faptului că, dacă ei făceau o ofertă și ea o accepta, va lucra cu tot felul de oameni, care ar putea să-i vadă imaginea în mod diferit de cum și-o închipuia ea. Și va trebui să fie deschisă la acel gen de sugestii.

Luă o gură de șampanie. În clipa aceea, totul era să-l facă pe Pierre să creadă că era entuziasmată, încercând în același timp să-l conducă în mod delicat în direcția în care voia ea.

— E foarte interesant, da, zise ea. Îmi place...

Se ura pentru că mințea, însă atunci se întâmplă să zărească inelele de pe degetele lui Muffie. Muffie Williams privea fix imaginea, cu degetele ținând delicat piciorul paharului de șampanie și, în lumina aceea verde, slabă, inelele de pe degetele ei străluceau ca stelele. „Ai putea avea inele ca alea“, îi reaminti o voce din mintea ei. „Inele ca alea și mult, mult mai mult. Ai putea fi bogată...“ Și se auzi spunând, de astă dată cu mai mult entuziasm:

— Da, Pierre, chiar îmi place. Îmi place foarte mult.

Peste o oră și jumătate, Victory se uita lung în profunzimile sclipitoare ale unui diamant albastru rar, de șase carate, în formă de lacrimă. „Proprietatea unui gentleman“, scria pe cartonașul de lângă el. „Preț estimat: 1.200.000-1.500.000 \$“.

Se întreabă cine era domnul și de ce își vindea diamantul. Întâi de toate, cum de ajunsese în proprietatea lui? Își închipui un burlac bătrân și excentric care nu fusese căsătorit niciodată și care acum avea nevoie de bani. Poate că păstra diamantul de ani de zile, folosindu-l pentru a ademeni femeile în patul lui. „Vino în apartamentul meu“, și-l imagină

spunând. „Vreau să-ți arăt ceva.“ Iar apoi scotea diamantul din seif și femeile îi picau în pat, crezând că, dacă își jucau cărțile cum trebuie, într-o bună zi, el 'o să le dăruiască diamantul.

„Dumnezeule, ce cinică sunt!“ se gândi ea, frecându-și fruntea cu mâna. Probabil că povestea era mult mai romantică – bărbatul îi dăruise soției diamantul, iar ea a murit pe neașteptate și el l-a păstrat cât de mult a putut în amintirea ei. Victory încercă să meargă mai departe, însă diamantul părea să exercite o atracție misterioasă asupra ei și nu se putu urni de acolo. Avea o culoare verde-albăstrui pal – ca o gheață cu reflexe albastre, se gândi ea – cu o lucire fosforescentă asemenea interiorului verde, strălucitor, din sala de ședințe de la B et C.

Cine își putea permite un diamant ca ăla? Cei ca Lyne Bennett... și starurile de cinema. Dar de ce să nu fie al ei diamantul ăla? se gândi ea brusc. „Vreau diamantul ăla“, își spuse ea. „O să-l am într-o bună zi.“

Chiar că își pierdea mințile. Chiar dacă ar putea cheltui peste un milion de dolari pe un diamant, ar face-o? Nu. Părea ceva dezgustător de frivol. Însă era ușor să critici acest gen de comportament dacă nu aveai niciodată banii sau ocazia de a te răsfăța cu ei. S-ar putea să gândească diferit dacă obținea tranzacția și avea, deodată, milioane de dolari. Ar schimba-o asta? Ce fel de femeie ar deveni?

La etajul șapte, unde se afla expoziția cu vânzare de la Sotheby's, era cald și Victory își dădu haina jos. Nico întârzia și asta nu-i stătea în fire. Nico era o nazistă în privința timpului – se ținea întotdeauna cu precizie de programul ei, afirmând că era singurul mod în care putea să rezolve totul. Victory se smulse de lângă diamant și trecu la următoarea vitrină, în care erau câteva inele mari cu pietre prețioase, de tipul celor purtate de Muffie Williams.

— Căutați ceva anume, doamnă Ford? o întreabă o femeie, venind la ea.

Era îmbrăcată într-o tunică gri și o fustă în dungii maro cu alb. Pe un ecuson mic era trecut numele ei: „D-na Smith“.

— Deocamdată doar mă uit, mulțumesc, răspunse Victory.

— Avem niște articole superbe de vânzare, spuse doamna Smith, făcând-o pe Victory să se gândească la faptul că „vânzare“ nu era, probabil, cel mai potrivit cuvânt pentru asta. Dacă doriți să probați ceva, aș fi încântată să vă ajut.

Victory aprobă din cap. Era cu adevărat grozav să fie recunoscută de personalul de la Sotheby's și, mai ales, să fie tratată ca și cum era cât se poate de firesc să se afle acolo și să-și poată permite ceva. Chiar dacă nu cumpăra nimic, Nico avea dreptate. Era ceva foarte mulțumitor să știi că ești o femeie de carieră și că îți poți permite bijuterii. Că ai muncit mult și că meriți acum să te răsfieți... Brusc, se simți din nou euforică.

„De ce naiba îmi fac griji?“ se gândi ea, privind cu atenție un șirag din perle naturale de 12 milimetri, identice, care costa 25.000 de dolari. Ar fi trebuit să țopăie de bucurie. Până și Muffie Williams spusese că întâlnirea a mers grozav, iar după aceea, Pierre Berteuil îi strânsese mâna și o sărutase pe ambii obraji, spunând:

— Acum mergem la avocați, da? Îi lăsăm pe ei să se ocupe de treburile murdare, în vreme ce noi ne păstrăm mâinile curate.

Ceea ce însemna un singur lucru: avocații lui Pierre și avocații ei vor încerca să pună la punct un contract. Iar ea ar fi nebună să nu accepte. În afară de milioanele de dolari pe care ei le vor plăti ca să-i cumpere compania și numele, îi ofereau tot felul de lucruri pe care ea nu și le-ar fi permis pe cont propriu, cum ar fi un buget de publicitate uriaș, de peste un milion de dolari pe an.

— Cei din branșă te iau mult mai în serios dacă îți faci reclamă, nu? spusese Pierre. E trist, dar asta e viața. Jucăm după reguli.

— Țsta e lucrul pe care știm să-l facem foarte bine aici, șoptise Muffie. Știm să jucăm și să câștigăm.

— Vei fi noua doamnă a modei, dragă, a spus Pierre ridicându-și paharul de șampanie.

Iar ea se lăsase să plutească pe această bulă a posibilității extraordinare. Urma să trebuiască să se mute la Paris, deoarece majoritatea legăturilor lor de afaceri se aflau acolo, și avea să lucreze îndeaproape cu Pierre în următorii doi ani. Însă își va păstra apartamentul de la New York și va petrece cam o săptămână pe lună aici. Cine și-ar fi putut imagina vreodată că viața ei va ajunge să fie atât de strălucitoare?

Paris! Era la fel de incitant ca New Yorkul și mai frumos – sau, oricum, asta era ceea ce spunea toată lumea. Când fusese acolo în urmă cu o săptămână, stătuse într-un apartament la Plaza Athénée, într-o cameră cu un balconaș care dădea spre Turnul Eiffel. Apoi s-a plimbat prin Grădinile Tuileries, uitându-se la lalele, și a mâncat un sendviș cu jambon și a traversat fluviul pe malul stâng, unde a stat într-un local la o cafea. Totul a fost un pic prea clișeizat și își dăduse seama, cu tristețe, că se afla într-un punct din viața ei când o priveliște spre Turnul Eiffel nu mai era suficientă pentru a o mulțumi. Însă apoi au fost toate orele acelea când a colindat prin oraș în taxiuri și a vorbit foarte prost franceza și a alergat pe trotuare în pantofii cu tocuri înalte, îmbrăcată în pantalonii noi, lejeri, cu croială băiețească, acoperiți cu paiete, și s-a gândit întruna: „O să trăiesc la Paris! Și o să fiu bogată!“.

Un singur lucru o deranja: imaginea pe care i-o prezentaseră la întâlnirea din ziua aceea. Însă putea să schimbe asta. Bineînțeles că nu era totul

perfect deocamdată. A avea unele îndoieli era cu siguranță parte din procesul afacerii, exact așa cum era parte integrantă din procesul de creație. Important era să ia o decizie și să se țină de ea. Deciziile puteau fi schimbate. Indecizia, nu...

„Inel cu safir galben de zece carate montat în platină, cu diamante de două carate. Preț estimat la 30.000-35.000 \$“, scria pe cartonaș.

— Fiți amabilă, îi zise Victory doamnei Smith. Aș putea să probez asta?

— Desigur, răspunse doamna Smith.

Descuie vitrina și scoase inelul, punându-l pe un mic suport din piele întoarsă neagră.

Victory își puse inelul pe deget. Piatra era atât de mare, că semăna cu o nucă.

Îi sună telefonul.

— Ce faci? se auzi vocea lui Lyne, pe un ton scăzut și sexy.

— Îmi cumpăr bijuterii de la Sotheby's, răspunse ea, plăcându-i felul în care suna asta.

— Deci bănuiesc că ai semnat pe linia punctată, zise el, însoțind această afirmație de un chicotit slab.

Victory deveni distantă.

— Nu încă, zise ea pe un ton afectat, îndepărtând o scamă de pe pulover. Însă acum se redactează contractele. O să le trimită avocaților.

— Atunci mai am timp să te salvez.

— Nu, nu ai, spuse Victory, întrebându-se de ce continua să se vadă cu acest bărbat.

Exista ceva foarte enervant la el, însă pur și simplu nu putea să se despartă de el – cel puțin nu încă.

— O să semnez de îndată ce primesc contractul.

— Așa. „De îndată ce“, zise Lyne. Puștoaico, de câte ori trebuie să-ți spun? Să nu faci niciodată afaceri cu broscarii. Ascultă-mă pe mine, au un mod diferit de a face lucrurile.

— Lyne, oftă ea. Ești gelos!

Lyne izbucni în râs:

— Zău? Pe ce?

„Ei bine, asta e o întrebare bună“, se gândi ea. Acum ce o să-i spună? Că Lyne era gelos pe Pierre? Asta ar suna prosteste – bărbații din New York de genul lui Lyne nu puteau concepe să fie geloși pe cineva, mai ales pe un bărbat ca Pierre Berteuil, pe care Lyne îl considera „fătălău“ doar pentru că era mai chipeș. Și nici nu putea să spună că Lyne era gelos pe faptul că ea se afla în mijlocul unei afaceri importante – Lyne se afla în mijlocul unor afaceri importante tot timpul.

— Pur și simplu nu vreau să intru în detalii. Din nou, zise ea pe un ton lipsit de griji.

— De ce? întrebă Lyne sarcastic. Pentru că știi că am dreptate?

— Pentru că nu vreau să-ți demonstrez că te înșeli – din nou, răspunse ea.

Tăcere. Lyne păru să se gândească la asta.

— Îmi place când demonstrezi că greșesc. Dar nu cred că mă înșel când vine vorba de broscari!

Atunci el primi încă un apel telefonic și închise, după ce îi promise că o va suna înapoi peste câteva minute. Ea oftă, dorindu-și pe jumătate ca el să nu o sune. Lyne făcea asta ore în șir – o suna în mod repetat printre convorbirile lui mai importante legate de afaceri, de parcă ea nu avea nimic mai bun de făcut decât să stea să aștepte să o sune din nou...

Îi dădu inelul înapoi doamnei Smith și trecu mai departe, uitându-se lung la o pereche de clip-suri cu diamant, vechi și foarte scumpe. Lyne era enervant, iar conversația lor îi reaminti cât de ironic și satisfăcător fusese să primească acel prim telefon de la Muffie Williams la scurt timp după ce se certase cu Lyne cu privire la câștigarea banilor. Cearta avusese loc în apartamentul lui, la câteva zile după ce ea avusese prezentarea de modă și primise cronici bune. Se simțea mândră, se simțea

de parcă ar fi putut să realizeze orice visase vreodată, însă, pe neașteptate, când a intrat în casa enormă a lui Lyne, a cuprins-o o stare de iritare. Fiecare încăpere din reședința lui Lyne era un exemplu de design interior care demonstra bani și gust, însă nu era vorba doar de mobilă, de covoare sau de draperii, ci și de numărul infinit de rarități și obiecte de artă, fiecare în parte așezat perfect la locul său, șters de praf și lustruit, astfel încât singurul lucru la care se putea gândi un vizitator era cât trebuie să fi costat și de cât timp ar fi nevoie pentru a le colecționa și a le aranja cum trebuie. Nici măcar casa lui Nico nu se apropia, nici de departe, de acest nivel al detaliului. Era genul de detaliu care putea fi realizat doar cu milioane și milioane de dolari. Brusc, i-a trecut prin minte că, indiferent cât de mult mult ar fi urcat în ierarhie, probabil că nu va avea niciodată banii lui Lyne – și asta nu era corect. Cunoștea o mulțime de femei de carieră, care câștigau bani „adevărați“, dar nici una cu averea unui Lyne Bennett sau George Paxton. Cum se făcea că întotdeauna erau bărbați, și nu femei? Urmându-l pe Lyne în sala de proiecție, l-a întrebat pe neașteptate:

— Cum câștigi un miliard de dolari, Lyne?

Bineînțeles, Lyne nu a luat întrebarea în serios. A ridicat telefonul și s-a răstit la majordom să le aducă două pahare cu votcă tonică, iar apoi s-a așezat pe o canapea din mătase bej alcătuită dintr-o singură piesă lungă, semicirculară, care era în mod evident făcută la comandă. Sala de proiecție era încăperea preferată a lui Lyne. Situată la ultimul etaj, avea vedere spre Central Park, iar dacă priveai spre est vedeai un crâmpei din fluviu. Încăperea era decorată într-un amestec asiatic contemporan, cu draperii de un roșu-marونیu cu falduri elegante pe margini, perne din mătase și cai și războinici din dinastia Tang aranjați pe un raft, care ocupa un perete întreg. Camera dădea

spre o terasă enormă, cu arbori ornamentali perfect aranjați, puși în vase uriașe din teracotă, și cu alte statuete asiatice.

— Vorbesc serios, Lyne, a stăruit ea, uitându-se pe geam la parc.

Copacii erau dezgoliți și vedea luciul lacului unde copiii se întreceau cu bărcuțe teleghidate în zilele frumoase.

— Chiar vreau să știu cum se face.

— Cum am făcut eu asta sau cum o fac oamenii în general? a întrebat el.

— În general, a răspuns ea.

— Păi, e ușor. Tu nu poți.

— „Tu nu poți“? s-a uitat ea printre gene. Nu pot ce? Spune-mi!

Majordomul a adus băuturile pe o tavă din lac roșu — tava pe care Lyne dorea să o folosească numai în această cameră.

— Să faci asta, a spus el luându-și paharul și sorbind o înghițitură mare din băutură.

— De ce?

— Pentru că, Vic, a spus el pompos, stând picior peste picior și apăsând un buton plasat pe marginea măsuței, iar încăperea se umplu de muzică. E ca un club. Clubul miliardarilor. Muncești ani în șir și, la un moment dat, ceilalți miliardari hotărăsc să te facă membru.

Victory s-a gândit la asta o clipă, încruntându-se.

— Ei bine, de ce să nu decidă să mă facă membră și pe mine?

— Nu se întâmplă așa, a spus Lyne zâmbind. E un club privat. Cu acces interzis femeilor și minorităților. S-ar putea să nu-ți placă, dar așa stau lucrurile.

— Nu e ilegal?

— Cum? a întrebat Lyne cu nonșalanță, sigur pe poziția lui. Nu e o organizație oficială. Guvernul nu poate impune prin legi cum să-ți alegi prietenii.

A ridicat din umeri, ca și cum nu era mare lucru.

— Pentru tipii ăștia, femeile sunt oameni cu care ți-o tragi, nu oameni cu care faci afaceri.

— Asta e dezgustător.

— Da? a întrebat el ridicându-și sprâncenele. Totuși, așa stau lucrurile. Când o să înțeleagă femeile că nu poate fi schimbat felul în care gândesc bărbații?

S-a ridicat, zdrăngănind cuburile de gheață din pahar.

— Că veni vorba..., a spus el pe un ton sugestiv.

Victory a râs scurt. Dacă el credea că o să se culce cu el după discursul ăla, se înșela. S-a ridicat, s-a dus la telefon și l-a rugat pe majordom să mai aducă un rând de votcă tonică.

— Serios, Lyne, a spus ea. Ce ar fi dacă aș vrea să câștig un miliard de dolari? Cum aș face asta?

— De ce ai vrea să câștigi un miliard de dolari? a întrebat Lyne ridicând amuzat din sprâncene.

— De ce ar vrea cineva asta? *Tu* de ce ai vrea? a întrebat Victory.

— Pentru că *există*, a spus el cu înflăcărare. Dacă ești bărbat, este cel mai extraordinar lucru pe care îl poți face în viață. E ca și cum ai fi rege sau președinte. Doar că nu trebuie să te naști într-o familie regală și nu ai nevoie să fii ales. Nu trebuie să convingi o gloată de ratați să te placă suficient ca să te voteze.

Victory a râs:

— Ba trebuie, Lyne, chiar tu ai spus asta. Ai spus că singurul mod de a deveni miliardar e să fii acceptat în club.

— Ai dreptate, a spus el. Însă vorbim de vreo zece oameni, poate. Dacă nu poți să faci zece oameni să te sprijine, chiar că ești un ratat.

A făcut o pauză și apoi a spus:

— Acum putem să mergem la culcare?

— Imediat, a spus ea studiindu-i chipul.

„Cum o fi să fii Lyne Bennett?” s-a întrebat ea. Să fii atât de sigur cu privire la locul tău în lume, să te simți ca și cum ai avea dreptul să iei orice vrei... să gândești ce dorești, să trăiești într-o lume unde nimeni nu impune vreodată limite cu privire la ce poți să faci și la cât de mulți bani ai voie să câștigi...

— Scumpule, a spus ea trecând pe lângă el și așezându-se pe un taburet îmbrăcat în mătase castanie, ce ar fi dacă aș vrea să câștig... ei bine, nu un miliard de dolari – în mod evident n-aș intra niciodată în clubul vostru, ci, să zicem, câteva milioane...

— Ce ai? a întrebat Lyne, începând să ia discuția în serios.

Lyne putea fi întotdeauna atras în discuții privind afacerile și, uneori, Victory folosea asta ca mijloc de a-l scoate dintr-o dispoziție proastă. De data asta, însă, ea chiar voia informațiile.

— Nu spun că nu s-ar putea întâmpla, a zis el. Însă este ca jocul de Monopoly, exact la fel, ceea ce femeile nu pricep niciodată. Este un *joc*. Ai nevoie de proprietăți pe care alți tipi le vor – și nu vorbesc de Mediterranean Avenue. Ai nevoie de Park Place sau Boardwalk... Asta e ce am avut eu, înțelegi? În industria cosmeticelor, eu dețin Park Place.

— Dar tu nu deții propriu-zis Belon Cosmetics, Lyne, i-a atras ea atenția. Nu-i așa?

— Asta e o chestie de semantică, a spus el. De fapt, o dețin. Nu pe toată, dar o proporție bunicică. 30%. Asta se întâmplă să fie o cotă de acțiuni care îmi permite controlul.

— Însă n-ai început jocul deținând Park Place, a spus Victory zâmbind. Chiar tu ai spus asta: ai început cu nimic. Așa că trebuie să fi avut cândva Mediterranean Avenue.

— Păi, am avut, a spus el, aprobând din cap. Am început cu o afacere de distribuție cu mulți

ani în urmă, când tocmai terminasem facultatea la Boston. Distribuiam o mică linie de cosmetice pe care o băbuță o prepara la ea în bucătărie. Desigur, băbuța aia era Nana Remmenberger, iar pudra aia de față a devenit Remchild Cosmetics...

Victory dădu din cap cu nerăbdare:

— Dar nu înțelegi, Lyne? Am deja Mediterranean Avenue... compania mea, Victory Ford Couture...

— Nu te supăra, dar asta nu e mare lucru, Vic, a spus el. Afacerile de modă ca a ta... ei bine, își desfășoară activitatea cu sume de bani mici și dau faliment foarte repede.

— Dar eu fac afaceri de peste douăzeci de ani.

— Da? a spus el. Ce profituri ai? O sută, poate două sute de mii de dolari pe an?

— Anul trecut am făcut două milioane de dolari.

El s-a uitat la ea cu interes sporit.

— Asta e suficient pentru a-i face pe investitori să muște din momeală. Pentru a face pe cineva ca mine să investească niște bani, pentru ca tu să-ți poți mări producția și să vinzi mai multe haine.

Și-a terminat băutura și a pus paharul pe măsuță, ca și cum chiar avea de gând să meargă la culcare.

— Desigur, primul lucru pe care aș încerca să-l fac, ceea ce orice om de afaceri bun ar face, este să facă cea mai bună afacere pentru el însuși și cea mai proastă posibil pentru tine. Cu alte cuvinte, aș încerca să te fentez, a spus el, punându-și brațele în jurul umerilor ei ca să o conducă afară din încăpere. În esență, aș vrea să-ți iau numele și să-ți iau toată puterea. Și n-ar fi pentru că ești femeie. Aș face exact același lucru oricărui bărbat care ar veni la mine cu o astfel de propunere.

Victory a ridicat privirea spre el și a oftat. „Exact asta e motivul pentru care n-aș face niciodată afaceri cu tine“, s-a gândit ea.

S-a desprins din strânsoarea lui și s-a oprit în fața liftului micuț aflat pe partea cealaltă a palierului față de scara care ducea jos, în dormitorul principal al lui Lyne.

— Dar, cu siguranță, nu toată lumea e un rechin nemilos ca tine, Lyne, l-a tachinat ea. Trebuie să existe o modalitate de a face rost de investitori fără să renunț la tot controlul.

— Sigur că da, a spus el. Dacă poți să faci lumea să creadă că firma e pe cale să prospere – să-i faci să creadă că este o oportunitate de a face bani fără mult risc – atunci tu ești cea care impune condițiile.

— Îți mulțumesc, dragă, a spus ea apăsând butonul liftului.

— Nu rămâi peste noapte? a întrebat el.

Victory a zâmbit și a scuturat din cap, gândindu-se că asta era singura lui concesie făcută delicatității – numea petrecerea nopții împreună „a rămâne peste noapte“, de parcă erau copii.

— N-ar trebui, a spus ea pe un ton de scuză. Am avion spre Dallas dis-de-dimineață.

— Ia avionul meu, a spus el, insistând. Nu-l folosește nimeni mâine. O să ajungi mai repede. O să scutești cel puțin două ore...

Oferta era tentantă, dar Victory nu voia să capete obiceiul de a-l folosi pe Lyne pentru avionul lui particular – sau pentru orice altceva, la o adică.

— Îmi pare rău, a spus ea clătinând din cap. Prefer să ajung acolo prin mijloace proprii.

Lyne a părut jignit – probabil că era mai ofensat că ea nu avea de gând să ia avionul lui decât de faptul că nu se culca cu el – și apoi a spus cu răceală:

— Cum vrei.

Lyne s-a întors pe călcâie de parcă Victory era o angajată pe care tocmai o concediasse și s-a îndreptat spre scară fără o vorbă de rămas-bun, fără a o conduce până la ușă.

În dimineața următoare, când avionul către Dallas a avut o întârziere pe pistă de două ore din cauza controlului de trafic aerian, și-a dorit, pentru o clipă, să fi acceptat oferta lui Lyne cu privire la sex și avionul particular. I-ar fi făcut viața mult mai ușoară. De ce trebuia ea să stea pe o pistă două ore, fără nimic de mâncat sau de băut, cu soarta în voia proastei organizări a altor oameni, dacă nu trebuia să facă asta? Numai că oferta lui Lyne i-ar fi făcut viața mai ușoară doar pe termen scurt, și-a spus ea cu severitate. Știa cât de ușor era să te obișnuiești cu stilul de viață al lui Lyne și să te lași atras să gândești că ești specială și că n-ai putea trăi altfel. Iar de aici, era o pantă alunecoasă. Nu doar pentru că acel stil de viață putea să dispară într-o secundă, ci și din cauza a ceea ce te pomeneai că ești dispusă să faci pentru a-l păstra – cum ar fi a face din bărbat, și nu din muncă, prioritatea ta.

Desigur, probabil că asta era ceea ce îi plăcea lui Lyne la ea – faptul că refuza să-l pună mai presus de munca ei. Era convinsă, încă o dată, după acea seară în care refuzase oferta cu privire la avionul lui, că nu o să mai audă niciodată de el, însă Lyne era ca un ghimpe, pur și simplu nu putea să scape de el. Părea să nu-și aducă aminte de momentele neplăcute dintre ei – fie asta, fie pur și simplu ele nu îl afectau. În orice caz, o sunase după două zile, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și o invitasă la casa lui din Bahamas în weekend. Victory chiar era epuizată și, gândindu-se că ar fi frumos să plece undeva câteva zile, hotărâse să accepte oferta lui pentru un weekend relaxant...

Ha! „Weekend relaxant“ era cea mai mare exagerare a anului, își aminti ea acum, făcându-i semn doamnei Smith să-i arate clipsurile cu diamant. Casa lui Lyne de pe exclusivista Harbour Island era minunată, desigur, cu „servitori săritori la dispoziție“,

după cum s-a exprimat grosolan Lyne. Veniseră și Susan Arrow și soțul ei, Walter, și vineri după-amiază la ora cinci toți patru s-au îngrămădit în SUV-ul lui Lyne ca să meargă la Aeroportul Teterboro, de unde au luat avionul lui Lyne spre Bahamas. Victory fusese șocată când a urcat în mașină și a descoperit că Ellen, asistenta lui Lyne, mergea și ea. Acesta ar fi trebuit să fie un indiciu. Faptul că Lyne refuza să-i dea lui Ellen două zile libere deoarece nu voia să-și facă singur propriile-i aranjamente în weekend nu era un semn bun.

— Dacă lucrezi pentru mine, e o slujbă de 24 de ore din 24, șapte zile din șapte. Nu-i așa, Ellen? a spus Lyne în mașină în drum spre aeroport.

— Așa e, Lyne, lucrăm tot timpul, a răspuns Ellen pe un ton plăcut.

Lyne a zâmbit, semănând cu un părinte mândru.

— Ce spun eu tot timpul despre tine, Ellen?

Ellen și-a intersectat privirea cu Victory.

— Că sunt ca o nevastă, dar mai bună.

— Corect, a exclamat el. Vrei să știi de ce? a întrebat-o pe Victory.

— Sigur, a răspuns ea, începând să se întrebe dacă acel weekend se va dovedi o greșeală.

— Pentru că ea nu-mi poate cere vreodată alocație de întreținere.

Ellen i-a aruncat o privire lui Victory.

— Întotdeauna îi spun lui Ellen că trebuie să o tratez cum se cuvine, căci altfel soțiorul ei o să mă zvânte în bătaie, a spus Lyne, scuturând mâna lui Victory ca să fie sigur că era atentă. E polițist.

— Ar pune doar să fii arestat, a spus Ellen, corectându-l. Și numele lui e Bill. Lyne nu-și amintește niciodată numele lui, i-a spus ea lui Victory.

Victory a dat din cap cu un aer cunoscător. În cele câteva luni de când se întâlnea cu Lyne, ea și Ellen deveniseră foarte apropiate. Ellen i-a explicat că Lyne era o mare bătaie de cap, dar îl suporta

deoarece avea inimă bună – și din cauza salariului enorm cu care o plătea, care îi permitea să-i trimită pe cei doi băieței ai ei la o școală particulară, în speranța că poate, într-o bună zi, vor fi ei înșiși bogați. Exact ca Lyne.

— De-aia te plătesc cu 250.000 de dolari pe an, a spus Lyne. Ca să nu trebuiască să țin minte nume.

— Totuși, el ține minte numele oricui e important, a subliniat Ellen.

— Nu că bărbații sunt minunați? a oftat Susan Arrow un pic mai târziu, când erau în avion. Asta e ceea ce noi, femeile, nu putem să uităm. Îți poți imagina cât de plictisitoare ar fi lumea fără bărbați? Sincer, nu știu ce m-aș face fără scumpul meu Walter.

În acel moment, „scumpul Walter“, care avea cel puțin 60 de ani, se afla într-o discuție aprinsă cu Lyne despre avantajele și dezavantajele celei mai noi operații de hernie.

— Despre ce vorbiți voi, femeile? a întrebat Lyne, întorcându-se în fotoliu și mângâind-o pe Victory pe creștet.

— Doar despre cât de minunați sunteți voi, bărbații, a zis Victory.

— Știu că eu sunt minunat, dar nu știu ce să spun despre Lyne, a spus Walter, făcând o glumă.

— Știți cum se spune: toți bărbații sunt ticăloși și toate femeile sunt nebune, a glumit Lyne.

— Lyne, asta nu este deloc adevărat, a obiectat Victory. Cele mai multe dintre femei *nu* sunt nebune până când nu le înnebunește vreun bărbat. Pe de altă parte, cu excepția lui Walter, cam trebuie să fii de acord cu tine în ceea ce privește partea cu ticăloșii.

Lyne a zâmbit și l-a înghiontit cu cotul pe Walter în coaste:

— Asta îmi place la nebunie la ea. Are întotdeauna o replică isteasă.

— Și întotdeauna voi avea, a spus Victory.

— Îmi place o femeie care este ea însăși, a spus Walter. Ca Susan. E întotdeauna ea însăși.

— Chiar dacă lumea zice că e o scorpie, a spus Lyne pe un ton răutăcios.

— Lyne Bennett, nu sunt nici pe jumătate atât de rea pe cât ești tu, a ripostat Susan. Deci cum te face asta?

— Da, însă eu scap basma curată fiindcă sunt bărbat, a spus Lyne pe un ton care nu admitea replică, după care și-a desfăcut ziarul.

„Ce naiba caut eu aici?“ s-a gândit Victory.

În clipa în care au ajuns în casă, Ellen le-a distribuit „Programul“, care urma să se desfășoare după cum urmează:

Vineri

7:30 p.m. Cina

9:00 p.m. Vizionare de film

11:00 p.m. Stingerea!

Sâmbătă

7:30-8:30 a.m. Micul dejun în solariu

8:45 a.m. Tenis

10:00 a.m. Turul insulei

12:45 p.m. Prânzul – foișorul de lângă piscină

1:30 p.m. Eveniment nautic

Și tot așa, cu activități planificate până la plecarea lor la aeroport la ora 5 p.m., duminică.

— Mă bucur să văd că acum operezi cu plus-valorii de 15 minute, a remarcat Walter cu umor disimulat.

— Aș vrea să știu un singur lucru, a spus Victory. Când suntem programați să mergem la baie? Și trebuie să folosim o anumită baie?

Lui Susan și lui Walter asta li s-a părut extrem de amuzant. Lui Lyne, nu.

Paharul s-a umplut duminică dimineată, când Victory s-a pomenit, din nou, stând pe un scaun

de răchită în chioșcul de lângă terenul de tenis și privindu-l pe Lyne cum juca un meci îndrăcit cu jucătorul profesionist local, după ce hotărâse, în ziua precedentă, că nici ea, nici Walter, nici Susan nu erau suficient de buni ca să joace cu el. Susan și Walter reușiseră să evite această activitate și o șterseseră la o plimbare pe plajă (sau, poate, doar se duseseră în camera lor, pentru o odihnă foarte necesară), însă Lyne insistase ca Victory să-l privească jucând. Exact ca o iubită propriu-zisă. Ea a crezut că o să urle de plictiseală. Știa că existau femei care ar fi fost perfect mulțumite, entuziasmate chiar, să-l privească pe iubitul lor miliardar omorând o minge de tenis, însă ea nu era una dintre acestea.

„Ce naiba caut aici?” s-a întrebat ea, pentru a nu știu câta oară.

S-a ridicat și s-a dus la telefon, apăsând cu putere butonul pentru „administrator”.

„Numai Lyne Bennett ar putea să aibă administrator în reședința lui particulară din Bahamas”, s-a gândit ea, enervată.

— Da, doamnă? a întrebat o voce politicoasă de bărbat.

— Îmi pare foarte rău că te deranjez, dar ai un pix? a întrebat Victory.

— Desigur, doamnă. Imediat.

Victory s-a așezat din nou. Lyne chiar nu era un jucător de tenis foarte bun, însă, la fel ca în cazul majorității bărbaților, nu-i puteai spune așa ceva. Încerca să lovească mingea atât de tare, încât aproape o jumătate dintre mingi ajungeau peste gard. Asta, însă, nu era o problemă, căci Lyne avea doi băieți de mingi care le recuperau.

— Poftiți, doamnă, a spus un bărbat cu chip zâmbitor, întinzându-i un stilou de argint. Asta e bun?

— Este minunat, mulțumesc, a răspuns Victory, gândindu-se că un pix Bic ar fi fost la fel de bun.

Însă pixurile Bic nu erau suficient de bune pentru Lyne Bennett...

A scos „Programul“, pe care ea, Susan și Walter îl purtau cu ei peste tot și îl menționa cât mai des posibil, pentru a-l enerva pe Lyne. L-a întors pe partea cealaltă și a scris:

„Primele zece lucruri pe care le-aș face altfel decât Lyne dacă aș fi miliardară...”

A ezitat o clipă. Cu ce să înceapă?

„Nr. 1“, a scris ea. „Nu obliga personalul casnic să poarte mănuși albe din bumbac. E înfiorător și lipsit de respect.“

„Nr. 2: Nu face un program ca apoi să-i forțezi pe oaspeți să-l accepte.“

„Nr. 3: Care e treaba cu frigiderul ăla ticsit cu Slim-Fast? Ce fel de ciudat consideră că musafirii vor Slim-Fast pe post de gustare la micul dejun, prânz și după-amiaza? În plus, ce rost are să fii miliardar dacă nu poți mânca mâncare adevărată?”

„Nr. 4: Nu-i sili pe musafiri să facă duș înainte de a intra în piscină. Dacă ești atât de îngrijorat în legătură cu igiena corporală a oaspeților, la ce i-ai mai invitat?”

„Nr. 5: Nu vorbi la telefon despre afaceri în timpul meselor, mai ales după ce i-ai obligat pe musafiri să ia prânzul cu agentul imobiliar local.“

„Nr. 6: Nu încerca să ucizi musafirii.“

A făcut o pauză și apoi a subliniat cuvântul „ucizi“, amintindu-și de „evenimentul nautic“ din ziua precedentă. A fost mai degrabă o catastrofă nautică. Lyne insistase nu numai să se dea mare cu noua sa ambarcațiune, ci să o și conducă el însuși. Iar apoi a ținut morțiș să se ia la întrecere cu o mică barcă de pescuit aparținând unui localnic. După aceea, Susan a jurat că n-o să mai vină niciodată pe insulă.

Victory a ridicat privirea spre Lyne, care stătea în mijlocul terenului strângând puternic în mână

o minge de tenis. Era roșu la față – arăta de parcă era pe cale să facă un infarct.

— Mingea asta e moartă! a urlat el.

— Îmi pare rău, domnule, a spus băiatul de mingi. Tocmai am deschis o cutie nouă...

— Ei bine, deschide alta!

A aruncat mingea pe jos, iar aceasta a sărit peste fileu.

„Nr. 7“, a scris Victory. „Încearcă să te comporti ca o ființă umană normală. Chiar dacă nu ești.“

Chiar în acel moment i-a sunat telefonul mobil. S-a uitat la el, rugându-se să fie Nico sau Wendy.

— Victory? a întrebat Muffie Williams cu vocea ei subțire. Unde ești?

— Sunt în Bahamas... cu Lyne, a răspuns Victory.

În tonul lui Muffie era ceva care a făcut-o brusc să se simtă vinovată că era plecată să se recreeze.

— Poți să ajungi la Paris mâine dimineață pentru o întâlnire? Cu cei de la B et C, a spus Muffie.

Victory a aruncat o privire spre Lyne. Nu mai era pe teren – una dintre mingile lui greșite distrusese un cuib de albine, iar el își flutura acum racheta furios și urla în timp ce alerga pe peluză, urmat de jucătorul profesionist de tenis și cei doi băieți de mingi.

— Nici o problemă, Muffie, a spus ea la telefon. Tocmai plecam.

Lyne a fost furios.

— Nu-mi scurtez weekendul, a fumezat el.

— Nimeni nu-ți cere asta, a răspuns ea, aruncându-și lucrurile în geanta de voiaj.

— Dacă sunt atât de disperați după o întâlnire cu tine, pot să aștepte până marți.

Probabil că Lyne avea dreptate, însă el nu înțelegea cât de disperată era ea să plece de acolo.

— Care-i scopul întâlnirii?

— De unde să știu eu? a spus ea.

— Dai fuga la Paris pentru o întâlnire — pleci din Bahamas într-o dimineată de duminică și strici weekendul — zbori toată noaptea ca să ajungi la o întâlnire despre care nici măcar nu știi ceva?

— Așa fac eu lucrurile, Lyne.

— E o prostie.

Ea a înălțat din umeri și a continuat să-și facă bagajele. Ceea ce nu a vrut să-i spună lui Lyne era că, în clipa aia, ar fi folosit cam orice pretext ca să scape de el, de programul lui și de afurisitul lui de weekend „relaxant” în Bahamas.

— Vrei să știi care e problema ta, Lyne? a întrebat ea. Îți este atât de frică de intimitate, că trebuie să-ți programezi fiecare clipă din viață. Nici măcar nu poți să stai jos și să porți o conversație ca o persoană normală.

— *Mie* îmi este frică de intimitate? a întrebat el, infuriat. Tu ești cea care fuge la o întâlnire stupidă la Paris.

A fost rândul ei să fie furioasă. S-a întors spre el, roșie la față și cu inima bătându-i tare în piept:

— Nu e o „întâlnire stupidă”, OK? Este afacerea *mea*. Doar pentru că nu câștig un miliard de dolari pe an nu înseamnă că afacerea *mea* nu e la fel de importantă ca a *ta*.

Țipase atât de tare ultima parte a propoziției, încât, în semn de protest, a lăsat-o vocea.

— Dumnezeu! a spus el, luat prin surprindere. Calmează-te, puștoaico. Ia avionul meu până pe JFK dacă vrei. Este o călătorie de doar patru ore dus-întors. Dacă pleci acum, noi tot o să putem să decolăm la cinci...

„Poftim, din nou programul *lui*”, s-a gândit ea furibundă.

— Nu pricepi? a întrebat ea, azvârlind de furie o pereche de chiloți pe jos.

Acest gest teatral nu a avut chiar impactul sperat, mai ales deoarece chiloții doar au fluturat

înainte să atingă podeaua și apoi au rămas acolo ca un șervețel aruncat.

— N-am *nevoie* de avionul tău...

— Cum vrei.

Lyne a ridicat din umeri și a ieșit din cameră, așa cum făcea întotdeauna când lucrurile nu mergeau cum voia el.

Când a sosit taxiul care urma să o ducă la micuțul aeroport, el deja trecuse la următoarea lui activitate – scufundări la mică adâncime. Și, încă o dată, în timp ce stătea la soare pe pistă, așteptând avionul cu un singur motor zgomotos, de cinci pasageri, pe care reușise să-l închirieze ca să o ducă pe Aeroportul Islip de pe Long Island, și-a dorit să fi fost în stare să accepte oferta lui Lyne. Însă pur și simplu nu a putut. Avionul închiriat a costat 3.000 de dolari, iar apoi taxiul până pe JFK a costat 200 de dolari; a ajuns exact la timp ca să prindă zborul de șase după-amiaza către Paris, care a costat-o alți 3.000 de dolari. În total, întâlnirea aceea la Paris o costase aproape 8.000 de dolari, însă a meritat efortul, mai ales după ce s-a întors și, întâlnindu-se întâmplător cu Lyne la Michael's, i-a spus ca și cum n-ar fi fost mare lucru: „Ei bine, se pare că B et C or să-mi facă o ofertă uriașă pentru companie“, iar el aproape că s-a înecat cu costița de miel...

Amintirea acelui moment o făcu să zâmbescă și, aplecându-se pentru a se privi într-o oglindă de la Sotheby's, își întoarse capul dintr-o parte în alta, delectându-se cu felul în care clipsurile cu diamant din urechile ei captau lumina. Poate că ar trebui să-și cumpere ceva micuț pentru a sărbători. Poate astea...

Îi sună telefonul.

— Deci, zise Lyne ca și cum ar fi reluat discuția de unde rămăsese cu câteva minute înainte, sunt reținut la Washington peste noapte. De ce nu urci în avion ca să vii aici pentru cină?

Ea oftă:

— Lyne, sunt ocupată.

— Cu ce?

— Cu a-mi trăi viața.

— Deci n-o să vii la Washington pentru cină.

— Nu.

— OK. Pa, zise el și închise.

Nico își făcu brusc apariția, udă, ciufulită și cu răsuflarea tăiată, cu obrajii îmbujorați ca și cum ar fi alergat.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise ea. Am avut ceva...

— E OK, mă uitam doar, zise Victory.

— Lyne? întrebă Nico, observând mobilul aflat încă în mâna lui Victory și expresia ei iritată.

Victory ridică din umeri și își dădu ochii peste cap:

— Voia să zbor până la Washington diseară ca să iau cina cu el. Am spus „nu“. Cred că e cam în stilul unei femei ușoare să fii plimbată în avionul particular al unui tip doar ca să iei cina cu el, nu crezi?

— Da? făcu Nico. Nu știu. Îmi plac cerceii ăia.

— Costă 22.000 de dolari, șopti Victory și îi dădu clipsurile înapoi doamnei Smith.

Merseră pe lângă vitrine până la diamantul albastru, proprietatea unui gentleman.

— O să probez ăla, zise Nico pe neașteptate.

— Dar nu ți-l poți permite...

— Nu se știe niciodată, Vic. S-ar putea să ne permitem într-o zi, zise ea încrezătoare.

Își dădu jos haina de blană și doamna Smith veni să descuie vitrina.

— E frumos, nu-i așa? zise doamna Smith, luând diamantul de pe suport.

Îl ținu în sus, suspendat de un lăntișor fin din platină.

— E pentru dumneavoastră? întrebă ea. Sau este un cadou? Din partea soțului dumneavoastră, poate...?

— Dumnezeu, nu, răspunse Nico repede și apoi roși. Soțul meu n-ar putea niciodată...

Victory rămase cu ochii cășcați. O cunoștea pe Nico de mulți ani, dar habar nu avea că aceasta avea o pasiune atât de mare pentru bijuterii. Puteai afla lucruri noi despre prietenele tale în fiecare zi.

— Pe soțul meu nu-l interesează... bijuteriile, zise Nico, ridicându-și părul din spate pentru ca doamna Smith să-i poată prinde diamantul în jurul gâtului.

— Așa stau lucrurile în zilele noastre, nu-i așa? consimți doamna Smith. Vedem tot mai multe femei care își cumpără singure bijuteriile. Dar e mai bine așa. Măcar poți să-ți iei ce vrei...

— Exact, zise Nico.

Se întoarse că să se privească în oglindă.

Diamantul arăta uluitor pe pielea albă a lui Nico. Victory se gândi brusc ce păcat era că nu erau mai bogate, deoarece diamantul *era* Nico – la fel de glacial, albastru și puternic ca ea. „Diamantul ăsta îi aparține lui Nico“, se gândi Victory. Mare păcat că nu exista nici o posibilitate să și-l ia.

Însă diamantul, chiar și pentru o clipă, o făcu pe Nico să redevină ea însăși, deoarece în secunda următoare se aplecă spre Victory și, cu vocea ei joasă, calmă, îi șopti ca și cum nu era mare scofală:

— Apropo, am o aventură.

Telefonul suna de foarte departe, posibil dintr-o altă țară. Cel puțin, așa părea în visul lui Wendy. Apoi ea își dădu seama că nu era un vis și că telefonul chiar suna lângă capul ei. Totuși, nu suna ca telefonul de acasă. Deschizând ochii și privind în jur la camera mică, zugrăvită în alb tern, își aduse aminte că nu era acasă. Era în apartamentul de serviciu al companiei Parador de la Mercer Hotel.

Era vinovată de o crimă groaznică pe care nu o comisese, dar pe care toată lumea părea să creadă că a făcut-o. Iar apoi evenimentele îngrozitoare din seara precedentă îi reveniră în memorie cu mare viteză; Shane încerca să divorțeze de ea...

O, Doamne! Telefonul. Poate că era Shane, care o suna să-i spună că a făcut o greșală imensă.

Se repezi la receptor, apucându-l cu ambele mâini.

— Alo? vocea ei semăna cu un croncănit.

— Wendy Healy? spuse o voce de bărbat, care suna oficială și era plină de entuziasm.

Singurul lucru de care își dădu seama a fost că nu era Shane. Aruncă o privire la ceas. Afișajul electronic arăta 5:02 a.m., cu cifre care erau probabil la fel de roșii ca ochii ei.

— Da?

— Roger Pomfret la telefon, de la comitetul Academiei Premiilor Oscar. Felicitări. *Porcul bălțat* a fost nominalizat la șase premii Oscar.

— Mulțumesc mult, zise ea amețită și închise.

Eeee. Uitase cu desăvârșire. Era ziua nominalizărilor la Oscar. Pentru a o face cu adevărat specială, te sunau la cinci dimineața.

Căzu înapoi pe perne. Ce părere am despre asta? Își acoperi ochii. „Chiar nu-mi pasă“, se gândi ea. „Ce erezie!“

Se ridică în capul oaselor și aprinse lumina. În următoarele câteva minute, mobilul ei avea să înceapă să sune. Și atunci va trebui să fie cât se poate de emoționată și veselă. Pentru ce anume, mai exact, nu era sigură. Îi închisese lui Roger Pomfret înainte ca el să apuce să-i spună la ce categorii au fost nominalizați. Nu că ar fi contat prea mult, de fapt.

Țrrr. Mobilul ei țârâi de pe scaunul unde îl aruncase pe la unu noaptea. Trebuia să răspundă și trebuia să se poarte normal. Dormitorul era micuț – doar de vreo 11 metri pătrați – și scaunul era la nici un metru distanță. Încercă să ajungă la telefon fără să se dea jos din pat, însă așternuturile erau precum cele dintr-un hotel luxos care pot fi alunecoase și căzu pe jos, lovindu-se la genunchi.

Au. La dracu’!

— Alo?

— Felicitări! zise Jenny Cadine.

— Felicitări și ție, zise Wendy, bănuind că Jenny a fost nominalizată la categoria „Cea mai bună actriță“.

— Nu e extraordinar? Sunt atât de emoționată.

— O meriți. Ai făcut o treabă grozavă.

— Și a fost o comedie romantică, adăugă Jenny. De obicei, nu ești nominalizat pentru astea...

Wendy voia să spună: „Jenny, nu vrei să taci odată? Probabil că oricum n-o să câștigi“.

— Știu, zise ea cu voce tare. E cu adevărat uimitor.

Se așează pe marginea patului și își sprijini fruntea cu vârful degetelor. Dormise, poate, o oră în timpul nopții. Oboseala, combinată cu stresul, o făceau să simtă, la propriu, că o să vomite.

— Încă o dată, felicitări, zise ea încercând să încheie convorbirea.

— Ești acasă? I-ai spus lui Shane?

— Sunt la Mercer, zise ea pe un ton șovăitor, dorința ei de a împărtăși groaznica veste copleșind bunul ei simț cu privire la a-și ține gura.

„Rahat, de ce n-am mințit pur și simplu, prefăcându-mă că totul e în regulă?” se gândi ea și adăugă:

— S-a spart o țeavă în apartament...

— Îmi place Mercer la nebunie, spuse Jenny. Salută pe toată lumea din partea mea. Și felicitări încă o dată.

— Felicitări și ție.

Jenny închise și telefonul lui Wendy sună din nou. Era regizorul; fuseseră nominalizați, pare-se, și la categoria „Cel mai bun film”.

Mai primi câteva telefoane și, când se uită la ceas, acesta arăta 5:45.

Era prea devreme să-l sune pe Shane? Probabil, dar nu-i păsa. O să-l trezească. Să sufere și el ca ea. De ce el să poată să doarmă când ea nu putea? Pe lângă asta, după trei ore de zăcut în pat, chinându-se cu privire la situație, hotărâse că cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să pretindă că totul era în regulă – și atunci poate că va și fi. Iar dacă totul era în regulă, primul lucru pe care trebuia să-l facă era să-l sune pe Shane ca să-i dea vestea cea bună.

— Da? mormăi el la telefon.

— Voiam doar să știi, zise ea, cu vocea plină de un entuziasm fals. Am fost nominalizați la șase premii Oscar. Pentru *Porcul bălțat*.

— Asta-i bine. Pentru tine, zise Shane.

Suna ca și cum încerca să se bucure pentru ea, însă ea știa că, dacă se bucura, era doar numai pentru că își imagina că ar calma-o. Dacă el credea că ea nu are de gând să se lupte, va avea o surpriză.

— Și, mai exact, când veniți acasă? întrebă ea.

— Ți-am spus, zise el plictisit. Poate pe la șapte sau opt.

„E prea târziu“, vru ea să țipe. „Chloe trebuie să fie în pat la șapte...”

— Ne întâlnim în fața apartamentului, zise ea.

— Eu n-aș face asta, a spus el pe un ton de avertisment.

— Nu-mi spune tu ce pot și ce nu pot să fac, Shane Healy, țipă ea, ieșindu-și brusc din fire. Nu mă poți împiedica să fiu cu copiii mei.

Ceva în capul ei explodează, poate un vas de sânge, și o durere ascuțită o împunse în spatele ochilor.

— Nu asta e ceea ce..., începu Shane, dar ea îl întrerupse.

— Nu știu cine te sfătuiește sau ce-ți spune, dar face o mare greșeală. O să te dau în judecată și n-o să-ți mai vezi niciodată copiii. Niciodată...

Shane închise în mijlocul diatribei ei. Wendy privi telefonul cu chipul lipsit de expresie. Se auzi soneria de la ușă.

— Cine e? întrebă ea, trecând prin micul living ca să ajungă la ușă.

— Room service.

— N-am comandat nimic.

— Wendy Healy?

— Da.

— Room service. Doar să las asta înăuntru.

Lasă-mă în pace! Wendy deschise ușa.

Un bărbat tânăr, atât de frumos că nu puteai să nu observi, se gândi ea supărată, care probabil că lucra la hotel deoarece voia să fie actor și credea că asta era un loc bun pentru a-ți face relații,

stătea în fața ușii ținând o tavă pe care era cocotată o frapieră cu o sticlă de șampanie. Wendy își dădu seama după eticheta verde-închis din jurul dopului că era Dom Perignon.

— Unde să pun asta? întrebă el cu amabilitate.

Ea privi prin cameră cu exasperare. Oare tipul ăsta avea habar că era șase dimineața?

— Nu știu. Pe măsută, cred.

El făcu mare spectacol din mutarea unei mici vase de flori pe o măsută de lângă canapea. „Oare se poate mișca mai încet de atât?” se întrebă ea. Tânărul puse frapiera pe masa din sticlă, dând la o parte un document îndoit.

„O, Doamne“, își spuse ea. Făcu un pas înainte și smulse documentul, vârându-l în buzunarul de la halat.

— E și o felicitare, zise el plin de solitudine, înmânându-i un mic plic alb de pe tavă.

— Mulțumesc, zise ea cu răceală, uitându-se urât la el.

Tânărul începu să aranjeze șervetul alb în jurul gâtului sticlei de șampanie.

— Să vă deschid asta?

— E șase dimineața.

— Nu se știe niciodată, zise el, fără să priceapă aluzia. Adică, e o zi specială. S-ar putea să vreți să vă îmbățați. Știu că eu aș vrea.

„Sunt sigură că ai vrea“, se gândi ea, măsărându-l cu privirea de sus până jos.

— Nu beau, zise ea răspicat.

Asta era problema cu New Yorkul. Toată lumea era pur și simplu prea prietenoasă și prea familiară, mai ales într-un loc ca Mercer, unde era, practic, o mare petrecere tot timpul.

— Te rog, zise ea uitându-se spre ușă.

— Voiam doar să spun că știu cine sunteți și că îmi plac la nebunie filmele dumneavoastră, zise el cu entuziasm. Și felicitări pentru nominalizări...

— Mulțumesc, zise ea, adunându-și ceea ce i se păru a fi ultima ei fărâmbă de politețe.

Ținu ușa deschisă.

— La revedere, spuse tânărul.

— La revedere.

Ea lăsă ușa să se închidă cu zgomot în urma lui. De ce se întâmpla asta în viață întotdeauna? Când totul se ducea de răpă în viața personală, cariera ta lua brusc avânt.

Wendy clătină din cap, copleșită de un val de tristețe care se simțea ca o adiere puternică, pustie, plină de fum. Rupse plicul micuț și citi felicitarea dinăuntru. „Scumpă Wendy, ești o vedetă. N-aș fi putut face asta fără tine și te iubesc la nebunie. XXOO Jenny.“

„Ei bine, măcar mă apreciază cineva“, se gândi ea. Rupse felicitarea în bucățele, apoi privi cum acestea se lăsau ușor în coșul de gunoi.

Apoi se întoarse în dormitor și se așeză pe pat turcește, trăgându-și pilota albă în jurul ei. Își simțea venele – sau erau arterele? – pulsând în tâmpile, de parcă avea o orchestră de percuție în cap. Se uită în gol la perete. Asta nu se putea întâmpla cu adevărat. Nu putea să fie real. Era imposibil. Lucruri ca astea nu se întâmplau, însă lumea zicea că, atunci când era vorba de divorț, oamenii făceau lucruri nebunești.

Cum ar fi să-ți lași soția pe afară și să furi copiii.

Cu siguranță, asta era ilegal.

Va suna la Poliția din Palm Beach și Shane va fi arestat pentru răpire.

Wendy formă numărul lui Shane.

— Ce? zise el.

— Sunt surprinsă că răspunzi la telefon.

— N-o să mai răspund într-o clipă.

Ea a fost cât pe ce să cedeze atunci, să-l implore să o primească înapoi, să-i acorde o a doua șansă.

Însă, chiar înainte de a se pierde cu firea, spuse pe negândite:

— O să pun să fii arestat.

— O, Wendy. Ești nebună, zise el, de parcă ea era cea demnă de milă.

— Sunt, sun la Poliție chiar acum, îl avertiză ea.

— N-ai decât. O să pui să fie arestați și părinții mei?

— Corect, voi toți, toată familia Healy, o să ajungeți la închisoare.

În tăcerea care urmă, Wendy avu o imagine cu Shane și părinții lui, care aveau 70 de ani și începeau să se sfrijească, stând împreună într-o celulă. Mama lui Shane avea o eșarfă Hermès la gât, iar tatăl lui probabil că purta un sacou bleumarin cu nasturi aurii, de la Ralph Lauren. Aveau să fie speriați de moarte, exact cum era ea.

— A, Shane? Te urăsc. Voiam doar să știi asta.

— Foarte frumos, Wendy. Ține-o tot așa. O să fie mai ușor pentru mine pe parcursul procesului. Haide, pune să ne aresteze. Sunt sigur că un judecător va considera asta o dovadă de purtare rațională.

El închise. Wendy azvârli cu telefonul prin cameră și acesta se lovi de perete cu un pocnet zgomotos. Probabil că își spărsese telefonul. Se dădu jos din pat să-l recupereze și documentul îi căzu din buzunarul de la halat. Îl ridică și cuvintele țâșniră spre ea ca niște degete care i se băgau în ochi. „Statul New York. Departamentul Matrimonial. Abandon. Prin prezenta sunteți citată să apăreți în instanță pe 14 aprilie.”

„Instanță? Nu, nu, nu”, se gândi ea scuturând din cap. Nu avea să ajungă în instanță. Niciodată. Nu primise niciodată nici măcar vreo amendă pentru parcare neregulamentară, pentru Dumnezeu. Era fată bună. Era o persoană bună și oamenii buni nu ajungeau în instanță.

Era președinta de la Parador Pictures, iar președinta de la Parador Pictures nu ajungea în instanță.

Își culese mobilul de pe jos. Carcasa era crăpată, însă continua să funcționeze. „OK, poate că nu e o idee atât de bună să pun ca Shane să fie arestat“, se gândi ea. Asta ar ajunge în ziare și era posibil ca acest incident să explodeze. Însă nimic nu o va împiedica să se ducă la Palm Beach și să-i ia pe copii. Iar dacă Shane va încerca în continuare să nu o lase să intre în casă, îi va aduce pe copii la Mercer Hotel. Puteau să locuiască acolo, cu ea, până când îl scotea pe Shane din viața ei. Mercer era un hotel cu servicii complete – aveau oameni care să plimbe câinii și, credea ea, bone. Iar dacă nu aveau, cu siguranță îi vor face rost de una.

Wendy formă un alt număr.

— Bună, Josh, zise ea, încercând să pară cât mai normală posibil.

— Cred că se cuvin niște felicitări, zise Josh.

Despre ce naiba vorbea?

— Nominalizările la Oscar? întrebă el. Bănuiesc că de-aia mă suni atât de devreme într-o dimineață de duminică.

— A, da. Am primit șase. Și vreau să-ți mulțumesc, Josh. Ai fost de mare ajutor.

„*Bla bla bla*“, zise o voce în capul ei.

— Mă străduiesc, zise Josh exagerând teatral.

— Josh? întrebă ea, cu cel mai bun ton lingușitor al ei. Trebuie să ajung la Palm Beach imediat. În dimineața asta. Poți să-mi rezervi un bilet, te rog, și să mă suni înapoi? Iar dacă nu poți să-mi faci rost de un bilet de avion, poți să afli dacă Citation e liber? O să-mi folosesc cardul NetJet.

Wendy făcu o pauză. Folosirea avionului Citation pentru o problemă personală era foarte dezaprobată (și putea, practic, să o coste slujba ei), însă se putea demonstra că era o urgență (Shane răpise copiii!) – iar singurul motiv pentru care ea avea

această urgență era slujba ei – fusese nevoită să petreacă o lună în România ca să rezolve situația cu *Pelerini în zdrențe*. Iar în cel mai rău caz, pur și simplu avea să plătească ea însăși pentru folosirea avionului companiei. Indiferent cât costa...

— De fapt, dacă mă gândesc mai bine, lasă zborurile comerciale și încearcă mai întâi cu Citation, zise ea. Dacă e rezervat, atunci apelează la zborurile comerciale.

Josh o sună înapoi după 15 minute.

— Ai noroc, zise el. Citation e pe Aeroportul Teterboro și e liber, însă trebuie să fie înapoi la trei după-amiază. Victor Matrick are nevoie de el la patru.

— Nici o problemă, spuse ea.

Se uită la ceas. Era 6:53 dimineața. Asta ar trebui să-i ofere suficient de mult timp pentru a zbura la Palm Beach, a-i lua pe copii și a se întoarce în New Jersey foarte repede.

Își luă valiza ponosită – aceeași pe care o târâse după ea în ultima lună și pe care nu se deranjase să o desfacă în seara precedentă – și o mică valiză cu roțile pe care o cumpărase de pe aeroportul din Paris, care era plină de cadouri pentru copii. O luă cu pași nesiguri pe hol spre lift, oboseala sfâșiindu-i fiecare mușchi. Își spuse că era vorba de doar câteva ore în plus și apoi toată această aventură groaznică avea să ia sfârșit.

— Bună ziua – doamnă Healy? o strigă recepționera când trecu pe lângă ea. Plecați în această dimineață?

Wendy se opri.

— Nu știu, răspunse ea, conștientă brusc de felul în care trebuie să fi arătat.

Nu se spălase pe față sau pe dinți și purta același tricou pe care îl avusese în timpul călătoriei (și în care dormise peste noapte, dacă asta se putea numi „dormit”) și avea o pereche de pantaloni care cândva erau mulați, dar care acum erau lălâi de la prea

mult purtat, iar părul nu-i era pieptănat și era prins sus cu un elastic – dar, la naiba, chiar conta asta?

— Trebuie să văd ce se întâmplă, zise ea. O să vă anunț, bine?

Din fericire, tinerei nu i se păru ciudat asta și nici înfățișarea neobișnuită a lui Wendy („Și de ce i s-ar părea?” se gândi Wendy; „E obișnuită să aibă de-a face cu oamenii excentrici din showbiz”). Aprobă din cap, zâmbi și, ținând ușa deschisă, zise:

— Apropo, felicitări pentru nominalizările la Oscar.

— Mulțumesc, zise Wendy.

„Asta e singurul lucru de care îi pasă lumii – nominalizările la Oscar”, se gândi ea cu amărăciune. Dacă erai nominalizat, puteai să conduci planeta.

Însă nu-ți puteai păstra soțul.

Un taxi opri în fața hotelului și Wendy urcă.

— Aeroportul Teterboro, vă rog, zise ea.

Taxiul porni cu o zdruncinătură și ea se lăsă pe spate pe banchetă. Să dea fuga la Palm Beach în felul ăsta era, probabil, o nebunie, o aventură necugetată care putea să înrăutățească lucrurile. Însă nu avea de ales. Când copiii ei vor crește, ce-o să le spună? Cum va putea explica faptul că Shane îi luase și că ea nu făcuse tot ce-i stătuse în putere pentru a-i aduce înapoi? Asta era, probabil, un pic teatral (hei, stăteau la Breakers Hotel în weekend, deci cât de rău putea să fie?), însă atunci când îndepartai părțile strălucitoare, ăsta era, în esență, scenariul.

Nimic nu putea fi pus la îndoială, într-adevăr. Trebuia să meargă să-și salveze copiii de la Shane. La urma urmei, erau copiii ei.

Așezată pe bancheta din spate a taxiului, Wendy trase de o bucățică de piele uscată de pe buza de jos, minunându-se de înșiruirea bizară de evenimente care au condus la momentul acela, când

gonea spre aeroport la șapte dimineața pentru a se îmbarca pe un Citation ca să zboare la Palm Beach să-și ia copiii înapoi de la soțul ei, care încerca să divorțeze de ea pentru că fusese nevoită să petreacă o lună în România, ca să pună pe picioare un film de 125 de milioane de dolari de care era singura răspunzătoare.

Era ceva în asta care părea neliniștitor de inevitabil.

Cum se făcea că doar cu 24 de ore în urmă totul era bine? Se afla pe o pantă noroioasă de unde se vedea un sat îndepărtat, urmărind-o pe Jenny Cadine cum încerca să mâne o vacă în sus, pe o potecă stâncoasă. Vaca nu se clintea. Asta a durat o oră.

— Putem să facem rost de o altă vacă, vă rog? a întrebat ea.

— Nu există o altă vacă. Nu sunt vaci aici. Pe asta a trebuit să o aducem cu camionul din Moldova, a spus cineva.

— Trebuie să existe altă vacă. De unde își iau laptele cei de pe aici?

— O altă vacă e pe drum, i-a spus cineva în cască, pe care o avea conectată la un mic walkie-talkie prins de partea din spate a pantalonilor.

Implicarea ei în film *la acest nivel* – să se poarte ca un soi de über-regizor-liniuță-producător – nu era ceva obișnuit pentru președintele unui studio. Însă ea decisese că, dacă filmul era să aibă vreo șansă de a ieși cum trebuie, ea va trebui să se implice în munca de jos. Va trebui să fie chiar acolo, în tranșee, să-și conducă trupele...

Acum, incidentul cu vaca o făcu să se gândească la faptul că existau două feluri de oameni pe platourile de filmare: cei care anticipau problemele și se pregăteau pentru ele, care erau întotdeauna cu un pas înainte (iar aceștia erau oamenii care ajungeau să aibă succes), și cei care pur și simplu se lăsau în voia lucrurilor până când apărea o

problemă și atunci ridicau din umeri și făceau o încercare cam lipsiți de chef de a se ocupa de aceasta.

Ghemuindu-se pe bancheta din spate a taxiului, se gândi că dificultatea era că, dacă aceeași judecată aspră putea fi făcută despre oameni în căsnicie, majoritatea lumii ar trebui să o acuze că se încadrează în cea de-a doua categorie. În ultimele câteva luni se lăsase în voia lucrurilor, presupunând, rugându-se că totul va fi bine (și fusese, pentru o vreme, nu-i așa?), și abia când problema i-a explodat în față s-a gândit să se ocupe de ea. Poate că ar fi trebuit să se străduiască mai mult la acele ședințe de terapie transatlantice cu Shane și dr. Vincent. Însă era o diferență de fus orar de șase ore și, deși dr. Vincent taxa o oră cu cinci sute de dolari, asta era nimic în comparație cu costul unei ore irosite pe un platou de filmare: 25.000 de dolari. Iar când erau gata să filmeze, trebuia să te duci. Nu puteai să spui: „Vin în câteva minute, imediat ce rezolv cu orgoliul soțului meu“.

Însă ea încercase. Iar când venise acasă, cu două săptămâni în urmă, pentru cinci zile, își făcuse timp pentru o ședință de urgență cu dr. Vincent, de trei ore. Dr. Vincent ceruse un șevalet și un bloc cu foi mari albe, de genul celor folosite de scenariștii de televiziune pentru a schița planul narațiunii pentru episoadele unui serial. S-a dovedit, desigur, că dr. Vincent fusese cândva scenaristă de televiziune, dar își dăduse seama că ar putea să facă mai mult bine ajutându-i pe cei din branșă să ajungă la o mai bună înțelegere a relațiilor și a lor înșiși.

„E“, a scris ea cu marker albastru și a încercuit litera.

— Ce vă vine în minte când vedeți litera „E“? i-a întrebat ea.

— Ego? a spus Wendy, gândindu-se că devenea destul de bună la jocul ăsta.

— Foarte bine. Shane?

— Excalibur, a spus Shane pe negândite.

S-a uitat la Wendy ca și cum ar fi provocat-o să facă glume pe seama lui.

— „Excalibur“, a scris dr. Vincent pe foaie, după care a pus un semn mare de întrebare. Hai să vorbim despre asta. Excalibur era o sabie. Te gândești la penisul tău, Shane?

— Întotdeauna se gândește la penisul lui, a spus Wendy.

Nu și-a putut ține gura, pur și simplu așa i-a venit. Shane s-a uitat urât la ea. Wendy a ridicat din umeri și a adăugat:

— Adică nu la asta se gândesc toți bărbații? În cea mai mare parte a timpului?

— Nu, Wendy. Nu facem asta, a spus el.

— Ce ziceți de asta? a întrebat dr. Vincent.

A scris cuvântul „evadare“ cu majuscule.

— Evadare? a întrebat Wendy.

— Munca este egal cu evadarea, a spus dr. Vincent, scriind asta pe foaie.

— Ei bine, e adevărat, a spus Shane încrucișându-și brațele.

— Ba nu e! a protestat Wendy, uitându-se cu mâhnire de la Shane la dr. Vincent. Oamenii trebuie să muncească, a insistat ea, dându-și seama de gafa ei în clipa în care cuvintele i-au ieșit pe gură.

Ce spunea ea? Shane nu lucra. Ce însemnau toate astea? Era ceva care o nedumerea foarte tare.

— Munca este o Evadare, a spus din nou dr. Vincent. Însă când pui literele împreună, ce obții?

— E-M. *Em*? a întrebat Wendy.

— *Noi*¹, a spus Shane uitându-se la ea ca la o proastă.

1. Joc de cuvinte intraductibil de la inițialele celor două cuvinte – muncă (*work*) și evadare (*escape*); succesiunea E-W (în E-M) nu are nici o semnificație în

— Exact. NOI, a spus dr. Vincent. Nu vrem ca Munca să devină o Evadare de la NOI.

— Dar nu este, a protestat Wendy. Eu și Shane avem reguli și eu le respect. Nu am voie să fiu plecată mai mult de două săptămâni. Și niciodată nu sunt. Ar fi trebuit să rămân în România – nici măcar n-ar trebui să fiu aici acum – dar m-am întors. M-am întors, nu-i așa, Shane? Am fost plecată doar zece zile...

— Ai spus că o să fii plecată trei zile. Maximum, a spus Shane.

Wendy s-a uitat la dr. Vincent, după ajutor.

— A trebuit să concediez regizorul și să angajez pe altul, iar după aia a trebuit să...

S-a lăsat fără vlagă în scaun, înfrântă. Cum ar fi putut să explice întregul proces chinuitor de a fi nevoit să faci rost de un regizor nou și să lucrezi cu el? Iar apoi producătorul își dăduse demisia, în semn de protest, iar ea a trebuit să meargă înapoi să preia această poziție până când noul producător (care termina un alt film) putea să-și termine treaba și să vină la locația lor în exact patru zile, dacă totul mergea conform programului.

— Nu te duce. Te provoc, Wendy, a spus Shane a doua zi, când ea se pregătea să plece din nou.

— Trebuie să merg.

— N-ai auzit ce a spus dr. Vincent? Evadezi. Te folosești de filmele tale – fanteziile tale – pentru a evada, pentru a fugi de viață.

Wendy ar fi putut să o omoare pe dr. Vincent în clipa aia. Își zise că nimic nu era mai periculos decât un bărbat cu ceva cunoștințe de psihologie, deoarece avea să le folosească împotriva ta. Poate că femeilor le era mai bine înainte, când bărbații erau ca niște oameni de Neanderthal, care nu își înțelegeau deloc acțiunile, și nici pe cele ale femeilor.

limba engleză, în schimb succesiunea W-E formează cuvântul „we” („noi”).

Ca să se apere, a spus:

— Oamenii au nevoie de fantezii, Shane. Dacă am privi cu toții lumea cu ochii larg deschiși, nimeni nu s-ar mai da jos din pat dimineața.

— E vorba doar de tine, Wendy. Eu pot să văd lumea așa cum este cu adevărat. Și să-i fac față.

Această afirmație era de o falsitate atât de jignitoare, că Wendy s-a pierdut cu firea:

— Asta doar pentru că nu ești nevoit să o faci, Shane. Deoarece munca mea asiduă face posibil ca tu să trăiești sub un clopot de cristal în care nu trebuie niciodată să faci ceea ce nu vrei!

Asta era – în sfârșit, o spusese cu voce tare. Wendy se gândi că aceasta a fost, probabil, cea mai dureroasă ceartă pe care au avut-o în cei 12 ani de căsnicie. Însă numai pentru că, pentru prima oară, ea nu plecase de acolo sau nu-l mințise ca să-i menajeze orgoliul. Dr. Vincent avea dreptate. Se folosea de muncă pentru a evada – pentru a scăpa de Shane!

Isuse. Oare îl mai iubea măcar?

Cum ar putea? Chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut, nu după ceea ce încerca să-i facă ei și familiei lor. Era ceva atât de incredibil, de josnic, încât nu se mai putea gândi la asta. Iar acum, stând în taxi și privind pe geam la peisajul întunecat din beton (taxiul tocmai ieșea din tunelul Lincoln și intra în New Jersey), simți cum se înroșește de jenă și mânie.

Știuse că s-a întâmplat ceva încă de când era pe aeroportul din Paris, în drum spre casă, când s-a întors din România. Era o tradiție ca întotdeauna să vină dintr-o călătorie cu cadouri și era singura parte a deplasării pe care o aștepta cu nerăbdare – să cumpere lucruri pentru copii, deoarece asta însemna că o să-i vadă curând. Cumpărase o mică valiză din pânză, pe roțile, ca să o umple cu daruri, și, colindând prin magazinele *duty-free*, încercase de mai multe ori să-l sune pe Shane.

Nu i-a răspuns pe nici un telefon – nici pe mobil, nici acasă, nici măcar la telefonul din apartamentul părinților lui. A încercat să sune pe mobilele copiilor, însă nici ei nu au răspuns. Era patru după-amiaza la Paris, zece dimineața la New York. Probabil că exista o explicație logică – plecaseră undeva. Poate la cumpărături. Era posibil ca Shane să nu știe că ea se întorcea sâmbătă seara? Era foarte sigură că îi spusese, dar poate că el nu o crezuse. Ea făcuse o regulă din a-i suna pe Shane și pe copii cel puțin o dată pe zi. Convorbirile cu Shane erau formale și tensionate, însă asta era de așteptat; chiar dacă nu se certau, convorbirile telefonice transatlantice erau imposibile și ea învățase de multă vreme să nu le interpreteze – dacă făceai asta, o luai razna. Însă când nu a putut să-l contacteze pe Shane de pe aeroportul din Paris, Wendy s-a panicat și i-a sunat și pe el, și pe copii din zece în zece minute în următoarele două ore, până când a urcat în avion și însoțitoarea de zbor a rugat-o să-și închidă telefonul mobil. A cuprins-o o senzație de spaimă – o teamă care i-a rămas pe toată durata zborului de șapte ore. Se produsese un accident. Poate un incendiu. Poate că Shane a murit. Însă ceva îi spunea că era și mai rău.

(Singurul lucru care putea fi mai rău era să li se întâmple ceva copiilor. „Te rog, Doamne, nu asta.“)

S-a apucat să formeze din nou numerele lor de îndată ce roțile avionului au atins pista de pe JFK la 8:03 seara.

Tot nici un răspuns. Nicăieri.

Asta era cu adevărat grav. A început să respire din ce în ce mai repede, trăgând de valize pe pistă și pe culoarul șerpuit, frustrant de lung, care ducea la vamă. Nu se putea gândi decât că trebuia să ajungă acasă.

— Aveți ceva de declarat? a întrebat-o vameșul, uitându-se prin pașaportul ei.

Ea a zâmbit.

— Nu.

Te rog, lasă-mă să plec, s-a rugat ea în gând.

Vameșul s-a uitat la ea și a scris un „1“ pe declarația ei vamală, încercuindu-l. La naiba, la naiba, la naiba! Mai că-i venea să urle. Asta însemna că aveau de gând să o percheziționeze. De ce li se întâmpla întotdeauna asta femeilor care călătoreau singure? Era ca și cum întreaga lume voia să te pedepsească.

La ieșire o aștepta o femeie vameș. Țsta era un alt semn rău. Însemna că, din cine știe ce motiv, o aleseseră pe ea — pe ea! — ca potențial infractor (ceea ce era, într-un fel, nu-i așa, pentru că își părăsise soțul și copiii ca să-și urmeze cariera strălucitoare și probabil total lipsită de sens acum) și aveau nevoie de un vameș care să fie femeie, în caz că situația impunea o percheziție corporală totală. Nimeni nu o credea când povestea despre această mică rutină a celor de la vamă, însă ea călătorise prea mult ca să nu știe ce însemna asta.

Chiar suspectau că era o infractoare. O persoană care transporta droguri. Deoarece lumea nu putea crede că o femeie care călătorește mult singură ar putea fi altceva decât un traficant.

Instinctiv, ochii ei s-au mișcat dintr-o parte în alta, căutând o rută de evadare (chiar dacă nu făcuse nimic rău sau, cel puțin, nimic ilegal), iar apoi, înainte să poată fugi, femeia de la vamă („Agent Cody“, a numit-o Wendy în gând) s-a apropiat de ea și a întins mâna, spunând:

— Pot să văd declarația dumneavoastră vamală, vă rog?

Era un ordin, nu o întrebare.

— Sigur, a spus Wendy, mutându-și valiza dintr-o mână într-alta, cu neliniște.

Agent Cody a examinat fișa.

— Veniți cu mine, vă rog.

Wendy a urmat-o la o masă lungă, simțindu-se deja expusă, ca și cum ar fi fost pusă să mărșăluiască dezbrăcată în fața unei mulțimi de străini.

— Care a fost scopul călătoriei dumneavoastră? a întrebat femeia.

— Afaceri, a răspuns Wendy ferm, cu gura uscată.

— Și care este natura afacerilor dumneavoastră?

Agent Cody a ridicat valiza pe masă și a început să cotrobăiască prin ea.

— Sunt producătoare de film... De fapt, sunt președinta unui studio de film. Tocmai am fost pe un platou de filmare...

— Ce film?

— Se numește *Pelerini în zdrențe*...

— *Pelerini în zdrențe*? L-am văzut?

— Nu. E în producție... O să apară de Crăciun, a spus ea pe un ton de scuză.

S-a apropiat un alt vameș. Bărbat, la vreo 45 de ani, 1,75 metri înălțime. Cu buzele subțiri ca două linii. Acum o înconjuraseră, observă Wendy. A început să transpire.

— Ai auzit de vreun film numit *Pelerini în zdrențe*? l-a întrebat Agent Cody pe Buze-Subțiri.

— Nu, a răspuns acesta.

— Zice că e producătoare de film, a spus Agent Cody, scoțând trusa de cosmetice din valiză și împingând-o spre Buze-Subțiri.

Acesta a desfăcut fermoarul și s-a uitat înăuntru, scoțând o periută de dinți care era atât de folosită, încât perii erau îndoiți în afară, ca niște degete fără vlagă.

— Ăăă... Vă deranjează dacă... dau un telefon? a întrebat Wendy. Trebuie să-mi sun copiii.

— Nu se poate, a spus Agent Cody.

— Ce?

— Nu. Nu se poate da telefon în zona vămii.

— Pot să văd ăla? a întrebat Buze-Subțiri.

Wendy i-a dat telefonul. Buze-Subțiri l-a ținut în sus și l-a scuturat.

— E doar un telefon... *pe bune*, a spus Wendy îndrăznind să-și arate nerăbdarea.

Cât mai aveau de gând să o tortureze în felul ăla? În câteva clipe, probabil că o vor duce să-i facă o percheziție corporală...

— Pot să vă văd pașaportul, vă rog?

Buze-Subțiri îl răsfoi rapid.

— Călătoriți mult, a spus el cu severitate, ca și cum acest lucru în sine constituia o activitate suspectă care trebuia evitată. Ar trebui să știți că organele vamale au dreptul să percheziționeze orice pasager, oricând, pentru orice motiv.

Ea și-a plecat capul, resemnată:

— Da, domnule. Aveți dreptate.

Și abia atunci, după ce, în sfârșit, au umilit-o, au lăsat-o să plece.

O, slavă Domnului. Era liberă! A trecut zorită prin ușile batante în sala de așteptare. Era o mulțime de oameni, însă chiar în față, așa cum fusese instruit, se afla un șofer în uniformă cu un carton pe care scria „Doamna Healy“. S-a năpustit spre el, făcând cu mâna... Și atunci un alt bărbat a făcut un pas în față. Purta un trenchi murdar și era chel, cu câteva șuvițe de păr negru soios pieptănate peste scalpul ciupit de vărsat.

— Wendy Healy? a întrebat el.

Ea s-a gândit îngrozită: „O, Doamne, asta este. Purtătorul de vești proaste“. Avusese dreptate tot timpul, ceva groaznic li s-a întâmplat lui Shane și copiilor. Genunchii au început să-i tremure de frică. Nu a putut să vorbească.

— Sunteți Wendy Healy? a întrebat bărbatul din nou.

Avea o voce neclară, genul de voce pe care ar avea-o un animal împăiat dacă ar putea vorbi. Ea a aprobat din cap, fără să scoată un sunet.

— Vă mulțumesc, a spus el dându-i un plic, după care s-a întors și a dispărut în mulțime.

Wendy a deschis plicul. „Statul New York, Secția Judecătorească pentru Divorțuri, Healy contra Healy“, a citit ea repede, aruncându-și o privire pe rândurile tipărite. „Citație pentru divorț... acuzată de abandon... Copiii vor rămâne în grija tatălui legal, Shane Healy, până la hotărârea definitivă a instanței...”

A simțit o ușurare amețitoare – copiii nu erau morți, cel puțin așa reieșea din ceea ce scria acolo – până la urmă nu era altceva decât un alt truc stupid al lui Shane.

La naiba cu el!

Șoferul s-a repezit brusc spre ea și a luat-o de acolo.

— Asta e o lovitură josnică, a remarcat el cu indignare. Să-i înmânezi soției actele de divorț chiar când coboară dintr-un avion. Dacă aș fi știut ce avea de gând tipul ăla, l-aș fi împiedicat.

— Hmm, făcu ea pe un ton neutru.

Chestia asta nu putea fi luată în serios, nu-i așa? Cu o voce care părea, probabil, de o răceală necuvenită și stranie, ea a spus:

— Nu contează. Nu e nimic. Nu e nimic, a repetat. Doar încă un lucru de care va trebui să mă ocup. Soțul meu e nebun.

Șoferul a ajutat-o, cu delicatețe, să urce în mașină și i-a spus:

— Dacă aveți nevoie de șervețele, e o cutie de Kleenex în consolă.

Ea a scuturat din cap în semn de refuz. Nu avea de gând să plângă. Întotdeauna era uimitor cum, în momente ca acelea, nu plângeai. În schimb, avea în cap doar un vid anost, de un gălbui greșos. „Măi să fie“, s-a gândit ea. „Așadar de-aia nu răspundea Shane la telefon. Îi e frică.”

Totul era prea ciudat și patetic pentru a fi exprimat în cuvinte.

Paznicul de noapte a privit-o ciudat când a intrat în bloc.

— Soțul meu e acasă? a întrebat ea.

Paznicul s-a uitat în altă parte, iar când s-a întors și a ridicat din umeri, pe chipul lui era o expresie ușor ostilă, ca și cum s-ar fi așteptat la o ceartă și încerca să o prevină să nu încerce asta.

— Nu știu, a răspuns el. Cred că s-ar putea să fie plecați pe durata weekendului.

Plecați? Asta nu era posibil. Nu după toate câte se întâmplaseră. Inima a început din nou să-i bubue de panică.

— Credeți sau știți? a întrebat ea, apăsând butonul liftului.

— Nu i-am văzut azi. Au plecat ieri după-amiază cu valize după ei. Dar nu știu nimic.

Liftul s-a deschis spre un hol slab luminat, cu pereți cu decorații cu un model în relief. La fiecare capăt al holului se afla o ușă; în dreapta era apartamentul ei. Mergând pe hol, a avut senzația că trăiește în afara corpului ei, că urma un scenariu scris de altcineva. Propria-i ușă i s-a părut nefamiliară și până și asta era ceva inerent, nu surprinzător; când a scos cheia ca s-o bage în broască, a văzut că și broasca era altfel, lucioasă, nouă, de alamă. A văzut în fața ochilor întreaga scenă groaznică: va încerca să bage cheia în broască și cheia nu se va răsuci, iar atunci, din cauza confuziei, va crede că se află la altă ușă și va încerca cealaltă broască, și atunci își va da seama că Shane a schimbat încuietorile. Totuși, a încercat cheia ei și a fost cum și-a închipuit: cheia a intrat doar pe jumătate și, deoarece trebuia să epuizeze toate posibilitățile, chiar s-a dus în celălalt capăt al holului pentru a încerca și cealaltă ușă. Nici acolo nu a mers și, făcând încă o încercare disperată, și-a băgat cheia în noua încuietoare. Cheia s-a înțepenit acolo, bătându-și joc de ea.

A cuprins-o un val de disperare și deznădejde, și din acest val negru s-a ivit certitudinea irațională, dar indiscutabilă, a faptului că s-a pierdut ceva ce nu avea să fie găsit niciodată. „Așadar, a sosit ziua aceea“, s-a gândit ea; ziua de care îi fusese groază toată viața. Era o ratată desăvârșită. Era un lucru ce nu putea fi negat. Făcuse totul greșit. Dezamăgise pe toată lumea, în special pe copiii ei.

Vinovăția a fost aproape insuportabilă. S-a îndepărtat de ușă împleticindu-se și, aplecată de durere, și-a pus palma pe peretele aspru, ca să se sprijine. Ce trebuia să facă acum? Să cheme un lăcătuș, sau un avocat... ori Poliția? O senzație groaznică de inerție a copleșit-o când s-a gândit la tot acest efort. Sau putea pur și simplu să renunțe și să se întindă pe jos. Până la urmă, Shane avea să se întoarcă și s-o găsească acolo.

Lăsându-se pe vine, s-a gândit că era exact ca în visul ei. Visul acela în care zăcea pe hol neajutorată, pe moarte, neputând să se miște. Și-a ținut mâinile apăsate pe ochi, deschizând gura într-un strigăt mut.

A respirat adânc, trecându-și mâinile peste față. Trebuia să respire și să gândească. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să cheme un lăcătuș – asta cerea scenariul – iar apoi va intra în apartament și va căuta dovezi care să indice unde ar fi putut Shane să-i ducă pe copii. S-a ridicat și și-a luat geanta. De acum, era pur și simplu un joc al așteptării. Avea să-l aștepte pe lăcătuș, iar apoi își va găsi copiii.

A scos telefonul și s-a uitat la ecran. Nu era nimic nou de afișat. Murise bateria. Așadar, avea să fie genul ăla de scenă. Mamă ieșită din minți de îngrijorare își pierde copiii și se lovește de împrejurări potrivnice la orice mișcare.

„Haide, gândește!“ s-a îndemnat ea. Și-a strâns patetic lucrurile și s-a întors jos în hol.

— Aveți cheia? l-a întrebat pe paznic.

— Noi nu avem chei, a spus el cu încăpățănare.

— Soțul meu a schimbat încuietoarea cât am fost eu plecată. Trebuie să aveți cheia.

— Noi nu ținem chei. Nu avem voie.

— Cine are cheia?

— Nu știu.

— Administratorul are cheia?

— Nu știu.

— Aveți numărul lui de telefon?

— Nu.

Era o situație fără ieșire. A simțit o violență criminală față de acest bărbat care probabil că încerca doar „să-și facă treaba”. Dacă Wendy ar fi fost bărbat, ar fi dat în el.

— Cum vă numiți? a întrebat ea, scotocind în geantă după un pix.

— Lester James.

— Mulțumesc, Lester. O să am grijă să fii concediat mâine.

— Nu mă amenințați *pe mine*, doamnă.

— Nu e o amenințare.

Incidentul a făcut ca inima să-i bată cu putere în piept. A împins ușile din sticlă ca să iasă stradă. Furia ei, descătușată acum, era de asemenea copleșitoare. Cum a îndrăznit Shane să-i fure copiii? A ieșit în stradă să cheme un taxi. O mașină aproape că a dat peste ea, virând în ultimul moment ca s-o evite, după care șoferul a claxonat-o cu mânie frustrată. Ea i-a arătat degetul mijlociu, supărarea ei transformându-se într-o mânie aprinsă.

Au trecut câteva taxiuri, toate ocupate, și, după câteva minute, și-a dat seama că va trebui să caute unul. A început să meargă spre 7th Avenue, cărându-și valiza care acum părea să cântărească vreo 20 de kilograme și trăgând după ea valiza pe roțile, plină de noroi. După câțiva metri, s-a oprit pentru a-și trece valiza în cealaltă mână,

respirând greu din cauza efortului. De ce nu era nici un taxi? Observând grupurile de tineri de pe stradă, și-a adus brusc aminte că era sâmbătă seară.

Sâmbătă seara în Chelsea, la ora zece. Nu putea fi mai rău de atât. Zona era plină cu restaurante ieftine și cluburi șic; era o destinație pentru petrecăreții de weekend. Nu avea să găsească nici un taxi, însă exista o stație de metrou pe Strada 23. Oprindu-se la fiecare câțiva metri pentru a-și trece greutatea dintr-o mână într-alta, și-a croit drum cu greu, încet, de-a lungul celor trei cvartale până la intrarea în stația de metrou.

Însă, când a ajuns la balustrada vopsită în albastru, cu vopseaua sărită, care ducea la scările rulante, a ezitat, întrebându-se unde anume, mai exact, ar trebui să meargă. Putea să încerce la apartamentul părinților lui Shane din Central Park West – era posibil ca Shane să-i fi lăsat pe copii acolo în weekend și el să fi plecat singur – însă era posibil, de asemenea, ca ei să nu fie acolo, caz în care avea să irosească o jumătate de oră cel puțin pe drum doar ca să descopere că nu putea intra. Sau putea să încerce la Victory ori Nico, dar era posibil ca nici ele să nu fie acasă. Cel mai bine era să meargă la un hotel... și și-a adus aminte deodată că Parador Pictures avea un apartament de serviciu la Mercer. Ea personal nu-l folosisese niciodată, acesta fiind rămas de pe vremea când Comstock Dibble era președinte la Parador, care îl folosea pentru legendarele sale petreceri de după anumite evenimente și pentru aventurile lui. Însă era foarte sigură că rămăsese în proprietatea companiei – ori de câte ori venea vorba de această chestiune, întotdeauna se găsea cineva care să sublinieze că îl obținuseră așa ieftin, încât merita păstrat.

Pentru urgențe, s-a gândit ea posomorâtă, coborând scările cu valiza pe roțile sărind ciudat în

urma ei. Un grup de fete a împins-o în timp ce a trecut pe lângă ea, mai să o dea jos; fetele purtau fuste scurte și pantofi ieftini cu tocuri înalte și pălăvrăgeau animate ca niște gaițe, pline de bravada tinereții. „Oare ele știu ce le așteaptă?” s-a întrebat Wendy, măsurându-le cu privirea, cu iritare și admirație față de entuziasmul lor copilăresc. Dacă i-au simțit privirea, nu s-au sinchisit și ea și-a dat brusc seama: de ce ar fi făcut-o? Pentru ele, era total insignifiantă, invizibilă, și chiar dacă ar fi știut că ea era președinta de la Parador Pictures, oare le-ar fi păsat sau ar fi fost impresionate? Nu credea. Pentru ele, nu era nimic mai mult decât o femeie disperată între două vârste, genul de femeie la care tinerele se uită și, întorcându-se spre prietenele lor, șoptesc: „Împușcă-mă dacă ajung vreodată ca ea, bine?”.

Însă ele aveau să devină ca ea. Asta era ceea ce tinerele nu înțelegeau. Toată lumea îmbătrânește și ți se întâmplau chestii nasoale. Foarte nasoale. Chestii pe care nu le puteai controla...

A urcat în metrou, mergând spre centru, recunoscătoare că nu se uita nimeni la ea. A oftat și a coborât la stația Spring Street, târându-se epuizată în sus pe scări până pe o stradă veche, pavată cu piatră cubică. Dintre toate cartierele din Manhattan, mai ales Soho avea atmosfera încărcată a unui platou de filmare, populat cu trecători care arătau ca niște figuranți de la Centrul de Distribuție, atât de bine se încadrau în acest peisaj. Avea senzația că nimic nu era foarte real ori că totul era prea asemănător cu un clișeu ca să fie adevărat și a început să cadă o burniță fină, ca un abur, dintr-un cer negru ca suprafața unui lac.

A vorbit, în sfârșit, cu Shane la 11:15 noaptea.

El a răspuns la telefon cu un „alo” aspru și suspicios; „ca un infractor care se ascunde”, s-a gândit ea. A fost ușurată să-i audă vocea; și supărată, și înspăimântată – înspăimântată că el nu o să

vrea să-i spună unde sunt copiii sau că ar putea să-i închidă, știind că el a răspuns la telefon doar pentru că suna dintr-un hotel și nu i-a recunoscut numărul. Faptul că tot ceea ce făcuse el era atât de ireal – luarea copiilor, înmânarea actelor de divorț, schimbarea încuietorii de la propriul ei apartament – a copleșit-o dintr-odată neștiind ce să spună. Shane îi tăiase toate căile de acces. Avea toată puterea, iar ea nu avea nimic.

— Shane..., a început ea pe un ton ferm, dar nu foarte agresiv.

El a ezitat, din cauza vinovăției, a fricii sau a surprinderii – încercând să analizeze tonul din vocea ei și dacă era sau nu primejdios să continue.

— A, bună, a spus el, ca și cum și-ar fi adunat forțele.

— Unde sunt copiii?

S-a îndreptat automat spre fereastră, cu capul în jos, cu toată atenția concentrată asupra acestui colac de salvare subțire pe care îl ținea la ureche.

— Sunt bine. Sunt cu mine, a spus el defensiv.

— Unde sunteți? a întrebat ea, aproape cu veselie.

I-a trecut brusc prin minte că modalitatea cea mai bună de a rezolva această scenă era să-l dezamăgescă purtându-se contrar așteptărilor lui, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Suntem la Palm Beach, a răspuns el, părând ușor nedumerit. Am venit să ne uităm la niște ponei...

— Foarte frumos, a zis ea, gândindu-se că el era cu siguranță complet uimit, întrebându-se de unde îl sună și dacă avionul ei a avut întârziere și dacă fusese pe acasă deja, ca să descopere ce făcuse el.

— Da, a spus el pe un ton precaut. Au venit și părinții mei...

— Grozav, a spus ea cu entuziasm. O adevărată excursie de familie. Îmi pare foarte rău că eu n-am putut să ajung.

Era o nuanță de sarcasm în vocea ei, însă în forul ei interior a rămas cu gura căscată, înțelegând brusc semnificația situației. Se duseseră toți fără ea. Nu o voiau, nu aveau nevoie de ea, nu le păsa de ea. Era asemănător cu a fi singurul copil din clasă care nu a fost invitat la petrecerea de ziua de naștere a cuiva, dar cam de o mie de ori mai rău. Durerea i-a produs un șoc; a făcut să-i dispară dorința de a se certa.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că ei vor conspira cu toții ca să o îndepărteze.

S-a așezat pe marginea patului, luptându-se să-și stăpânească emoțiile suficient pentru a fi în stare să vorbească.

— Și unde stați? a întrebat ea, cu o veselie prefăcută.

— Mama a găsit o ofertă la Breakers, a șoptit Shane.

Părea trist.

— O, Breakers. Înțeleg că este superb acolo, a spus ea.

— Au trei piscine, a zis el neajutorat.

Pauză. Ea a respirat cu greutate, având nasul plin din cauza lacrimilor iminente. A strâns din ochi și și-a încleștat dinții, ca și cum ar fi încercat să țină durerea înăuntru.

— Wendy? a întrebat el. Ai... ăăă...

Ea nu avea de gând să-l lase să deschidă acest subiect, nu când se simțea atât de înfrântă.

— Magda e acolo? a întrebat ea repede. Pot să vorbesc cu ea? — s-a gândit cât de patetic era să trebuiască să-ți implori soțul ca să poți vorbi cu propriii tăi copii.

— Probabil că a adormit...

Inima ei a împietrit de disperare. Făcându-i-se milă, Shane a spus:

— Mă duc să văd.

Ea a așteptat cu neliniște, ca o adolescentă a cărei viață e dominată de teama de a fi respinsă.

— Alo? s-a auzit vocea Magdei, catifelată de somn și totuși surprinzător de matură.

— Bună, scumpo. Ce mai faci? a spus ea cu glas intim și tandru.

— Sunt bine. Astăzi am văzut cel mai tare ponei. Are 1,40 metri înălțime și este sur.

Îi spuse asta cu mândria unui specialist.

— Sunteți bine? Ce fac Tyler și Chloe?

— Tyler zice că vrea și el un ponei, dar e prea mic, nu-i așa, mamă? Ar trebui să aștepte până va avea cel puțin 12 ani, ca mine.

— Nu știu, Magda...

— Bunica și bunicul sunt și ei aici.

— Unde e Chloe?

— Doarme în pat cu mine, iar Tyler doarme cu tati... Unde ești, mamă? Ești acasă?

— Sunt la New York.

A șovăit o clipă, apoi a continuat:

— Sunt la un hotel. Tati a schimbat încuietorile de la apartament și nu am putut să intru.

— Oh, a spus Magda.

Și Wendy s-a gândit că în tonul acelui singur cuvânt era totul. Era trist, înțelegător, compătimitor, înspăimântat, neajutorat și totuși distant. „Știe“, s-a gândit Wendy. „Știe exact ce se întâmplă și nu știe ce ar trebui să facă în legătură cu asta.“

— Însă totul o să fie bine, a spus Wendy încrezătoare, învingând nevoia de a se sprijini emoțional pe fiica ei de 12 ani, de a o convinge prin lingușeli să-i dea informații, de a face din ea un complice în această dramă împotriva tatălui ei – sau, poate mai realist, împotriva ei înseși.

Se simțea foarte vulnerabilă, însă asta era problema ei; un copil nu ar trebui să-și consoleze părintele.

— Da, mamă? a întrebat Magda.

— Da, scumpo, totul va fi bine, a răspuns Wendy cu o notă veselă de optimism fals. Când veniți acasă?

— Măine, a spus Magda.

Apoi, ca și cum fusese cu adevărat liniștită de verbele ei, a adăugat:

— O, mamă. Abia aștept să-mi vezi poneiul!

Un mic sunet involuntar a scăpat din gâtul lui Wendy, precum chițăitul uimit al unui șoricel în clipa în care e prins în capcană. A înghițit cu greutate.

— Atunci ne vedem mâine, a spus ea. Vă sun mâine dimineață...

— Pa, mamă.

Wendy a pus receptorul înapoi în furcă. Nu se putea gândi decât la felul în care Magda spusese că abia așteaptă să-i vadă poneiul, nu că abia așteaptă să o vadă pe ea.

S-a lăsat cu grijă în jos pe pat. Copiii erau bine și o urau... *Minunat!* Trebuia să sune un avocat. Mâna ei s-a mișcat încet înapoi spre telefon și a luat receptorul. A apăsă butonul pentru a vorbi și s-a gândit să formeze numărul... dar pe cine să sune?... Desigur, pe șeful Departamentului Juridic de la Splatsh-Verner... și s-a gândit să se ridice și să caute numărul acestuia în carnețelul albastru care cuprindea numerele de telefon importante ale principalilor directori... dar oare numărul lui de acasă era trecut?... și forma numărul, dar nu îl forma corect și trebuia să o ia întruna de la capăt...

S-a trezit după o oră, scâncind ca un câine bătut. Shane! Copiii! Divorțul! Mânia pulsa în ea, prinzând avânt ca un tren scăpat de sub control.

Atunci a format numărul, fără a face vreo greșală.

— Breakers Hotel. Din Palm Beach.

Pauză.

Vă rugăm apăsați tasta 1 pentru un cost adițional de 60 cenți...

— Cu Shane Healy, vă rog.

— Alo?

Tonul acela – ca și cum știa că va primi încă un apel telefonic și acest lucru îl înspăimânta.

— Cum ai putut să mă lași în stradă, Shane?

— Am fost nevoit.

De data asta, era mai pregătit.

— De ce?

— Tyler doarme! a spus el pe un ton acuzator, ca și cum ea ar fi încercat intenționat să-și rănească propriul copil.

— Și să-mi dai actele de divorț.

— Vorbim mâine despre asta. Când ne întoarcem.

— Vorbim acum.

— Du-te la culcare, a spus el pe un ton plictisit.

— Nu poți face asta. N-o să mergă. E ilegal...

— Culcă-te. Te rog.

— Nu-ți pasă că mi-am ieșit din minți de teamă? Că a trebuit să vin la Mercer? Îți pasă vreun pic de mine?

— Nu ești prima persoană căreia i se întâmplă așa ceva.

Ce dracu' însemna asta?

— Și poți să te descurci.

— Nu pot...

— Culcă-te.

Fâșâit, clic.

Iar apoi a zăcut trează, rugându-se să vină dimineața, până când a cuprins-o un fel de somn agitat și pe urmă a primit telefonul de la cinci dimineața, iar acum, acum, acum...

Wendy privi afară pe geamul de la taxi.

Autostrada dis-de-dimineață, sub un cer alb-portocaliu. De dincolo de fluviu, soarele lumina vârfurile zgârie-norilor din Manhattan, poleindu-i cu aur. Wendy se înfioră. Avea să fie o zi frumoasă.

Pe prima pagină a numărului din acea duminică a ziarului *New York Post* era un titlu scris cu litere mari: „Cele mai puternice 50 de femei din New York“. În biroul lui Victory Ford, așezată cu picioarele ridicate pe măsuța de cafea și cu fața ascunsă în spatele acestui ziar, se afla comediana și actrița Glynnis Rourke.

— Hei, ce crezi despre asta? zise ea lăsând ziarul în jos, pentru a dezvălui un chip de heruvim care contrasta puternic cu personalitatea ei, comparată adesea cu cea a unui *pit bull*. Pe locul întâi e Hillary, desigur — nu poți s-o învingi pe viitoarea președintă a Statelor Unite când e vorba de putere, bănuiesc, iar eu sunt pe locul șase, deoarece valoriz, chipurile, foarte mulți bani, 52 de milioane, ceea ce nu este tocmai adevărat, iar pe locul opt este prietena ta Nico și drăguța de Wendy e pe 12... iar tu, puștoaico, ești pe locul 17. De ce naiba stăm aici? Ar trebui să fim pe afară, cucerind lumea.

— O, dar vom face și asta, răspunse Victory, ridicând privirea din schița ei.

Glynnis era o veche și scumpă prietenă (o veche prietenă pe care o vedea doar de trei sau patru ori pe an, însă erau întotdeauna încântate să se vadă), care venise la prima ei prezentare de modă

și, într-o manieră tipică, vrusese să „felicite bucatarul“ după aceea. Pe atunci, Glynnis era acrită de *stand-up comedy*, însă în ultimii zece ani, cariera ei luase avânt cu propria ei emisiune de televiziune, propria revistă, iar acum, cu o nominalizare la Oscar pentru „Cea mai bună actriță în rol secundar“ în filmul lui Wendy, *Porcul bălțat*.

— De îndată ce te vom îmbrăca pentru ceremonia de decernare a Premiilor Academiei, adăugă Victory.

— Haine! Ha. Le urăsc, zise Glynnis disprețuitor și continuă să citească. „Victory Ford, 43 de ani“ – te deranjează că ți-au pus vârsta aici? Cred că a minți în legătură cu vârsta e groaznic – o femeie care minte în legătură cu vârsta ei ar minți în legătură cu orice, nu? „Îndrăgita creatoare de modă care este cea mai bună prietenă a femeilor din New York e hotărâtă să cucerească Europa când compania ei de 25 milioane de dolari va fuziona cu B et C. Pregătiți-vă pentru accesorii și mai șic, care să se asorteze cu hainele pe care le iubim.“ Drăguț.

— Foarte drăguț. Însă nu pe de-a-ntregul exact.

— O, să-i ia dracu', zise Glynnis. Presa întotdeauna înțelege totul greșit.

Aruncă ziarul pe măsuța de cafea, dezgustată, și se ridică în picioare, de parcă ar fi avut arcuri. Glynnis era rotofeie – de fapt, era grasă – însă avea energia unei gimnaste. Ca persoană, era adorabilă, dar în calitate de clientă, era cel mai groaznic coșmar al oricărui designer, căci nu avea decât 1,55 metri înălțime. Însă Glynnis o sunase pe Victory în dimineața aceea la ora opt, după ce a aflat vestea nominalizării ei, implorând-o să o îmbrace. A insistat că Victory era singura care nu va încerca să o îmbrace într-o „afurisită de rochie bună pentru un bal școlar“, cum zicea Glynnis.

Lumina soarelui de primăvară intra pe ferestrele din partea din față a biroului și, pentru o

clipă, Victory se simți nostalgică, gândindu-se cât de mult îi plăcea viața ei în acel moment. „Ar putea exista ceva mai frumos decât să stai în biroul tău din compania pe care ai ridicat-o de la zero și să fii numită una dintre cele mai puternice 50 de femei din New York (nu însemna neapărat ceva, însă întotdeauna era plăcut să fii recunoscută) și să o îmbraci pe Glynnis Rourke pentru Oscaruri?” se gândi ea. Glynnis era doar începutul, desigur; în următoarele câteva zile, avea să fie asaltată de solicitări din partea actrițelor și stilistilor lor, aflați cu toții în căutarea rochiei perfecte – și, într-adevăr, stilistul lui Jenny Cadine o sunase deja. Se gândi că ar fi aproape perfect mulțumită dacă ar face numai asta mereu. Însă bineînțeles că nu se putea. În următoarele câteva zile trebuia să ia cea mai importantă decizie din viața ei...

— Glynnis? întrebă Victory ridicând privirea spre Glynnis, care țopăia pe acolo, dând cu pumnii în aer ca un boxer. Te-ai gândit vreodată că ți se vor întâmpla toate astea?

— E o întrebare pe care mi-o pun tot timpul, răspunse Glynnis, lovind un adversar imaginar. Când ești copil, te gândești că vrei să fii bogat și celebru, dar nu știi de fapt ce înseamnă asta. Apoi vii la New York și vezi asta și te întrebi cum naiba o să ajungi vreodată acolo. Însă îți place la nebunie ceea ce faci și continui să faci asta, iar apoi ți se dau câteva șanse și începi să ajungi undeva. Însă a ajunge aici, ei bine, e ca și cum s-a nimerit să urci în trenul care trebuie. Tonții ăia de la Hollywood zic întotdeauna că universul decide – lovi ea în aer o dată și încă o dată – dar asta deoarece cei mai mulți dintre ei sunt atât de jalnici, încât nu pot nici măcar să-și asume responsabilitatea de a se șterge la fund. Însă e ceva adevăr în asta, cred. Iar dacă obții oportunitățile, trebuie să profiți de ele. Desigur, trebuie să fii dispus să plătești prețul, care este acela că întâlnești

nemernici care încearcă tot timpul să te omoare și să te controleze.

Glynnis se așeză pe scaun epuizată, dar, într-o clipă, își reveni suficient pentru a împunge ziarul cu degetul:

— Ai de gând să accepți afacerea aia? întrebă ea.

Victory oftă, frecându-și buza de jos.

— Sunt o grămadă de bani, zise ea. Și vreau să câștig bani. Întotdeauna mă gândesc că mințim când spunem că a câștiga bani nu e important – la urma urmei, dacă privești în jur, este imposibil să ai putere reală fără bani, iar asta e motivul pentru care bărbații conduc încă lumea, nu-i așa? Însă nu știu...

— Ei bine, dă-mi voie să-ți spun ceva, zise Glynnis. Să faci vreo două milioane e greu. Însă să faci douăzeci de milioane e foarte greu. Iar după ce le faci, ia ghici? Dintr-un motiv ciudat, pe care încă nu îl înțeleg complet, nu e atât de diferit de a avea două milioane. La naiba, știi? Nici măcar nu e un avion.

— Totuși, ar putea fi un avion în coproprietate de la NetJet, zise Victory.

Deodată, se simți din nou nostalgică. Unde în altă parte puteai să găsești femei ca Glynnis, Wendy și Nico în afară de New York? „Cu siguranță nu la Paris“, se gândi ea, unde până și femeile care aveau succes se purtau de parcă erau o specie de câine ultrarasat, cu eșarfele și fustele lor simple din tweed și cu atitudinea lor distantă. Nu vorbeau niciodată despre bani și nu discutau niciodată despre a cucerii lumea. „Fir-ar să fie“, se gândi ea. Ei îi plăcea să vorbească despre bani. Și îi plăcea să discute despre cucerirea lumii. Chiar dacă nu se va întâmpla niciodată, era totuși ceva incitant la care să te gândești.

Își luă schița și se ridică, ducându-se la masa lungă de la fereastră.

— Problema e că par bani câștigați ușor, zise ea. 25 de milioane pentru a cumpăra compania și numele meu. N-am încredere în banii câștigați ușor, Glynn, întotdeauna e o șmecherie la mijloc. Apropo, mă gândesc la Beatles ca să te îmbrac pentru Oscaruri. Mai exact, la *Abbey Road*; John Lennon în costumul ăla alb.

— Un costum, hmm? Îmi place asta, zise Glynnis sărind în sus și țopăind până la masă.

— Scumpo, o să-ți placă la nebunie orice o să pun pe tine, spuse Victory dojenind-o în joacă. Să nu te îndoiești de designer. Crezi că ai putea să mergi desculță ca Paul McCartney? Și să mergi pe călcie?

— Ce ai? Ești nebună? exclamă Glynnis, vrând să o tachineze. Nu te lasă înăuntru fără pantofi — Julia Roberts a încercat asta odată, cred. E ceva legat de regulile privind sănătatea.

— Îți aduci aminte imaginea aia cu Beatles-ii de pe coperta de la *Abbey Road*, nu? întrebă Victory. O să facem pantaloni lungi, foarte evazați jos, ca niște clopote; cămașă lungă din mătase, lejeră, albastru-deschis, dar nu pastelat, ci ceva rece, care să-ți scoată în evidență părul negru, și pe urmă o cravată subțire din mătase plină, albastru-închis, înnodată mai jos, și apoi sacoul — scurt, de un bleu superb, tighelit cu roșu și galben — aparent lejer, deoarece o să fie acoperit cu paiete transparente.

— Mamă, exclamă Glynnis, ridicând schița. Cum naiba ai făcut asta?

— Cu asta mă ocup. Nici eu nu-mi pot imagina cum faci ceea ce faci.

— Clubul celor care se admiră reciproc, hmm? zise Glynnis.

Și lui Glynnis, care avea înclinație spre izbucniri înflăcărate și teatrale, i se înlăcrimă brusc ochii.

— Isuse, Vic. Ai face asta pentru mine?

— Bineînțeles, scumpo.

— E așa de mișto... Drace, o să fiu cea mai mișto femeie de la Oscaruri.

Cum această problemă era acum rezolvată, Glynnis deschise un alt subiect:

— Dacă ar trebui să merg în instanță, ce crezi că ar trebui să port?

— Mergi în instanță? întrebă Victory, ridicând din sprâncene.

— Păi, s-ar putea, înțelege? explică Glynnis.

Se trânti din nou pe scaun, trăgându-se în față ca să stea pe margine.

— Știi că ai spus că ești îngrijorată în legătură cu faptul că B et C îți vor lua numele? Am cam același gen de problemă. Cu revista aia pe care o fac cu Splatsh-Verner. Sigur, chestia asta trebuie să fie strict secretă și total confidențială, însă noi, fetele, putem avea încredere una în alta.

Se lăsă pe spate în scaun, închizându-și ochii pe jumătate. Privind-o cum își schimba expresia, Victory își aduse aminte de faptul că, deși lumea o vedea pe Glynnis drept o actriță de comedie țicnită, în viața reală era o femeie de afaceri necruțătoare.

— Înțelege? Sunt un pic cam supărată, Vic, continuă ea. Și nu vrei să te pui cu mine când sunt supărată.

Victory aprobă din cap și întrebă:

— Care e problema?

— Păi, zise Glynnis, încrucișându-și brațele. Ai auzit vreodată de un tip pe nume Mike Harness?

În articolul despre „Cele mai puternice 50 de femei” apărut în *Post* scria: „Nico O’Neilly, 42 de ani. Nu vă lăsați păcăliți de răceala ei legendară. Când vine vorba de reviste, nu există cineva mai înflăcărat. A transformat îmbătrânita revistă *Bonfire* în publicația cea mai profitabilă a companiei Splatsh-Verner – și se zvonește că în curând va

fi desemnată să reorganizeze întreaga divizie de reviste, în valoare de trei miliarde de dolari.“

Nico clătină din cap și închise ziarul, după ce citise acest lucru de vreo zece ori în dimineața aceea. Nu era un dezastru, doar că nu era tocmai ce îi trebuia ei în acel moment. Și-l închipuia întruna pe Mike Harness luând micul dejun în apartamentul lui din Upper East Side (sau poate că era în casa lui de la țară, din Greenwich, Connecticut), mâncând cereale și având o criză de apoplexie din cauza articolului. Dacă situația ar fi fost invers, Nico știa că ea ar fi avut o criză în momentul ăla. Își imagina că Mike vorbise deja la telefon cu Victor Matrick, cerând să știe ce se întâmpla. Îl văzu pe Victor liniștindu-l pe Mike, spunându-i că totul era bine și că Presa oricum relata întotdeauna greșit totul și cine ar trebui să știe asta mai bine ca el?

„Numai că, în acest caz, Presa a relatat corect, cu siguranță. Sau, oricum, pe-aproape“, se gândi Nico.

Puse ziarul înapoi pe masa colonială (Seymour explicase că, la 10.000 de dolari, era un chilipir, deoarece mobila autentică din acea perioadă era foarte rară) și se duse la scară să o strige pe fiica ei.

— Kat, o să întârziem, strigă ea.

Se uită la ceas – era 11:50, ceea ce însemna că aveau încă timp să ajungă fără probleme la Madison Square Garden. Însă nu voia să piardă chiar momentul lui Seymour. Era ziua Concursului Canin de la Westminster; la 13:30 era programată categoria de câini din rasa dachshund pitic, în care Seymour o prezenta pe Petunia. Nico era convinsă că „Tunie“ o să câștige, dar, chiar dacă nu câștiga, Nico nu voia ca Seymour să se streseze și la gândul că ea și Katrina nu au ajuns.

Simțindu-se un pic agitată și emoționată pentru Seymour și fiind nerăbdătoare să plece, se plimbă

de colo până colo prin foaiere, uitându-se urât la *Post*. „De unde naiba fac ăștia rost de asemenea informații din interior?” se minună ea. Nu spusese nimănui altcuiva, în afară de Seymour, Victory și Wendy, despre posibilitatea de a prelua funcția lui Mike și știa că nici unul nu ar fi spus nimănui. Desigur, de la weekendul acela secret în St. Barts cu Victor, ea își consolidase poziția de „fată de succes” a șefului, iar acesta era genul de lucru care se observa. Mai ales că ea și Victor luau prânzul cam o dată la zece zile și erau zăriți uneori în întrevederi scurte, între patru ochi, pe hol sau la diferite evenimente. Știa că se putea trage cu ușurință concluzia că se pregătea să preia funcția lui Mike – sau oricum, o funcție mai importantă decât cea ocupată în prezent. Însă apoi îi trecu prin minte o altă posibilitate: poate că Victor însuși aruncase pastila.

Părea improbabil, ridicol chiar, însă cum ajunsese să-l cunoască mai bine pe Victor în ultimele câteva luni, își dădea seama că nimic nu era mai presus (sau mai prejos) de el, date fiind împrejurările potrivite. Victor Matrick era un ticălos bătrân și viclean, care se folosea de purtarea sa bonomă și veselă de Moș Crăciun pentru a-i lua pe oameni prin surprindere.

— Cel mai important lucru în afaceri este masca, Nico, îi plăcea lui să spună. Oamenii vor să știe imediat cu cine au de-a face. Iar când se gândesc la tine, trebuie să te conturezi în mintea lor precum un personaj de roman.

Nico dăduse din cap – nu tot ce spunea Victor avea logică la început (chiar era un pic nebun, însă ea a descoperit că majoritatea oamenilor care ajungeau sus erau, ca să se exprime blând, „diferiți”, o etichetă pe care se gândea că ar trebui să o aplice și în propriul caz), însă când se gândea mai târziu la ceea ce zisese Victor, de obicei descoperea ceva deosebit de inteligent în spusele lui.

— Asta ai tu, Nico, a zis Victor. Masca. Răceala aia glacială. Îi face pe oameni să creadă că nu-ți pasă. Îi îngrozește de moarte. Dar sub exteriorul ăla de Grace Kelly, îți pasă cu înflăcărare. Dacă stai să te gândești, se pare că Grace Kelly a fost și ea o femeie foarte pasională. A avut tot felul de iubiți secreți.

Victor i-a aruncat una dintre privirile lui pătrunzătoare și Nico se îmbujorase, întrebându-se dacă se referea cumva la aventura ei secretă cu Kirby. Dar Victor nu putea să știe despre Kirby... nu-i așa?

— Mulțumesc, Victor, a răspuns ea, cu vocea ei plăcută, pe un ton scăzut.

Bineînțeles că nu i-a spus lui Victor Matrick că „masca ei glacială“ apăruse cu mulți ani în urmă doar dintr-o timiditate cumplită, cu care se luptase mereu, încă de când era mică.

Iar acum, gândindu-se la articolul din *Post*, credea că vede mâna subtilă a lui Victor în tot cuprinsul acestuia. Alăturarea cuvintelor „răceală“ și „înflăcărare“ semăna în mod ciudat cu ceea ce îi spusese Victor. Poate că Victor lăsase informația să se scurgă pentru a precipita lucrurile cu Mike. Pe de altă parte, dacă nu o făcuse el, acesta putea bănuși că Nico însăși era sursa — i-ar fi putut crea probleme. Lui Victor nu i-ar plăcea ca ea să preia frâiele și să încerce să sprinteze.

— Katrina, scumpo, strigă ea pe un ton de încurajare, ducându-se din nou până la scară.

— Imediat, mamă, strigă Katrina.

Nico măsură cu pași mari covorul oriental vechi, tocit. Dacă ea prelua poziția lui Mike, titulatura ei avea să fie cea de președintă și director executiv la Verner, Inc. De fiecare dată când își permitea să se gândească la asta, era cuprinsă de încântare și mândrie — avea să fie o muncă uriașă, dar știa că putea să o facă. Partea grea era să obțină titlatura și poziția.

În timpul acelui weekend de la St. Barts, ea și Victor petrecuseră ore în șir discutând despre divizia de reviste. Victor considera că Mike Harness era prea de „modă veche“, încercând încă să născocască titluri care să-i intereseze pe bărbați. Amândoi știau că bărbații nu mai citeau reviste – cel puțin nu așa cum obișnuiseră, în așa-numita perioadă de glorie a revistelor din anii '50, '60 și '70. Nico a explicat că publicul important era constituit din femei mai tinere și obsedate de celebrități. Dintre cele 33 de reviste de la Splatsh-Verner, doar 15 făceau bani, iar *Bonfire* era în frunte. Nico se gândea că fie numai și acest fapt ar fi trebuit să fie suficient ca Victor să-l concedieze pe Mike și să-o pună pe ea în loc. Însă Victor nu avea de gând să facă îi dea postul așa ușor.

— Oricine vine pe această poziție ar putea avea același palmares, a spus Victor, iar Nico n-a știut dacă era o provocare sau că doar se îndoia de faptul că ea putea face o treabă mai bună.

— Sunt sigură că așa putea să cresc profiturile cu zece procente, a spus Nico pe un ton calm, cu o voce care nici nu admitea contrazicere, nici nu suna ca și cum s-ar fi bătut cu pumnul în piept în mod egotist.

— Ai niște idei bune, a spus Victor, dând gânditor din cap. Însă aici e nevoie de mai mult decât a avea idei. E nevoie de multă strategie. Dacă îl dau pe Mike afară și îți dau ție funcția, vor fi voci nemulțumite. O să te pomenești cu o grămadă de oameni lucrând împotriva ta, spunând că nu meriți postul. Chiar vrei să-ți începi prima zi de liceu cu jumătate din clasă împotriva ta?

— Sunt sigură că pot să mă descurc, Victor, a murmurat ea.

— O, sunt convins, a zis Victor. Dar nu sunt sigur că eu vreau asta.

Stăteau pe terasa casei lui Victor din St. Barts, după ce tocmai luaseră prânzul. Victor îi expediase

viclean pe Seymour și doamna Victor (după 50 de ani de căsnicie, soția lui Victor îi era atât de devotată, încât insista ca lumea să-i spună „doamna Victor“) în oraș, unde doamna Victor promisese să-i arate lui Seymour cel mai bun loc pentru a cumpăra trabucuri. Terasa, construită din lemn scump și negru de mahon (trebuia să fie înlocuit din trei în trei ani din cauza aerului sărat, dar Victor considera că „merită“), se întindea pe o suprafață de 15 metri până la o piscină plină cu apă albastră și limpede, care se revărsa în gol la capătul îndepărtat. Când stăteai pe terasă, aveai senzația că ești suspendat în aer sau cocoțat pe marginea unei stânci.

— Cum propui să ne ocupăm de asta, Victor? a întrebat Nico.

— Cred că tu o să te ocupi, iar eu o să admir, a spus Victor pe un ton enigmatic.

Nico a aprobat din cap, concentrându-se asupra priveliștii pentru a-și ascunde frustrarea. Despre ce naiba vorbea Victor?

— Oamenilor le place să înțeleagă, a continuat Victor, bătând darabana cu unghiile pe masa cu intarsii din marmură.

Avea mâinile mari, cu pielea ca un pergament alb-cenușiu, presărată cu pete maronii.

— Le place să poată identifica evenimentele și să cunoască motivul pentru care acestea s-au întâmplat. Dacă, de exemplu..., a spus Victor contemplând priveliștea, Mike ar face ceva... rău, sau măcar aparent rău, ar fi mult mai plăcut pentru toată lumea. „Aha“, va zice lumea. „De-aia a fost Mike dat afară... și de-aia Nico O’Neilly a luat postul lui.“

— Desigur, Victor, a spus Nico pe un ton liniștit, însă în sinea ei s-a pomenit că până și ea era un pic îngrozită.

Mike Harness lucra pentru Victor de treizeci de ani, probabil; fusese loial, punând întotdeauna

pe primul loc interesele companiei, iar Victor stătea acolo și complota la prăbușirea lui, de parcă asta l-ar fi distrat.

„Chiar vreau să mă înham la asta?” s-a întrebat ea. Dar apoi și-a amintit de post. Titulatura era amețitoare, nu putea nega asta, însă ceea ce o ardea pe ea era ideea postului în sine. Știa exact ce să facă în privința diviziei de reviste; trebuia să aibă postul. I se potrivea. Era destinul ei...

— Ciulește urechile și fii cu ochii în patru, a spus Victor. Când vei descoperi ceva, vino la mine și vom face pasul următor.

Iar apoi s-a ridicat, încheind conversația.

— Ai încercat vreodată să faci surfing cu parașuta? a întrebat el. E un pic periculos, dar foarte distractiv...

În următoarele trei luni, Nico încercase să urmeze sugestia lui Victor. A studiat rapoartele financiare ale diviziei de publicații pe ultimii trei ani, dar nu a reușit să găsească nimic nelalocul lui. Mike menținea lucrurile în funcțiune în același ritm. Poate că nu scotea cât s-ar fi putut, dar nici nu era în pierdere. Totuși, ceva avea să se întâmple. Întotdeauna se întâmpla, până la urmă. Doar că sincronizarea era totul. A acționa în pripă era la fel de rău ca a acționa prea târziu. Iar ea nu știa sigur pe ce teren se mișca.

Aruncând din nou o privire spre ziar, se chiorî la el cu iritare. Ar fi fost mult mai bine dacă n-ar fi apărut nimic în ziar – nici măcar să fie pomenit acest lucru. În mod sigur, Mike Harness avea să ia articolul ca pe o amenințare la postul lui și atunci avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-și consolida poziția. Nu se putea nega faptul că ea devenise un fel de amenințare. Era posibil ca Mike să încerce chiar să facă în așa fel ca ea să fie concediată...

— Gata, am venit, zise Katrina, coborând scările în fugă.

Nico o privi pe Katrina cu ușurare și zâmbi, nu doar pentru că era, în sfârșit, gata de plecare, ci și din cauza simplei plăceri de a ști că existau, în esență, lucruri mai importante în viața ei decât Victor Matrick și Mike Harness. Ca majoritatea fetițelor de vârsta ei, Katrina era absorbită de înfățișarea ei, iar „fetele“, cum îi plăcea lui Nico să se gândească la Katrina și la prietenele acesteia, se dădeau în vânt după un designer nou, pe nume Tory Burch. Katrina purta pantaloni evazați, cu un model geometric portocaliu cu maro, și un pulover mulat din cașmir, maro, pe sub care avea o cămașă galbenă din mătase. Avea trăsăturile sculpturale ale lui Seymour, și ochii verzi, rotunzi, și părul lui Nico – acel neobișnuit blond-roșcat pe care francezii îl numeau *verte mort* sau frunze ruginii. (Lui Nico îi plăcea la nebunie expresia asta; era foarte poetică.) Nico se gândi fericită că fiica ei îi amintea de cât de norocoasă și binecuvântată era.

— Bună, Kitty Kat, zise Nico, strecurându-și brațul pe după mijlocul fiicei ei.

Nico se bucura că erau foarte apropiate și, în vreme ce ea și Seymour nu erau afectuoși din punct de vedere fizic, Katrina încă se așeza uneori la ea în poală și, în unele seri, când se întâmpla ca ei să fie acasă și să se uite la televizor, Nico o mângâia pe Katrina pe spate, lucru care îi plăcea foarte mult încă de când era bebeluș.

— Mamă, știi că ai fost numită una dintre cele mai puternice 50 de femei din Univers? întrebă Katrina, lăsându-și capul pe umărul lui Nico.

Nico râse – era o glumă de familie ca atunci când pe Nico o apucau „pandaliile“, Katrina să-i spună pe un ton calm: „O, mamă, de ce nu îți cumperi tu propriul tău univers?“.

— Ei, de unde știi asta? o întrebă Nico, mângâind-o pe păr.

— Am văzut pe internet, prostuțo, răspunse Katrina.

Petrecea ore în șir pe internet, comunicând permanent mulți prieteni. Pe lângă școală, echitație, gătit și multe alte pasiuni efemere, avea o viață socială complexă, ca un labirint, despre care Nico își imagina că rivaliza cu o companie din topul Fortune 500.

Oricum, sunt foarte mândră de tine.

— Ai grijă, s-ar putea să-ți cumpăr propria ta planetă, zise Nico.

Deschise ușa masivă din stejar și ieșiră în lumina soarelui de aprilie.

— Nu e nevoie, zise Katrina, gonind în fața ei spre mașina de serviciu care aștepta la marginea trotuarului. Când o să cresc mare o să pot să mi-o cumpăr singură.

„Sunt sigură că așa va fi, scumpo“, se gândi Nico, privindu-și fiica strecurându-se cu grație în mașină. Katrina era suplă ca un mestecăn tânăr – un alt clișeu, însă Nico nu se putea gândi la o modalitate mai bună de a o descrie. Nico se simți cuprinsă de mândrie. Katrina era foarte încrezătoare în sine și sigură pe ea; mult mai încrezătoare în ea însăși decât fusese Nico la vârsta ei. Dar Katrina trăia într-o epocă diferită. Fetele din generația ei credeau că pot orice. Și de ce nu? Aveau mame care erau o dovadă vie a acestui lucru.

— Crezi că o să obții postul, mamă? întrebă Katrina. Știi tu, stăpâna universului?

— Dacă vrei să spui președintă și director executiv la Verner, Inc., cred că da, răspunse Nico. E un pic mai fezabil decât stăpâna universului.

— Îmi place asta, zise Katrina îngândurată. Mama mea este președinta și directorul executiv al Verner, Inc.

Se întoarse spre Nico și zâmbi:

— Sună minunat de important.

Nico o strânse pe fiica ei de mână. Mâna fetei părea foarte fragilă și vulnerabilă în strânsoarea ei – în ciuda faptului că era o amazoană nemai-pomenită și era capabilă să stăpânească animale uriașe cu degetele alea de fetiță. Nico se simți recunoscătoare că Katrina nu ajunsese încă la vârsta aceea când nu voia să aibă nimic de-a face cu ea și că încă o lăsa pe mama ei să o țină de mână când ieșeau în oraș. „E încă un copil, un copil care trebuie protejat“, se gândi Nico. Dădu la o parte o suviță lungă de păr de pe chipul Katrinei. Își iubea atât de mult fiica, încât uneori asta o speria.

— Cea mai importantă slujbă a mea e să-ți fiu mamă, zise ea.

— Asta e drăguț, mamă, dar nu vreau să fie așa, zise Katrina, foindu-se pe locul ei.

Iar apoi, cu acea intuiție uimitoare a copiilor, adăugă:

— E prea multă presiune. Vreau ca tu și tati să fiți mereu fericiți singuri. Fără mine. Bineînțeles, dacă sunteți fericiți cu mine, asta e frumos, însă nu vreau să fie motivul pentru care stați împreună.

Nico a fost cuprinsă deodată de vinovăție. De unde naiba îi venise Katrinei ideea că ea și Seymour nu erau fericiți? Oare aventura ei cu Kirby era, cumva, evidentă? Fusesse foarte atentă să nu se comporte diferit – singurul lucru diferit era că fusese mai atentă și mai răbdătoare cu Seymour decât de obicei. Faptul că îl avea pe Kirby eliberase o parte din tensiunea înăbușită din relația lor – nu o mai preocupa că ea și Seymour nu mai făceau sex. „Dar dacă află Katrina?“, se gândi ea agitată. Ce ar crede Katrina despre ea atunci? Ar mai fi mândră de mama ei?

— Eu și tati suntem foarte fericiți, scumpo, zise Nico ferm. Nu trebuie să-ți faci griji în privința noastră.

Katrina ridică din umeri, ca și cum nu era convinsă, și Nico zise:

— Îți faci griji pentru noi?

— Nuuu, răspunse Katrina șovăitor, dar...

— Dar ce, scumpo? întrebă Nico, un pic prea repede.

Zâmbi, însă stomacul i se strânse de neliniște. Dacă Katrina suspecta sau chiar știa ceva, era mai bine să afle acum, ca să poată nega. Și atunci – și *atunci*, își promise ea cu hotărâre – nu avea să o mai facă niciodată.

— Chipurile n-ar trebui să știu asta, dar cred că părinții Magdei divorțează, zise Katrina, cu ochii măriți fie din cauza vinovăției de a fi cea care transmite acest mesaj, fie din cauza uimirii că acest lucru ar putea fi adevărat.

„O, slavă Domnului“, se gândi Nico automat. Era vorba despre Wendy, nu despre ea... Nu era de mirare că era supărată Katrina. Probabil era îngrijorată că dacă asta i se putea întâmpla Magdei, i s-ar putea întâmpla și ei. Se încruntă. Cu siguranță, asta nu putea să fie adevărat. Wendy era plecată la filmări. Când să fi avut timp să intenteze divorț?

— Wendy și Shane au niște probleme, dar sunt sigură că totul e bine.

Katrina clătină din cap. Nu era o discuție neobișnuită, căci Nico și Katrina bârfeau adesea (sau, mai degrabă, „analizau“) acțiunile atât ale prietenelor ei, cât și ale prietenelor fiicei ei. Însă părea uimitor ca fata ei să știe mai multe despre asta decât ea.

— Se duceau la un psiholog, continuă Katrina sigură de informațiile ei, însă nu dădea rezultate. Desigur, Shane încerca să păstreze secretul față de copii, însă nu există secrete într-o mansardă de 325 m².

Nico se uită la Katrina cu surprindere și cu un pic de mândrie – de unde naiba îi venise felul acesta matur de a vedea relațiile? – dar, de asemenea, cu un pic de teamă. Oare era bine ca un copil de 12 ani să aibă cunoștință de asemenea chestiuni?

— De unde naiba știi asta? întrebă Nico.

— Magda, răspunse Katrina, ca și cum Nico ar fi trebuit să știe asta.

— Dar credeam că nu ești prietenă cu ea.

Katrina și Magda erau în aceeași clasă la o școală particulară și, datorită prieteniei dintre Wendy și Nico, fuseseră mereu împreună. De ani în șir se tolerau una pe cealaltă de dragul mamelor lor, însă nu reușiseră să devină prietene, în parte deoarece, credea Nico, Magda era o fetiță ciudată. Ținea morțiș să se îmbrace doar în negru și părea mai puțin interesată să socializeze decât alți copii – în mod cert, mai puțin decât Katrina – și avea acea sfidare a lui Wendy față de orice adaptare. Acest lucru i se păruse întotdeauna lui Nico ușor îngrijorător. Un adult putea să transforme acest lucru într-un avantaj, așa cum făcuse Wendy, dar la un copil, asta putea doar să facă viața mai dificilă...

— Magda e foarte dramatică, zise Nico. S-ar putea să inventeze asta.

„Sigur inventează“, se gândi Nico. Era imposibil ca Wendy să aibă asemenea necazuri cu Shane fără să-i spună ei.

— Păi acum suntem prietene mai bune, spuse Katrina, trăgând de o şuviță de păr și punând-o gânditoare peste buze, cu un gest fermecător. De când a început să călărească. Acum o văd după școală o dată la două zile, așa că n-am cum să nu fiu prietenă cu ea.

— Wendy e cea mai bună prietenă a mea...

— Și Victory Ford este, o corectă Katrina; fusese întotdeauna fascinată și liniștită, știind că mama ei avea două prietene foarte bune.

— Și Victory, aprobă Nico din cap. Și ne spunem totul una alteia... ei bine, nu chiar totul, încă nu-i spusese lui Wendy despre Kirby, dar asta doar pentru că ea nu fusese prin preajmă. Și știu că Wendy mi-ar spune.

— Ți-ar spune, mamă? întrebă Katrina. Poate că îi este jenă. Magda a zis că tatăl ei s-a dus la un avocat și că miercuri a schimbat încuietorile de la casă. Mama ei avea nevoie de o cheie nouă și Magda era îngrijorată pentru că Wendy urma să vină acasă și nu va putea intra în apartament,

— O, ăăă... zise Nico gânditoare, această informație părându-i-se și ei îngrijorătoare. Sunt sigură că Shane i-a lăsat cheia la portar. Iar că s-a dus la un avocat, nu înseamnă nimic. Putea să se ducă pentru orice motiv.

— Mamă, zise Katrina cu răbdare. Știi că nu e adevărat. Când părinții merg la avocați, toată lumea știe că înseamnă divorț.

— Sunt sigură că e în regulă, spuse Nico. O s-o sun pe Wendy chiar acum...

— Nu-i spune că ți-am zis despre divorț. Nu vreau să o bag pe Magda în bucluc! se alarmă Katrina.

— N-o să-i spun. O s-o întreb doar ce mai face — probabil că nici măcar nu s-a întors încă.

Nico formă numărul, dar intră direct mesajeria vocală — Nico se gândi că aceasta era dovada că Wendy nu s-a întors sau că era în avion în după-amiaza aceea.

Mașina opri în fața intrării expozanților de la Madison Square Garden, iar ea și Katrina coborâră și traversară micuța piață. În fața intrării, care era blocată de cordoane de Poliție, stăteau doi sau trei paparazzi cu înfățișare neîngrijită, concursul canin nefiind renumit ca eveniment deosebit de monden. Expresiile lor plictisite păreau să arate că erau foarte conștienți de acest lucru, dar că hei, nu se știe niciodată. Poate că Jennifer Lopez a făcut o pasiune pentru câini.

— Hei! Nico! o strigă scurt unul dintre ei, ridicându-și aparatul de fotografiat.

Nico scutură din cap și își puse instinctiv brațul pe după gâtul Katrinei, încercând să-i acopere fața.

Katrina oftă și, după ce trecură în siguranță de fotografi, se eliberă.

— Mamă, o mustră ea, aranjându-și părul cu un gest iritat, ești prea protectoare. Nu mai sunt o fetiță.

Nico se opri, zâmbindu-i jenată Katrinei, rănită brusc de dezaprobarea fiicei ei. Gândul că fiica ei ar putea să o urască a fost ca împunsătura dure-roasă a unui cuțit. Însă ea era totuși mama, iar Katrina era încă o fetiță, oarecum.

— Fiind mama ta, este dreptul meu să fiu protectoare. Până când vei avea cel puțin 50 de ani.

— O, mai lasă-mă, făcu Katrina.

Pe chip avea o expresie bosumflată, drăguță — Nico se gândi alarmată că, în curând, fiica ei va săruta băieți. Nu voia ca fiica ei să se încurce cu băieți. Era o mare pierdere de timp. Băieții adolescenți erau groaznici... Poate că ea și Seymour ar trebui să o trimită pe Katrina la un internat de fete, undeva în siguranță... cum ar fi Elveția... dar cum ar putea să trăiască fără să o poată vedea pe fiica ei săptămâni întregi?

— Hei, mamă? zise Katrina, uitându-se la ea cu o îngrijorare ciudată. Hai să-l găsim pe tati.

Luând-o pe Nico de mână, ea o luă repede înaintea, trăgând-o după ea.

— Așteaptă, scumpo. Sunt pe tocuri, zise Nico, gândindu-se că vorbea exact ca mama ei.

„Și ce dacă“, se gândi ea. Nu aveai cum să nu semeni un pic cu mama ta atunci când deveniai tu însăși mamă; să te împotrivești era o prostie. Și, în plus, era *plăcut*...

— Tu te-ai născut purtând tocuri, râse Katrina, oprindu-se unde începeau treptele pentru ca Nico să o ajungă din urmă. Te-ai născut să conduci.

— Mulțumesc, Kitty.

— Sunt convinsă că Tunie o să câștige, tu nu, mamă? zise Katrina, legănând mâinile lor

împreunate. Tati zice că e cel mai bun dachshund pitic din țară, iar dacă juriul nu vede asta...

Katrina continuă să trăncănească, fiind din nou fetița plină de entuziasm. Nico aproba din cap, ascultând, gândindu-se încă o dată cât de mult își iubea fiica și cât de norocoasă era.

Shane era îmbrăcat în blugi albi și cu un tricou polo roșu. Roșu-închis, nu maro-roșcat sau roșu-aprins, ca de Crăciun. Cu un mic crocodil verde în stânga a pieptului. Tricoul era băgat în blugi, care erau strânși cu o curea maro din piele, cu dungi roz, galbene și albastre dintr-un material asemănător cu cel din care sunt confecționate panglicile. Însă tricoul era cel care ieșea în evidență. Wendy nu avea să uite niciodată tricoul ăla, toată viața ei.

— Înapoi la aeroport, vă rog, zise Wendy.

Șoferul dădu din cap. A fost surprinsă cât de calmă și netulburată suna vocea ei. Ca de robot, de fapt. Dar poate că asta nu era surprinzător. Oficial, era acum moartă pe dinăuntru. Nu mai avea sentimente, nu mai avea suflet. Nu avea să mai fie niciodată afectată de ceva. Era doar o mașină. Prețuită doar pentru capacitatea ei de a face bani și de a întreține familia. De a plăti pentru diverse lucruri. În afară de asta, ei nu aveau nevoie de ea.

Mașina se opri la poartă și o izbi gândul că, după ce mașina trecea de poartă și părăsea Clubul de Polo din Palm Beach, ea va fi ajuns în punctul de unde nu mai era cale de întoarcere. „Stop!“ zise o voce în mintea ei. „Întoarce-te – întoarce-te!“. Însă o altă voce spuse: „Nu. Ai fost umilită destul. Trebuie să tragi linie sau o să pierzi pentru totdeauna respectul lor. Dacă te întorci acum, n-o să se schimbe nimic; doar va fi mai rău“. Nu exista cale de întoarcere. Putea să meargă doar înainte, purtând cu ea groaznicul adevăr.

Porțile albe din metal se deschiseră și mașina trecu. Se făcu mică pe banchetă, ca și cum i-ar fi

fost teamă să fie văzută. Ce ar fi putut să facă diferit? Ce ar fi putut să spună? Ce trebuia să spună? Care era răspunsul potrivit la afirmația: „Wendy, nu te iubesc. Și nu cred că te-am iubit vreodată“?

Dacă măcar... dacă măcar i-ar fi avut pe copii să-i aducă alinare. „Însă nici ei nu mă vor“, se gândi ea cu o durere surdă. Chiar era adevărat? Sau privea situația cu imaturitatea simplistă a unui copil? La urma urmei, ei erau doar niște copii; nu voiau să le fie stricată ziua. Ar fi putut să rămână, însă nu putea să fie în preajma lui Shane și a părinților lui, care îi aruncau priviri pe furiș, știind adevărul...

„Nu o iubește, știi. Și nu a iubit-o niciodată. Noi întotdeauna am știut. Ea de ce nu a știut?“

Și: „Ce o să facă acum? Atenție. E periculoasă. E o femeie rea. Ar putea să le îngreuneze situația lui Shane și copiilor. Sperăm că o să fie rezonabilă...“

Și tricoul ăla roșu și blugii ăia albi! Și mocasinii Gucci din piele întoarsă maro. Shane devenise... unul dintre ei.

O persoană care iubește caii.

Iar ea nu. Locul ei nu era acolo.

Când Citation a aterizat pe aeroportul din Palm Beach, a mers cu mașina direct la Breakers Hotel, așteptându-se să-i găsească pe Shane și pe copii în apartamentul lor. În schimb, i-a găsit doar pe părinții lui Shane, îmbrăcați în bermude – din care ieșeau picioare îngroșate, durdulii, care semănau cu aluatul de pâine nefrământat. Își luau micul dejun și când Harold, tatăl lui Shane, a deschis ușa, acesta nu s-a ferit să-și ascundă uimirea.

„Pun pariu că nu te așteptai să mă vezi aici“, s-a gândit Wendy, sigură de triumful ei.

— Bună, Harold, a spus ea.

Iar Harold, care trebuie să fi considerat că era mai bine să nu o provoace, s-a întors repede și a spus:

— Marge, uite cine a venit. Wendy.

— Bună, Wendy, a zis Marge, fără să se ridice de la masă.

În vocea ei era o răceală indubitabilă.

— Ce păcat, a spus ea. Shane și copiii tocmai au plecat. Dar nu cred că știau că vii.

„Nu mai spune“, s-a gândit Wendy și a întrebat:

— Unde s-au dus?

Marge și Harold s-au uitat unul la altul. Marge și-a luat furculița și a băgat-o în ouăle jumări.

— S-au dus să caute un ponei, a răspuns Marge.

— Vrei cafea, Wendy? a întrebat-o Harold, așezându-se față în față cu soția lui. Arăți ca și cum ți-ar prinde bine niște cafea.

— Da, mi-ar prinde bine. Mersi, zise Wendy.

— Poți să suni la *room service* să mai aducă o ceașcă, a spus Harold. Sunt foarte rapizi aici. Au servicii grozave.

„Dacă îi omor pe bătrânii ăștia, jurații vor înțelege?“ s-a întrebat Wendy.

— Nu te prosti, Harold. Poate să ia ceașca mea. Poftim, Wendy, a spus Marge, împingând spre ea ceașca și farfurioara.

— Marge oricum nu bea cafea. N-a băut nicio dată, a spus Harold.

— Obișnuiam să beau, a zis Marge cu afectare. Nu-ți aduci aminte? Când ne-am căsătorit, beam șase cești pe zi. Am renunțat când am rămas însărcinată cu Shane. Obstetricianul spunea că nu e bună cofeina. Era considerat foarte progresist pe vremea aia.

Wendy aprobă din cap, fără nici o expresie. Făceau asta înadins, ca să o tortureze pentru că era o soție atât de rea pentru scumpul lor fiu perfect? Cât de mult știau? Probabil tot – erau acolo, nu-i așa? Cu siguranță erau amestecați în toată povestea asta.

— Unde sunt? a întrebat Wendy, turnându-și o ceașcă de cafea dintr-o cafetieră albă.

— Cine? a întrebat Marge.

„O, haide“, s-a gândit Wendy uitându-se la ea.
„Nu ești chiar atât de bătrână. Știi cine.“

— Shane. Și copiii.

A luat o gură de cafea și și-a fript buzele.

Marge se încruntă concentrându-se.

— Cum îi zice, Harold? a întrebat ea. Clubul nu-știu-cum...

— Clubul de Polo din Palm Beach, a răspuns Harold, având grijă să nu se uite la Wendy.

— Da, așa îi zice, a aprobat Marge. Cică e foarte faimos.

A urmat o tăcere lungă, stânjenitoare, întreruptă în cele din urmă de Marge:

— Doar nu te gândești să mergi să te întâlnești cu ei, nu? a întrebat Marge.

— Bineînțeles că da, a răspuns Wendy. De ce n-aș face-o?

A pus cu atenție ceașca înapoi pe farfurioară.

— Nu aș face asta dacă aș fi locul în tău, a spus Harold.

Marge i-a aruncat o privire pentru a-l reduce la tăcere, însă Harold a ignorat-o.

— Cred că mai bine ai suna mai întâi. Shane a zis ceva despre un permis special de intrare.

— Ca să cumperi un ponei? N-aș prea crede, a spus Wendy.

A coborât în hol și a obținut informații de la recepție. Clubul de Polo din Palm Beach nu se afla, practic, în Palm Beach. Era în Wellington, Florida, la treizeci de minute spre vest.

A urcat din nou în mașină. Când a ajuns la Clubul de Polo, a descoperit că Harold avea dreptate – chiar aveai nevoie de un permis special ca să ai acces în perimetrul clubului. L-a mituit pe paznic cu 200 de dolari bani gheață, ultimii bani gheață pe care îi avea.

A pășit printr-o deschizătură îngustă dintr-un gard viu, târând după ea valiza cu cadourile pentru

copii, sperând încă la succes. Când a trecut în partea cealaltă, s-a oprit, disperată. Locul părea enorm, cam de mărimea unui teren de golf. În dreapta era un grajd lung, cu o pajiște îngrădită în față, dar mai departe erau mai multe grajduri și padocuri, și corturi mari, albe cu albastru. Cum avea să-l găsească?

S-a apropiat de intrarea primului grajd. Înăuntru era întuneric și răcoare, ca într-un tunel, și și-a imaginat că, la fel ca într-un tunel, ar putea fi plin de surprize neplăcute. Trăgând cu ochiul cu atenție în lumina scăzută, a zărit un cal mare priponit de zid; calul s-a uitat la ea, a lăsat capul în jos și a început să scurme pământul. Wendy a sărit înapoi de frică.

Din spatele calului a apărut o femeie tânără.

— Pot să vă ajut? a strigat ea.

Wendy a făcut un mic pas în față.

— Îmi caut soțul. Și copiii. Au venit aici să cumpere un ponei.

— De la care grajd?

— Poftim?

— De la care grajd? a repetat femeia. Sunt sute aici. Ar putea fi oriunde.

— Oh.

— Puteți să-i sunați?

— Da, a dat Wendy din cap. Asta o să fac.

A făcut câțiva pași în spate.

— Cum îl cheamă pe dresor? a întrebat femeia, hotărâtă să fie de ajutor.

„Dresor?“ s-a gândit Wendy.

— Nu știu.

— Puteți încerca la birou, a spus femeia. Mergeți pe aleea aia. E după colț.

— Vă mulțumesc, a spus Wendy.

A mers pe lângă grajd și aproape că a fost călcată de o mașinuță de golf în care erau două femei care purtau apărătoare de soare. Mașinuța

de golf a oprit cu un scârțâit și femeia care conducea și-a întors capul, întinzându-și gâtul:

— Wendy? a întrebat ea. Wendy Healy?

— Da? a răspuns Wendy, făcând câțiva pași în față.

— Sunt Nina. Și Cherry, a spus Nina, arătând spre însoțitoarea ei. Ți-amintești de noi? Copiii noștri merg la Școala St. Mary – Alice cu copiii tăi.

— Bunăăă, a spus Wendy, ca și cum le-ar fi recunoscut brusc.

— Ce plăcere să te văd, a spus Nina, aplecându-se în afară și îmbrățișând-o spontan pe Wendy ca și cum ar fi fost o prietenă pe care nu o văzuse de mult. Ce faci aici?

— Fiica mea cumpără un ponei...

— Cine e dresorul ei? a întrebat Cherry.

Purta niște cercei cu diamante de mărimea unor migdale.

— E Marc Whittles? El e cel mai bun. Trebuie să-l ai pe Marc când cumperi un ponei...

— Nu sunt prea sigură... Tocmai m-am întors de la filmări. Din România, a adăugat Wendy, sperând că asta ar putea explica totul.

— Dumnezeu! Viața ta e senzațională, a exclamat Nina. Eu și Cherry spunem mereu că ar fi trebuit să avem cariere în loc de soți.

— Mai puțină muncă, a încuviințat Cherry.

Iar Nina, care avea un ușor accent sudist, a râs zgomotos. Wendy își spusese că Nina era una dintre acele femei de care era imposibil să nu-ți placă, chiar dacă nu aprobai neapărat stilul ei de viață.

— Scumpo, unde ți-e mașinuța de golf? a întrebat ea, uitându-se surprinsă la Wendy.

— Mașinuța de golf? N-am știut că am nevoie de una.

— Totul e la kilometri depărtare... Doar nu aveai de gând să mergi pe jos, nu-i așa? a întrebat Cherry șocată.

— Nu sunt foarte sigură unde sunt ei, a mărturisit Wendy. Am fost plecată, iar apoi telefonul meu...

— O, scumpo, nu-ți face griji în legătură cu asta. Noi ne pierdem soții și copiii tot timpul, a exclamat Nina, înlăturând cu o fluturare de mână scuzele lui Wendy.

— E mai bine așa, a adăugat Cherry.

Afirmația lui Cherry a stârnit alte hohote de râs.

— Ce-ar fi să încercăm mai întâi la grajdul lui Marc, ce zici? a spus Nina consultând-o pe Cherry. Urcă, i-a spus ea lui Wendy. Te ducem noi.

Wendy și-a urcat valizele într-un coș metalic din spate.

— Dumnezeule, a spus Cherry. Doar n-ai cărat alea tocmai din România, nu-i așa?

— Ba da, chiar așa, a răspuns Wendy, așezându-se în spate.

— Ești o mamă devotată, a zis Cherry. Când mă întorc din Europa, soțul meu și copiii știu că nu mă dau jos din pat trei zile. Din cauza oboselii provocate de diferența de fus orar.

— Scumpo, tu obosești din cauza diferenței de fus orar și când urci în vârful Muntelui Aspen.

Cherry a ridicat din umeri ca o fetiță:

— Sunt delicată.

Wendy a zâmbit, dorindu-și să se poată alătura distracției. Nina și Cherry erau cât se poate de cumsecade, însă erau foarte diferite. Nările lor care fremătau (probabil rezultatul unor operații estetice de la începutul anilor '80; Wendy s-a gândit că era neliniștitor felul în care îți puteai da seama acum de perioada în care au fost făcute anumite operații estetice) și siluetele lor înalte, zvelte, îi aminteau de caii de rasă de la curse. Păreau să nu aibă nici o grijă și, de ce ar fi avut în fond? Soții lor erau bogați și, chiar dacă divorțau, s-ar fi ales cu suficienți bani ca să nu trebuiască niciodată

să muncească... „Cum ar fi asta?“ s-a întrebat ea. Și-a lăsat capul pe spate. Probabil că extraordinar de plăcut. Nu era de mirare că erau atât de cumsecade. Probabil că în viața lor nu li se întâmplase niciodată ceva rău... Gândindu-se la scena care urma inevitabil cu Shane, s-a apucat și mai strâns de marginea mașinuței de golf.

— Apropo, băiețelul tău – Tyler? – este absolut adorabil, a spus Nina.

— Da, nu-i așa? a aprobat Wendy dând din cap.

Acum că știa că o să-și vadă copiii, simțea o senzație dureros de plăcută de nerăbdare.

— Iar soțul tău, Shane, se descurcă foarte bine cu el, a adăugat Cherry. Vorbim mereu despre cât de norocoasă ești să ai un soț care chiar face lucrurile pe care le face o mamă. E acolo să-i ia în fiecare după-amiază după școală. Majoritatea bărbaților zic că vor să facă asta, dar când îi lași, sunt complet neajutorați.

— Al meu nici măcar nu a învățat vreodată cum să desfacă un cărucior rabatabil, a spus Nina.

— Noi credem că l-ai dresat foarte bine, a dat Cherry din cap aprobator. Întotdeauna ne-am întrebat care e secretul tău.

„Dacă ar ști adevărul“, s-a gândit Wendy cu amărăciune.

— Păi... cred că sunt pur și simplu norocoasă, a zis ea cu tristețe.

— Am ajuns! a exclamat Nina vesel, arătând spre un grajd vopsit în alb, cu acoperiș verde din cupru.

În față era un țarc, în care erau împrăștiate obstacole vopsite în culori vii. În mijlocul țarcului era un ponei alb-cenușiu călărit de o tânără care purta o cască de călărie neagră. Într-o parte erau Shane și Magda, care discutau cu un tânăr înăltuț, cu un chip ca al unui star de cinema; în cealaltă parte erau Tyler și Chloe, care o țineau de mâini pe Gwyneth, bona lor.

— Uite-l pe Shane, a spus Cherry. Iar ăla e Marc, nu-i așa? O, bine, îl aveți pe Marc până la urmă. Nu e nevoie să-ți faci griji, sunteți pe mâini bune, a spus ea, întorcându-se ca să-i zâmbască lui Wendy.

Wendy i-a zâmbit la rândul ei, simțindu-se stânjenită.

— Shane, dragule, a strigat Nina, ți-am adus un dar! Soția ta!

Wendy a coborât din mașinuța de golf. Cele două femei au plecat în viteză, fluturând ușor degetele încărcate cu inele.

Wendy a rămas acolo, cu geanta într-o mână și valiza pe roțile în cealaltă, gândindu-se că arăta ca o refugiată. Familia ei se uita lung la ea. Nimeni nu părea să știe ce să facă. „Poartă-te normal“, s-a gândit ea. Dar ce era normal? A lăsat jos valizele și a făcut cu mâna:

— Bună...

— Mama! a țipat Magda cu dramatism, de parcă o omora cineva.

Era îmbrăcată în pantaloni mulați maro, cu manșete la glezne; era încălțată cu cizmulițe cu șireturi.

— Ai ajuns!

A alergat cu stânjeneală spre Wendy, cu brațele întinse.

„E un pic dolofană“, s-a gândit Wendy cu un fior de îngrijorare – pe sub cămașa albă se vedeau un început de burtică și două umflături mici, neconturate, ale sânilor. „Trebuie să-i iau sutien. Măine“, s-a gândit Wendy, simțindu-se incredibil de vinovată. „N-o să spun nimic despre greutatea ei – o să slăbească – Magda abia a început să crească.“ Și și-a deschis brațele să-și îmbrățișeze fiica, mirosindu-i părul care duhnea înțepător a transpirație dulce, și s-a gândit la felul cum mamele puteau, probabil, să-și identifice copiii doar după miros.

— Sunt atât de fericită să te văd, a exclamat Magda.

Iar apoi Tyler, ca și cum hotărâse că nu era nici un pericol, s-a năpustit spre ea, dându-i ocol ca un avion. Micuța Chloe a început să lovească marginile căruciorului, vrând să fie luată în brațe.

— Iat-o, a spus Gwyneth, întinzându-i-o pe Chloe. Iat-o pe mămica ta. În sfârșit.

Și i-a aruncat lui Wendy un zâmbet cercetător, oarecum îngrijorat.

Wendy s-a uitat spre Shane, ca să se asigure că el aprecia pe deplin semnificația acestei scene. El i-a oferit un zâmbet resemnat, iar ea s-a întors, aplecându-se spre Tyler.

— Mami, mi-a căzut un dințișor, a spus el, punându-și degetul în locul unde îi lipsea dintele.

— Să vedem, a spus Wendy. Te-a durut? A venit Zâna Măseluță?

Tyler și-a clătinat tot corpul dintr-o parte în alta:

— N-a durut, dar a curs sânge. Și Zâna Măseluță mi-a dat zece dolari. Așa că tati a spus că a meritat.

— Zece dolari? Sunt o grămadă de bani pentru un dințișor. Ce ai de gând să faci cu ei?

— O, mami, zece dolari nu înseamnă foarte mult. Nici măcar cât să cumperi un CD.

„Isuse. Ce-i învață Shane?“ S-a ridicat și, luându-și copiii de mână, s-a dus spre el.

Shane nu a schițat nici o mișcare pentru a o săruta de bun venit. În schimb, a arătat spre bărbatul de lângă el, care, s-a gândit Wendy, nu era nici pe departe la fel de atrăgător cum părea de la distanță. De aproape părea fabricat, ca și cum avea pielea din plastic. Purta ochelari de aviator, cu lentile închise la culoare, și fuma o țigară (tocmai Parlament) și avea o claie de păr vopsit în şuvițe care păreau să fie aranjate cu fixativ. Purta niște pantaloni albi strânși pe picior și cizme negre până la genunchi, iar tricoul lui era alb cu dungi roșii, de același roșu-închis ca al tricoului lui Shane.

— Aceasta e soția mea, Wendy Healy. Marc Whittles, dresorul nostru, a făcut Shane prezențările.

„Măcar m-a numit soția lui“, s-a gândit Wendy, dând mâna cu Marc. Și, pentru o secundă, a crezut că poate a făcut o greșeală, că poate, până la urmă, totul era în regulă.

— Nu o așteptam pe Wendy, a spus Shane, uitându-se la ea cu subînțeles. Însă cred că își făcea griji pentru copii.

— Am fost plecată... Nu i-am văzut...

— Unde? a întrebat Marc, scuturând un pic de scrum de țigară de pe pantalonii albi.

„E șmecher“, s-a gândit Wendy, „ca un agent imobiliar“.

— România, a răspuns Wendy.

— România? s-a mirat Marc, trăgându-și capul înapoi de dezgust. Ce-i acolo? Nu se schiază, nu-i așa? Și, în mod sigur, nu e un loc pentru cumpărături.

— Cu serviciul, a spus Wendy, gândindu-se că era pe cale să-și piardă răbdarea cu bărbatul acela.

— Wendy lucrează în industria cinematografică, a spus Shane.

— E președintă la Parador Pictures, s-a trezit și Tyler vorbind.

„Ce băiat cuminte“, și-a spus Wendy, strângându-l de mână.

— Asta e foarte... drăguț, a zis Marc, ca și cum cântărea din priviri. Avem aici o mulțime de oameni din industria filmului. Așa că ar trebui să vă simțiți ca acasă.

Wendy îi adresa un zâmbet fals arătându-i că era imposibil.

— Deci, după cum vezi... copiii sunt bine, a spus Shane cu o nuanță de triumf în voce.

— Da, văd asta, a răspuns Wendy înțepat.

S-au privit cu ură.

— Să mergem să deshămăm poneiul, bine? a spus Marc, aruncându-și neceremonios țigara în iarbă și strivind-o cu vârful cizmei.

Magda a apucat-o pe Wendy de mână și a început să o tragă după ponei.

— Nu e cel mai frumos ponei pe care l-ai văzut vreodată? a întrebat Magda cu ochii arzând de dorință.

— O, da, scumpo. Este... este frumos, a răspuns Wendy.

Nu fusese niciodată în preajma cailor și, chiar dacă acesta nu era deosebit de mare („1,40 metri înălțime“, îi spunea întruna toată lumea, lucru a cărui semnificație nu o înțelegea deloc), ei îi era prea frică să se apropie la mai mult de câțiva metri de animal. Chiar și după ce l-au legat în grajd cu funii de o parte și de alta – Wendy credea că pentru a-l împiedica să fugă – ea tot a fost agitată.

— Haide, mami, a spus Tyler trăgând-o de mână.

— Tyler, stai... stai aici, i-a poruncit ea, însă Tyler s-a smuls din strânsoarea ei și s-a dus direct la ponei, care și-a lăsat capul în jos și și-a frecat botul de părul lui Tyler.

Ea a crezut că o să facă un infarct atunci, dar Tyler a țipat de încântare.

— O să fie și poneiul meu, nu-i așa? a întrebat el pe un ton insistent.

— Mamă, asta e mai grozav decât de Crăciun, a spus Magda.

Și-a pus brațele pe după gâtul poneiului și i-a zis:

— Te iubesc, Prince, „Prince“ fiind numele poneiului sau numele pe care i-l dăduse Magda. Pot să stau cu el la noapte?

— Nu. Nu, scumpo...

— Da' Sandy Pershenki... – cine dracu' era aia? – a stat noaptea cu calul ei. Când acesta a avut colici. Era cu trei zile înainte de probele olimpice

și ea și-a petrecut noaptea în boxa lui, pe un pat de campanie. Și calul nu s-a așezat pe ea sau ceva de genu' ăsta. Așa că nu e nici un pericol, zău. Și când cazi, calul nu calcă pe tine. Unii spun că te calcă nu e așa? Caii știu. Ei știu *totul*...

— Mami, o cunoști pe Sandy? a întrebat Tyler.

— Nu. Nu, scumpule, n-o cunosc, a răspuns ea, aplecându-se și luându-l în brațe.

Era foarte greu. Și era îmbrăcat exact ca Shane, cu blugi albi și un tricou polo albastru.

— Tu îl iubești pe Prince, mami? a întrebat Tyler.

— Da. Pare un căluț foarte drăguț.

— Nu e un căluț, mamă, e un ponei. E o diferență. Chiar cred că ar trebui să stau la noapte cu el, a spus Magda. Nu vreau să-i fie frică.

— N-o să-i fie frică. Aici locuiește, a replicat Wendy cu falsă veselie. Iar acum e timpul să mergem și noi acolo unde locuim...

— Înapoi la New York? a întrebat Magda îngrozită.

— E în regulă, scumpo. Nu vrei să mergi acasă? a întrebat Wendy.

— Nu, a răspuns Tyler.

— Dar mami are un avion. Un avion particular care să ne ducă acasă.

— Putem să-l luăm pe Prince cu noi?

— Nu, scumpo...

— Atunci vreau să rămân aici, a zis Magda.

— Și bunica și bunicul? a întrebat Tyler.

— Vor merge acasă mai târziu. Cu tati.

— Da' bunica a zis că o să stau lângă ea în avion.

— Poți să stai lângă bunica altă dată.

— Mamă, strici totul, a spus Magda, cu fața schimonosită de teamă furibundă.

— Cumpărăm poneiul, Magda. E suficient.

— Probleme, doamnă Healy?

Era Marc, care venise în spatele ei.

— Nu, e în regulă. Doar că nu vor să meargă acasă.

— Cine ar vrea? Este minunat aici, nu-i așa? Clubul de Polo din Palm Beach. O bucătică secretă de rai, nu?

„Nu, e iadul“, a vrut ea să spună.

— Așadar, să mergem să cumpărăm poneiul ăla, atunci, doamnă Healy, a spus Marc.

S-a aplecat, dar claia de păr nu s-a clintit.

— Copii, v-ar plăcea să vedeți puii? a întrebat el.

— Puii? a întrebat Magda, entuziasmată.

— Răzuștele și pisoii. Și poate și niște cățeluși, a spus el, îndreptându-se de spate. Copiilor le place asta la nebunie. O s-o pun pe Julie, îngrijitoarea de la grajd, să-i ducă și apoi să-i aducă înapoi aici. Magda o să vrea în mod sigur să-l vadă din nou pe Prince, a spus el, aruncându-i lui Wendy un zâmbet familiar. Primul ei ponei. E un eveniment foarte important în viața unei fete. Un moment pe care nu-l va uita niciodată.

„Are dreptate în legătură cu asta“, s-a gândit Wendy. Totul era, într-adevăr, de neuitat. A rămas acolo, epuizată, în timp ce copiii au trecut pe lângă ea alergând.

— Wendy! Haide, a strigat Shane cu nerăbdare de pe locul din dreapta al mașinuței de golf.

Wendy a oftat și, târând bagajele după ea, s-a îndreptat cu greutate spre mașinuța de golf, privind înapoi la copii, cu dor. S-a așezat pe locul din spate și și-a pus valiza în poală. Erau 27°C și ea era îmbrăcată toată în negru. Se simțea ca o italiancă bătrână.

Marc a urcat pe locul șoferului și și-a aprins o altă țigară.

— Magda o să se descurce foarte bine cu Prince, doamnă Healy, a spus el virând atât de brusc, că Wendy aproape că a fost aruncată afară din mașinuță. N-aș fi surprins dacă s-ar califica de la primul ei

concurs. I-am tot spus lui Shane ce norocoși sunteți – ponei ca ăsta se găsesc foarte rar.

— Cât costă poneiul? a întrebat Wendy, uitându-se urât la ceafa lui.

— 50.000 de dolari, a spus Shane pe un ton egal.

Wendy a rămas fără aer și s-a apucat strâns de partea din spate a scaunului lui Shane, ca să se sprijine. Shane s-a întors și i-a aruncat o privire aspră:

— Nu înseamnă chiar așa de mult, Wendy, a spus el.

— E un preț rezonabil, a intervenit Marc aruncându-și țigara, de parcă oamenii cumpărau în fiecare zi ponei de 50.000 de dolari. Red Buttons pentru 200.000 de dolari – ei, *asta* nu e rezonabil.

S-a întors spre ea cu un rânjel:

— Lucrul cel mai important e că Magda iubește poneiul. Au deja o relație. Îți poți da seama că ea iubește poneiul și că poneiul o iubește. Cum puteți să-i refuzați fiicei dumneavoastră prima iubire?

Wendy a clătinat din cap cu deznădejde. 50.000 de dolari? Era o nebunie. Ce dracu' trebuia să faci în această situație? Dacă obiecta, Magda avea să fie distrusă, iar Wendy va fi vrăjitoarea cea rea. Și, pe deasupra, asta era numai vina lui Shane – încă o dată, el îi jucase o festă, regizând o situație în care ea nu avea cum să nu dea greș cu copiii. Wendy voia să-și sprijine capul în mâini și să plângă. Oboseala începea să o facă să tremure.

— Dacă nu vă supărați, aș vrea să vorbesc singură cu soțul meu. Înainte să încheiem această tranzacție, a spus Wendy cu toată puterea pe care și-a putut-o aduna.

— Desigur, a răspuns Marc cu amabilitate. E în joc viitorul fiicei dumneavoastră ca jocheu. Ar trebui să discutați. Dar vă garantez că n-o să găsiți un ponei mai bun la acest preț.

Shane s-a uitat la ea peste umăr și s-a încruntat:

— Ce e, Wendy? a întrebat el. E vreo problemă?

— Da. Cam e, a răspuns ea epuizată.

„Soțul meu tocmai mi-a transmis actele de divorț, m-a lăsat pe afară și mi-a răpit copiii. Iar acum vrea să cheltui 50.000 de dolari pe un ponei...”

Marc a înălțat din umeri și și-a aprins încă o țigară, în timp ce oprea în fața unui grajd în stil Tudor, care voia probabil să semene cu un grajd dintr-un refugiu regal de la munte.

— Mă găsiți în birou. Prima ușă pe dreapta, a spus Marc. Veniți când terminați.

— Venim imediat, a răspuns Shane.

A făcut o pauză și a întrebat:

— Ei bine?

Wendy s-a holbat surprinsă la el. Nu știa cu ce să înceapă.

— După toate astea... după ceea ce ai făcut... tot ce ai de zis e „ei bine“?

— Nu putem pur și simplu să cumpărăm poneiul, te rog? De ce trebuie ca totul să fie așa mare tevatură cu tine?

Ea l-a privit fără să înțeleagă. Era posibil ca el să fi uitat că îi trimisese actele de divorț și că o lăsase pe dinafară? Sau își pierdea ea mințile?

— Ce vrei să spun? a întrebat Shane cu nerăbdare.

Ea a ezitat. Ce voia? „Vreau ca totul să fie din nou în regulă. Vreau ca totul să fie așa cum era înainte să plec în România. Nu era prea grozav, dar era mai bine decât acum“, a vrut ea să spună.

— Vreau să-mi explici.

El a privit-o sfidător, ca un băiețel, și apoi i-a întors spatele și a început să meargă spre grajd. Wendy a alergat după el, ajungându-l din urmă imediat după ce el a intrat înăuntru.

— Nu vreau să avem acum această discuție, a suierat el. Nu în fața acestor oameni..., a spus el, arătând cu mâna spre ușa biroului.

— De ce nu? Ce-ți pasă de ei?

— Nu e vorba despre ce cred eu, Wendy. E vorba despre ce cred ei despre fetița noastră. De ce trebuie să o faci de rușine? A căpătat în sfârșit curajul de a încerca ceva nou, ceva sportiv, și tu vrei să distrugi asta.

— Nu, nu vreau...

— Nu știi cum se bârfește aici? a întrebat Shane acuzator. Toată lumea știe problemele tuturor. Le-ai văzut pe Cherry și Nina – vor vorbi cu Marc – mâine o să se știe totul la Școala St. Mary-Alice. Nu crezi că e și așa suficient de dificil pentru Magda? Chiar trebuie ca toți copiii să vorbească despre cât de nebună e maică-sa?

— Shane, a spus Wendy fixându-l îngrozită cu privirea. N-am făcut nimic. N-aș face niciodată ceva care să o rănească pe fetița noastră...

— Nu, tot ce ai făcut a fost să apari pur și simplu aici pe neașteptate. Vreau să zic că a fost destul de dificil să încerc să explic asta.

— Ce e de explicat? Sunt mama ei...

— Ești?

— Ticălosule.

Wendy a făcut o pauză, apoi a hotărât să treacă peste asta deocamdată. Era prea groaznic ca să se apuce să discute despre asta. A întrebat:

— Cum aveai de gând să plătești poneiul ăla fără *mine*, Shane?

— Cu cardul.

— Sunt totuși banii mei, a spus ea și s-a urât că a subliniat asta.

— Bine, a spus Shane. Frânge-i inima fiicei tale. Asta o să te facă să intri cu adevărat în grațiile copiilor tăi.

— N-am spus că n-o să-l cumpăr...

— Fă ce vrei. Eu am încercat tot ce am putut. Am terminat, a spus el ridicându-și mâinile cu deznădejde.

A început să meargă prin cotloanele întunecate ale grajdului, făcând zgomot cu mocasinii lui în spațiul mare și gol.

Wendy a ezitat și apoi l-a urmat în grabă. Cel puțin, grajdul ăsta părea să fie gol, fără animalele alea înspăimântătoare care puteau să sară și să te calce în picioare.

— Shane! a șuierat ea. Treci înapoi.

Shane s-a întors.

Wendy s-a gândit că trebuia să-l facă să-i spună. Nu-l putea lăsa să scape atât de ușor.

— N-am de gând să cumpăr poneiul ăla până când nu discutăm despre ce se întâmplă.

Gura lui Shane s-a strâmbat a dezgust.

— Bine, a spus el, plin de bravură mânioasă, și a intrat într-o boxă goală.

Wendy a șovăit. Pe jos era plin de paie de un galben strălucitor. Poate că pur și simplu ar fi putut să facă dragoste și apoi totul avea să revină la normal. Asta funcționase de foarte multe ori înainte. Shane stătea în mijlocul boxei, cu brațele încrucișate defensiv la piept. Ea a făcut un pas spre el, simțind paiele tăioase care îi înțepau gleznele. Shane se purta foarte prosteste. Toată chestia asta era ridicolă. Dacă el ar fi încetat, ea l-ar fi iertat. Era obișnuită să-l ierte. Îi venea ușor să facă asta după doisprezece ani de practică, la fel cum era ușor să înveți să spui că îți pare rău. A te scuza și a ierta erau lucruri mult mai ușor de făcut decât credea lumea.

După ce a reușit să intre într-o stare mai binevoitoare, a hotărât să-și încerce norocul. Pe tonul neamenințător, de copil, pe care îl folosea cu el, i-a spus jucăuș:

— Hai să facem sex.

Însă în loc ca aceste cuvinte tandre să-l calmeze, ele au părut să dezlănțuie fiara din el. S-a repezit spre ea ca și cum ar fi avut de gând s-o lovească, dar, în ultima clipă, s-a oprit și s-a năpustit spre perete, lovind cu mâna scândurile din lemn.

— Tu tot nu pricepi, nu-i așa? a țipat el.

Apoi, poate jenat de această răbufnire neobișnuită, și-a acoperit fața cu mâinile. Trupul lui a început să se zguduie ca și cum ar fi plâns în hohote, însă nu se auzea nici un sunet. Ea a făcut câțiva pași spre el și l-a atins pe umăr.

— Shane?

A repetat mai insistent:

— Shane... *plângi*?

— Nu.

Sunetul era înăbușit de mâinile lui.

Wendy și-a pus mâinile peste ale lui și a încercat să i le dea la o parte. Expresia de pe chipul lui a înspăimântat-o. Ochii lui erau roșii – pline de ură, a simțit ea, față de ea sau față de el însuși ori, poate, ambele.

— N-are nici un rost, a spus el.

„S-a terminat“, s-a gândit ea. „S-a terminat...“

— Ce n-are nici un rost? a întrebat ea, totuși.

— Noi, a răspuns el.

A inspirat adânc și a expirat cu gura deschisă.

— Nu te iubesc, Wendy, a zis el. Și nu cred că te-am iubit vreodată.

Argggghhhh. Wendy a făcut un pas înapoi. Arggggggh. Ea scotea zgomotul ăla sau îl auzea doar în mintea ei? Întreaga ei viață părea să i se scurgă printre degete. Stătea pe marginea unei stânci. Arggggh. Cum se putea asta?

El nu spusese asta, nu-i așa?

— Nu mi-ai dat niciodată ocazia de a decide pentru mine însumi, a spus el. Ai fost întotdeauna atât de *acolo* – atât de *implicată* de la început. Nu puteam să scap de tine. Nu acceptai niciodată un răspuns negativ. La început, m-am gândit: fata asta trebuie să fie nebună. Mă culcam cu alte fete și tu știai, și nu spuneai niciodată nimic. Iar apoi am început să mă gândesc că poate erai cu adevărat îndrăgostită de mine. Puteam să fac ce voiam și ai fi fost întotdeauna acolo să ai grijă de mine. Nu zic că nu-mi plăcea de tine. Ne-am distrat minunat împreună. Însă n-am fost niciodată îndrăgostit

de tine. Așa cum am fost îndrăgostit de unele dintre celelalte fete...

— Celelalte fete...?

— Nu când eram căsătoriți, a spus Shane pe un ton defensiv. Nu te-am înșelat. Vorbesc de dinainte de a ne căsători.

— Atunci de ce te-ai căsătorit cu mine? a întrebat ea.

— De ce vrei să auzi asta? a replicat el. Crezi că-mi place să-ți spun chestiile astea? De ce nu pleci? Te torturezi întruna din cauza mea. Crezi că mă face să te respect?

— Îmi datorezi o afurisită de explicație! a țipat ea.

El a lovit din nou în perete cu palma.

— Nu-mi vine să cred, Shane. Cum ai putut să fii atât de slab?

— Crezi că mi-a plăcut să fiu slab? Tu m-ai făcut slab! a strigat el. N-am fost niciodată îndrăgostit de tine. Îmi pare rău că trebuie să auzi asta, dar ăsta e adevărul. Totuși, am tot sperat că o să mă îndrăgostesc de tine. Toată lumea zicea că sunt nebun – erai atât de grozavă. Și erai pur și simplu foarte sigură. Însă în ziua nunții noastre... Când ne-am întors de la altar... Am știut că făcusem o greșală. Te-ai întrebat vreodată de ce nu m-am putut uita la tine? Eu eram unul dintre țelurile tale. Fusesem îndeplinit! Și probabil că aș fi plecat, dar ai rămas însărcinată imediat. Eu n-am avut nici un cuvânt de spus în această chestiune. N-ai mai luat pilulele. Ai spus că le iei, că a fost un accident...

— A fost!

— Asta e o abureală, Wendy.

— Dacă mă urai atât de mult, de ce n-ai plecat?

— Pentru că m-am îndrăgostit de fetița noastră. Nu-ți dai seama de asta? Nu sunt atât de ticălos cum crezi tu. Am încercat să fac ceea ce trebuie.

M-am gândit că puteam, cel puțin, să fiu un tată bun. Iar apoi ai rămas din nou însărcinată. Și din nou. Și, de fiecare dată, m-am gândit: te atrage în cursă din ce în ce mai mult, ca să nu poți pleca niciodată...

— Pleacă, Shane. Pleacă acum.

Wendy a alergat la el și l-a lovit cu pumnul în bicepși cât de tare a putut. Impactul i-a provocat durere în mână. Shane s-a răsucit, îndepărtându-se de ea rânjind.

— Asta ai de gând să faci? Nu poți să faci cum vrei tu și atunci ai de gând să mă bați?

— Pleacă. Nu vreau să te mai văd niciodată.

— Da, asta ar fi foarte convenabil pentru tine, nu-i așa? a spus Shane, dând din cap și frecându-și brațul acolo unde îl lovise — „exact ca o fată“, s-a gândit ea. Dar n-am de gând să fac asta, Wendy. Când am fost plecat, mi-am dat seama că lucrul cel mai important din viața mea sunt copiii. Și n-am de gând să renunț la ei.

Ea și-a strâns buzele într-un zâmbet nemilos și și-a încrucișat brațele, sigură că acum va avea câștig de cauză.

— N-o să ai niciodată custodia copiilor. O să mă asigur de asta. O să iau copiii cu mine și o să mă asigur că n-o să-i mai vezi mulți ani.

— Da, a dat el din cap. M-am gândit că o să spui asta. Ești foarte importantă, foarte deșteaptă, foarte bogată, plină de succes, însă, în fond, ești doar un copil tulburat de emoții. Nu poți niciodată să înțelegi că altcineva — eu — ar putea avea sentimente care sunt diferite de ceea ce vrei tu. Nu poți sili pe cineva să te iubească, Wendy, dar tu refuzi să accepți asta. Așa că tot ce vrei să faci e să mă pedepsești. Să faci uz de puterea ta. Exact ca unul dintre mahării ăia de la Hollywood de care te plângi tot timpul. Spui mereu că femeile se poartă altfel. De ce nu practici ce predici? De doisprezece ani, sunt un tată grozav. Și am încercat

să fiu un soț bun. Am stat în preajmă. Dar e o minciună. Știi cât de greu îmi este să recunosc adevărul? Nu vreau să-mi petrec restul vieții căsătorit cu o femeie pe care n-o iubesc. E atât de groaznic? Îmi petrec după-amiezile stând de vorbă cu femei – discutând cu mame – mamele prietenilor copiilor noștri. Și știi ce? Dacă situația ar fi invers, dacă femeia ar fi cea care nu-l iubește pe soțul ei, toate prietenele ei ar spune: „Ai dreptul să găsești iubirea adevărată“. Cum se face că femeile au acest drept și eu nu?

Wendy nu putu să vorbească.

— Și o să-ți mai spun un lucru, a continuat Shane. Am renunțat la cariera mea ca să am grijă de copiii noștri. Tu crezi că din cauză că nu eram talentat... sau pentru că eram leneș. OK, nu eram la fel de talentat cum ești tu. Eu nu am ce ai tu; nu am calitățile necesare. Însă am alte lucruri. Și tu nu ai respectat niciodată asta. De ce când o femeie renunță la carieră ca să aibă grijă de copii e o eroină, dar când un bărbat face asta, voi, femeile, credeți toate că ceva nu e în regulă cu el? Că e slab sau că e un ratat. Asta e ceea ce crezi de fapt, nu-i așa, Wendy? Că sunt un ratat.

„O, Doamne, are dreptate“, s-a gândit ea. Au existat ocazii, de foarte multe ori, când îl privise cu dispreț, iar apoi, simțindu-se groaznic pentru asta, încercase să ascundă acest lucru răsfățându-l sau cumpărându-i ceva... Cum naiba se întâmplase asta? Lumea era cu susul în jos. S-a gândit că nu existau răspunsuri, cu excepția... cu excepția unui crâmpei de speranță, pentru a încerca să mergi înainte și să faci ceea ce trebuie... ca adult. Și, într-o clipă, și-a dat seama că trebuia să încerce să pună deoparte suferința ei personală. Era mult mai puternică decât el; întotdeauna fusese și întotdeauna avea să fie, și trebuia să-l ierte pentru asta. El nu putea să o rănească – nu putea, într-adevăr. Ea trebuia să fie blândă. *Trebuia...*

— Shane, a spus ea, strângându-și ochii cu putere, copleșită brusc de un val uriaș de durere pentru tot ce înțeleseseră greșit unul despre celălalt. N-am crezut niciodată că ești un ratat. Te-am iubit, Shane. Am fost îndrăgostită de tine. De la început...

Shane a scuturat din cap:

— Nu ai fost, Wendy. Crezi că ai fost. Însă nu puteai să fii. Cum poate o persoană rațională, sănătoasă, să fie cu adevărat îndrăgostită de cineva care nu e îndrăgostit de ea?

Ea l-a privit. Era atât de neînsemnat. Și atât de patetic cu tricoul ăla roșu și blugii albi. „El nu va fi niciodată mai mult decât e acum“, s-a gândit ea cu tristețe, „însă are propriul său drum de parcurs“. Într-o bună zi era posibil ca Shane să-și regrete faptele; să-și dea seama că a făcut o greșală. Poate că avea să fie pedepsit, dar dacă va fi, universul o să fie cel care îl va pedepsi, nu ea. Și atunci s-a gândit: „Trebuie să plec“.

A plătit poneiul și s-a dus să-și ia la revedere de la copii.

— Acum că îl am pe Prince, nu cred că o să mai am nevoie vreodată de vreo altă persoană, a spus Magda cu entuziasm.

Wendy a înclinat din cap. Înțelegea. Erau lucruri prin care Magda va trebui să treacă, lucruri pentru care poneiul putea să-i fie de ajutor mai mult decât propria ei mamă. „Am fost înlocuită de un ponei“, s-a gândit Wendy cu tristețe.

— Plecați, doamnă Healy? a întrebat timid Gwyneth.

— Trebuie să mă întorc, i-a răspuns Wendy. Azi dimineață am fost nominalizați la șase premii Oscar și trebuie să mă ocup de publicitate.

S-a gândit că era o minciună lipsită de conținut și de sens, însă trebuia să-și păstreze demnitatea, cel puțin în fața familiei ei.

— Asta e grozav, a spus Gwyneth, făcând ochii mari în semn de apreciere. Trebuie să fie foarte greu să ajungi să fii nominalizat la șase Oscaruri.

Wendy a ridicat din umeri.

— Nu e chiar așa mare scofală, a spus ea.

A inspirat adânc și a adăugat:

— Cu asta mă ocup.

Iar acum, în timp ce stătea pe bancheta din spate a mașinii, îndreptându-se spre aeroport ca să se întoarcă la New York, se gândi din nou, epuizată: „Cu asta mă ocup“. Îi sună telefonul și răspunse automat.

— Alo? zise ea plictisită.

— Wendy! exclamă Victor Matrick cu voce veselă.

Wendy trecu imediat pe pilot automat:

— Bună, Victor. Ce mai faci?

— Ce faci tu? Trebuie să fii extaziată. Eu sunt. Bună treabă cu nominalizările alea la Oscar. Acum nu mai trebuie decât să câștigăm unul sau două.

— Avem șanse foarte mari, Victor. O să aranjez niște vizionări speciale pentru membrii Academiei.

— Să mă anunți dacă pot să fac ceva. Frumos articolul din numărul de azi din *Post*, adăugă el.

„Ce articol?“ se gândi ea. Dar își spuse că nici nu conta, atâta timp cât Victor era încântat.

— Sper că ai de gând să-ți iei liber după-amiază ca să sărbătorești un pic, zise Victor. Vreun plan special?

— Nu chiar, răspunse ea. Sunt în Palm Beach, cu familia mea. Tocmai i-am cumpărat fiicei mele un ponei.

— Bravo ție, zise Victor. Nimic nu e mai bun pentru fete decât poneii, mereu spun asta. Le învață ce e responsabilitatea. Dar nu e nevoie să-ți spun eu asta, nu? Păi, felicitări din nou și toate cele bune familiei tale. Nimic nu se compară cu timpul petrecut cu familia. Cu toții avem nevoie de mai mult timp pentru asta. Distracție plăcută.

— Mulțumesc, Victor, zise ea.

Avionul o aștepta pe aeroport cu scara coborâtă. Mașina trecu de gardul de sârmă și intră pe pistă

și însoțitorul de zbor veni spre ea să-i care bagajul.

— A fost o călătorie rapidă, remarcă el.

— Da, zise ea. Am avut o treabă de rezolvat. A mers mai bine decât m-am gândit.

Urcă în avion, se așează într-un fotoliu din piele moale de vițel, bej, și își puse centura de siguranță.

— Doriți ceva? o întrebă însoțitorul de zbor. Ce ziceți de niște caviar și șampanie? îi făcu el cu ochiul. E Dom Perignon. Victor Matrick a comandat-o special pentru dumneavoastră.

„De ce nu?“ se gândi ea. Iar apoi își spuse: „Deci Victor știe că am luat avionul“. Era normal, Victor știa totul...

Într-un suport din fața ei erau mai multe ziare și reviste. Scoase ediția din *New York Post* — „Cele mai puternice 50 de femei!“ anunța ziarul.

Ea îl deschise. În interior era poza ei, făcută la premiera unui film. Se machiase în noaptea aceea și își pusese lentilele de contact, iar părul îi era strâns. Se gândi că nu arăta prea rău, însă cui îi păsa?

Dedesubt era un paragraf: „Wendy Healy, 43 de ani, președinta companiei Parador Pictures. Când Comstock Dibble a fost dat afară din funcția de președinte, a existat o singură femeie pentru acest post — Wendy Healy, frumoasa super-inteligentă care poartă ochelari. Ea a făcut un succes din Parador și a adus companiei un profit net de două sute de milioane de dolari“.

„Oh!“ își zise ea. Împături ziarul și îl puse pe locul de alături. Pilotul porni motoarele și avionul rula pe pistă. Ar fi trebuit să fie încântată de menționarea ei în articol, însă nu simți nimic. Avionul mări viteza pe pistă și ea privi cum peisajul devenea neclar dincolo de geam, gândindu-se că nu avea să mai simtă nimic vreodată.

Uitându-se afară pe fereastră, Nico O'Neilly se gândi că era o zi perfectă pentru a cuceri lumea.

Era 7:30 într-o dimineată de joi și ea își pregătea fără grabă oul fiert moale, vrând să țină minte cum arăta cu exactitate ziua aceea și cum anume i se părea dimineata aceea – dimineata în care trebuia să aibă o întrevedere cu Victor Matrick pentru a-i da veștile despre Mike Harness. Vești foarte interesante, care, era foarte sigură, aveau să-l termine pe Mike. Odată pentru totdeauna.

Răsturnă oul pe o parte și tăie cu grijă capătul acestuia, ceea ce era exact ce avea de gând să facă și cu capul lui Mike. Avea să fie o tăietură curată și, spera ea, Mike avea să o simtă doar un pic și numai pentru câteva secunde. Una... două, se gândi ea, presărând sare pe ou. Luă o coajă de pâine prăjită, care avea exact un centimetru lățime, și o înmuie în gălbenuș. Mestecă îngândurată, cu plăcere. Ca de obicei, atât oul (fiert timp de patru minute și jumătate), cât și cojile de pâine prăjită erau perfecte, fiind pregătite de mâna ei. Nico mânca același lucru la micul dejun în fiecare zi – un ou fiert moale, jumătate de felie de pâine prăjită și o ceașcă de ceai englezesc cu zahăr și lămâie – și pentru că aceste lucruri trebuiau să fie preparate cu precizie (de exemplu, apa pentru ceai trebuia

să clocotească treizeci de secunde), își pregătea întotdeauna singură micul dejun. În viață erau unele lucruri pe care pur și simplu era mai ușor să le faci chiar tu.

Se uită din nou lung pe fereastră la micuța grădină din spate. Venise într-adevăr primăvara — cireșii (care erau un soi special, cu fructe și flori, și care se găseau în mod normal doar în Washington, D.C., și pe care Seymour îi cumpărase de la nevasta unui senator) aveau deja muguri plini, pufoși; peste câteva zile aveau să înflorească. Iar în câteva săptămâni, ei vor deschide casa din East Hampton și cât de minunat va fi asta! Foloseau casa în mai, iunie și iulie, lăsând luna august mulțimilor de turiști, însă cea mai bună lună era mai, când aerul de mare era cald și somnolent, iar iarba era de un verde aprins precum cioburile de sticlă. Își spunea întotdeauna că o să se apuce de grădinărit și niciodată nu o făcea, dar poate că anul ăsta o să apuce să planteze o floare sau două...

— Ai văzut ăsta? o întreabă Seymour, intrând în încăperea unde se servea micul dejun ținând în mână *New York Times*.

Seymour se îmbrăcase în ziua aceea ca un student — în blugi și cu niște pantofi sport scumpi, cu părul lui destul de lung dat după urechi. Ochii îi erau pătrunzători — expresia lor obișnuită — și Nico zâmbi, gândindu-se că Seymour probabil așa se născuse și speriasse pe toată lumea în sala de nașteri.

— Ce, scumpule? întreabă ea.

— Articolul de la pagina cu știrile locale. Despre Trent Couler. Creatorul de modă care tocmai a dat faliment. Sper că Victory citește articolul, zise el, aplecându-se deasupra ei.

— De ce? întreabă Nico, luând o înghițitură de ceai.

— Ar trebui să o facă să se simtă bine că a acceptat oferta aia. O să fie în siguranță, zise Seymour.

— Nu sunt sigură că Victory vrea să fie în siguranță.

— Toată lumea vrea să fie în siguranță. Acum poate ieși la pensie.

Nico zâmbi în sinea ei și mușcă din nou. Se gândi că atitudinea lui Seymour era atât de tipic masculină. Era ceva ironic, dar, când treceai de suprafață, majoritatea bărbaților de succes lucrau pentru un singur lucru — să iasă la pensie — și cu cât mai repede, cu atât mai bine. În timp ce femeile erau total opusul. Nu auzise niciodată o femeie spunând că muncește ca să se pensioneze pe o insulă pustie sau ca să trăiască pe o ambarcațiune. Se gândi că asta era, probabil, din cauză că majoritatea femeilor nu credeau că e bine să stai degeaba.

— Poate că o s-o invit pe Victory să luăm prânzul, zise Seymour ieșind din cameră.

Nico aprobă din cap, uitându-se după el. Victory era, probabil, prea ocupată ca să meargă să ia prânzul cu Seymour, dar nu conta. „Nu e de mirare că Seymour chiar nu pricepe“, se gândi ea. Mulțumită ei, Seymour se pensionase și el, într-un anumit sens, singura lui obligație reală fiind unicul curs pe care îl predă la Columbia.

Însă el își ocupa minunat timpul liber, se corectă ea. Ea n-ar fi fost în stare niciodată să-și ocupe timpul atât de minunat cum o făcea Seymour. Și simți încă una dintre acele împunsături de vinovăție.

— Cum poți să-l înșeli pe Seymour? o întrebase Victory.

— Nu sunt o persoană atât de rece cum crede toată lumea, i-a răspuns Nico. Am dorințe. Trebuie să-mi reprim acele dorințe tot restul vieții mele?

„Victory e atât de rigidă în legătură cu asta“, s-a gândit Nico.

— Îți asumi riscul de a-ți distruge viața pentru un pic de sex? Asta e ceea ce fac bărbații tot timpul, a spus Victory.

Victory era îngrozită, însă persoanele care nu fuseseră niciodată căsătorite erau foarte idealiste în legătură cu instituția căsătoriei, în timp ce, dacă erai căsătorit, înțelegeai că această instituție nu e perfectă și că trebuie să o faci să funcționeze compensând acel defect.

— Îl iubesc pe Seymour. Nu l-aș părăsi niciodată, protestase Nico, dar noi n-am mai făcut sex ca lumea de...

— *Știu*, a spus Victory. Dar cum se poate asta?

— E ceva care se întâmplă pur și simplu, i-a răspuns Nico. Devii prea ocupat. Ești obosit. Și pe urmă te obișnuiești să nu faci. E confortabil așa. Există alte lucruri care sunt mai importante...

— Atunci de ce s-o faci? Cu Kirby? a întrebat Victory, punându-și mâna pe brațul lui Nico.

Mergeau pe West Broadway ca să-i facă o vizită lui Wendy în noul ei cămin – un apartament la Mercer Hotel. Ce dezastru – prin comparație, propria ei situație părea insignifiantă.

— Ar trebui să nu mai fac sex ca lumea tot restul vieții? a întrebat Nico.

Nu putea să explice cum o făcea să se simtă faptul că era cu Kirby sau, oricum, cum o făcuse să se simtă la început. Nu mai făcuse niciodată sex așa. Era ca și cum ar fi descoperit o jucărie nouă – sau, mai degrabă, ca și cum ar fi înțeles, în sfârșit, de ce toți ceilalți făceau tot timpul așa mare caz de asta. Să facă sex în felul acela o făcea să se simtă mai *asemănătoare* cu ceilalți oameni.

— Unii oameni ar spune că o căsnicie s-a terminat când încetezi să mai faci sex, a spus Victory.

— Unii oameni judecă mereu relațiile altora. Și unii oameni nu știu ce se poate întâmpla când ești căsătorit de paisprezece ani. Iar Seymour nu știe...

— Nu poți să fii sigură de asta, a spus Victory. Poate că știe și nu-i pasă. Poate că ai dreptate și habar nu are. Dar nu contează. Chiar dacă nu știe.

Chiar cred că, dacă ai de gând să continui cu aventura asta, ar trebui să-i spui, a zis Victory pe un ton afectat. Măcar așa, Seymour are de ales în această chestiune. Ăsta e lucrul foarte nedrept la cheștiile astea – nu-i dai de ales celuilalt. Bineînțeles că bărbații fac asta tot timpul, dar noi trebuie să fim peste ei. E ceva în asta care nu e onorabil...

— Știu... *știu*, a încuviințat Nico. Chestia asta mă înspăimântă. Dar nu pot să renunț.

— E OK să faci lucruri pentru a descoperi anumite aspecte despre tine însăși. Trebuie să facem greșeli. Însă chiar cred că ar trebui să te oprești acum, înainte de a-ți distruge familia, a spus Victory cu încăpățănare.

— Chiar dacă am... divorța, știu că am fi bine cu toții, a spus Nico, la fel de încăpățănată.

— Dar pentru ce!? a exclamat Victory. Nu sunt mulți bărbați ca Seymour. Știu că e aspru uneori, dar e cinstit. Seymour are caracter și atât de mulți bărbați nu au în vremurile astea. Uită-te la Shane. Nici o fărâmbă de caracter, chiar de la început.

A făcut o pauză, uitându-se țintă înainte.

— În ultimă instanță, nu poți să faci să meargă o căsnicie cu un bărbat lipsit de caracter. O să se termine întotdeauna cu un dezastru, a spus ea. Dar tu ai ales înțelept de la început. Căsnicia ta merge. Doar nu vrei să lași un... *futai*, a spus Victory, cutremurându-se de cuvântul folosit, a cărui utilizare nu-i era caracteristică, să distrugă ceva ce merge atât de bine pentru tine...

Nico oftă și scoase din coajă ultima rămășiță de albuș. Victory avea dreptate, desigur, și, în mod inconștient, probabil că îi spusese acesteia despre aventura ei pentru ca Victory să o convingă să renunțe la ea. Știa că e ceva greșit și că trebuie să-i pună capăt, însă nu era atât de ușor să se desprindă.

Luă farfuria și ceașca și le duse în bucătărie, clătind stropii de gălbenuș coagulat sub un jet de

apă fierbinte. Când farfuria a fost curată, o puse în mașina de spălat vase, și aranjă obiectele care urmau a fi spălate. Bucătăria era spațioasă – o bucătărie de catering, cu cuptoare și plite având calitatea celor dintr-un restaurant – și era în general ordonată, însă, privind în jur, Nico descoperi o ață lungă, prinsă de marginea unei plite, rămasă probabil de la cârpa de vase a menajerei. Pentru o clipă se gândi să o lase acolo – era doar o ață mică! – dar știa că, dacă o lăsa acolo, o să se gândească la afurisita aia de ață încă două ore. Ața avea să capete o importanță supradimensio-nată; avea să devină egală cu toate celelalte lucruri de care se ocupa. Ața... și Mike Harness: o dilemă. Nu era sănătos să gândească așa, să fie obsedată de o ață, însă nu se putea stăpâni. Apucă ața și o aruncă la gunoi, iar când ața se așează pe un șervețel murdar, se simți imediat mai bine. „Victory are mare dreptate“, se gândi ea. Era nevrotică și avea noroc să îl aibă pe Seymour, care o suporta. Nici măcar nu se plângea. Dacă ar fi fost în bucătărie cu ea în acel moment și ar fi văzut-o războindu-se cu ața, el ar fi râs. Și nu într-un fel răutăcios. Ea și Seymour chiar se plăceau unul pe celălalt și întotdeauna fusese așa, iar pe termen lung nu era asta mult mai important decât dorința fizică?

Bineînțeles că era. Și, după ce își dădu seama de *asta*, se duse la etaj să-și ia la revedere de la fiica ei.

Camera Katrinei era oaza ei personală și avea chiar și baie proprie – un lux pe care nici un copil nu și l-ar fi putut imagina pe vremea când Nico era copil. Ce ciudat era pe vremuri, în anii '60 și '70, când o familie întreagă alcătuită din cinci persoane folosea în comun o singură baie. Ea nici măcar nu avusese camera ei. O împărțise cu o soră cu doi ani mai mică și cât de fericită fusese sora ei atunci când Nico plecase la facultate, iar ea rămăsese, în sfârșit, singură în cameră. Se iubeau

una pe alta, dar se certau permanent când erau copii. Desigur, toți cei pe care îi cunoștea și care aveau vârsta ei suferiseră traume în copilărie – tați care beau prea mult, mame frustrate, muștrări zilnice, frați nefericiți. Era ceva normal ca tații să vină acasă de la serviciu și să-i pedepsească pe copii bătându-i cu cureaua. Pe vremea aceea, copiii nu erau adorați, în mod cert nu așa cum erau acum, și în weekenduri apărea o listă nesfârșită de treburi gospodărești. Ea trebuise să tundă peluza și să ia ziarele, iar când s-a făcut mai mare, a fost prima fată din cartier care distribuia ziarele, căci hotărâse că era un lucru preferabil ocupației de babysitter. Nu a avut o copilărie urâtă și totuși aproape nici un părinte de vârsta ei nu ar fi visat să o repete, dorindu-și ceva mai bun pentru propriii copii: să se simtă mai iubiți, mai doriți și mai prețuiți decât se simțiseră ei de către părinții lor. Când se gândea la copilăria ei, ceea ce își amintea cel mai clar era litania nesfârșită de nemulțumiri pe care părinții le aveau vizavi de copiii lor, de cât de răi erau și că nu realizau niciodată nimic. Au rezultat adulți lipsiți de stimă de sine – ca sora ei, care trăia într-un orașel și era o creștină renăscută și lucra ca ospătăriță într-o pizzerie (și era la al treilea soț, un zugrav) – sau adulți supra-realizați, ca ea însăși. Hotărâți să evite nefericirea prin realizări. Nu era, probabil, soluția perfectă, mai ales dacă realizarea nu venea. Însă dacă munceai suficient de mult, de obicei venea, și într-un anumit moment din viață îți dădeai seama că nu există soluții perfecte și că lucrul cel mai important e să faci ceva util cu timpul tău, eventual ceva ce îți plăcea, dacă aveai noroc.

Însă în timp ce traversa holul mic spre camera Katrinei, simți deodată teamă. Dacă obținea postul lui Mike și asta nu conta?

Dacă nimic nu conta?

Și ăsta era marele secret, nu-i așa? Chiar nu conta. În ultimă instanță, nu era important, sub aspectul fericirii, dacă obținea sau nu postul lui Mike. Asta avea să o facă fericită o clipă. Așa că de ce să o facă? De ce să-și dea atâta osteneală? Nu era nevoie. Cu toate acestea, știa că o s-o facă. Iar după ce avea să obțină poziția, o să muncească pe brânci ca să facă treabă bună. Uneori asta era tot ceea ce exista, de fapt, dorința de zi cu zi de a face mai bine, iar dacă asta era tot ce exista, atunci așa să fie. Ciocăni la ușă și intră în camera fiicei ei.

Katrina era îmbrăcată în uniforma de școală și se uita la un film japonez de desene animate la computer.

— Bună, mamă, zise ea fără să ridice privirea de la desenele animate. Pleci?

— Îndată, răspunse Nico.

Vru să-i spună ceva fiicei ei, poate ceva care să o inspire ori ceva semnificativ, dar ce?

Aruncă o privire la monitor. Katrina și prietenele ei erau obsedate de animația japoneză și, uitându-se la personajele feminine exagerate, își dădu brusc seama că japonezii se mișcaseră cam cu un centimetru în atitudinea lor față de femei, care putea fi rezumată ca o obsesie privind transformarea femeii într-o creatură de o obediență sexuală neamenințătoare. Femeia ideală era fie o gheișă, fie, ca în desenele animate, o păpușică asemănătoare unui clown, a cărei înfățișare era singurul ei atu. Nico ura mesajul, dar totuși o parte din ea înțelegea atracția exercitată de acesta. Era mult mai ușor să te ascunzi în spatele înfățișării și, pentru o fetiță, această opțiune putea să pară o sursă de putere.

— Știi că există o metodă mai bună de a o face, zise Nico, stând în picioare în spatele fiicei ei.

Katrina privi în sus:

— Sunt doar niște desene animate, mamă. Nu au nici o semnificație.

Din nou cuvântul ăla: semnificație.

— Ba înseamnă ceva, zise ea.

Și se întrebă de ce, indiferent cât de mulți pași înainte făceau femeile, când venea vorba de generația următoare, părea totuși că nu progresaseră deloc. Uitându-se din nou la desenele animate, își dădu seama că fiica ei avea să trebuiască să se lupte cu aceleași lucruri cu care trebuise să se lupte și ea, în legătură cu bărbății, viața și munca. Iar când fiica ei va ajunge să aibă vârsta ei, oare femeile vor fi avansat vreun pic? Sau vor fi regresat, trăind într-o lume în care oamenii se vor fi întors la ideea de a insista că locul unei femei e acasă?

Simțind dezaprobarea mamei ei, Katrina închise computerul.

— Ce faci azi? Ceva special? întrebă ea, ridicându-se și strângându-și lucrurile.

— Azi va trebui să fac în așa fel ca cineva să fie dat afară, răspunse Nico.

Katrina îi aruncă o privire chinuită:

— Vai, mamă. E frumos așa ceva? întrebă ea.

„Cum aş putea să-i explic?“ se gândi Nico. Însă trebuia să încerce. Întotdeauna crezuse că era important să nu o ferească pe Katrina de realitățile carierei ei, că a ști ce face ea avea să o ajute pe Katrina într-o bună zi.

— Nu e frumos, dar e necesar, zise ea netezind o cută de pe patul Katrinei. Omul ăsta nu a făcut nimic să îmbunătățească divizia de publicații și profiturile nu au crescut.

„Poate să înțeleagă asta?“ se întrebă Nico privind-și fiica, după care continuă:

— Și e un șovin. Dacă nu-l dau eu afară, probabil că o să mă dea el pe mine. Când e vorba de afaceri, nu poți să fii drăguț tot timpul. Sunt anumite lucruri pe care, ca adult, trebuie să le accepți ca să ai succes. Și toată lumea care face afaceri înțelege. Toți joacă același joc. Încerci să faci ce e corect...

Se întrerupse deznădăjduită. Katrina o privea cu plictiseală răbdătoare – probabil că se gândea deja la altceva.

— Așa e, mamă, zise Katrina fără a fi convinsă în totalitate.

— Vezi tu, încercă Nico din nou. Nimeni nu știe exact cum o să se comporte până când nu dă de anumite provocări. E unul dintre cele mai minunate lucruri din viață – să te pui în situația de a întâlni provocări noi și să nu-ți fie teamă să faci asta. E ceea ce face viața interesantă și, în ultimă instanță, te face să progresezi.

„Și asta e lecția ta pe ziua de azi, dacă folosește la ceva“, se gândi Nico și întreabă:

— Are vreo logică?

— Bănuiesc că da, înălță Katrina din umeri.

Luă un ghiozdan roz de lac din piele, decorat cu un desen cu fulgere și cu o pisicuță fardată la ochi cu albastru.

— Succes, mamă, zise Kat, îmbrățișând-o scurt.

Și, după ce Kat ieși din cameră, Nico își dădu seama că nu pe fica ei încerca să o convingă, ci pe sine.

Kirby o sună exact când ea intra în birou.

— Bună, frumoasă doamnă, zise el, cu salutul lui tipic care încă o făcea pe Nico să se încrunte.

N-ar fi trebuit să o sune deloc, însă era prea târziu. Ea permisesese asta și, încet, dar sigur, ajunseseră să vorbească la telefon cel puțin o dată pe zi, iar uneori de două, trei sau chiar patru ori pe zi – de fapt, era mai implicată în relația cu Kirby decât recunoscuse, chiar și față de Victory.

— Nu pot să vorbesc acum, răspunse ea la telefon.

Una dintre asistentele ei ridică privirea și dădu din cap. În ultimele câteva luni, ele trebuie să se fi întrebat cine era persoana cu care vorbea așa. Trebuia să-i pună capăt...

— Ne vedem mai târziu? întrebă Kirby.

— Nu pot. Am o zi foarte importantă.

Intră în birou și închise ușa pe jumătate, lăsând-o deschisă un pic pentru a nu stârni bănuieli. Cei care lucrau la birouri nu aveau încredere în ușile închise — exista ceva la o ușă închisă care ducea la speculații privind ce se întâmpla în spatele acesteia. Iar de când apăruse articolul acela în *Post* despre posibila preluare de către ea a funcției lui Mike Harness, Nico fusese deosebit de atentă. În dimineața de luni de după apariția articolului, Mike îi trimisese un e-mail, pe care el îl transmisese și altor directori, în care spunea: „Mă bucur să văd că o să-mi preiei funcția“. La care ea răspunsese în mod inteligent: „Ai vrea tu!“ — sugerând că ea nu lua asta în serios și că nici el nu ar trebui să o facă.

— Dar te gândești la asta, nu-i așa? întrebă Kirby.

— La ce? întrebă ea, știind exact la ce se referea el.

— La sex, zise el.

Cu o lună în urmă, acest cuvânt, venind din gura lui, ar fi excitat-o imediat, însă acum nu simți decât iritare. Ce nu era în regulă cu ea? Era posibil să nu o mai poată mulțumi nimic?

— Va trebui să te sun mai târziu, zise ea cu fermitate și închise.

Se așază în fața computerului. Era 8:30 dimineața; mai avea o oră până la întâlnirea cu Victor Matrick. Își deschise e-mailurile, care erau pline cu corespondență de la diverse departamente (toată lumea trimitea la toată lumea tot felul de chestii banale pentru a dovedi că sunt stăpâni pe situație și că nimeni nu era lăsat pe dinafară — și, prin urmare, nimeni nu putea fi învinovățit sau nu putea fi răspunzător de orice ar fi putut să iasă rău), precum și cu machetele, articolele și termenele-limită pentru revistă. Îi ceru asistentei să scoată

la imprimantă două articole, apoi îl sună pe Richard, directorul de creație, și îi ceru să schimbe una dintre machete. El făcu mare caz de asta, venind până la ea în birou să se contrazică în legătură cu asta. Ea îi acordă două minute pentru a-și susține cauza, apoi îi repetă cu calm obiecțiile ei și îi spuse să schimbe macheta, cerându-i noua versiune înainte de prânz. El părăsi biroul furios și Nico clătină din cap, iritată. Richard era considerat cel mai bun în branșă, însă era nespus de emotiv și lua personal orice critică, agățându-se de munca lui de parcă tocmai ar fi pictat Capela Sixtină. Nico știa că, pe la spate, el o numea „Bomba Nico-Tano” și se gândise de mai multe ori să-l concedieze. Mai făcuse asta în trecut – concediasse angajați care o vorbiseră de rău –, raționamentul ei fiind că, dacă spusele lor reușeau să ajungă la ea, însemna că trebuie să fi fost extrem de urâte și că, dacă ei aveau o problemă atât de mare cu ea, atunci cu siguranță aveau să fie mai fericiți în altă parte.

Luă un articol și începu să citească, dar îl lăsă jos după câteva secunde. Nu se putea concentra. Se ridică și se duse la fereastră, uitându-se afară la priveriște, care cuprindea o fâșie din Central Park. Biroul lui Mike, aflat la două etaje mai sus în partea din față a clădirii, avea o priveriște de ansamblu a Central Park-ului și, la o adică, la fel și cel al lui Wendy. Editorii-șef nu erau la fel de sus pe scara ierarhică precum președinții de divizii întregi, iar faptul că Victor Matrick o luase în considerare pentru funcția lui Mike era neobișnuit. În mod normal, editorii-șef nu puteau să avanseze mai mult de atât – odată devenit editor-șef, puteai să te miști doar pe orizontală, devenind editorul-șef al altei reviste. Însă ei nu-i păsa de existența sau nu a unui precedent. Dacă cineva spunea că un lucru nu poate fi făcut, părea să fie un lucru care merită încercat. „Iar eu sunt deșteaptă”, se

gândi ea. De ce să rămână într-un loc de muncă de unde nu putea avansa?

„Auzi la mine!“ se gândi ea zâmbind. Job care reprezintă o fundătură. Ridicol. Avea deja un job pentru care alți oameni ar fi fost în stare să ucidă. Femeile își spuneau tot timpul una alteia să fie fericite cu ceea ce aveau, deoarece lucrurile mici erau cele care contau cel mai mult. Iar ea era fericită și recunoscătoare, dar asta nu însemna că lucrurile mari nu erau și ele importante. Nu însemna că lucrurile mari din lumea exterioară nu erau ceva ce merita câștigat. Entuziasm, motivație, succes – acestea erau lucrurile care țineau în priză și o femeie. Ele îi dădeau respectabilitate – greutate în lume. Cum putea o femeie să fie cu adevărat mulțumită dacă nu știa că s-a ridicat la adevăratul ei potențial sau că măcar a încercat din toate puterile?

Se întoarse și se uită la ceasul de pe birou. Treizeci de minute până la întrevvedere cu Victor. Se duse la ușă și își scoase capul afară:

— N-o să fiu disponibilă în următoarele câteva minute, le spuse ea asistentelor. Vă rog să nu-mi transferați apelurile, bine?

— Sigur, răspunseră ele.

Erau fete de treabă, plăcute și muncitoare. Nico își făcuse o regulă din a le scoate la prânz în oraș o dată pe lună. Când avea să avanseze, aveau să avanseze și ele. Le va lua cu ea...

Iar acum chiar închise ușa. Trebuia să gândească. Se așeză într-un fotoliu acoperit cu o pieleică de miel – ideea lui Victory, își aminti ea. Cu ani în urmă, Victory o ajutase să-și amenajeze biroul și aceasta găsisese chiar și un loc unde să i se facă mobila, biroul și cele două fotolii. Iar acum trebuia să-i mulțumească din nou lui Victory, căci îi făcuse rost de la Glynnis Rourke de informațiile de care avea nevoie pentru a-i da lovitura decisivă lui Mike Harness. Însă așa mergeau lucrurile. Ea o ajutase pe Victory cu mulți ani în urmă în cariera

ei, împrumutându-i bani pentru afacere. Iar acum Victory a ajutat-o pe ea, punând la cale acele întâlniri secrete cu Glynnis, care avuseseră loc în showroomul lui Victory...

„Însă e corect?” se întrebă ea. Era ceva pueril și meschin în ceea ce era pe cale să facă. Însă poate că era doar propria-i conștiință. Recent, ziarele fuseseră pline cu o poveste despre un politician care nu avea să obțină o poziție guvernamentală din cauza a ceea ce oamenii au crezut la început că erau „probleme cu dădaca”, dar care după aceea s-au dovedit a fi o aventură cu o mare avocată de la o firmă de avocatură. De ce această femeie – Marianna pe numele ei – avusese o aventură cu Sam, politicianul, era dincolo de înțelegerea lui Nico. Sam era bătrân, chel și stafidit. Însă Marianna, care avea în jur de 55 de ani, era vechiul model de femeie „puternică” – femeia care ajungea să aibă succes deoarece îi plăcea la nebunie să fie singura femeie dintr-o încăpere plină cu bărbați puternici. Era femeia care nu avea încredere în alte femei și nici nu-i plăceau alte femei; care încă mai credea că singurul mod în care o femeie putea să ajungă să aibă succes era a fi o scorpie. Nico credea că femei ca Wendy, Victory și ea însăși erau un nou model de femei puternice. Nu erau scorpії și nu erau amorezate de acea idee demodată că a fi cu bărbați puternici te făcea mai importantă. Noua tipă puternică voia să fie în preajma altor femei puternice. Ele voiau ca femeile să conducă lumea, nu bărbații.

Distrată, Nico frecă între două degete marginea blăniței de miel. Succesul în viață putea fi redus la două lucruri: a avea curajul de a nutri convingeri înflăcărâte și a fi în stare să-ți asumi angajamente. Convingerea ei înflăcărată era că femeile meritau să ajungă la cel mai înalt nivel și ea își luase angajamentul să facă asta. Partea dificilă era, însă, cum puneai asta în practică. Și, fiind o

persoană curajoasă, trebuia să se întrebe încă o dată dacă își atinge scopul în mod corect.

Strategia era simplă și Victory îi pusese planul pe tavă în după-amiaza aceea când Seymour a câștigat premiul „Cea mai bună rasă” la Concursul Canin de la Westminster. În timp ce Seymour alerga ușor, cu pași regulați, prin ring, îmbrăcat în jacheta lui bleumarin din catifea, cu Tunie tropăind lângă el, Nico primise un mesaj de la Victory: „Info importante re: serviciu. Strict secret. Contactează-mă imediat”. După ce Seymour și-a primit panglica și ea l-a felicitat, s-a strecurat la toaletă ca să o sune pe Victory. Versiunea scurtă era că Glynnis Rourke, care semnase cu Mike Harness pentru a face o revistă în legătură cu talk-show-ul ei, intenționa să-l dea în judecată pe Mike Harness și compania Splat-Verner pentru încălcarea contractului. Nico știa ceva despre proiect, dar primul număr al revistei fusese amânat întruna și Mike fusese foarte secretos în legătură cu asta.

— E un ticălos sexist, exclamase Glynnis în timpul primei întrevederi cu Nico. Nu poți să vorbești cu el deschis. I-am spus că ideile lui erau de rahat și el s-a înfuriat tot și a ieșit din cameră. Îmi pare rău, dar greșesc în legătură cu asta? Facem afaceri. E numele meu pe revistă, nu al lui. De ce ar trebui să menajez orgoliul tipului ăstuia? Adică, alo? Nu e adult?

— Nu chiar, murmurase Nico.

Concluzia era că, deși era obligat prin contract să o consulte pe Glynnis în toate deciziile privind conținutul revistei, Mike nu făcuse acest lucru. Nu voia să-i răspundă la telefon și refuza să aibă întrevederi personale cu ea, ascunzându-se în spațele e-mailurilor. Glynnis îi ceruse în mod repetat să lase baltă proiectul, dar el refuzase, afirmând că ei „dețineau” numele ei și că puteau să facă orice voiau cu el. Asta dura de două luni și ea avea de gând acum să-i dea în judecată pentru

cincizeci de milioane de dolari – „N-o să obțin niciodată suma asta, dar e nevoie de o sumă mare ca să-i sperii pe idioții ăștia“, explicase ea – și intenționa să deschidă acțiunea în justiție cât de curând. Corporațiile de talia lui Splatsh-Verner aveau procese tot timpul, dar Nico știa că această situație era diferită: Glynnis era o persoană publică și era deosebit de gălăgioasă. Povestea avea să fie în toate ziarele.

Iar lui Victor Matrick nu avea să-i placă asta.

Se ridică, se duse din nou la fereastră și bătu darabana pe calorifer. Victor era dintr-o altă generație. Avea să considere nepotrivit ca directorul său general să fie implicat într-o gâlceavă publică alături de o celebritate. Cu câțiva ani în urmă, când Selden Rose era căsătorit cu Janey Wilcox, manechinul acela de la Victoria's Secret, și Janey se implicase într-un scandal care apăruse pe prima pagină din toate ziarele, Victor Matrick îi spusese lui Selden că trebuia să scape de nevastă-sa ori să plece din companie. Victory Ford aflase povestea de la Lyne Bennett, care o știa de la George Paxton, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Selden. Selden fusese implicat în scandal doar din cauza întâmplării nefericite de a fi căsătorit cu sursa, așa că Nico își putea imagina ce părere va avea Victor despre problema lui Mike. Pe de altă parte, să meargă la Victor cu aceste informații i se părea că aduce un pic a flecăreală de școlari. „Parcă am fi în curtea școlii“, se gândi ea cu dezgust.

Își miji ochii și își încrucișă brațele la piept. Totuși, nu era vorba de bârfă, erau informații. Se gândi că un bărbat aflat în aceeași situație nu ar fi ezitat, nu ar fi avut remușcări să-i vină de hac altuia folosindu-se de informații secrete. Nimănui nu-i plăceau intrigile de birou, însă acestea erau pur și simplu inevitabile dacă voiai să ajungi la conducerea unei corporații. Trebuia să facă asta.

Mike o dădea rău în bară, iar Victor îi spusese ei să găsească ceva.

Intră în baia ei personală și deschise dulăpiorul cu medicamente, scoțând un ruj și niște pudră. Avea să fie unul dintre oamenii de bază ai lui Victor, își spunea ea, dându-se cu ruj pe buze. Știa că întotdeauna va exista un bărbat căruia să-i dea socoteală, până când avea să vină ziua în care ea va avea poziția lui Victor. Atunci și numai atunci nu va mai trebui să dea socoteală nimănui, în afară de ei înseși...

Însă trebuia să înceapă cu începutul. Totul trebuia realizat în ordine. Punând înapoi capacul de la ruj, se duse sus.

În dimineața aceea, pe biroul lui Victor Matrick erau mai multe poșete.

— Ia uite, Nico, exclamă el cu mândrie când intră ea. Am cumpărat toate poșetele astea de pe stradă, cu mai puțin de 300 de dolari. Asta da afacere.

Nico zâmbi și se așază pe un fotoliu îmbrăcat în creton din fața biroului. Se părea că Victor colindase iarăși străzile pe jos. În mod normal, era plimbat prin tot orașul într-o mașină break de epocă, cu caroserie din lemn și un ornament din cristal pe capotă, în formă de cap de grifon, însă, din când în când, cobora din mașină și mergea pe jos, revenind cu vreun chilipir „nou” pe care îl descoperea de vânzare pe străzi.

— Maureen — asta era secretara lui — zice că sunt contrafăcute, spuse el. Da' cine își poate da seama de diferență? Tu poți? întrebă el.

Nico ezită. Aceasta era fie o întrebare sinceră, fie vreun test misterios. Lui Victor îi plăcea la nebunie să pară un bătrânel jovial și ramolit, însă, dacă ar fi fost cu adevărat așa, nu ar fi supraviețuit la cei peste optzeci și ceva de ani ai săi ca director executiv la Splatsh-Verner. Instinctul îi spunea,

desigur, să-l mulțumești pe Victor, să fii de acord cu afirmațiile lui uneori ridicole și să te prefaci interesat de subiectele lui preferate, cel mai important fiind „omul obișnuit”. Ceea ce era neliniștitor de ironic, ținând seama de faptul că Victor deținea două avioane particulare și mai multe case, inclusiv o proprietate de 30 de milioane de dolari în Greenwich, Connecticut. Victor fusese obsedat ani de zile de emisiunea lui Jerry Springer, până când aceasta încetase să mai fie difuzată; acum era captivat de Dr. Phil și *reality show*-uri. Nu era ceva neobișnuit ca directorii să aibă o întrevedere cu Victor la care să nu apuce să discute chestiunea în cauză, deoarece Victor stătea o oră întreagă să vorbească despre un episod din „Când altcineva îți aranjează o întâlnire amoroasă – Necenzurat”. Directorii ieșeau de la întrevedere afirmând că Bătrânul era la limita nebuniei, însă Nico știa că era mai bine să nu-l subestimeze. Victor știa întotdeauna ce se petrece și folosea aceste discuții bizare deopotrivă pentru a-i ține în frâu pe directorii săi și pentru a-i ține într-o stare de incertitudine. Nico sperase că această întrevedere nu avea să fie una dintre acele întâlniri, însă, ținând cont de poșetele de pe biroul lui Victor, erau mari șanse ca el să deturneze discuția și să bată câmpii.

Ea hotărî că sinceritatea era cea mai bună metodă.

— Da, Victor, eu mi-aș da seama de diferență.

— Zău? întrebă Victor, luând o imitație de Louis Vuitton. Mă gândeam să le dau pe post de cadouri de Crăciun.

Nico ridică din sprâncene.

— Unora dintre nevestele băieților, adăugă el.

— Eu n-aș face asta, zise Nico. Își vor da seama că le-ai cumpărat de pe stradă. Și atunci toată lumea o să vorbească despre asta. Vor spune că ești zgârcit.

Închise gura. Se gândi: „Aș putea fi dată afară pentru asta, dar n-o să fiu”.

— Ho, ho, ho, făcu Victor.

Avea o claie de păr alb-gălbui — ca o urină foarte deschisă la culoare, medită Nico — care i se înălța din vârful frunții ca o coamă arsă. La petrecerea anuală de Crăciun de la birou, care se ținea întotdeauna într-o locație imensă precum Roxy Ballroom și la care participau aproape două mii de angajați, Victor se costuma în Moș Crăciun.

— Deci tu nu crezi că sunt o idee bună? întrebă el din nou.

— Nu, nu cred, zise Nico.

Victor se aplecă peste birou și apăsă butonul interfonului de pe telefon.

— Maureen, zise el în difuzor, de parcă nu prea avea încredere că acesta funcționa, Nico O'Neilly zice că poșetele sunt de rahat. Poți să vii să le iei?

Nico își legănă piciorul cu nerăbdare. Se întrebă dacă Victor chiar lucra ceva în timpul zilei, o întrebare pe care directorii lui și-o puneau de ani buni.

— Mike va fi dat în judecată, zise ea brusc.

— Chiar așa? Ce crezi că ar trebui să fac cu poșetele?

— Donează-le. La Armata Salvării.

Maureen, o femeie fără vârstă, intră în încăpere. Era secretara lui Victor dintotdeauna; lumea specula că ei doi avuseseră cândva o aventură.

— Te-ai hotărât că nu le vrei până la urmă, zise ea, aproape muștrător.

— Nico a hotărât. Nico hotărăște totul astăzi, spuse Victor.

Nico zâmbi politicos. Oare Victor ar fi trăncănit atâta despre poșetele alea dacă ea ar fi fost bărbat? Se îndoia.

— Mike știe că va fi dat în judecată? întrebă Victor, după ce Maureen strânse poșetele și ieși.

— Nu încă.

— Hmm, făcu Victor, frecându-și bărbia. Eu de ce nu știu despre asta?

— Ziarele nu au fost încă informate.

— Vor fi?

— O, da, zise Nico pe un ton sumbru.

— De cine?

— Glynnis Rourke, răspunse Nico. Are de gând să-l dea în judecată pe Mike și Splatsh-Verner. Pentru încălcarea contractului.

— A, da, zise Victor dând din cap. Glynnis Rourke. America o iubește, nu-i așa?

— Da, așa e, spuse Nico. Probabil că o să câștige Oscarul pentru „Cea mai bună actriță în rol secundar“ în filmul lui Wendy Healy, *Porcul bălțat*.

— Wendy Healy, zise Victor gânditor. Am auzit că divorțează.

Nico se încordă ușor. Asta era una dintre problemele cu Victor – nu știa niciodată încotro o să o apuce.

— Am auzit și eu asta, spuse ea, nevrând să divulge nimic.

— Ai auzit? întrebă Victor, devenind un pic agresiv. Aș fi crezut că știi.

— Nu e tocmai informație publică, zise Nico, preocupată.

— O să fie? întrebă Victor.

Luă un prespapier din sticlă – un suvenir turistic conținând o miniatură cu priveliștea zgârie-norilor din New York – și îl scutură, împrăștiind sclipici peste clădirile argintii.

— Nu cred, răspunse Nico.

Trebuia să-l facă pe Victor să se întoarcă la subiectul despre Mike, însă, dacă era prea lipsită de tact, Victor avea s-o reducă la tăcere.

— Ce vrea soțul? întrebă Victor.

Puse jos prespapierul și se aplecă, uitându-se țintă la chipul ei. Albul ochilor era ușor galben din cauza vârstei, semănând cu hârtia veche. Însă irișii erau întunecați – un albastru închis, aproape negru.

— Soțul nu lucrează, nu-i așa? zise Victor. O să vrea bani. O grămadă de bani.

— Chiar nu știi, Victor, murmură ea și se întrebă brusc dacă a făcut o greșală.

— Nu știi, zise Victor gânditor, lăsându-se pe spate și rezemându-se de spătarul scaunului.

Continua să se uite ținută la ea. Nico se simțea de parcă s-ar fi aflat în cușca unui leu. Nu mai văzuse niciodată această latură a lui Victor. Era capabil întotdeauna să izbucnească într-o digresiune nebunească, însă ea nu sesizase niciodată această violență ascunsă. Dar, bineînțeles, era logic.

Nico îl fixă cu privirea, fără să spună nimic și deschizându-și ochii cât mai mult posibil. Cei mai mulți oameni nu puteau suporta o astfel de privire, iar Victor Matrick nu făcea excepție. Începu să vorbească:

— Dacă vrei într-adevăr să ajungi în vârf în această companie, ai face bine să știi totul despre toată lumea, zise el.

— În cazul ăsta, replică Nico, pe tonul cel mai amabil pe care și-l putu găsi, știu într-adevăr despre asta. Doar că aș prefera să nu discut.

— Dar ești dispusă să vii aici să-l torni pe Mike.

Nico simți cum se înroșește la față. „Asta e“, se gândi ea. Abordase greșit problema, atât cu Wendy, cât și cu Mike, iar acum urma să fie concediată. Poate că ar fi trebuit să-i povestească despre Wendy și despre cum Shane cerea apartamentul și custodia copiilor. Însă nu putea să-i facă asta lui Wendy; Victor ar fi putut să folosească aceste informații împotriva ei. Nu trebuia să se agite, așa că îi spuse:

— Credeam că ai vrea să știi, zise ea.

— Deoarece Wendy îți este prietenă, iar Mike nu, spuse Victor.

— Compania lui Wendy a adus peste 200 de milioane de dolari anul trecut. Divizia de publicații a adus un profit de doar 73 de milioane. Iar 23 dintre aceste 73 de milioane au venit de la *Bonfire*.

„Slavă Domnului pentru datele exacte“, se gândi ea. Însă Victor știa deja asta. Ce naiba făcea el?

— Deci vrei postul lui Mike, zise Victor.

— Da, îl vreau. Discutăm asta de luni în șir, spuse Nico pe un ton calm.

Dacă putea continua să-și folosească tacticile ei obișnuite, poate că avea să iasă vie din asta.

— Zău? Nu-mi aduc aminte de asemenea discuții.

Ea se încordă și se uită în altă parte. Nu se aștepta la acest răspuns, dar ar fi trebuit să se aștepte. Lumea zicea că Victor era în stare de așa ceva – să nege total că a făcut sau a spus ceva, lucru care îl făcea pe celălalt să se întrebe dacă *el însuși* era nebun. „Sunt terminată“, se gândi ea. „Seymour va fi foarte dezamăgit... Cum o să mă suport? Toată lumea avea dreptate... Victor Matrick e un ticălos afurisit. E nebun...“

Deodată, îi trecu prin minte că poate Victor îi întinsese *ei* o capcană, ca să o dea afară. Dar cum era posibil? Informațiile proveneau de la Glynnis însăși, prin Victory. Victory nici măcar nu-l cunoștea pe Victor Matrick, însă, fără îndoială, el știa că ele erau prietene. Dacă Victor îi întinsese o cursă lui Glynnis Rourke? – dacă făcuse asta, însemna că el juca la un nivel de înșelătorie care era aproape de neînchipuit. Era în stare de orice. Pe de altă parte, poate că Victor făcea pur și simplu același lucru pe care ea îl făcea cu Mike, fiind atent și așteptând. Așteptând ca ea să dea greș.

— Ei? întrebă Victor.

Ea îi întoarse privirea. O rețea de mici vase de sânge sparte acoperea obrazii lui Victor ca o pânză fină de păianjen. Era atât de bătrân! Ar fi trebuit să fie mort, poate că, de fapt, era mort și nimeni nu-și dăduse seama. „25 de ani“, se gândi ea. 25 de ani de săptămâni cu 74 de ore de lucru, sacrificii, triumfuri, toate pe cale să se ducă pe apa sâmbetei din cauza acestui bătrân ciudat care era atât de

țicnit, încât voia să le dea cadou de Crăciun soțiilor directorilor săi niște copii ieftine de poșete. Se gândi că Victor era întruchiparea a tot ce era greșit în lumea afacerilor corporatiste. „Iar într-o bună zi, eu o să te înlocuiesc“, se gândi ea.

Se rezemă de scaun și își puse picior peste picior, trăgând de timp. Manualul nu prevedea nimic despre cum să te porți în această situație, însă orice se întâmpla, ea nu trebuia să implore sau să arate teamă. Trebuia să întoarcă lucrurile în favoarea ei – dacă făcea asta, probabil că putea să rezolve orice. Ridică din umeri.

— Nu face mișto de mine, Victor, zise ea calm, ca și cum cu siguranță el glumea și amândoi savurau gluma. Știm amândoi că Mike ar trebui să plece.

„E cea mai bună șansă“, se gândi ea. Părea fermă, dar nu agresivă.

— Mike nu crede asta, zise Victor și zâmbi.

Zâmbetul era ca un surâs dintr-un desen animat, exagerat și ireal. Nico bănuia că răspunsul lui Victor însemna că acesta vorbise cu Mike. Aceasta era cea mai groaznică temere a ei – că Mike îl va atrage pe Victor de partea lui ca să o dea pe ea afară.

— Nu m-aș aștepta să creadă asta, spuse Nico.

Deodată, Nico își închipui oul ei fiert moale și cuțitul pe care îl folosisese pentru a tăia capătul. Cu doar trei ore în urmă, era convinsă de succesul ei. Cum de făcuse o asemenea greșeală?

Deveni brusc conștientă de respirația ei. Era prea zgomotoasă. Probabil că Victor putea să o audă cum respiră de la trei metri depărtare și o să știe că îi este frică. Își ținu respirația pentru o clipă, străduindu-se să expire.

— Nu, noi nu ne-am aștepta la asta, nu-i așa? zise Victor.

Își duse mâna în sus și își atinse unul dintre dinții din față, mișcându-l încet cu degetul.

„A spus *noi*“, se gândi Nico, privindu-l cu groază și ușurare. Asta însemna că probabil ea era încă

în joc. Dacă era, trebuia să termine asta repede, înainte ca Victor să devină din nou distrat sau să-și scoată dintele.

— Procesul o să apară în toate ziarele, zise Nico. Glynnis e o persoană publică și e foarte gălăgioasă. Toată lumea va fi interesată, iar ea nu va ezita să povestească varianta ei.

— Să bată toba, spuse Victor, mișcând în continuare dintele. Asta fac celebritățile, nu? E o boală. Devin dependenți de atenția care li se acordă. Asta se întâmplă și cu copiii, potrivit lui Dr. Phil. Ar trebui să existe o cameră de pedeapsă pentru celebrități.

Nico zâmbi și își legănă ușor piciorul. „Până la urmă, va fi în regulă“, se gândi ea, simțindu-se ca și cum în lumea ei tocmai a revenit culoarea. Când Victor începea să vorbească despre emisiunile lui TV preferate, știai că ești OK.

— S-o facem înainte sau după ce ei deschid procesul? întrebă Victor.

— Ar trebui s-o facem imediat, răspunse Nico. De vreme ce Mike va fi citat în proces, dacă nu mai este angajat la Splatsh-Verner, cazul lor o să pară prostesc. În plus, probabil că putem să salvăm relația cu Glynnis fără să pară că am ceda cererilor ei. Dacă ne mișcăm repede, nu va afla nimeni.

Acesta era discursul pe care îl pregătea de zile întregi.

— Prea bine, atunci, zise Victor, ridicându-se pentru a arăta că întrunirea s-a încheiat.

Își sprijini pe birou monturile îngroșate, noduroase, de la mâna stângă pentru a-și menține echilibrul și adăugă:

— O s-o facem după-amiază. La ora patru.

— Mulțumesc, Victor, zise ea ridicându-se.

— Sper că ești disponibilă, zise Victor cu farmecul lui obișnuit. Vreau să iei parte la asta. De fapt, vreau ca tu să-i dai vestea.

Nico stătea încordată pe bancheta din spate a mașinii de serviciu, în timp ce aceasta rula încet

pe East Drive, prin Central Park. Nu era încă ora cinci, dar parcul era plin de lume. Oameni care își plimbau câinii în lesă, oameni pe biciclete și pe patine cu roțile („patine cu roțile!” se gândi Nico, „lumea încă mai făcea asta?”), oameni care alergau, care se plimbau, unii care chiar mergeau în trăsurile acelea trase de cai care probabil că ar trebui să fie scoase în afara legii. „Săracii cai”, se gândi ea în timp ce mașina depășea o trăsură. Aruncă o privire atentă la cal, încercând să-și dea seama după fața lui dacă era fericit. Nu-și putu da seama – ochii calului nu se vedeau din cauza ochelarilor de protecție – însă el își mișca în sus și în jos capul, asemenea unui animal de jucărie care au capul pe un arc, pe care lumea îl pune pe bordul mașinii...

Îi sună telefonul.

— Ai făcut-o? întrebă Seymour nerăbdător.

— O, Doamne, Seymour, zise ea cu mai multă emoție decât intenționa.

Trase cu ochiul la șofer să vadă dacă asculta.

— A fost greu, continuă ea, încruntându-se ca și cum ar fi fost vina lui Seymour.

— Dar ai făcut-o? întrebă Seymour.

— Aveam de ales?

— Deci ai făcut-o?

— Mhm.

— Și?

Nico simți brusc că se înfurie.

— Exact cum am plănuț noi, Seymour. Cum ți-am spus că o să se întâmple. Asta-i tot.

Închise și, apăsând pe un buton, deschise geamul. În mașină năvăli un aer cald, liniștitor. „De ce șoferii pornesc întotdeauna aerul condiționat cum se termină iarna?” se întrebă ea. Era o chestie de-a lor.

Însă nu era *tot*.

Formă numărul de acasă. Seymour răspunse.

— Seymour, Mike...

Avea de gând să spună „a plâns“, dar se gândi mai bine și continuă:

— A fost supărat.

— Zău? făcu Seymour. Cum te așteptai să fie?

— Supărat, răspunse ea.

— Păi vezi, zise Seymour.

Frustrată, Nico închise. Își dorea să-i poată explica lui Seymour, să-l poată face să înțeleagă violența emoțională neașteptată din acea zi. Ca să nu mai spună și despre confuzie, teamă și vinovăție.

Violența emoțională... Nico se cutremură. Ceea ce nimeni nu înțelegea era că aceasta semăna cu violența fizică adevărată, care nu aducea deloc cu violența trucată pe care o vedeai la televizor sau în filme. Își aminti de un prilej când ea și Seymour fuseseră la un mic bar din West Village și izbucnise o bătaie. Reacția imediată a lui Seymour fusese să se adăpostească sub masă, însă ea fusese prea uimită ca să se miște. Era șocată de cât de violente puteau fi ființele umane atunci când treceau granița spațiului personal, chiar dacă bătaia nu a fost, practic, mare lucru – vreo doi tipi care și-au tras câțiva pumni și au răsturnat niște scaune și o sticlă cu apă. Însă a fost suficient. „Lasă-te în jos!“, țipase Seymour, apucând-o de încheietura mâinii și trăgând-o sub masă. Pentru o clipă, i-a trecut prin minte că el era un laș – ar fi trebuit să se bată – însă asta era o nebunie și și-a dat brusc seama că erau de fragili și de vulnerabili. După ce cineva încălca granița aceea, mai erai vreodată același? Puteai să uiți? Apucând-o de braț, Seymour o trăsese repede afară din bar, pe triunghiul mic de trotuar din fața acestuia, unde s-au uitat unul la altul și s-au prăbușit în hohote de râs pe care nu și le-au putut opri cel puțin jumătate de oră.

„Însă ceea ce mi s-a întâmplat azi nu e ceva ce Seymour ar înțelege“, se gândi ea. Era un triumf, dar cu un anumit preț. Puteai să realizezi ceva,

dar plăteai un preț pentru aceste realizări. Era genul de lucru despre care un soț nu vrea să știe și pe care numai prietenele tale îl puteau pricepe.

— A plâns, Wendy, șoptise ea la telefon mai devreme, când era pe trotuar și își aștepta mașina. Nu mă așteptam la asta.

— Știu, a spus Wendy. E întotdeauna uimitor cât de repede se prăbușesc bărbații când presiunea ajunge să fie prea mare. Credeam tot felul de lucruri despre ei, însă nimic nu e adevărat. Bărbații sunt doar niște omuleți slabi și înspăimântați, cu penisuri atașate. Când Shane a plâns, a fost groaznic. A fost ca și cum, dintr-odată, el nu mai era bărbatul, iar eu nu mai eram femeia. Și mi-am dat seama că va trebui să învăț cum să devin un nou gen de femeie, care să trăiască fără toate clișeele alea despre cum ar trebui să fie bărbații și femeile.

Nico dăduse aprobator din cap.

— M-am simțit ca o ticăloasă. Și atunci el m-a atacat. A zis că sunt slujnica lui Victor, că sunt o scorpie. Nu m-a deranjat atât de tare partea cu scorpia, dar să mă facă slugă?

— N-ai fost slugă în viața ta, a pufnit Wendy. Noi suntem genul de femei care au slugi. Și ele se numesc bărbați.

— Dar asta e ceea ce o să spună toată lumea. Or să mă numească slugă lui Victor Matrick...

— N-au decât, a replicat Wendy. E doar un mod de a te denigra pentru că ești o femeie aflată într-o poziție de putere, astfel încât ei să se poată simți mai bine cu viețile lor jalnice. Trebuie să încetăm să ne mai facem griji în legătură cu ce cred alții despre noi. Tot timpul se emit judecățile astea. Este acel „da, dar...” — este o mamă, femeie de afaceri și soție bună? Cui îi pasă ce cred alții, Nico? Ei nu sunt înăuntrul tău. Nu sunt în locul tău. Facem cât de bine putem — și mai bine decât majoritatea — date fiind circumstanțele cu care avem de-a face. Iar asta este tot ce putem să facem.

Eu, una, am decis să renunț la vinovăție. Nu pot să fac totul și nu vreau să fac totul. Și nici nu ar trebui să se aștepte asta de la mine.

A făcut o pauză pentru a respira și apoi a continuat:

— Isuse, Nico, a bombănit ea. Tu faci totul. Și foarte bine. Ești o persoană excepțională. Trebuie să împărtășești asta și, dacă asta înseamnă că unora nu le place, asta e. Tu ești acum președinta și director executiv de la Verner Publishing și numai Dumnezeu știe că afurisita aia de companie e norocoasă să te aibă!

„Ei, ăsta e genul de discurs pe care nu-l poți auzi decât de la o prietenă“, se gândi Nico.

Mașina luă curba pe lângă un petic de peluză verde, oprindu-se la semaforul de la intersecția dintre Strada 72 și 5th Avenue. Nico se gândi cât de frumos era – iarba verde și copacii înmuguriți în contrast cu clădirile cenușii, elegante, de pe 5th Avenue. Totul avea să fie în regulă. Și de ce n-ar fi fost? Ziua aceea a fost, într-un sens, la fel cu a da naștere unui copil – chinuitoare, obositoare, înspăimântătoare, triumfătoare – solicitând fiecare dram din puterea ta, dar, în final, chiar uitai de toate. Îți scoteai din minte toate părțile rele și, când îți priveai copilul, înțelegeai cât de mult merita efortul.

Și, la fel ca în cazul nașterii unui copil, nimeni nu explica cât de dureros avea să fie să obții această realizare. Era ceva prin care trebuia să treci tu însăși pentru a înțelege – deși, pentru a fi corectă, nașterea era probabil mult mai grea. Însă când se termina, aveai un copilăș minunat. Pe când în acest caz, după ce s-a terminat și Mike era condus afară de cei de la pază, iar Victor dădea mâna cu ea, și-a dat brusc seama că acum se procopsise cu Victor Matrick și că probabil urma să rămână cu el pe cap tot restul vieții lui.

„Atât cât va trăi“, se gândi ea crispată.

Când plecase prima oară din biroul lui Victor în dimineața aceea, după scena aia îngrijorătoare în care își făcuse griji că ea va fi cea care va fi dată afară, a urcat în lift și și-a dat seama că inima îi bătea cu putere și că era udă de transpirație la subraț. Nu îi era clar cum se întâmplase, însă era zguduită de latura lui Victor pe care o văzuse cu acel prilej. Imprevizibilitatea, iraționalitatea pură a omului – era ca și cum aveai de-a face cu un animal mare care funcționa doar pe bază de instinct. Și, pentru o clipă, îi fusese teamă pentru ea însăși – dacă ajungea ca Victor Matrick? Nu se putea spune ce ar fi putut el să-i facă sau cu ce gen de provocări morale ar putea să o testeze în viitor – Victor aproape că încercase să o silească să vorbească despre divorțul lui Wendy. Nu era vorba doar de faptul că o așteptau noi provocări profesionale, ci și de faptul că în joc aveau să fie și chestiuni emoționale și psihologice. Până să ajungă liftul la etajul ei, luase decizia că putea să le facă față, că voia să accepte provocarea. Iar apoi făcuse câțiva pași pe hol și îl găsisese pe Mike Harness stând în biroul ei.

Așteptând-o.

S-a gândit posomorâtă că era la fel ca întotdeauna. Mike știa. Ea nici măcar nu s-a prefăcut surprinsă să-l vadă.

— Bună, Mike, l-a salutat ea, trecând pe lângă el ca să se așeze la birou.

A apăsător pe un buton de la computer și monitorul s-a deschis.

— M-am gândit că poate luăm prânzul împreună astăzi, a spus Mike.

Avea un pix în mână și țăcănea întruna.

Practic, era încă șeful ei, deci ea nu putea să-l refuze.

— Dă-mi voie să văd dacă pot să-mi modific programul.

A apăsător butonul interfonului:

— Sally? Poți să-mi aduci agenda, te rog?

Mike a rămas în biroul ei, ca și cum ar fi vrut să se asigure că Nico nu avea de gând să încerce să iasă de acolo.

Au luat prânzul într-un local în culori vii, destinat turiștilor, unde mergeau cei din bransă când nu voiau să fie văzuți.

— Sunt tulburat de zvonurile astea, Nico, a spus el, băgându-și un *tortellini* în gură.

Pielea lui Mike avea culoarea lemnului vechi — zicea că tocmai s-a întors dintr-un weekend prelungit la St. Barts. Ea a aprobat din cap. Își comandase friptură sote de vițel și nu avea de gând să mănânce mai mult de câteva înbucături.

— Și eu sunt, a spus ea.

I-a făcut semn chelnerului să-i mai aducă apă minerală.

— Dar sunt doar zvonuri, Mike. Cum aş putea să plec de la *Bonfire*?

— Cineva a spus cândva că *New York Post* știe mai multe decât CIA, a remarcat Mike.

— Probabil că e adevărat, date fiind evenimentele internaționale recente, a zis Nico. Dar CIA nu trebuie să vândă ziare, pe când *Post* da. Așa că...

— Da, a spus Mike bănuitor. Așa e.

A făcut o pauză și a spus:

— Vreau să îți minte un lucru. Eu te-am găsit. Eu te-am adus la Splat-Verner. Fără mine, practic n-ai exista.

A ridicat din umeri:

— Știi că am politica de a fi onest cu angajații mei. Nu ești foarte creativă. Recunosc, ai meritul de a fi foarte atentă la detalii. Însă ai nevoie de mai mult de atât ca să conduci o întreagă divizie.

Ea a zâmbit. O amenința? S-a gândit că exista un anume tip de persoană care încerca întotdeauna să-și asume meritele pentru succesul altora, în timp ce reușea ca, în acest proces, să-i pună la punct. Un egotist, o persoană care se punea întotdeauna

în centrul scenei, chiar dacă piesa nu era despre ea. S-a gândit atunci: „Nu face asta, Mike. Nu face ca asta să fie inutil de urât pentru tine la final“. Și, pentru că nu mai conta, a spus cu voce tare: — Ai dreptate, Mike.

După care a schimbat subiectul. Mike avea un copil adolescent dintr-o căsătorie din tinerețe, care urma să termine liceul. Au discutat despre avantajele și dezavantajele diverselor universități. De fiecare dată când Mike încerca să schimbe subiectul, ea aducea din nou vorba despre facultate. Nu era frumos, însă nu exista o altă modalitate de a se descurca, așa că, atunci când s-au despărțit la lifturi, Mike știa, însă nu știa ceva concret.

„Ești mort“, s-a gândit ea în timp ce ușile liftului se închideau după el.

La ora patru a sunat-o Maureen, secretara lui Victor Matrick.

— Victor ar vrea să vii la el în birou, a spus ea.

A intrat în birou la Victor cu un minut înaintea lui Mike.

— Ești pregătită, Nico? a întrebat Victor. O să fie exact ca la Dr. Phil.

Nico nu văzuse niciodată Dr. Phil, însă nu-și putea închipui că ar putea să fie ceva atât de brutal.

Mike a intrat după câteva secunde. Când a pășit peste prag, a existat un scurt moment când a avut o expresie de surprindere și șoc, urmat de un moment în care ochii lui s-au uitat în toate părțile, ca un animal care se pomenește brusc într-o cușcă. Nico era în picioare lângă biroul lui Victor, iar Mike trebuie să se fi întrebat dacă ea și Victor erau amândoi implicați în asta sau dacă ea și Mike dăduseră de necaz cu Victor. Oricum ar fi fost, strategia lui a fost să se distanțeze de Nico, ignorând-o. A trecut pe lângă ea, evitându-i intenționat privirea, și s-a așezat în fața biroului lui Victor.

— Ei, Victor, a spus el pe un ton pervers de jovial. Care-i treaba?

Victor și-a dat pe spate coama zburlită de pe frunte.

— Nico zice că o să fii dat în judecată.

— Nico?

Mike s-a uitat la ea, prefăcându-se uimit. Dedesubtul surprinderii era ură.

— Ce dracu' știe ea?

— Mai mult decât tine, pare-se, a spus Victor afabil.

— Pentru ce? a întrebat Mike cu aerul că nu lua în serios asta.

— Încălcarea contractului. Glynnis Rourke, a spus Nico.

— Glynnis Rourke e o țăcănită netalementată care nici măcar nu e în stare să ajungă la timp la o întrevedere.

— Am e-mailurile. De la tine către ea. Ai făcut-o proastă..., a spus Nico.

— Păi e...

— Gândește-te cum o să arate asta în ziare.

— Cui îi pasă? a replicat Mike.

Nico a ridicat din umeri:

— De ce să avem un scandal public când îl putem evita? a întrebat ea.

Mike a căutat din priviri ajutorul lui Victor, însă acesta nu i l-a oferit. S-a uitat din nou la Nico:

— Ce ești tu? O trădătoare afurisită? Obții informații pe la spatele meu...

— Ele au ajuns la mine. Suntem norocoși – ar fi putut cu ușurință să ajungă la altcineva. Cineva din exterior...

— Ce fel de scorpie ești? a întrebat Mike.

— Mike..., a spus Victor pe un ton blajin.

— A, pricep, a spus Mike dând din cap. Acum ești sluga lui Victor. Micuța virgină care face treaba murdară a lui Victor. Sluga de gheață.

— Ai ieșit din joc, Mike, a spus Nico.

— Ce?

Nico a oftat. Și-a încrucișat brațele la piept, rezemându-se ușor de marginea biroului lui Victor. S-a gândit că Mike n-ar fi trebuit să se așeze; fără să-și dea seama, o pusese în mod automat în poziție de putere.

— Cum ai auzit, a spus ea. Tu ai ieșit — eu intru.

Mike a început să râdă isteric.

— Nu poți să mă dai afară, a spus el cu râsularea întretăiată.

Victor și-a mișcat ușor dintele.

— Poate, a spus el. Și tocmai a făcut-o.

Iar pe urmă Victor a făcut un lucru cumplit. S-a ridicat și, deschizând gura larg, s-a aplecat peste birou și a scos un răget.

„Doamne!“ s-a gândit Nico. A făcut alarmată un pas înapoi, lovind din greșeală prespapierul cu New Yorkul de pe marginea biroului, dar s-a întins după el și l-a prins din reflex cu ambele mâini. Râsul lui Mike s-a transformat în uluire mută; s-a sprijinit de spătarul scaunului, groaznic de nedumerit. De acolo de unde era așezat, să se uite în gura neagră și aparent nesfârșită a lui Victor trebuie să fi fost ca a te uita în gura unui leu.

— Ce dracu', Victor? a țipat Mike.

S-a ridicat de pe scaun.

— Ce dracu' faci? De ce dracu' îmi faci asta?

Victor se așezase din nou pe scaun și revenise la obișnuita lui purtare de Moș Crăciun.

— Pentru că pot, Mike, a spus el.

— Nu înțeleg, Victor, a zis Mike ridicându-și mâinile a nedumerire.

Din ochi îi curgeau lacrimi. Avea nasul roșu și umflat.

— Sunt cu tine de 25 de ani...

Victor și-a împreunat mâinile.

— Sfârșit de capitol, a spus el vesel.

A apăsător butonul interfonului și i-a spus secretei:

— Poți să-i trimiți pe cei de la pază înăuntru, te rog?

Mike s-a întors spre ea. Pe fiecare obraz avea o dără albicioasă, acolo unde șirul de lacrimi începea să șteargă crema autobronzantă. „Unii bărbați n-or să priceapă niciodată cum se utilizează corect cosmeticele“, s-a gândit Nico.

— De ce ai făcut asta? a întrebat-o Mike. *Eu* te-am făcut.

Ea a scuturat din cap. Se simțea murdărită. Ce scenă dezgustătoare jucaseră, și doar în beneficiul lui Victor Matrick. Ei bine, era și ea băgată acum și nu exista nici o cale de ieșire.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Da, a spus Mike dând din cap. Dacă nu-ți pare acum, o să-ți pară.

Ce altceva să fi spus? Dar, cu toate acestea, ea a simțit un fior de teamă, ca o funie groasă care i-a traversat corpul și i s-a înfășurat în jurul inimii ca un șarpe.

Doi agenți de pază l-au întâmpinat pe Mike la ușă. Unul a încercat să-și pună mâna cu delicatețe pe brațul lui Mike, dar acesta i-a îndepărtat-o mânios.

— O să mă conduc singur afară, dacă nu te superi, a spus el.

— Ei, a zis Victor întinzându-i mâna. Felicitări.

Nico a pus la loc prespapierul pe birou și a dat mâna cu Victor. Mâna lui era rece, ca mâna unui mort.

— Mulțumesc, a spus ea.

— Cred că a mers bine, tu nu crezi? a zis el.

S-a aplecat și a vorbit în difuzor:

— Maureen, poți să-mi faci o programare la dentistul ăla? Am impresia că o să-mi cadă din nou lucrarea.

Iar acum, așezată pe bancheta din spate a mașinii de serviciu, rememorând scena aceea cu Victor Matrick, Nico se cutremură.

Se uită afară pe geam. Mașina era pe Strada 79, în apropiere de locuința lui Kirby. Nu era prea târziu să se răzgândească, să-i spună șoferului să treacă de blocul lui Kirby și să o ia pe FDR Drive ca să meargă acasă, ceea ce ar fi trebuit să facă, însă nu era încă pregătită să dea ochii cu Seymour. În clipa aia avea nevoie de ceva special, poate să fie ținută în brațe și mângâiată, să i se permită să se simtă ca o fetiță, și nu putea să facă asta cu Seymour. Nu putea să fie vulnerabilă. Însă Kirby o văzuse vulnerabilă și dezbrăcată – atât emoțional, cât și fizic – și chiar și un pic umilită, atunci când el a legat-o și a obligat-o să-l implore să-i facă anumite lucruri...

„Cum ar fi să fiu măritată cu Kirby în loc de Seymour?“ se întreabă ea, în timp ce mașina oprea pe alea de la blocul lui Kirby. Se strecură repede pe lângă portar, dădu nerăbdătoare un pumn în butonul de la lift, gândindu-se: Kirby! Dacă Kirby era răspunsul – dacă, până la urmă, era îndrăgostită de el?

Merse repede de-a lungul holului, măcinată brusc de teama irațională că el nu va fi acasă și că, până la urmă, nu va putea să-l vadă. Apăsă pe sonerie și, când el nu răspunse imediat la ușă, inima începu să-i bată cu putere în piept. „Trebuie să-l văd“, se gândi ea, apăsând din nou soneria. O auzea cum răsună în apartament și își ținu răsufarea, sperând să audă pași. Însă nu auzi nimic și, începând să intre în panică, ciocăni ușor în ușă cu pumnul.

„Nu e acasă, exact acum când chiar am nevoie de el“, se gândi ea. Se uită la ceas; era 5:15 și el spusese că ajunge acasă la cinci. Avea să aștepte. O să-i acorde cinci minute și, stând nerăbdătoare în fața ușii, se uită întruna la ceas, iar după ce

trecură patru minute, hotărî că va mai aştepta încă cinci. „Cum poate să-mi facă asta?” se întrebă ea şi apoi începură să-i vină tot felul de gânduri groaznice. Poate că a făcut-o înadins. Ca să o pedepsească, să-i demonstreze că nu era legat de programul ei. Sau poate că nu-i mai plăcea de ea şi nu voia să o mai vadă, iar asta era modul lui de a scăpa de ea...

De la capătul coridorului se auzi clinchetul liftului şi sunetul uşilor care se deschideau. „El trebuie să fie”, se gândi ea şi, într-adevăr, Kirby se ivi de după colţ după o secundă mergând agale, cu o căciuliţă tricotată pe cap şi îmbrăcat într-o jachetă maro din piele, cu telefonul mobil într-o mână şi o pungă cu cumpărături în cealaltă.

— Bună! îi strigă el, de parcă era o cunoştinţă întâmplătoare de care dăduse pe stradă.

Nu era tocmai salutul la care spera şi, pentru o clipă, se simţi zdrobită. Însă îşi spuse că nu conta; important era că el se afla acolo.

— Tocmai voiam să plec, zise ea.

El mută cumpărăturile dintr-o mână în alta şi băgă mâna în buzunar după chei, sărutând-o scurt pe buze în timp ce descuia uşa.

— A trebuit să repet o scenă pentru cursul de actorie şi am pierdut complet noţiunea timpului, zise el trecând pe lângă ea şi intrând în apartament. Ştii cum e când te captivează ceva şi nici măcar nu bagi de seamă că trece timpul? Pe urmă mi-am adus aminte că trebuie să iau lapte. Îmi spun în fiecare zi să cumpăr lapte şi n-o fac.

Ea îl urmă în bucătărie, privindu-l cum scoate o cutie de lapte din punga de plastic şi o pune pe raftul de sus din frigiderul lui aproape gol. „Lapte!” se gândi ea. Îşi dorea ca, în loc de asta, el să se fi gândit la ea.

— Ce mai faci? o întrebă el, întorcându-se spre ea. Nu te-am mai văzut de... cât? Vreo săptămână?

— N-am avut încotro, răspunse ea, ușurată să descopere că răceala lui se datora faptului că îi fusese dor de ea. Am avut o zi infernală...

— Și eu, zise el cu afectare, trecând pe lângă ea și mergând în living. Sunt cam nervos și agitat. Trebuie să fac scena asta diseară la curs și vreau să fie foarte bună.

— Sunt sigură că va fi.

— E foarte emoționantă, știi? zise el, așezându-se pe canapea și trecându-și mâinile prin păr.

Își ridică privirea spre ea.

— Ce faci? o întreabă el. Vino încoace.

— O, Kirby, murmură ea.

Brusc, se simți neajutorată.

„Nu mă simt niciodată așa“, se gândi ea și se întreabă dacă era pe cale să plângă.

— Hei, ce s-a întâmplat? întreabă Kirby.

Nico se așează lângă el și Kirby își puse brațele pe după umerii ei, iar ea se relaxă sprijinindu-se de el, savurând senzația minunată de a fi ținută în brațe. Kirby nu era cea mai inteligentă persoană din lume, însă reușea întotdeauna să-și dea seama de ce anume avea ea nevoie din punct de vedere emoțional și Nico își întoarse fața în sus spre el, vrând să-i povestească despre ziua ei. Însă el trebuie să fi interpretat greșit semnalele ei, fiindcă începu imediat să o sărute.

Gura ei se încordă, protestând. Nico făcu jocul lui Kirby câteva secunde, dar apoi se retrase.

— Kirby, am avut o zi cu adevărat ciudată, zise ea pe un ton poruncitor, vrând ca el să înțeleagă. A trebuit să concediez pe cineva...

— Credeam că faci asta tot timpul, zise el în glumă.

Ea zâmbi, răbdătoare, enervată brusc de faptul că el încerca să facă o glumă atunci când ea era disperată să fie serioasă.

— Întâmplător, persoana era șeful meu, sau, mai degrabă, fostul meu șef. Și acum i-am luat postul.

— Deci ar trebui să fii fericită, zise Kirby, smucind-o de braț ca să o tragă spre el.

Își frecă nasul de gâtul ei, chiar sub ureche, și șopti:

— Ai o slujbă nouă. Eu sunt întotdeauna fericit când obțin o slujbă nouă. Înseamnă că o să obțin mai mulți bani.

— Nu e doar asta, spuse ea, întorcându-și capul.

— N-o să iei mai mulți bani? Nu mi se pare o chestie foarte deșteaptă.

Se lăsă pe spate triumfător, ca și cum tocmai descoperise cine știe ce cugetare.

Ea se uită la chipul lui frumos, calm. „Seamănă cu un Golden Retriever“, se gândi ea. „Frumos, dar tont.“ I se strânse stomacul. Nu putea să simtă asta în legătură cu Kirby. Nu era vina lui că nu înțelegea. Pur și simplu nu era foarte educat – făcuse doar doi ani de colegiu, în timp ce încerca să-și înceapă cariera în modelling.

— Haide, iubitele, zise ea ridicându-se și luându-l de mână. Hai să mergem în dormitor.

După ce aveau să înceapă să facă sex, totul avea să fie în regulă și ea va avea din nou acele sentimente bune față de el.

— Chiar mă întrebam dacă mai vrei să faci sex, zise Kirby, lăsând-o să-l conducă. Ești foarte ciudată astăzi.

— E doar din cauza zilei pe care am avut-o, zise ea, dezbrăcându-se repede și punându-și apoi hainele cu grijă pe biroul lui, vârându-și chiloții sub fustă.

Nico se întinse pe pat și Kirby se întinse, dezbrăcat, peste ea. „Ei, asta chiar e plăcut“, se gândi ea, încolăcindu-și strâns brațele în jurul lui, ca să-i poată simți greutatea. Nimic nu se compara cu un bărbat tânăr cu trup musculos. Pielea lui era foarte catifelată – chiar mai catifelată decât a ei.

— Să aduc cordoanele? întrebă el.

— Nu știu, răspunse ea.

Uneori, Kirby o lega de încheieturile mâinilor, de o parte și de alta a patului (patul nu avea tăblie, așa că o lega de bara metalică de la cadru), iar a fi limitată în mișcări o făcea întotdeauna și mai excitată. Însă acum nu voia asta. Voia ca el să o elibereze de după-amiaza ei. Voia ca el să o facă să se simtă altfel, așa cum făcea întotdeauna. Poate o femeie desfrânată dintr-un film porno. O femeie care și-o trăgea cu un bărbat în timp ce alți bărbați priveau...

— Trage-mi-o, zise ea.

El își strecură mâna între picioarele ei.

— Orice dorești, frumoasă doamnă, spuse el.

„O, nu!“ se gândi ea enervată. De ce trebuia să spună asta? Mai ales când dorința ei era atât de firavă în acel moment. Frumoasă doamnă. Nu trebuia să se gândească la asta. Trebuia să ignore și să se relaxeze. Însă nu se putea abține să nu se gândească la asta. Oare chiar voia să facă sex?

— Nu ești foarte udă, zise el.

— Îmi pare rău, spuse ea zâmbind dulce, sperând să-și ascundă sentimentele. Bănuiesc că sunt tensionată...

— Te detensionează eu, zise el.

Kirby se trase în jos la capătul patului, depărtându-i picioarele, iar apoi, punându-și mâna deasupra vaginului ei, îi depărtă labiile. Începu să o lingă și ea își puse mâna pe creștetul lui, silindu-se să simtă ceva. Însă nici asta nu funcționează. De fapt, chiar i se părea enervant.

Ce nu era în regulă cu ea?

— Kirby, zise ea încetisor.

El ridică privirea.

— Hai să facem pur și simplu sex, bine? spuse ea.

— Sigur, răspunse el. Cum vrei tu, iubito. Știi asta. Știi că fac orice...

Ea își puse degetul peste buzele lui, ca să-l facă să tacă. Dacă începea iar să vorbească prea

mult, ea chiar nu avea să fie în stare să continue. Își lăsă capul pe spate, trecându-și mâinile peste umerii lui musculoși și simțind o umflătură mică, surprinzătoare. Un coș? Kirby Atwood avea un coș... pe umăr?

„Încetează!“ își porunci ea. Nu avea de gând să facă lucrul acela pe care îl făceau femeile, să se concentreze asupra micilor defecte ale unui bărbat până când acesta își pierdea toată atracția sexuală. „Sunt a naibii de norocoasă“, își reaminti ea cu severitate. Avea 43 de ani; era norocoasă că un bărbat voia să se culce cu ea, mai ales un bărbat ca Kirby. Avea să savureze asta. Trebuia să savureze asta. Trebuia să *evadeze*... Și, concentrându-se asupra penisului lui tare și a felului în care i-l simțea înăuntrul ei, asupra bucuriei fizice pure de a fi cu un bărbat tânăr și foarte sexy, ea își împinse în sus șoldurile, punându-și mâinile pe fesele lui și trăgându-l mai adânc în ea.

Pentru câteva clipe, aproape că reuși să uite tot, tipând de plăcere. După aceea, se agăță de el, trecându-și mâinile peste spatele și fesele lui, delectându-se cu senzația pielii lui netede și apăsându-l în ea chiar și după ce penisul lui deveni flasc.

— Mamă! exclamă el, uitându-se în jos la ea. Asta a fost foarte intens.

Ea aprobă din cap, nevrând să-i dea drumul. „Slavă Domnului că remediul meu Kirby încă funcționează“, se gândi ea. Însă, în timp ce se îmbrăca, o izbi realitatea situației și se simți un pic tristă. Nu avea cum să ocolească faptul că nu mai era la fel de bine ca înainte și că, într-o bună zi, probabil curând, nu avea să mai funcționeze deloc.

Telefonul din apartament sună scurt de două ori, indicând un vizitator. Wendy luă receptorul și își puse mâna peste cealaltă ureche. Magda se uita la televizor cu volumul dat tare pentru a acoperi zgomotul aspiratorului pe care o cameristă îl plimba pe covor într-un mod haotic, în timp ce cântărea din ochi dezordinea cu dezaprobare.

— Alo? țipă Wendy în receptor.

— A venit Tessa Hope. Să o trimit sus? întrebă femeia de la recepție.

— Da, vă rog, răspunse Wendy.

Se uită la ceas. Era 2:30 – Shane întârziase 15 minute. Un lucru despre care avea să o informeze neapărat pe doamna Hope, ca fiind o dovadă în plus a lipsei lui Shane de calități parentale. Ieși în holul micuț și intră pe o ușă care ducea la camerele copiilor, care cuprindeau două încăperi mici și o baie, plasate în oglindă cu dormitorul și livingul de pe partea cealaltă. În prima cameră erau două paturi identice; pe jos, între ele, Tyler și micuța Chloe colorau. Tyler smulse creionul lui Chloe:

— Nu așa se face, proasto, zise el.

— Tyler, nu-i frumos, zise Wendy cu răbdare, luând creionul din mâna lui Tyler și dându-i-l înapoi lui Chloe.

— Iese în afara conturului, obiectă Tyler.

— Are doar doi ani, zise Wendy. Are voie să iasă în afara conturului.

— O să ies și eu în afara conturului, afirmă el.

— Poți, dacă vrei, spuse Wendy, uitându-se în jos la el.

Săracul copil. Putea să-i înțeleagă iritarea de a fi închis în acel spațiu mic. Însă era doar temporar. Se aplecă spre el:

— O să avem curând un apartament nou, mare, îi spuse ea atingându-i umerii, pentru ca el să se uite la ea. O să-ți placă asta?

— Nu știu, înălță el din umeri. Avem deja un apartament.

— O s-o vedem pe Gwyneth, mami? întrebă Chloe.

— O s-o vedeți luni dimineată, când vă întoarceți aici. Acum o să mergeți cu tati și o să veniți înapoi duminică seară.

— De ce trebuie să ne întoarcem aici? întrebă Tyler, uitându-se mânios în jos, la creioanele lui colorate. De ce nu putem să rămânem acasă la noi?

— Nu vreți să stați cu mami?

— De ce nu poți veni tu la noi acasă? întrebă Tyler.

Wendy zâmbi:

— Fiindcă mami și tati nu mai locuiesc împreună, răspunse ea, pentru a nu știu câta oară. Mami o să găsească un alt apartament și atunci o să locuim cu toții acolo.

— O să vină și tati? întrebă Chloe.

— Nu, tati o să stea în apartamentul lui.

— Vrei să zici apartamentul nostru, mami, zise Tyler. Acolo unde locuim *noi*. Tu locuiești în hotelul ăsta.

— Și voi locuiți aici, zise Wendy răbdătoare.

— Vreau să merg acasă, spuse Chloe începând să plângă.

Se auzi soneria. Wendy o ridică pe Chloe și o așază pe pat.

— Magda! strigă ea. Poți să răspunzi tu?

— De ce? răspunse Magda țipând și ea.

— Pentru că sună la ușă...

Oftă și o cără pe Chloe pe holișor, în timp ce Magda se hotărî brusc să fie de ajutor și deschise ușa.

— O, făcu ea și plecă de la ușă.

— E tati? întrebă Tyler, venind în goană spre ele.

Tessa Hope, avocata, rămase nesigură în prag, examinând scena cu groază abia ascunsă. Tessa avea 35 de ani, era necăsătorită și era atrăgătoare într-un mod standard, specific pentru zona Upper East Side. Era îmbrăcată într-o bluză Roberto Cavalli cu imprimeu și blugi și purta pantofi cu tocuri înalte Mary Jane, din piele de lac neagră. Era considerată cea mai dură avocată specializată în divorțuri de la firma de avocatură Berchell & Dingley și era numărul 43 pe lista celor mai puternice 50 de femei din metropolă.

— Îmi cer scuze, zise Wendy. Intră. Shane trebuia să ia copiii la 2:15, dar a întârziat. Ia loc...

Nu aveai, desigur, unde să te așezi, toate suprafețele disponibile fiind acoperite cu hârtii, cărți, scenarii, DVD-uri, un burete, o perie pentru păr, un avion cu telecomandă și diverse articole de îmbrăcăminte.

— E în regulă. Pot să merg jos să aștept, dacă vrei, zise Tessa pe un ton precaut.

— Nu, intră, insistă Wendy. Cameristele tocmai pleacă...

Eliberă o porțiune mică de canapea și Tessa se așează cu grijă. Wendy adăugă pe un ton de scuză:

— În mod normal, nu e așa. De obicei, e un pic mai multă ordine.

— E bine, zise Tessa zâmbind cu încordare. Copiii tăi sunt adorabili.

— Mulțumesc, spuse Wendy cu mândrie.

Făcu o pauză, observând brusc părul Magdei:

— Magda, scumpo, n-ai spus că mergi să te speli pe păr?

— M-am spălat, mamă.

— Ba nu te-ai spălat, zise Wendy.

— Nu-mi place șamponul ăla, replică Magda.

— Tu cine ești? o întrebă Tyler pe Tessa.

— E avocata lui mami, explică Wendy.

— Nu-mi plac avocații, zise Tyler.

Wendy își puse mâna pe creștetul lui:

— E doar un pic timid, nu-i așa, amice?

— Mie nu mi se pare deloc timid, zise Tessa în glumă, așezându-se picior peste picior.

— Nu-mi plac avocații, repetă Tyler, cu fața lipită de piciorul lui Wendy.

— Tessa e foarte drăguță, zise Wendy. O să ia măsuri ca voi să puteți sta mereu cu mami.

— Acum ne ducem acasă, anunță Chloe.

Se auzi soneria de la ușă.

— Tati! exclamă Magda alergând la ușă.

Shane intră. Wendy băgă de seamă, cu satisfacție, că părea un pic palid și tras la față.

— Ai întârziat, spuse Wendy.

— A trebuit să merg la farmacie. Nu mă simt bine.

— Poate n-ar trebui să iei copiii.

El îi aruncă o privire:

— Nu mă simt chiar atât de rău. E doar o durere de cap. Sunt bine.

O privi cu precauție pe Tessa.

— Ți-o amintești pe avocata mea, Tessa Hope, zise Wendy, arătând spre Tessa.

— Da, zise Shane pe un ton neutru.

— Ce mai faci, Shane? întrebă Tessa, ridicându-se.

— Grozav, răspunse Shane, ridicând-o în brațe pe Chloe. Lucrezi sâmbăta?

— Lucrez în fiecare zi.

— Tu și Wendy ar trebui să faceți o echipă nemaipomenită, bombăni Shane.

Se întoarse spre Magda și Tyler:

— Sunteți gata, copii?

— Deci vă întoarceți mâine. La cinci? zise Wendy.

— Da, Wendy, răspunse Shane enervat de întrebare. Când pleci la Cannes? o întrebă el, păstrând aceeași atitudine.

— Luni seară, spuse Wendy.

Shane știa că urma să plece și ea știe ce avea să urmeze.

— Nu știu de ce nu poți să-i lași să stea cu mine până te întorci, zise el. Plimbatul ăsta dintr-o parte în alta e stupid.

— Ai noroc că poți să-i iei chiar și atât, Shane, spuse ea.

— Da, mai vedem noi în legătura cu asta, zise Shane, uitându-se pe lângă Wendy la Tessa.

Apoi îi adună pe copii și ieși.

Wendy ezită și apoi scoase capul afară pe ușă:

— Doar mâncare organică, OK? strigă ea în urma lui. Și ore de culcare stricte.

Shane aprobă din cap, fără să se deranjeze să se întoarcă. Ea își urmări cu privirea mica trupă, în timp ce mergea de-a lungul coridorului tăcut, până când se opri în fața liftului.

— Pa, mami, zise Tyler vesel, întorcându-se pentru a-i face cu mâna.

— Pa, spuse ea cu căldură. Ne vedem mâine.

Se uită la ei până când intrară în lift, simțind un amestec de mânie și frustrare, dar mai ales neliniște. Copiii ei, după câte se părea, nu aveau deloc nevoie de ea. Nici măcar nu păreau să fie foarte interesați de a fi cu ea.

Se gândi că asta era doar din cauză că ea locuia încă la hotel. Când își va lua un apartament nou, totul avea să se schimbe și viața lor va putea să revină la normal. De cum se întorsese din Palm Beach, a angajat-o pe Tessa, iar aceasta făcuse demersuri astfel încât copiii să-și petreacă timpul

când cu ea, când cu Shane. Și asta era ceva temporar. Wendy spera să poată să-l scoată definitiv pe Shane din peisaj.

Închise ușa și se întoarse la Tessa.

— Cine și-ar fi putut imagina că doi oameni s-ar putea urî atât de mult unul pe altul? întrebă ea, referindu-se la Shane.

Era o întrebare retorică.

Totuși, Tessa îi răspunse:

— Te urăște, într-adevăr, zise ea, luându-și lucrurile. În orice caz, nu are de gând să renunțe ușor.

— Problema e avocatul lui Shane, zise Tessa cincisprezece minute mai târziu, când erau așezate la o măsuță din barul aflat în holul hotelului.

La picioarele lor flutura o perdea lungă din voal.

Wendy se uită afară pe fereastră la trecătorii de pe stradă; era o după-amiază de sâmbătă de la sfârșitul lui aprilie, iar Soho era plin de turiști.

— Nu mi-e frică de avocatul lui, spuse Wendy, amestecând cu lingurița în espresso. Trebuie să știe că Shane nu are un caz solid.

— Din perspectivă tradițională, poate că nu are, încuviință Tessa. Dar Juan Perek e bărbat și își petrece cea mai mare parte din timp obținând sume uriașe de la bărbați bogați pentru soțiile și copiii acestora. Așteaptă un caz ca ăsta de mulți ani. E o oportunitate pentru a dovedi că justiția chiar e oarbă, nici rasistă, nici sexistă. Cu alte cuvinte, adăugă ea sorbind dintr-o cafea neagră, simplă, el vrea să facă din tine un exemplu.

— Dar deja a făcut asta, zise Wendy încrucișându-și brațele. Îi dau lui Shane apartamentul. Valorează peste două milioane de dolari. Asta înseamnă o grămadă de bani pentru un bărbat care nu muncește de zece ani.

— Știu, spuse Tessa dând din cap cu compasiune. Însă și asta e o problemă. Dacă Shane ar fi

lucrat, ar fi mai ușor. Ar însemna că e în stare să se întrețină singur. Instanța se ocupă de acele situații care indică faptul că nu ar trebui să se aștepte din partea soțului ca acesta să lucreze, deoarece nu a fost pe piața muncii de zece ani.

— Asta e ridicol, zise Wendy. Shane e un bărbat sănătos de 40 de ani. Poate să-și ia o slujbă ca toată lumea. Poate să fie chelner, dacă n-are încotro.

— Eu n-aș aduce vorba de asta în fața judecătorului, zise Tessa cu precauție. N-ar da bine.

— De ce nu? întrebă Wendy. E adevărat. Poate să-și ia o afurisită de slujbă. Nu ca până acum.

— Trebuie să încerci să înțelegi asta dintr-o perspectivă diferită, spuse Tessa pe un ton liniștitor. Shane afirmă că el are deja o slujbă – și că are o slujbă de 12 ani – aceea de a fi tatăl copiilor tăi...

— O, mă lași? zise Wendy pe un ton batjocoritor.

— Nu știu cât de mult a avut grijă de copii, însă asta nu prea contează. În ochii instanței, a avea grijă de copii este o slujbă. Iar dacă situația ar fi invers, dacă Shane ar fi femeie, ei bine, a spune judecătorului că ar trebui să meargă să-și ia o slujbă de chelner ar fi la fel cu un bărbat de succes care i-ar spune soției lui care trăiește în suburbii că ar trebui să meargă să-și ia o slujbă la spălătoria de mașini din apropiere.

Wendy se uită printre gene:

— Presupun că vrea mai mulți bani.

— Nu e vorba chiar de bani, zise Tessa. Vrea pensie de întreținere pentru el. Și pensie alimentară pentru copii. Vrea copiii ăia, Wendy.

Wendy râse scurt:

— Nici o șansă. Sunt copiii mei. Îi iubesc; trebuie să fie cu mine. Locul copiilor e lângă mamele lor și cu asta basta. Shane poate să facă așa cum face orice bărbat divorțat și să-i vadă o dată la două săptămâni, în weekend.

— În mod normal, asta ar fi rezultatul, dacă asta ar fi situația obișnuită. Dar nu este, zise

Tessa, luând o gură de cafea. Ești una dintre cele mai importante femei din țară, așa că regulile obișnuite nu prea se aplică.

Wendy puse jos ceașca.

— Am trecut prin iad, Tessa. Și ceea ce toată lumea pare să uite e că nu eu am vrut să divorțez. N-a fost ideea mea. A fost ideea lui Shane. El e cel care vrea să plece. El e cel care ar trebui să fie pedepsit. Dacă îți urăști atât de mult soția că nu poți suporta să fii în cameră cu ea, ia ghici? Trebuie să renunți la copiii tăi.

— Hai să inversăm situația, bine? spuse Tessa cu tact.

Aceasta nu devenea niciodată nervoasă sau sentimentală, o trăsătură pe care Wendy începea să se întrebe dacă nu cumva ajunsese să o deteste.

— Să zicem că o femeie care nu avea o carieră prea strălucită s-a măritat cu un bancher în plină ascensiune și, deoarece el câștiga foarte mulți bani, ea a renunțat la serviciul ei. Apoi au început să aibă copii. Femeia stă acasă și are grijă de copii. Bărbatul urcă în ierarhie și, din cauza serviciului, începe să petreacă din ce în ce mai puțin timp acasă. Femeia începe să se simtă abandonată, ajunge să aibă resentimente. Ea e acasă cu copiii, în timp ce soțul ei e în lume, bucurându-se de respect și admirație. Într-o zi, ea se trezește și hotărăște că merită mai mult — și vrea divorțul.

— Dar eu am vrut să-l apreciez pe Shane, obiectă Wendy. M-am dus la afurisita aia de consilieră maritală...

— Da, zise Tessa. Însă e prea târziu. Resentimentele sunt prea profunde, cuplul s-a înstrăinat prea mult. Și ce se întâmplă? Femeia obține casa. Obține pensie de întreținere și pensie alimentară. Și, dacă insistă, probabil că poate să obțină custodia totală a copiilor. Și nimeni nu se gândește de două ori la asta. Îți poți imagina scandalul dacă ne-am apuca deodată să le spunem acestor

femei că nu pot și pot păstra copiii și că trebuie să meargă să-și ia slujbe?

— Dar eu îmi vreau copiii, protestă Wendy.

Cu cât era mai calmă Tessa, cu atât părea Wendy să devină mai aprigă.

— Fir-ar să fie, zise ea, trântind ceașca pe masă. N-am de gând să fiu pedepsită pentru că sunt femeie și am o carieră.

Tessa nu spuse nimic, făcând o pauză ca și cum ar fi așteptat ca Wendy să-și țină în frâu emoțiile.

— Dacă avem de gând să trecem prin asta cu cât mai puține daune posibil, încep eu, va trebui să privești situația dintr-o perspectivă mai largă. Știu că asta e ceva deosebit de personal, dar, la un moment dat, pentru a lua decizia corectă va trebui să lași la o parte supărarea. Realitatea e că, din punct de vedere logic și la rece, bărbații sunt pedepsiți tot timpul pentru că au o carieră. Unui bărbat de succes divorțat i se refuză în mod obișnuit să își vadă copiii. În orice caz, poți fi sigură că rareori li se permite copiilor să locuiască cu el, dacă mama nu este de acord.

— Bărbații ăia nu își vor copiii...

— De fapt, ai fi surprinsă, zise Tessa, făcând semn chelnerului să-i mai aducă o cafea.

Era a treia ceașcă – Wendy se gândi că Tessa trebuie să fi fost atât de insensibilă, încât nici măcar cofeina nu o putea afecta.

— Din experiența mea, majoritatea bărbaților vor să stea cu copiii lor. Li se frânge inima la gândul de a nu-i vedea în fiecare zi. Însă ei știu că aproape niciodată nu pot să câștige în instanță, așa că nu merită să se lupte.

— Ei bine, în cazul ăsta merită osteneala, stăruie Wendy. Vreau custodia totală a copiilor. Și vreau ca tu să obții asta.

Tessa păru să nu se simtă în largul ei pentru prima oară de când începuseră discuția. Se șterse

în colțul gurii cu șervetul, îl puse jos și privi în altă parte.

— În calitate de avocată a ta, zise ea, am obligația morală de a-ți spune adevărul. Aș putea să te mint și am putea să petrecem doi ani în instanță și probabil că aș putea să câștig suficient de mulți bani de pe urma ta ca să-mi deschid propria firmă de avocatură. Dacă aș fi genul de avocat cum sunt mulți bărbați în această branșă, nu m-aș gândi de două ori. E genul de caz după care salivează avocații – un client important, care are o grămadă de bani și care vrea răzbunare. Însă răzbunarea e costisitoare. Și, din experiența mea, chiar dacă vei câștiga, n-o să ți se pară nici pe departe atât de satisfăcător pe cât te aștepți. O să-ți petreci mai mult timp cu mine decât ai prefera – timp pe care l-ai putea petrece cu copiii tăi sau la serviciu. Și, în ultimă instanță, Wendy...

Făcu o pauză, aruncându-i lui Wendy o privire plină de compasiune. Clătină din cap și adăugă:

— N-o să obții niciodată custodia totală a copiilor. Nu la felul în care e viața ta acum.

— Din cauză că muncesc, zise sec Wendy. Minunat. Ce mesaj grozav pentru tinerele din America. Dacă vei munci din greu și vei ajunge sus, într-o bună zi, societatea te va pedepsi într-un fel sau altul.

— Societatea le pedepsește pe femei în general, zise Tessa calm. Indiferent ce faci, nu există garanție că o să câștigi. Poți să stai acasă să ai grijă de copii timp de 20 de ani, iar apoi copiii tăi se duc la facultate și soțul te părăsește pentru o femeie mai tânără și nu mai ai nimic.

Wendy se uită mânioasă în ceașca de cafea:

— Ai o casă.

— Mare scofală, Wendy. Ai o casă.

Tessa clătină din cap:

— Juan Perek a luat cazul ăsta doar pentru publicitatea potențială. Este o inversare perfectă a rolurilor tradiționale ale sexelor: când o femeie

își asumă rolul de bărbat, ea poate s-o pățească exact ca un bărbat. Shane i-a dat documentație din care reiese întreaga perioadă pe care ai petrecut-o fiind plecată în interes de serviciu anul trecut. Dacă o să ceri custodie totală, vor cere și ei custodie totală. Și, în funcție de direcția din care bate vântul, există posibilitatea ca ei să câștige.

Wendy simți că i se scurge sângele din obraji. Să nu câștige – asta nu intra în calcul.

— Nimeni n-ar putea să creadă că ar trebui să fie luați copiii de lângă mamele lor.

— În mod normal, da, zise Tessa. În situația obișnuită..., oftă ea.

— Nu sunt o mamă rea, spuse Wendy, simțindu-se deodată disperată. M-ai văzut cu copiii mei...

— Nu spune nimeni că ești o mamă rea, o liniști Tessa. Practic, mama trebuie să fie abuzivă, extrem de labilă, dependentă de droguri sau să fie declarată alienată mintal ca instanța să despartă copilul de mamă. Însă premisa este că mama se ocupă de creșterea copiilor. Pe când în cazul tău și al lui Shane, Juan Perek va încerca să demonstreze că Shane făcea asta. Așa că, dacă nu putem dovedi că Shane e abuziv, labil, dependent de droguri sau alienat mintal, nu există nici un motiv întemeiat ca instanța să nu-i acorde cel puțin custodie comună.

— Cel puțin? întrebă Wendy.

— E abuziv, labil, dependent de droguri sau alienat mintal? întrebă Tessa.

— Azi a întârziat 15 minute ca să ia copiii. Ai văzut asta, pară Wendy.

— A întârziat o dată, ridică Tessa din umeri. Dar îi duce pe copii la școală...

— Eu îi duc, obiectă Wendy. Câteodată...

— Și îi ia de la școală și îi duce la doctor când au programare, zise Tessa. Vor putea să argumenteze destul de convingător. Și, din punct de vedere istoric, instanța nu-i desparte pe copii de cel care se ocupă de creșterea lor. Vor argumenta că, în

cazul în care copiii îți vor reveni ție permanent, vor ajunge să fie crescuți de bone. O situație care e mai puțin ideală decât să fie crescuți de părintele lor biologic. Îmi pare rău, Wendy, zise Tessa.

— Să nu-ți pară, spuse Wendy aprig. E simplu. O să-mi dau demisia. O să mă ocup de creșterea lor.

Tessa zâmbi cu un aer răbdător:

— Asta e soluția obișnuită în filme, nu-i așa? Femeia de carieră renunță la slujbă pentru copiii ei și toată lumea se simte bine. Însă asta nu e cu adevărat practic în viața reală, nu-i așa? Mai ales în cazul vieții tale, asta dacă nu cumva Shane decide brusc că vrea să înceapă să-și câștige existența, lucru pe care el afirmă că nu are de gând să-l facă, deoarece are deja o slujbă: să aibă grijă de copii.

— Deci, cu alte cuvinte, am pus-o, zise Wendy încet.

— N-aș spune asta. Sunt sigură că putem ajunge la o înțelegere cu Shane. Am senzația că el va fi rezonabil dacă vei fi și tu rezonabilă.

— N-ai cum să fii rezonabil când e vorba de copiii tăi, spuse Wendy.

Îi făcu semn chelnerului.

— Știu că e greu, spuse Tessa luându-și geanta. Gândește-te la asta. Crede-mă, există situații mai rele.

— Zău? Să mi le amintești ândva, spuse Wendy, conducând-o pe Tessa până la ușa turnantă.

După o scurtă pauză, zise:

— Spune-mi ceva. Ai fost îndrăgostită vreodată?

— Nu cred în asta, răspunse Tessa.

— Zău? Ești norocoasă.

— În brânșa mea, nu poți să crezi în iubirea adevărată. Vezi prea multe dovezi că nu există. Însă intenționez să am un copil în curând. Banca de spermă. Este singura modalitate.

— Ce noroc pe tine, zise Wendy din nou, gândindu-se că așa ceva nu era deloc genul ei.

Era oribil să fii atât de înverșunată pe viață.

Mercedesul negru rula încet pe șoseaua Croisette din orașul situat pe malul mării, Cannes. În stânga era o porțiune uniformă și nu foarte interesantă de mare, cu o fâșie îngustă de nisip, pe care se înălțau palmieri la distanță egală. De cealaltă parte era o serie de hoteluri mari, de o maiestruozitate de prost gust. Traficul se opri și Victory se foi pe banchetă. Newyorkezii se plângeau tot timpul de traficul din Hamptons, însă traficul din sudul Franței era și mai rău. Exista, la propriu, o singură șosea și toată lumea o folosea, și era zece seara. Era prima zi a Festivalului de Film de la Cannes și petrecerile aveau să țină toată noaptea.

— Aproape că am ajuns, Madame, zise șoferul, întorcându-se. Mai avem trei semafoare și ajungem la port.

— Mulțumesc, spuse Victory, gândindu-se: „Iar cuvântul ăsta – «Madame». «Sau ma'am», la New York.“

Era ca și cum s-a trezit într-o bună zi și, deodată, vânzătoarele și șoferii de taxi îi spuneau „ma'am“ în loc de „miss“¹, de parcă era brusc de vârstă mijlocie. Pentru o vreme, asta a tulburat-o, mai ales că nu era măritată. A fi încă celibatară la 40 și ceva de ani era o situație pe care lumea nu prea putea să o înțeleagă, mai ales în Europa, unde femeii care aveau chiar și numai 30 de ani se panicau cu privire la ceasul lor biologic. Însă dacă erai foarte sus, puteai să-ți faci propriile reguli cu privire la cum voiai să-ți trăiești viața.

„Și ce bucurie e asta!“ se gândi ea, uitându-se pe geam la un șir de reflectoare Klieg care străpungeau cerul negru al nopții cu raze de lumină

1. Doamnă, respectiv domnișoară.

albă, puternică. Să fie singură pe lume, liberă. De ce lumea nu le spunea niciodată femeilor despre acest gen de fericire? Sentimentul putea să nu dureze, însă nu conta. Ceea ce era important era să experimentezi totul în viață, chinurile, și tristețea, și triumfurile amănunțite. Și dacă munceai din greu și credeai în tine și erai dispusă să trăiești durerea și teama (clișee, desigur, însă erau adevărate), puteai să ai noroc și să ai parte de o seară ca aceea. „Orice se poate întâmpla în viață“, se gândi ea; orice se putea întâmpla oricui și uneori asta era bine. Trebuia doar să crezi că ți se poate întâmpla și ție.

Mașina înaintă vreun metru și se opri din nou, căci un grup de oameni traversă strada. Nici traficul nu conta – petrecerea era pentru ea și putea să întârzie. Inspiră adânc, apreciind mirosul pielii nou-nouțe din Mercedes. Nimic nu se compara cu mirosul unei mașini noi și, când aveai suficient noroc să ai parte de el, trebuia să-l savurezi. Ce frumos din partea lui Pierre Berteuil să-i trimită un Mercedes nou-nouț (un model care nu era încă disponibil în Statele Unite) care să-i fie la dispoziție în weekend.

— Acesta este domnul Hulot, șoferul tău, îi spusese Pierre în acea dimineață, când domnul Hulot, purtând o șapcă de șofer și o uniformă gri, își făcuse apariția pe terasa de la Hotel du Cap, unde aveau o întrevedere la micul dejun și unde Victory mâncase două croasante acoperite cu acel unt sărat și cremos care se putea găsi doar în Franța. Domnul Hulot e și bodyguard, așa că vei fi în siguranță.

— E primejdios aici? a întrebat ea.

— Festivalul atrage și niște oameni ciudați, a răspuns Pierre. Nu e periculos, dar trebuie să fii atentă. Nu vrem să te pierdem, a adăugat el, cu un zâmbet ușor lasciv.

Așa că acum, pe lângă apartamentul de la Hotel du Cap (era una dintre cele mai bune camere, din

clădirea principală care dădea spre grădini, piscină și mare, cu obloane care se deschideau spre un mic balcon), avea și propria ei mașină și un bodyguard.

Își încrucișă picioarele, netezind cutele rochiei din mătase albastră. Era una dintre preferatele ei și avea de gând să o prezinte pe podium la prezentarea de modă din toamnă, care se apropia. Însă prezentarea avea să se țină la New York sau la Paris? Trebuia să nu uite să discute cu Pierre despre asta. El voia ca ea să petreacă două săptămâni pe lună la Paris, însă compania voia să facă din ea un designer de modă american, desigur, cu o colecție de haine de-a gata cu prețuri mai accesibile. Însă tocmai șansa de a face o colecție de lux de haine de-a gata o convinsese, în final, să accepte oferta; era pur și simplu prea tentantă ca să o refuze.

„Știu că îmi asum un risc“, se gândi ea încruntându-se, în timp ce se uita lung la traficul din fața ei. Însă viața însemna riscuri. Își făcuse griji că B et C avea un plan secret să-i cumpere numele și să nu o mai lase să se implice. Se întâmpla tot timpul în industria modei și existau o grămadă de povești-avertisment despre designeri care și-au pierdut companiile când și-au vândut numele unei corporații de modă. Era un pact care putea să sfârșească prin a semăna cu pactul încheiat de Faust: te alegeai cu o grămadă de bani, însă puteai, de asemenea, să-ți pierzi drepturile asupra propriului tău nume și chiar asupra capacității tale de a câștiga bani. Una dintre clauzele contractului era că, odată ce erai deținut de B et C, nu puteai să înființezi o altă firmă. Pe de altă parte, fie și numai gândul de a face o colecție de lux de haine de-a gata o făcea să se lumineze pe interior ca un pom de Crăciun. O astfel de colecție era ceva ce visa să facă orice designer, dar puțini aveau ocazia măcar să încerce. Reprezenta apogeul, locul unde moda se transforma în artă, nu în comerț. După săptămâni în șir de întâlniri cu Wendy și Nico în care

au analizat situația, Victory a decis că merita, probabil, să-și asume riscul. Raționamentul ei a fost că dacă B et C voia ca ea să facă această colecție de haine de-a gata, atunci ei aveau nevoie de ea.

Încă nu semnase contractele, dar avea să facă asta, credea ea, la sfârșitul săptămânii, când se va întoarce la Paris. Miercuri dimineață avea să meargă cu avionul la Florența ca să viziteze trei fabrici de textile, afaceri de familie care erau atât de exclusiviste, încât un designer nici măcar nu putea să intre pe ușă fără relațiile potrivite, iar vineri dimineață avea să fie înapoi la Paris. Între timp, Pierre stăruise ca ei să ia avionul până la Cannes pentru weekendul de deschidere a Festivalului de Film. Pierre dădea o petrecere în onoarea ei pe iahtul lui de 90 de metri, spre care se îndrepta acum, și unde, spera ea, avea să ajungă în cele din urmă – dacă reușeau vreodată să înainteze prin traficul acela afurisit.

Croisette era mărginită de afișe publicitare de 15 metri care anunțau diverse filme ce urmau să fie prezentate la festival și deasupra ei zări afișul cu filmul verii, un thriller futurist produs de Wendy, intitulat *Moarte lentă*. Simți imediat că i se umple inima de mândrie pentru prietena ei. Lui Wendy îi mergea foarte bine – în carieră, cel puțin. *Porcul bălțat* tocmai câștigase două premii Oscar și Wendy zicea că asta ar fi fost minunat dacă nu i-ar fi venit ciclul în timp ce mergea pe covorul roșu și n-ar fi trebuit să-și petreacă restul serii îndesându-și hârtie igienică în chiloți. Lui Nico și lui Victory asta li s-a părut amuzant și i s-ar fi părut și lui Wendy dacă n-ar fi fost atât de supărată în legătură cu Shane. Ceea ce îi făcuse el era de neînțeles, însă Wendy se descurca admirabil de bine. Își luase copiii în apartamentul de la Mercer Hotel și, după ce văzuse situația, Victory a crezut că Wendy sigur o să înnebunească. Însă ea nu se plângea nicio dată. Nici măcar nu a țipat când Tyler și-a vărsat

sucul pe covor în mod intenționat, fiindcă voia suc de merișor, nu de portocale.

— Hei, care-i problema, amice? îl întrebase Wendy pe Tyler, îmbrățișându-l. Ești speriat?

Tyler aprobase din cap și Wendy i-a spus că toată lumea era speriată uneori și că asta era în regulă. Apoi a strâns chiar ea mizeria cu mopul și a sunat la *room service* pentru un pahar cu suc de merișor.

— Îmi pare rău, Wendy, dar eu aș fi țipat, a spus Victory admirativ.

— Nu, n-ai fi țipat, a replicat Wendy. E altfel dacă sunt copiii tăi.

Uitându-se încă o dată în sus la afișul lui Wendy, Victory se gândi că toată lumea spune asta și credea că era adevărat. Însă asta nu o făcea, totuși, să vrea să aibă ea însăși această experiență.

În orice caz, Wendy urma să sosească la Cannes marți dimineată, pentru premiera filmului ei care avea loc în acea seară. Urma să se cazeze și ea tot la Hotel du Cap și aranjase să ia apartamentul de lângă cel al lui Victory. Vor deschide ușa care făcea legătura între cele două apartamente și vor avea o petrecere în pijamale de două zile. Una foarte costisitoare și luxoasă, care era, zicea Wendy, singurul lucru pe care îl aștepta cu nerăbdare de săptămâni în sir.

„O să ne distrăm de minune“, încuviință Victory în gând. Își scoase telefonul mobil și îi trimise un mesaj lui Wendy: „în drum spre petrecere. trec pe lângă afișul tău din cannes. super, super, super. felicitări. abia aștept să te văd“.

Apăsă tasta pentru a expedia mesajul și tresări când auzi zgomotul unui ciocănit ușor în geamul mașinii. Un copil murdar – o fetiță cu un păr blond care îi atârna ca niște sfori de o parte și de alta a feței – lovea în geam cu un buchet de trandafiri roșii. Victory se uită la ea cu tristețe. Acești copii sărmani erau pretutindeni – pe străzi,

în restaurante și în magazine, încercând să vândă turiștilor trandafiri. Unii dintre ei nu puteau să fi avut mai mult de cinci sau șase ani; era groaznic. Tot weekendul Victory se întrebase ce fel de țară permite copiilor să vândă lucruri pe stradă, mai ales o țară ai cărei locuitori pretind că iubesc copiii. „E ipocrizie tipic franțuzească“, se gândi ea, lăsând geamul în jos. De afară intră zgomotul muzicii și al unei petreceri gălăgioase care avea loc undeva peste drum.

— *Voulez-vous acheter une rose?*¹ întrebă fetița.

Se holbă cu mirare la mașină, observând rochia lui Victory și colierul ei, un pandantiv cu un diamant în formă de lacrimă, de 15 carate, pe care Pierre aranjase să-i fie împrumutat pentru seara aceea.

— *Absolument. Merci*², zise Victory.

Își deschise poșeta micuță, în care erau 500 euro, cardul ei negru American Express, un ruj și o pudră și îi dădu fetiței o bancnotă de 100 de euro.

— *Ah, Madame*, exclamă fetița. *Vous-êtes très gentile. Et très belle. Vous-êtes une movie star?*³

— *Non, une fashion designer*, răspunse Victory zâmbind.

Mașina înaintă câțiva centimetri și fetița se agăță de geam, alergând pe lângă mașină.

— *Attention, le traffic!*⁴ strigă Victory alarmată.

Fetița râse – îi lipseau majoritatea dinților din față – și în clipa următoare dispăru în coloana de mașini din spatele lor.

— *Madame*, n-ar trebui să faceți asta, zise domnul Hulot clătinând din cap. Îi încurajează. Acum or să înconjoare mașina, ca porumbeii...

1. Doriți să cumpărați un trandafir? (în fr. în original).

2. Desigur. Multumesc (în fr. în original).

3. O, doamnă. Sunteți foarte amabilă. Și foarte frumoasă. Sunteți vedetă de cinema? (în fr. în original).

4. Nu, creatoare de modă. Atenție, traficul! (în fr. în original).

— Sunt doar niște copii, protestă Victory.

— Sunt... cum le spuneți dumneavoastră... mici pirați. Or să-și pună mâinile pe toată mașina și domnului Berteuil nu-i place asta.

Urme de mâini?

— *Tant pis*¹, zise Victory.

Dacă lui Pierre Berteuil nu-i convenea ca ea să ajute o fetiță, mare pagubă. Nu era proprietarul ei și, doar pentru că era bogat, nu însemna că ar trebui ca întotdeauna să fie cum voia el, se gândi ea făcând haz de necaz, amintindu-și că acestea au fost aproape aceleași cuvinte pe care le folosisese cu două săptămâni în urmă, când se despărțise de Lyne Bennett. „Oh, Lyne“, se gândi ea ridicând din umeri. Se uită din nou pe geam, încruntându-se. „El nu e chiar atât de rău...”

Pentru o clipă, își dori brusc ca el să fi fost acolo, cu ea. Să meargă la marea ei petrecere. Ar fi fost frumos.

„Ei, de unde îmi vin gândurile astea?” se minună ea, aranjând conținutul poșetei ei. Abia dacă se gândise la Lyne în ultimele două săptămâni. În clipa în care s-a despărțit de el, acesta i-a dispărut din minte, ceea ce era cu siguranță un semn că făcuse ceea ce trebuia. Totuși, de ce i se întâmpla întotdeauna asta cu bărbații? Când cunoștea un bărbat și începea să se vadă cu el, era întotdeauna extrem de interesată la început, gândindu-se că, în sfârșit, poate că a întâlnit bărbatul potrivit — iar apoi începea să se plictisească. Era singura femeie căreia i se părea, în cele din urmă, că bărbații și relațiile sunt un pic plictisitoare? Sau cauza era că, pur și simplu, când era vorba de relații, ea semăna mai mult cu prototipul bărbatului decât cu al femeii? Își roase o unghie, consternată. Adevărul era că, în ultima vreme, toate astea începuseră să i se pară un pic... neliniștitoare.

1. Cu atât mai rău (în fr. în original).

Dar cine și-ar fi închipuit vreodată că Lyne Bennett avea să ajungă să devină insistent și să se agațe de ea? Era unul dintre cei mai realizați bărbați de pe planetă, dar, în cele din urmă, ea se pomenise întrebându-se de ce nu putea și el să semene mai mult cu Nico sau Wendy, care aveau și ele cariere, dar știau să-i lase în pace pe ceilalți să-și facă treaba. De când ea își luase tălpășița din casa lui Lyne din Bahamas pentru întâlnirea aceea de la Paris, Lyne o bătuse întruna la cap, sunând-o tot timpul și făcându-și apariția pe neașteptate în showroomul ei, și se instala la ea în birou, citind ziarele și punând la cale afaceri la telefonul mobil.

Până la urmă, a treia oară când el a decis să treacă pe acolo, la patru după-amiaza, ea s-a văzut nevoită să-i spună:

— Lyne, tu nu trebuie să mergi nicăieri? Nu trebuie să te întâlnești cu nimeni? N-ai nimic de făcut?

— Dar fac, iubito, a răspuns el, ridicându-și BlackBerry-ul. Birou mobil, știi? Teh-mod. Nimeni nu mai e legat de un birou.

— Tehnologia modernă nu e chiar așa grozavă cum se zice, a replicat Victory, aruncându-i o privire care arăta că și-ar fi dorit ca el să fie la birou.

— O, bună, Lyne, a spus asistenta ei, Clare, pe un ton neceremonios, când a intrat la ea în birou.

— Bună, puștoaico, a răspuns Lyne. Cum merge treaba cu tipu' ăla nou?

Asta era foarte ciudat. Mai târziu, ea a întrebat-o pe Clare:

— Tu și Lyne petreceți mult timp stând de vorbă?

— E vorbăreț, a ridicat din umeri Clare. Te caută uneori la telefon și, când nu ești aici...

— Sună chiar el?

— Sigur. De ce nu? a întrebat Clare. E de treabă. Sau cel puțin pare că încearcă să fie de treabă.

— „De treabă“ nu e un cuvânt pe care l-aș folosi ca să-l descriu pe Lyne Bennett, a spus Victory.

— Păi... e amuzant. Trebuie să recunoști asta. E foarte distractiv. Și pare nebun după tine. Se uită întotdeauna la tine și, când nu ești aici, întreabă tot timpul ce mai faci.

„Ciudat. Foarte ciudat“, s-a gândit Victory.

Iar apoi a avut loc incidentul cu artista aceea hip-hop, Venetia, care apărea într-una dintre campaniile publicitare pentru firma lui de cosmetice. Într-o după-amiază, Lyne, Venetia și cele patru persoane din anturajul ei și-au făcut apariția neanunțată la showroomul lui Victory. În mod normal, ea nu s-ar fi supărat, deoarece avea o politică a ușilor deschise conform căreia se înțelegea de la sine că prietenii și clienții puteau să treacă înopinat pe acolo. În împrejurări obișnuite, ar fi fost bucuroasă să-i arate chiar ea colecția Venetiei și să-i împrumute orice dorea. Însă în după-amiaza aceea, la ea în birou se afla Muffie Williams, de la B et C, un eveniment aproape nemaiauzit, și erau în toiul unei discuții despre apropiata colecție de primăvară. Nu putea să o roage pe Muffie să se dea la o parte pentru o celebritate, o chestiune de onoare pe care Lyne nu a părut să o înțeleagă.

— Arată-i Venetiei rochia aia verde, iubito, a insistat Lyne. Știi tu, aia care îmi place mie...

Muffie s-a holbat la Lyne de parcă tocmai i-ar fi călcat pisica și, când Lyne nu a priceput mesajul, s-a ridicat și a început să-și strângă repede lucrurile, spunându-i lui Victory:

— O să facem asta în altă zi, dragă.

— Muffie, îmi pare rău, a spus Victory deznădăduită.

Apoi s-a uitat urât la Lyne.

— Ce? a întrebat el. Cu ce am greșit? N-ar trebui să-mi placă rochia?

— Cum ai putut să-mi faci asta? l-a întrebat Victory mai târziu.

Se aflau pe bancheta din spate a SUV-ului lui, îmbrăcați la patru ace, îndreptându-se spre o gală de binefacere de la Metropolitan Museum.

— Eram într-o întrevedere cu Muffie Williams, care se întâmplă să fie una dintre cele mai importante femei din modă...

— Hei, eu doar încercam să ajut. M-am gândit că ți-ar plăcea să o îmbraci pe Venetia. E peste tot. Ar putea să poarte o rochie de-a ta la premiile Grammy...

— Of, Lyne, a oftat ea frustrată. Nu e vorba de asta. E vorba că tu nu pari să respecti ce fac eu.

— Nu respect? a întrebat el. Îmi place la nebunie ce faci tu, iubito. Ești cea mai tare...

— Cum ar fi dacă eu mi-aș face pur și simplu apariția la tine la birou? a întrebat ea.

S-a uitat afară pe geam și l-a privit mânioasă:

— Îmi pare rău, Lyne, dar de acum încolo nu mai ai voie în showroom.

— A, pricep, a spus el. E vorba de bani, nu-i așa?

— Bani?

— Da. Acum că o să câștigi 25 de milioane de dolari, crezi că nu mai ai nevoie de mine.

— N-am avut niciodată nevoie de tine. Și, mai ales, nu pentru banii tăi. Sincer, Lyne, banii tăi nu sunt chiar atât de interesanți.

— Și ai tăi sunt? a replicat Lyne, refuzând să o ia în serios. Vrei să zici că banii tăi sunt mai interesanți decât banii mei?

— Pentru mine, sunt mai interesanți, a spus ea bosumflată.

S-a foit pe banchetă.

— OK, ai dreptate, a spus ea. E vorba de bani. Nu vreau să fiu cu un bărbat care are atât de mulți bani ca tine. Pentru că totul se rezumă la tine la bani.

Încerci întruna să mă târăști în lumea ta, când eu sunt cât se poate de fericită cu lumea pe care mi-am făurit-o singură.

— Ei, nu prea știu cum să răspund la asta, a spus el.

— Uite cum stă treaba, a zis ea încercând să explice. Viața ta e ca un spectacol important de pe Broadway. Iar viața mea e ca un spectacol mai mic, pe o scenă care nu e situată pe Broadway. S-ar putea să nu fie la fel de mare, dar e spectacolul meu și e la fel de interesant ca al tău. Să încercăm să fim împreună e ca și cum am încerca să combinăm cele două spectacole. Există un singur rezultat: spectacolul cel mic va fi înghițit și absorbit de spectacolul cel mare. S-ar putea ca spectacolul cel mare să fie fericit, dar spectacolul cel mic ar fi nefericit. Spectacolul cel mic n-ar putea să se suporte...

— Credeam că ești creatoare de modă, a spus Lyne rânjind.

Ea a zâmbit sarcastic. Bărbatul ăsta avea să se maturizeze vreodată?

— Știu că știi ce vreau să zic...

— Ce aud eu este că tu pari să crezi că sunt un spectacol de pe Broadway. Trebuie să vorbești pe șleau cu mine, iubito. Eu sunt tipul care nu pricepe subtilitățile, ții minte?

A bătut-o ușurel pe mână cu un aer triumfător. Incapacitatea lui încăpățânată de a sesiza sentimentele altora era ceva în legătură cu care îi făcuse morală cu o săptămână înaintea, iar acum el încerca să facă pe deșteptul și să-i întoarcă spusele împotriva ei.

— Problema e: cum pot să fiu o femeie de succes când sunt cu un bărbat care are o carieră și mai importantă? a întrebat ea. Nu pot. E ca și cum eu nu contez.

— Despre asta e vorba? a întrebat Lyne cu un zâmbet afectat. Credeam că asta e tot ceea ce vă doriți voi, femeile. Să fiți cu un bărbat care are o carieră mai strălucită decât a voastră. Nu despre asta a fost vorba în toată această mișcare a femeilor din ultimii 20 de ani? Femei de succes care nu

pot găsi bărbați pentru că nu sunt destui bărbați care să aibă mai mult succes decât ele, iar cei câțiva care sunt mai tari decât ele nu vor să fie cu ele? Nu de asta se plâng femeile, că majoritatea bărbaților de succes vor să fie cu niște femei frumoase, dar proaste? Așa că, având în vedere toate astea, s-ar cuveni să fii fericită, puștoaico. Ai pus mâna pe lozul câștigător și lozul câștigător se numește Lyne Bennett.

„Ce tupeu pe capul lui!“ s-a gândit ea, privindu-l scandalizată.

— Gândirea asta e atât de tipică pentru începutul anilor '90, Lyne. Nu cunosc nici o femeie de carieră care gândește așa. Majoritatea femeilor de succes pe care le cunosc vor să fie cu bărbați care sunt ceva mai jos...

— Pentru ca ele să poată să-i comande?

— Nu. Pentru că ele nu vor să fie comandate.

S-a rezemat de banchetă și a continuat:

— Este o realitate inevitabilă ca persoana care are mai mulți bani într-o relație să dețină controlul.

— S-ar putea să fie așa, dar dacă e o persoană cumsecade, va face în așa fel încât cealaltă persoană să nu simtă diferența.

Ea l-a privit surprinsă. Cu toată lăudăroșenia lui, erau momente când Lyne avea sclipiri neașteptate de modestie. Poate că l-a judecat prea aspru... La urma urmei, nu era vina lui că era bogat. Asta nu era neapărat un defect de caracter.

— Înțeleg ce zici, a spus el. Vrei să vin în lumea ta. Atunci de ce nu mă duci la casa aia de la țară de care vorbești mereu?

— OK, o să te duc, a spus ea. Însă toată casa mea e cam cât livingul tău. Probabil mai mică.

— Vrei să spui că sunt un snob? a întrebat Lyne cu groază prefăcută.

— Vreau să zic că probabil o să-ți ieși din minți de plictiseală. Nu e nimic acolo – nu poți să faci rost nici măcar de brânză ca lumea.

— Amuzant, a spus el clătinând din cap. Nu aveam de gând să merg pentru brânză.

Să-l ducă pe Lyne la casa ei de la țară era un scenariu pe care Victory spera să-l evite. Căsuța ei, nu mai mare de 140 m², era sanctuarul ei, situat într-un sătuc izolat din nordul Connecticutului, care se mândrea cu o brutărie, un oficiu poștal, un magazin universal și o benzinărie. Nu era cătuși de puțin spectaculos; nu aveai la ce petreceri să mergi, nu exista nici măcar un restaurant decent pe o rază de kilometri întregi. Însă ei tocmai asta îi plăcea. Când mergea la țară, purta haine vechi și ochelari, iar uneori nu se spăla pe păr câteva zile. Se uita la insecte și studia păsările cu ajutorul unui binoclu, consultând un ghid despre diversele tipuri de ciocănituri. Casa era plasată în mijlocul unui teren de 3,5 hectare și avea o piscină mică și un heleșteu. Noaptea, asculta cântecul răgușit de împerechere al broaștelor. Probabil că putea să fie foarte plictisitor, însă ea nu se plictisea niciodată acolo. Cum ar fi putut, cu toată natura aceea în jur? Însă Lyne Bennett avea să înțeleagă asta? Puțin probabil. Avea să vină îmbrăcat cu unul dintre puloverele lui Etro din cașmir, de 1.000 de dolari bucata, și urma să strice totul.

„Dar poate că asta e soluția“, s-a gândit ea. Lyne avea să o vadă pe adevărata Victory și nu o să mai fie interesat de ea.

Lyne a vrut să-i ducă Hârtoapă cu mașina vineri seara, dar Victory a refuzat:

— Mergem cu mașina mea și conduc eu.

Lyne a părut un pic șocat când ea a oprit în fața reședinței lui în mașina ei PT Cruiser, însă nu a spus nimic. În schimb, a făcut mare spectacol din a-și pune centura de siguranță și a-și împinge scaunul spre spate, ca și cum și-ar fi făcut curaj pentru călătoria care îi aștepta.

— Deci, bănuiesc că dacă îți vinzi compania, probabil că o să-ți cumperi altă mașină, a spus el cu subînțeles.

— M-am gândit la asta, a zis ea înscriindu-se în trafic, însă eu sunt în esență o persoană foarte practică. Adică, o mașină e doar o chestiune de vanitate, nu-i așa? Nu e o investiție — se devalorizează de îndată ce pleci cu ea din showroom. Nu poți să vinzi o mașină cu cât ai dat pe ea, cum e în cazul bijuteriilor, mobilei sau covoarelor.

— Mica mea afaceristă, a spus Lyne, apucându-se de bord, în timp ce ea se strecura prin trafic.

— Îmi place să păstrez legătura cu ce e important.

— Tuturor femeilor le place asta, nu-i așa? E una dintre acele reguli plictisitoare ale femeilor. De ce să nu păstrezi legătura cu ceea ce e frivol?

— Pentru asta te am pe tine, a spus ea.

Lyne s-a întins spre bord și a început să se joace cu butoanele.

— Ce faci? a întrebat Victory.

— Mă întrebam dacă mașina asta are aer condiționat.

— Are, dar îl urăsc. Chiar dacă afară sunt peste 32° C, conduc cu geamurile deschise.

Și, pentru a-și întări afirmația, a deschis geamurile, învăluindu-l pe Lyne într-o pală puternică de aer cald.

Până sâmbătă seară, weekendul nu a fost un dezastru total. Până atunci, Lyne s-a străduit din răputeri să demonstreze că și el avea o latură diferită, mai relaxată, însă era posibil ca asta să se fi datorat în parte faptului că telefonul mobil nu avea semnal pe o rază de 50 kilometri. Sâmbătă dimineață s-au dus la un târg agricol local și, în loc să se uite la iepuri și cocoși, Lyne s-a uitat întruna la mobilul lui.

— Cum să n-ai semnal aici? a întrebat el. Am folosit telefonul ăsta pe o insulă izolată de lângă coasta Turciei, dar nu pot să am semnal în Connecticut?

— Scumpule, e așa de plictisitor să te plângi că n-ai semnal la mobil. Trebuie s-o lași baltă.

— OK, a zis Lyne.

În joacă, și-a vârât degetul în cușca unui cocoș și acesta l-a ciupit imediat.

— Isuse, a exclamat el, scuturându-și degetul. Ce fel de loc e ăsta? Fără semnal și cu pui ucigași.

— Hai să mergem să ne uităm la concursul de tractoare, a spus ea.

— În pantofii ăștia? a întrebat el, ridicând un picior.

Era încălțat cu mocasini italienești scumpi.

— Hei, ferește, a strigat o femeie într-o rochie elegantă, care stătea călare pe un cal.

Lyne a sărit într-o parte, călcând în bălegar, iar Victory a bănuț imediat că era de vacă. Lyne a zâmbit jucăuș, uitându-se în jos la pantof cam din 15 în 15 secunde.

„Iar acum, iată-l pe John într-un tractor de grădină de cinci cai putere, făcând prima încercare de a trage 180 de kilograme“, a spus crainicul în portavoce.

— Îmi place asta la nebunie, ție nu? a întrebat Victory.

S-a uitat spre Lyne ca să-i confirme, însă el părea să fi dispărut brusc. „Afurisitul naibii“, s-a gândit ea. Era exact ca un copil care fugea tot timpul și se pierdea. Și-a încrucișat brațele. Nu avea de gând să-l caute. Era bărbat în toată firea, iar ea nu era maică-sa.

A urmărit concursul, enervarea și îngrijorarea ei cu privire la ce pățise Lyne crescând cu fiecare minut. Iar apoi l-a auzit pe prezentator spunând:

„Iată-l pe Line sau Lynn, nu-mi dau seama cum se pronunță exact numele tipului ăsta, care va face prima încercare cu 180 de kilograme...”

Nu era posibil. Însă era. Lyne era acolo, stând călare pe un tractor, ambalând motorul în timp ce încerca să meargă cu viteză pe pista noroioasă.

A reușit să ajungă la linia de sosire și ea a ovaționat, gândindu-se că Lyne era atât de competitiv, că nu putea să reziste să nu se înscrie în orice fel de concurs.

Lyne a reușit să ajungă în semifinale, dar a fost eliminat când a început să iasă fum din motorul tractorului lui, în timp ce trăgea 360 de kilograme.

— Hei, ai văzut asta, iubito? a spus el cu răsuflarea tăiată, plin de sine. Le-am arătat eu fermierilor ăstora, nu?

— De unde ai făcut rost de tractor? a întrebat ea.

— L-am cumpărat de la un fermier cu 10.000 de dolari.

— Ce dracu' ai de gând să faci cu el?

— Tu ce crezi? I l-am dat înapoi. E noul meu cel mai bun prieten. I-am zis că data viitoare când mai vin pe aici o să mă duc la el la fermă și o să merg cu tractorul.

În seara aceea, ea a gătit pui prăjit pentru cină. Lyne turuia întruna despre concursul de tractoare și despre cum îi bătuse el pe unii dintre localnici de le merseseră fulgii. Ea a considerat discuția amuzantă, până când s-a apucat să prepare sosul. Lyne, încă absorbit de performanța lui de la concurs, a insistat să se bage, pretinzând că știa de la mama lui o rețetă grozavă de sos. A turnat vin roșu în sos și apoi niște sos Worcestershire. Deodată, Victory a simțit că i-a ajuns. A țipat la el și, pentru o clipă, el a rămas nemișcat, uluit. Apoi, Lyne a aruncat lingura în chiuvetă.

— Cum îndrăznești? a spus Victory, ridicând ustensila ofensatoare și agitându-i-o în față. Nu poți să te porți așa în *casa mea*.

— Bine, a spus el. Oricum, se pare că vrei să fii singură, așa că poate mai bine aș pleca. O să-l sun pe Hârtoapă să-i spun să vină să mă ia.

— Probabil că asta e o idee bună, a zis ea.

Lui Hârtoapă i-a luat două ore și jumătate să ajungă acolo; în acest timp, nu și-au vorbit. Ea a

încercat să mănânce puiul, însă era uscat și îi rămânea în gât. Acesta a fost momentul când ei ar fi trebuit să se împace, când unul dintre ei ar fi trebuit să-și ceară scuze, dar nici unul nu voia să se deranjeze să facă acest efort.

— Probabil că e mai bine așa, i-a spus Victory lui Lyne, când acesta a ieșit în sfârșit pe ușă.

— Cum spui tu, a răspuns el cu răceală.

Se retrăsese înapoi în cochilia lui de miliardar indiferent și ea îl băgase acolo.

Mai târziu, Wendy a exclamat la telefon:

— V-ați despărțit din cauza sosului!?

— Întotdeauna e vorba de chestii mărunte, nu-i așa? a spus Victory.

S-a uitat în jur prin căsuța ei. Aceasta ar fi trebuit să i se pară de o liniște binecuvântată, acum că se restabilise ordinea, însă, în schimb, îi părea goală și deprimantă.

— O, Wendy, sunt o ticăloasă, a spus ea. M-am purtat ca o nemernică. Nu știu ce m-a apucat. M-am speriat. Pur și simplu n-am putut suporta să-l văd în spațiul meu.

— Atunci de ce nu-l suni?

— Nu cred că ar trebui. E prea târziu acum. Sunt sigură că mă urăște. Sau crede că sunt nebună. Căci i-am dat un motiv foarte întemeiat ca să creadă asta.

Totuși, se gândise că Lyne o va suna până la urmă. Întotdeauna făcuse asta. Însă de data asta, nu a făcut-o. Au trecut două zile, apoi patru. Și, între timp, luase hotărârea să-l uite. Nu conta.

Cu toate acestea, asta o speria – această capacitate înspăimântătoare de a se desprinde imediat de un bărbat și de sentimentele pentru el. Ochii care nu se văd se uită. Chiar era atât de ușor.

Oare alte femei simțeau așa? Wendy nu simțea așa, și nici Nico. Chiar dacă Nico avea o aventură, îl „iubea“ încă pe Seymour. Însă ți se întâmpla ceva atunci când aveai multe relații în spate, asta

însemnând și multe despărțiri. La început, durea groaznic și credeai că n-o să fii în stare să-ți revii niciodată. Dar apoi învățai să fii circumspectă. Eras rănită doar pentru că bărbatul îți luase visul despre relație. Înțelegeai că sentimentele dure-roase aveau de fapt de-a face cu orgoliul, cu ego-centrica idee că fiecare bărbat cu care ești ar trebui să te iubească și că universul îți datorează asta. Însă iubirea nu era un drept inalienabil al omului și unele femei își trăiau probabil întreaga viață fără să fi avut parte de un bărbat care să le iubească într-adevăr. Și, de asemenea, și unii bărbați! Iar ea era probabil unul dintre acei oameni. Era un adevăr pe care era datoare să-l accepte, indiferent cât de mult durea. Nimeni nu spunea că viața va fi ușoară. Era capabilă să suporte; avea să răzbată. Și, în plus, își avea cariera ei.

Victory se uită din nou afară prin geamul Mercedesului. Mașina trecuse de o intersecție și, în sfârșit, domnul Hulot semnaliză pentru a vira la stânga pe aleea care ducea la port. „Asta e“, se gândi ea. Petrecerea era o recunoaștere a talentului ei, a tot ce muncise din greu să realizeze.

Mașina înaintă încet pe o alee îngustă din beton, oprindu-se în cele din urmă la capătul acesteia, în fața unui iaht de un alb strălucitor de pe care sclipeau mici lumini albe. Doi bărbați voinici, care erau îmbrăcați în ținută marinărească și țineau în mână câte un *clipboard*, erau postați la capătul pasarelei. Într-o parte pândeau mai mulți agenți de pază cu câte un walkie-talkie, iar în față era o hoardă de paparazzi, care erau împiedicați să înainteze de o baricadă portocalie a Poliției. Blițurile erau aproape orbitoare și, prin lumina albă, Victory recunoscă un cuplu celebru de staruri de cinema, care se țineau de braț și făceau cu mâna în mod profesionist.

Victory coborî din mașină, ținându-și în sus poala rochiei. Brusc, atenția paparazzilor se îndreaptă spre

ea și Victory zâmbi, oprindu-se să le pozeze fotografiilor, dintre care pe unii îi știa de la New York.

— Hei, Victory! o strigă unul dintre ei. Unde e Lyne?

Ea ridică din umeri.

— Am auzit că e la Cannes..., strigă un altul.

— Iahtul lui e aici..., zise altul.

„Lyne, aici? La Cannes?“ Inima îi bătu cu putere. „Nu, e imposibil“, se gândi ea. Și, chiar dacă el ar fi fost acolo, probabil că era cu altcineva... și oricum nu conta. „De-aș putea avea ceva mai multă putere“, se gândi ea în timp ce urcă pasarela și se opri din nou pentru a poza paparazzilor, care o tot rugau să se întoarcă spre ei. „Poate că dacă muncesc mai mult și câștig mai mulți bani, și compania mea devine și mai importantă...“, se gândi ea. „Poate că atunci va apărea în sfârșit un bărbat care să mă iubească într-adevăr.“

— Wendy!? exclamă Selden Rose. Wendy, tu ești?

„Cine altcineva crede că e?“ se gândi Wendy, un pic enervată. Îl zărise pe Selden cu colțul ochiului când coborâse să stea de vorbă cu managerul pentru a obține încă o cameră, pentru Gwyneth. Sperase să-l evite, însă el ridicase brusc privirea din ziar și chipul i se luminase datorită surprizei plăcute. Ei bine, nu avea cum să treacă pe lângă el. Era nevoită să-l salute. Dacă nu va face asta, probabil că el o să spună tuturor că ea a fost nepoliticoasă cu el.

— Bună, Selden, zise ea apropiindu-se de masă.

„Ce naiba caută în barul de la Mercer Hotel duminica la nouă dimineața, bând ceea ce pare a fi un Bloody Mary?“ se gândi ea, observând paharul din fața lui. „Unde mai pui că e cu un bastonaș de țelină, o felie de lămâie, trei mășline și pai?“

„Selden Rose bea Bloody Mary cu paiul? Da' ce, are 12 ani?“ se gândi Wendy răutăcios.

El se ridică. În ciuda paiului, Selden arăta alarmant de sexy, cu părul lui șaten destul de lung și ochelarii pentru citit. Rame din baga. Adorabil, într-adevăr.

— Vrei o tărie? Sau poate o cafea? întrebă el. Arăți ca și cum ai avea nevoie.

Ea își îndreptă imediat spatele:

— Chiar așa de rău arăt? întrebă ea pe un ton imperativ.

— Nu, Wendy, chiar deloc...

— Dă-mi voie să-ți explic ceva, Selden, zise ea pe un ton de avertisment. Dacă vrei să știi un lucru despre femei și mai ales despre femeile ca mine, e că n-ar trebui niciodată să ne spui că arătăm ca și cum am avea nevoie de o tărie, o operație estetică la sâni sau o afurisită de cafea.

— Dumnezeuule, Wendy, zise el uimit de acest atac. N-am vrut să... Arăți grozav, ca întotdeauna...

— Grozav? întrebă ea, ușor mândră.

— Și în mod clar n-ai nevoie de o operație la sâni. Adică..., zise el șovăind sub privirea ei aprigă. Am spus doar că ai nevoie de cafea, sperând că o să stai cu mine să bei una.

Selden trase un scaun. Wendy privi scaunul cu suspiciune. „O, la naiba, de ce nu?” se gândi ea, dându-și părul peste umăr. Nu era ca și cum avea altceva de făcut. Se așează.

— Și? Ce mai faci, Selden?

— Foarte bine...

— Toată lumea din New York și Los Angeles, mai ales cei din branșa noastră, face întotdeauna foarte bine. Ai observat asta?

— Păi, eu...

— Nu te deranjează, Selden? Nu ți se pare... suspect?

— Dacă pui problema așa..., începu el.

— Da, zise ea.

Selden învârtea paiul.

— Tu ar trebui să faci foarte bine, Wendy. *Porcul bălțat* a câștigat două premii Oscar.

— Dar nu pentru „Cel mai bun film“.

— Era o comedie, Wendy, zise Selden răbdător. Ultima comedie care a câștigat la categoria asta a fost *Conducând-o pe Miss Daisy*. La sfârșitul anilor '80. Știi și tu cum stă treaba.

— Da, știu, zise ea tăios.

Se miră de ea însăși. De ce era atât de rea cu Selden? „Uită-te la el“, se gândi ea luându-și șervetul. Cu fața lui blândă și părul destul de lung, semăna mai mult cu un profesor universitar decât cu un director nemilos din industria cinematografică, fapt care putea fi o încercare deliberată din partea lui de a-i induce în eroare pe partenerii lui de afaceri cu privire la adevărata lui fire. Pe de altă parte, putea să însemne și că Selden Rose era pur și simplu ca toată lumea și voia să pară mai tânăr. Nu-i venea să creadă că i se păruse înspăimântător cu un an în urmă. Dar poate că atunci când cele mai groaznice temeri ale tale deveneau realitate, toate celelalte lucruri erau puse într-o altă lumină.

„Trebuie s-o sun pe Nico să-i spun despre această întâlnire cu Selden“, se gândi ea.

— *Tu ce faci aici?* îl întreabă ea, încercând să schițeze un zâmbet.

— Locuiesc după colț. Vin aici în fiecare duminică dimineată să iau micul dejun, zise el. Nu mă deranjează că sunt singur, în afară de duminica dimineată. Nimic nu e mai deprimant decât să faci ouă cu șuncă doar pentru tine.

Zâmbi dulce, în timp ce Wendy se holbă din nou la părul lui. Cum și-l făcea atât de drept? Spera că nu-l întindea cu placa.

— Sunt sigură că n-ai avea nici o problemă în a-ți găsi o iubită, Selden, spuse ea ferm, nevrând să se lase păcălită de povestea lui cu burlacul singuratic. Ești un bărbat realizat, nu ai copii, ești... — avu o ezitare — atrăgător.

— Crezi? întrebă el, părând sincer încântat de acest compliment.

Îi dădu meniul lui:

— Ar trebui să încerci sufleul de brânză. Este foarte bun. Oricum, nu e chiar așa ușor, zise el pe un ton lejer, rezemându-se de spătarul scaunului.

Wendy aprobă din cap, uitându-se în meniu:

— Sufleul sau relația? întrebă ea, sperând că era vorba de sufleu. Nu e prea dimineată să vorbim despre relații? spuse ea, dându-i înapoi meniul.

— Ai dreptate. Hai să vorbim despre tine. Apropo, tu ce faci aici? întrebă el cu inocență. Nu locuiești mai departe de centru, în cartierul rezidențial?

— Acum iar vorbim despre relații.

— Da?

— Ei bine, acum locuiesc aici. Asta-i tot, zise ea.

Privi în jur stingherită, simțind un fior de excitație sexuală. Dintr-un motiv ciudat, era atrasă de Selden Rose și pur și simplu nu se putea controla. Își încrucișă gleznele, ca și cum acest gest ar fi putut să-i stăpânească dorința necuviincioasă.

— Zău? făcu Selden.

Era o nuanță de entuziasm în tonul lui? Sau era doar imaginația ei? Ca și cum ar fi încercat să-și stăpânească propriile-i sentimente, el se încruntă:

— Deci, până la urmă, nu s-au aranjat lucrurile cu soțul tău.

— Nu, clătină ea din cap. Presupun că aveai dreptate. Ai spus că dacă cineva te-a trădat o dată, o s-o facă din nou.

— Îmi pare rău pentru tine, Wendy, dacă asta te face nefericită.

Făcu o pauză și apoi spuse cel mai uimitor lucru:

— Dar mă bucur pentru mine.

Ea îl privi șocată. Chiar spusese asta? Roși, simțindu-se brusc năucă. Nu se putea ca el să fi vorbit serios. Era mai bine să ignore asta...

— Vreau să zic..., spuse el. Probabil că n-ai vrea, dar mă gândeam că poate luăm cina cândva.

— Vrei să spui...?

— Vreau să ieșim la o întâlnire romantică, spuse Selden cu îndrăzneală. Cred că încă se mai numește așa. Deși pare oarecum ciudat ca oameni de vârsta noastră să meargă la întâlniri.

— *Noi?* întrebă ea îngrozită.

Nu intenționase să sune așa, dar era atât de uluită, că nu mai știa ce zice. „Când a fost ultima dată când un bărbat mi-a cerut o întâlnire?” se minună ea. Se întâmplase vreodată?

— Dacă nu vrei, înțeleg, zise Selden. Vreau să zic... pentru că lucrăm împreună...

„Dacă aveau o întâlnire, asta însemna că vor face sex?” se întrebă ea, această idee provocându-i un nou fior de excitare. Dar nu, asta se întâmpla mai târziu. Nu trebuia să faci sex la prima întâlnire.

Se simțea un pic amețită.

— O, nu, Selden, zise ea, vrând să-l liniștească. Vreau să zic, sigur, mi-ar plăcea foarte mult să iau cina cu tine. Bănuiesc că acum pot. Nu am copii în fiecare zi.

— Nu?

Ea înălță din umeri, vrând să schimbe repede subiectul. Una era să fie de acord să ia cina cu el și cu totul altceva să-i povestească despre situația ei jalnică.

— Tu ai copii? îl întrebă ea.

— Mi-ar plăcea..., zise el părând stânjenit, dar nu pot.

— Nu poți? spuse Wendy, luată prin surprindere.

— Eu și prima mea soție am încercat. Ne-am făcut tot felul de teste și a reieșit că eu eram cel care avea probleme. Ea nu a suportat asta prea bine. M-a înșelat și eu am aflat, iar apoi am înșelat-o eu.

Wendy rămase cu gura căscată și spuse:

— Asta e groaznic.

— A fost un dezastru, încuviință Selden. Apoi, cu cea de-a doua soție... Ei bine, să spunem doar că m-am însurat cu cineva total diferit față de prima mea soție. Nu am fost căsătoriți suficient de mult timp ca să aflu dacă voia sau nu copii, dar sunt sigur că nu voia. Oricum, nu eram suficient de bogat pentru ea.

— Mai sunt femei de genul ăsta? întrebă Wendy oripilată.

— Da, răspunse Selden, dându-și la o parte părul de pe frunte. Însă asta a fost vina mea. Am fost prost. Ea era top-model și mi-am lăsat orgoliul să-mi domine bunul simț.

— Cel puțin ți-ai dat seama, zise Wendy încurajator, ușurată că discutau despre el și nu despre problemele ei ori despre întâlnirea lor viitoare. Majoritatea bărbaților încă mai cred că, dacă pot să pună mâna pe un top-model, acest lucru le va rezolva toate problemele.

— Atunci încep problemele, zise Selden enigmatic.

Wendy aprobă din cap și se rezemă de scaun, impresionată. Nimic nu făcea o femeie să se simtă mai bine decât un bărbat care fusese cu un top-model... și îl respinsese! Era ceva foarte alinător în asta. Însemna că bărbatul avea un sistem de valori solid. Studie o clipă chipul lui Selden. Chiar era așa de treabă? Sau ea făcea o greșală și toată... chestia asta... era doar parte dintr-un truc ca să... ca să facă ce? „Dacă încearcă să mă convingă să mă culc cu el, e asta chiar așa de rău?” se întrebă ea.

— Ce faci acum? întrebă el deodată. Aveam de gând să fac o plimbare prin Soho. Vrei să vii?

— De ce nu? spuse Wendy, perspectiva unei plimbări cu Selden Rose părându-i-se brusc o modalitate minunată de a petrece dimineața.

Măcar nu avea să fie singură.

Selden plăti nota și se ridică.

— Hei, zise el. Am uitat să te întreb. De ce stai tu la Mercer? N-ar trebui să stea soțul tău aici?

Brusc, Wendy se simți din nou ca naiba, amintindu-și discuția cu Tessa Hope din ziua precedentă.

— Așa ar trebui... dar e o situație neobișnuită. A trebuit să-i dau soțului meu apartamentul.

— Dumnezeule, Wendy, spuse Selden. Ai trecut prin multe.

Ținu deschisă ușa, lăsând-o să treacă:

— Dacă ai nevoie de un apartament, e posibil să te pot ajuta. Am un agent imobiliar grozav.

— Mersi, zise ea. S-ar putea să apelez la tine pentru asta.

Ieșind afară, ea se gândi cât de amabil era Selden și cât de ușor era să fii cu un bărbat care era de treabă. „De treabă!“ se gândi ea. Cine și-ar fi închipuit vreodată că aceasta era calitatea pe care va ajunge să și-o dorească cel mai mult la un bărbat?

Trei ore mai târziu, ea și Selden urcau cu liftul de marfă la mansarda lui, după ce colindaseră până la Fluviul Hudson și înapoi. Pentru prima oară după săptămâni bune, Wendy fusese în stare să se distreze un pic, uitând de Shane și de cererile lui înspăimântătoare. Era atât de ciudat și tulburător să se plimbe cu un bărbat care nu era soțul ei într-o zi de duminică și să se poarte ca un cuplu, intrând în diverse magazine și oprindu-se pentru încă o cafea. Cumpărase o rochie pentru Chloe, un dinozaur de pluș pentru Tyler, pe care îl alesese Selden, și o jachetă pentru Magda, toate astea în timp ce vorbiseră întruna, ca și cum amândoi ar fi știut că, dacă se opreau din vorbit, ar fi trebuit în cele din urmă să se despartă. Când ajunseseră din nou pe West Broadway, ea privise în pământ, nedorind să plece, însă neștiind ce altceva să facă, iar el spusese:

— Vrei să-mi vezi mansarda? Aș putea să-ți dau numărul agentului meu imobiliar.

— Ar fi grozav, răspunsesse ea, ușurată și, dintr-odată, entuziasmată din nou.

— Trebuie să te previn, nu sunt mare meșter la decorat...

— Nici eu, i-a spus ea, aruncându-i o privire pe furie.

El se uita la ea și amândoi au privit în altă parte, stânjeniți. Ea s-a gândit că tot ce aveau nevoie să știe se afla în privirea aceea, care spunea: „Vreau să fac sex cu tine, acum. Și sper că și tu vrei“. Nu mai văzuse privirea aceea de ani buni, de când era nemăritată – cu peste 15 ani în urmă! Ciudat cum revenea totul – gura uscată, senzația de încordare. Teama și entuziasmul la perspectiva unui teritoriu necunoscut. Un trup diferit, un penis nou și speranța că sexul nu avea să fie o dezamăgire...

Wendy se strâmbă.

— S-a întâmplat ceva? o întreabă Selden.

— A, nu, răspunse ea. Totul e în ordine.

— Nu ești îngrijorată în legătură cu copiii, nu? zise el.

Urcarea cu liftul până la etajul lui părea interminabilă. De vină erau lifturile alea vechi – făceau o veșnicie până sus.

— Întotdeauna sunt îngrijorată, zise ea. Dar sunt bine. Shane o să-i aducă înapoi abia la cinci.

„Acum am făcut-o lată“, se gândi ea, îndepărtându-se un pas de el. Practic, îl anunțase că ea avea la dispoziție patru ore ca să facă sex cu el.

— Ce face Shane cu ei toată ziua? întreabă Selden.

— Îi duce la manej... fiica mea cea mare are un ponei... și în parc. Și, de obicei, la vreo petrecere de zi de naștere a vreunui copil.

— Poate să se descurce singur cu ei? întreabă Selden.

Wendy aprobă din cap:

— E un bărbat de rahat, dar un tată bun. Din păcate.

Ușa de la lift se deschise și ieșiră într-un hol spațios, cu un perete din cuburi de sticlă verde. Pe jos era un covor oriental bej.

— Drăguț, zise Wendy cu precauție.

— Nu ai văzut-o încă, spuse el, împingând o ușă ascunsă în peretele din sticlă, care dădea spre un imens spațiu gol.

Mansarda lui Selden era mult mai mare decât a ei – livingul și bucătăria aveau probabil 230 m² – însă nu mințise: nu era mare meșter la decorat. În mijlocul încăperii era o masă lungă din lemn, cu opt scaune; de-a lungul unui perete cu ferestre se afla o canapea solitară, în fața căreia era o măsuță din sticlă. Și asta era tot. Wendy nu știa ce să spună.

— E...

— Dezolantă, hmm? zise Selden mergând în bucătărie. Îmi tot spun că o să merg să cumpăr niște mobilă sau că măcar o să angajez un decorator. Dar știi cum e. Ești ocupat și amâni întruna și, până să-ți dai seama, au trecut doi ani.

— Măcar ai pat? întrebă Wendy.

— Asta am. Și un televizor mare. În dormitor. Îmi văd toate emisiunile din pat.

Ea îl urmă în bucătărie, pașii ei răsunând pe podeaua goală. Nu și l-ar fi închipuit niciodată pe Selden Rose – directorul agresiv de carieră, din industria divertismentului – trăind așa. Nu știa niciodată mare lucru despre oameni până când nu-i cunoșteai. Să o lase să-i vadă apartamentul era, probabil, un risc pentru el. Trebuie să fi avut suficientă încredere în ea, pentru a crede că n-o să se ducă la Splatsh-Verner să bată toba despre apartamentul lui ciudat de gol. Avu brusc în minte imaginea lui Selden întins singur în pat, cu un halat pe el și telecomanda în mână, vizionând secvențele filmate zilnic din diversele lui emisiuni

TV. Era ceva profund vulnerabil și trist în asta. Dar era, de asemenea, ceva ce putea să înțeleagă.

— Am o șampanie rece, strigă el, deschizând ușa frigiderului. E o sticlă de Cristal. Mi-a dat-o Victor anul trecut.

— Și n-ai băut-o încă? întrebă ea, venind în spatele lui.

— Bănuiesc că așteptam o ocazie specială, zise el întorcându-se cu sticla în mână, astfel încât aproape că s-au ciocnit unul de altul.

— Îmi pare rău, zise Wendy.

— Mie nu. Wendy, eu...

Nu-și termină propoziția, pentru că se aplecă brusc și începu să o sărute.

Era unul dintre acele momente minunate și deodată se aflară unul în brațele celuilalt, Selden oprindu-se doar pentru a pune jos sticla de șampanie. Încă sărutându-se, începură să-și dea jos hainele, în timp ce Selden o conducea prin living, pe canapea.

— Sâinii mei, șopti ea. Burta mea. Am făcut trei copii...

— Nu-mi pasă, zise el cu înflăcărare.

Încă făceau dragoste o oră mai târziu, când ea și-a auzit telefonul sunând, clinchetul acestuia fiind amplificat de spațiul gol.

— Telefonul meu..., zise ea.

— Trebuie să răspunzi? întrebă el.

— Nu știu...

Telefonul nu mai sună și, după câteva secunde, se auzi sunetul care semnală primirea unui mesaj.

— Mai bine ai răspunde, zise Selden, rostogolindu-se de pe ea. N-are rost să fii neliniștită.

Wendy se dădu jos din patul lui, unde ajunseseră în cele din urmă, și se duse dezbărcată în living, unde își lăsase geanta pe masă. Cotrobăi prin ea după telefon.

— Mamă, unde ești? întrebă Magda pe un ton imperativ, într-o șoaptă aspră și acuzatoare, care

o făcu imediat pe Wendy să se înspăimânte. Unde ești? întrebă fetița din nou. Avem bubițe. Și ne e rău la toți...

O rază de soare care strălucea răutăcios se strecură prin glasvandul deschis, ajunse până la pat și se opri pe fața lui Victory, făcând-o să-și deschidă ochii, tresărind.

Se ridică în capul oaselor, dar apoi se întinse imediat la loc, gemând încet. Își simțea capul ca o bucată de beton care fusese strânsă într-o menghină.

O, nu. Era încă beată?

Și de ce erau deschise jaluzelele?

Hmm. Cu siguranță le-a deschis ea, când s-a întors în cameră noaptea trecută. Acum că se gândea la asta, își aminti că a ieșit pe balcon și s-a uitat la mare și că luna strălucea alb pe apa cu valuri mici, care reflectau lumina ca niște scânteii. Dar, mai ales, părea să-și amintească următoarea frază: „Nu e cu nimic mai bine, de fapt, decât în Hamptons, știi? Dar francezii sunt foarte snobi în legătură cu asta“. Ei, cui îi spusese asta? Nu lui Pierre... poate lui Lyne Bennett? L-a văzut pe Lyne noaptea trecută? Își amintea fața lui – erau și alte chipuri în jurul acesteia – ca și cum ar fi zărit pe cineva într-o fotografie din albumul liceului, făcută pentru cor. Și-l reaminti îmbrăcat de gală și părând nemaipomenit de amuzat.

Brusc, sări în sus ca un arc. Nu era Lyne. Era actorul ăla, se gândi ea. Starul francez pe care l-a cunoscut... la hotel... noaptea târziu... „Surprinzător cum francezii își au propriile lor staruri de cinema“, se gândi ea. Acesta avea un nas destul de mare, deși părea a fi un star tânăr. Speră că acesta nu ajunsese să doarmă în camera ei. Genul ăsta de lucruri i se mai întâmplaseră, când se trezea și descoperea oameni care dormeau pe scaune sau pe jos, iar odată descoperise chiar și un bărbat

care dormea în cadă. Însă asta fusese la Los Angeles, unde, pare-se, așa ceva se întâmpla tot timpul.

Se târî până la capătul patului și cercetă camera. Nu părea să conțină nici o prezență rătăcită și se așează pe vine, cu ușurare. Și totuși părea să existe un sentiment ușor neplăcut asociat cu tânărul respectiv. S-a culcat cu el? Ori poate l-a insultat? Părea să-și aducă aminte că a discutat despre nasul lui, despre faptul că era ceva mai mare și despre cum, dacă ar fi fost un actor american, ar fi fost nevoit să și-l micșoreze. Oare asta era sursa acestei senzații stânjenitoare de vinovăție? Însă nu era ca și cum un francez ar fi jignit de comentarii despre nasul lui. Francezii se mândreau cu trompele lor, pretinzând că acestea aveau tot felul de utilizări interesante pe care americanii nu le puteau înțelege.

„Hmm“, se gândi ea. Trebuia să bea niște cafea. Cafeaua ar putea-o ajuta să gândească. Puse mâna pe telefon:

— *Café au lait, s'il vous plait*,¹ ceru ea.

— Bună dimineața, Madame. Îmi pare rău, dar *room service*-ul o să dureze o oră.

— *Une heure!*?² se îngrozi ea. Pentru o ceașcă de cafea?

— Da, Madame. Suntem foarte aglomerați în dimineața asta.

— Ce fel de hotel e ăsta? întrebă ea disperată. Nici măcar nu sunt atât de multe camere...

— Restaurantul e foarte drăguț, pentru a lua micul dejun, Madame. Foarte plăcut. Se vede marea.

— De peste tot se vede marea, zise ea, oftând enervată. Și poți, te rog, să spui la toată lumea să nu-mi mai zică „Madame“? Nu sunt măritată.

1. Cafea cu lapte, vă rog (în fr. în original).

2. „O oră!“ (în fr. în original).

Închise și se așează furioasă pe pat. „Pentru 200 de dolari pe noapte, ai crede că ai putea să primești o cafea în cameră dimineața!”

O, Doamne, capul ei... chiar nu se simțea prea bine, și pe bună dreptate. Mai întâi, a fost petrecerea de pe iahtul lui Pierre, unde în mod cert a băut multă șampanie (ca toată lumea, de altfel) pentru că erau foarte multe de sărbătorit. Iar apoi s-a întors la hotel și a mai băut destul de mult, pentru că dintr-odată nu era nimic de sărbătorit, la urma urmei...

Vai. Scena aia de pe iaht. Avu o imagine bruscă și descurajatoare cu Pierre Berteuil, a cărui față era schimonosită într-o expresie de mânie. Ce ar fi putut să-i spună să-l enerveze atât de tare? Dar poate că nu s-a infuriat pe ea. Poate că îl supăraseră altcineva. Începea să-și dea seama că Pierre era unul dintre acei bogătași care aveau crize de furie. Fără îndoială, era și el la fel de mahmur ca ea; probabil că nici el nu-și amintea mare lucru.

Se auzi soneria de la ușă și ea tresări, târându-se din pat să deschidă. Poate că erau cei de la *room service*, până la urmă. Deschise ușa cu nerăbdare, dar nu era decât o cameristă, care aducea ziarele și un teanc de prosoape și care părea foarte dezaprobatoare.

— Madame, pufni ea, dându-i ziarele lui Victory.

„Care e problema ei?” se gândi Victory. Franțu-zoaicele astea bătrâne erau foarte ciudate. Camerista intră în baie și dădu drumul la apă, lăsând-o să curgă zgomotos. Victory se întoarse în pat și începu să se uite prin ziare. În Franța, creatorii de modă erau la fel de celebri ca starurile de cinema și ziarele relatau fidel despre petrecerea organizată pentru Victory pe iahtul lui Pierre, denaturând amănunțele pentru a le face să sune de o decadentă strălucitoare. A cântat Robbie Williams (dar numai două cântece, nici unul dintre ele vreun hit), oaspeții au fost serviți cu Dom Perignon și caviar Beluga

(partea asta era adevărată) și Jenny Cadine a fost acolo (însă a plecat după o jumătate de oră, afirmând că e obosită), și la fel și prinții William și Harry („care ar fi trebuit să fie la școală!” se gândi Victory). „Viva La Victory!” spunea titlul unui articol, deasupra unei poze cu ea dansând pe o masă.

„O, Doamne”, își spuse ea, uitându-se mai atent la fotografie. Avea un picior în aer și își pierduse un pantof. Nu era de mirare că a privit-o dezaprobat camerista. Era groaznic de neprofesionist să dansezi pe o masă fără un pantof. Însă cineva trebuia să o facă... și din ceea ce își putea da seama cu franceza ei proastă, petrecerea fusese o reușită. Poate că, până la urmă, nu avea de ce să-și facă griji.

Însă atunci îi reveni în minte, ca o secvență dintr-un film, Pierre și expresia lui furioasă. Pupa iahtului fusese transformată într-o discotecă, fusese adusă și o instalație de lumini, și revăzu în minte, ca niște instantanee fotografice, imaginea lui Pierre care se îndepărta târându-se furios spre un taburet îmbrăcat în piele de ponei. „Zău așa”, se gândi ea. Pierre era chipeș, dar nu când se înfură. Fața i se încrețea ca un cartof copt, ținut prea mult în cuptor. „Poate că ar trebui să-i amintească cineva de asta”, se gândi ea.

Capul începea să-i zvâcnească. Nu avea de ales, trebuia să coboare la restaurant, care era renumit pentru prețurile mult prea mari – era foarte posibil ca o cafea să coste 20 de dolari. Se deplasă cu pași nesiguri până la șifonier, de unde scoase o rochie strâmtă din pânză de in și o pereche de pantofi decupați la spate. Intră în baie să se spele pe dinți, zâmbindu-i cameristei cu subînțeles, până când aceasta pricepu mesajul și ieși. Apoi se uită în oglindă. Masca de dormit pe care o purtase i se ridicase în vârful capului, ca oomidă, iar părul îi stătea acum în sus, ca o perucă ce trebuia să exprime groază.

Îl netezi cu apă, dar se ridică din nou în sus. Se întoarce în dormitor și zări o eșarfă lungă din mătase albă, cu franjuri la capete, care zăcea pe fotoliu. A cui era? În mod evident, a unui bărbat – era o eșarfă din aceea de mătase pe care bărbații o poartă la smoching. O ridică și crezu că detectează un iz de apă de colonie franțuzească. Se uită în oglindă și se încruntă, înfășurându-și eșarfa în jurul capului. Important era faptul că bărbatul misterios avusese bunul simț de a pleca înainte ca ea să se trezească, scutindu-i astfel pe amândoi de o stânjeneală și mai mare.

Se uită prin cameră și ochi pe birou o pereche de ochelari de soare mari, negri. Nici ăia nu erau ai ei. Îi puse la ochi, uitându-se afară pe geam la soare, și apoi ieși din cameră. „Ei bine, indiferent ce s-a întâmplat azi-noapte, măcar azi e o zi minunată“, se gândi ea, coborând cu grijă pe treptele din marmură până la parter. Era duminică și nu avea nimic planificat – poate o să stea la piscină. Cu siguranță o să dea peste niște cunoscuți și, foarte posibil, cineva avea să o invite să ia prânzul. Își acoperi urechile cu mâinile. Treptele astea din marmură erau foarte zgomotoase; ar fi trebuit să fie acoperite cu mochetă. Zgomotul pantofilor ei care loveau marmura răsuna în hol ca niște împușcături. Iar acum, recepționarul se uita în sus la ea, încruntându-se. Ieși de după biroul lui și veni spre ea.

— Ah, Madame, am ceva pentru dumneavoastră, zise el, și îi întinse ceasul ei de mână.

Ea îl luă nedumerită, întrebându-se cum ajunsese ceasul ei pe biroul lui.

Recepționarul se aplecă spre ea și, pe un ton conspirativ, spuse:

— Cred că l-ați pierdut azi-noapte. La poker. Domnul care l-a câștigat a vrut să se asigure că îl veți recăpăta.

„Poker?“

— Vă mulțumesc, zise ea.

Își prinse ceasul la mână și zâmbi stânjenită.

— Sunteți bine, Madame?

— O, da, zise ea. Sunt foarte bine. Nu se putea mai bine.

După o scurtă ezitare, întrebă:

— Și bărbatul...?

— A plecat de dimineață, acum vreo oră și jumătate. A spus că se întoarce pe iahtul lui și nu știa când o să vă revadă.

Asta nu suna deosebit de plăcut, așa că Victory hotărî să nu întrebe mai multe.

— Mulțumesc, spuse ea.

Începu să străbată holul călcând cu grijă. Peste tot erau împrăștiate canapele îmbrăcate în mătase și măsuțe de marmură. Un veritabil câmp de mine, zău așa – te puteai împiedica în orice clipă!

Ieși pe ușile placate cu lemn din celălalt capăt al holului. Acestea dădeau spre un alt șir de trepte abrupte din marmură, care trebuiau coborâte cu grijă, și la grădinile de jos. Ieși afară și își puse ochelarii. Poker! Din nefericire, avea logică. Nu putea niciodată să reziste unui joc de poker. Și, dintr-un motiv regretabil, pokerul era întotdeauna însoțit de mari cantități de scotch. Deplasându-se delicat, ca și cum ar fi fost făcută din sticlă și s-ar fi putut sparge, coborî scările într-o parte, ca un crab.

O alee de cărămidă ducea la restaurant printr-un labirint de gard viu înalt și, din spatele unei tufe, îi apărură brusc în față un cărucior, cât pe ce o lovească. Victory sări înapoi în ultima clipă, căzând în gardul viu.

— Îmi pare foarte rău, zise o voce plăcută de englezoaică, urmat de: O, scumpo! Tu ești. Nu te-am recunoscut cu ochelarii ăia de soare. Te-ai trezit devreme, nu-i așa?

— Da? făcu Victory, zâmbind jucăuș, în timp ce ieșea din tufă.

Femeia era una dintre englezoaicele acelea drăguțe pe care le cunoscuse la petrecerea din noaptea precedentă. „Dar cum o cheamă? Ceva neobișnuit, gen „Granny“... Grainne, asta e“, se gândi ea cu ușurare. Își aduse aminte că a petrecut multe ore cu fetele alea. Erau foarte amuzante – și aveau o purtare destul de necuviincioasă. Soții lor erau parteneri de afaceri cu Pierre și ele își petreceau tot timpul făcând cumpărături, mergând la petreceri, colindând lumea în avioane particulare și fiind, după cum ziceau ele întruna, „obraznice“. După cum suna, ele păreau să fi fost „obraznice“ cam în toate țările din lume...

— Erai un pic beată azi-noapte, scumpo, zise această Grainne, cu o ciudată afirmație modestă. Dar cu toții eram. Și ai perfectă dreptate, zise ea, dând din cap spre copilașul prins cu centură în cărucior. Bebelușii sunt foarte plictisitori.

— Am spus asta? întrebă Victory îngrozită. Sunt sigură că nu vorbeam serios. Habar n-aveam că și tu ai unul...

— Ai fost foarte nostimă, scumpo. Toată lumea a fost nebună după tine. Iar soțul meu zice că n-ar trebui să-ți faci griji deloc în legătură cu Pierre. Chiar e un moș plicticos. Știi, mama lui este elvețiancă, așa că el e groaznic de scorțos...

— Pierre..., zise ea cu voce spartă.

— Indiferent ce se întâmplă, trebuie musai să vii să stai cu noi în Gstaad în februarie, zise Grainne cu amabilitate, bătând-o ușurel pe mână. O să-mi las numărul de mobil la recepție... Pa, scumpo! Să ne suni, zise ea peste umăr, în timp ce împingea căruciorul repede.

Victory înaintă cu hotărâre. Trebuia să bea niște cafea. Avea groaznica senzație că se întâmplase ceva cu Pierre. Și nu de bine.

Un șir scurt de trepte din lemn ducea la terasa restaurantului și, aranjându-și eșarfa în așa fel încât să-i acopere vârful urechilor, începu să urce

treptele, hotărâtă să pară cât mai normală și lipsită de griji posibil. Dacă se întâmplase într-adevăr ceva rău cu Pierre în noaptea precedentă, era obligatoriu ca ea să se poarte firesc, ca și cum totul era în regulă. Era totuși posibil ca doar câțiva oameni să știe de acest incident neplăcut, deduse ea. Dacă acesta chiar avusese loc.

— *Bon matin, Madame*¹, zise șeful de sală, înclinându-se ușor.

Victory dădu din cap și îl urmă prin restaurant, până la o măsuță de lângă grilaj. Restaurantul, care era acoperit cu o copertină în dungi alb cu verde, era destul de aglomerat și, uitându-se la ceas, văzu că era nouă dimineăța.

Era o oră matinală, mai ales că se culcase foarte târziu. Nu era de mirare că lumea părea să aibă o aparență ușor ireală, ca și cum Victory încă mai visa parțial. Ridicând privirea, ar fi putut să jure că l-a zărit pe Lyne Bennett așezat la o masă de lângă grilaj, citindu-și ziarul și ținând un șervet cu gheață pe nas. Când se apropie, văzu că era, într-adevăr, Lyne și că nu părea să fie în toane deosebit de bune. „Ce naiba caută aici?” se întreba ea, oarecum enervată. Chiar nu era pregătită să dea nas în nas cu el acum, mai ales în starea aceea...

Șeful de sală o conduse la masa goală de lângă cea a lui Lyne. Trase scaunul de lângă el, astfel încât ea și Lyne să stea spate în spate. Lyne ridică privirea pentru o clipă.

— Bună dimineăța, spuse el pe un ton neutru și reluă lectura ziarului.

„Ei, ăsta e un salut ciudat din partea cuiva cu care m-am întâlnit șase luni. Însă Lyne e ciudat. Ei bine, jocul ăsta poate fi jucat în doi”, se gândi ea. Pe un ton nonșalant, îi dădu și ea „bună dimineăța” și se așeză. Își desfăcu șervetul din pânză roz și îl puse în poală. În spatele ei, îl auzea pe Lyne

1. Bună dimineăța, doamnă (în fr. în original).

cum dădea paginile ziarului. Era un foșnet puternic, urmat de sunetul enervant provocat de Lyne când netezea paginile. Victory luă o gură de apă.

— Chiar trebuie să faci asta? întrebă ea.

— Ce anume? zise el.

— Să netezești paginile ziarului. E ca și cum ai scârțâi cu creta pe tablă.

— O, îmi pare rău, zise el, cu falsă politețe. Însă în caz că nu ai băgat de seamă, sunt un pic invalid astăzi.

— Asta nu este vina mea, nu-i așa? întrebă ea.

Îi făcu semn chelnerului.

— Oricum, ce ai pățit la nas?

— *Poftim?* întrebă el.

— Nasul tău, zise ea. Ce i-ai făcut?

— *Eu* nu i-am făcut nimic, răspunse el, cu ceea ce ea speră că era jignire prefăcută. După cum probabil îți amintești, prietenul tău, actorul francez cu nas excepțional de mare, a fost cel care a părut să vrea să-mi mărească nasul astfel încât să aibă aceeași dimensiune ca al lui.

„Dimineața asta totul pare din ce în ce mai rău“, se gândi ea. Ceva rău se întâmplase cu Pierre Berteuil noaptea trecută, iar apoi Lyne se alesese cu un pumn în nas de la actorul francez. Își aminti brusc o imagine vagă cu Lyne și francezul luptându-se pe hol.

— Deci chiar te-am văzut azi-noapte, zise ea.

— Da, confirmă el apăsător. M-ai văzut.

— Hmm, dădu ea din cap. Înțeleg.

Un chelner veni la masă cu o cafetieră.

— Și ai fost și tu la hotel?

— Eu te-am adus înapoi aici. După petrecere. Ai insistat să joci poker. Actorul francez a încercat să-ți șterpelească ceasul și, când eu am protestat, a început să dea în mine.

— Ce... extraordinar, zise Victory.

— Eu am ajuns târziu la petrecere, spuse el. Chiar la țanc ca să te aud spunându-i lui Pierre

Berteuil că într-o bună zi o să ai un iaht mai mare decât al lui.

Victory scăpă lingurița din mână, aterizând cu zgomot pe jos, sub scaunul lui Lyne. Cum a putut să-i spună așa ceva lui Pierre Berteuil? Însă era exact genul de lucru pe care l-ar fi spus. Se aplecă să ia lingurița în același timp cu Lyne. El îi dădu lingurița.

— Îmi cer scuze, zise ea cu politețe exagerată.

— Nici o problemă, zise Lyne.

„Nici el nu arată prea bine, mai ales cu umflătura aia mare și roșie de la baza nasului“, se gândi Victory.

— Mă bucur să văd că mi-ai găsit eșarfa și ochelarii, adăugă el.

— O! Ale tale sunt? întrebă ea. Le-am găsit la mine în cameră de dimineață.

„Asta dă foarte rău“, se gândi ea. Brusc, și-l aminti pe Lyne intrând în camera ei și găsindu-l acolo pe francez și apoi târându-l afară pe hol. Își dresе vocea și întrebă:

— Ai... ăăă... rămas peste noapte? La hotel, vreau să zic.

Îl auzi pe Lyne amestecând în cafea, apoi sorbind puțin din ea.

— Tehnic vorbind, da. M-am trezit pe podeaua ta. Complet îmbrăcat, aș putea să adaug.

Ea luă meniul. Trecu un minut.

— Lyne? Chiar i-am spus lui Pierre că într-o bună zi o să am un iaht mai mare decât al lui?

— Ai afirmat asta cu tărie, confirmă Lyne.

Victory dădu din cap. Nu era de mirare că vedea întruna fața lui Pierre schimonosită ca un cartof copt.

— A fost... neplăcut? întrebă ea cu precauție.

— Partea aia n-a fost, răspunse Lyne. Cred că, Pierre a fost surprins. Dar nu s-a supărat încă.

— O, Doamne.

Victory se rezemă de spătarul scaunului.

— În esență, îi ofereai tratamentul Victory Ford Special, zise Lyne, împăturindu-și ziarul.

— Înțeleg.

După o scurtă ezitare, îl întreabă:

— Și ce anume mai exact l-a scos din sărite?

— Nu sunt sigur, zise Lyne.

Un chelner îi aduse o farfurie cu ouă, după care el continuă:

— S-ar putea să fi fost atunci când i-ai spus că femeile vor conduce lumea modei și că e foarte probabil ca el să ajungă să fie scos din circulație în următorii zece ani.

— Asta nu e chiar atât de rău...

— Nu, nu este. Și, așa cum am spus și eu după aceea, ai avut un motiv întemeiat să te aperi.

— O, da, zise ea, închizând ochii și frecându-și tâmplile. Sunt sigură că am avut.

— Doar tipul a zis că, după ce obții banii, ar trebui să nu mai muncești și să-ți găsești un bărbat și să faci copii.

— Țsta a fost un lucru groaznic.

— Da. Ei, am încercat să-i explic că nu e genul de lucru pe care ar trebui să i-l spui unei newyorkeze.

— Nu prea i-a convenit, nu-i așa?

— Nu, zise Lyne. A spus că s-a săturat de femeile de afaceri și că toată lumea s-a plictisit de femeile care se poartă ca bărbații și de femeile cu servietă și că femeile vor, de fapt, să stea acasă și să se aibă grijă de ele.

Lyne făcu o pauză.

— Francezii ăștia sunt foarte provinciali. Indiferent ce spun ei.

— Totuși, a fost foarte amabil din partea ta să-mi iei apărarea, spuse Victory.

— Nu prea aveai nevoie de mine, zise Lyne. Ai făcut singură o treabă foarte bună.

— Am fost ca un tigru? întreabă ea, punând trei cuburi de zahăr în ceașcă.

— L-ai sfâșiat. Până să termini cu el, nu mai rămăsese nimic din francezul ăla, cu excepția unei băltoace de șampanie.

— Dar n-am vorbit serios. Zău că nu.

— În mod cert, el a părut să creadă că vorbeai serios. S-a ridicat și a plecat foarte supărat.

— O, Doamne, zise Victory.

Își termină cafeaua și își mai turnă o ceașcă.

— Crezi că era... iremediabil supărat? Adică, trebuie să fi știut că avem o discuție înflăcărată, de bețivi, nu? E genul de bărbat foarte sensibil?

— Ce înțelegi prin asta?

— Păi, doar un bărbat foarte sensibil, care se poartă ca un copil, se ridică și pleacă în toiul unei discuții. Asta înseamnă, de regulă, un singur lucru. E răsfățat și nu-i place ce-i spui.

— Cred că asta e ceea ce i-ai zis, cuvânt cu cuvânt, spuse Lyne amuzat, dar prefăcându-se serios.

Victory suspină. Îi venea să se bage sub masă. Lyne avea dreptate. Exact asta spusese.

— Nu cred că a fost prea încântat. Eu, pe de altă parte, am crezut că e foarte amuzant. Pierre Berteuil e un copil răsfățat și era vremea să-i spună cineva asta.

— Și chiar aveam dreptate, zise Victory. Cred că acum o să pot să mănânc niște ouă.

Mai trecu un minut și apoi se răsuci panicată spre el:

— Lyne, zise ea brusc. Nu era... foarte supărat, nu-i așa? Adică nu îndeajuns de supărat pentru a revoca înțelegerea...?

— Cred că ar trebui să-l întrebi asta, răspunse Lyne, zâmbindu-i compătitor.

Victory se ridică de la masă și înhăță telefonul mobil, coborând zorită treptele. După câteva minute, se întoarse târșâindu-și picioarele. Se așeză pe scaun șocată.

— Ei? întrebă Lyne.

— A spus că a fost bine că eu n-am semnat încă actele, pentru că trebuie să ne gândim amândoi foarte bine la afacerea asta.

— Îmi pare rău, mormăi Lyne cu blândețe.

Victory privi spre mare. Simțea cum îi dau lacrimile.

— E în regulă, zise ea răgușit.

Lacrimile i se scurgeau pe sub ochelarii de soare. Le șterse cu șervetul.

— Sunt o neghioabă. Atâta tot. Iar acum probabil că mi-am ruinat afacerea.

— O, haide, zise Lyne. Nu ți-ai ruinat deloc afacerea. Încă o mai ai, nu?

— Nu e vorba doar de asta, spuse ea răsucindu-și șervetul. Tocmai mi-am dat seama de ceva groaznic în legătură cu mine însămi. M-am purtat față de Pierre Berteuil la fel cum mă port cu toți bărbații cu care am o relație. Indiferent că e vorba de afaceri sau dragoste. La un moment dat, mă sperii foarte tare. Și atunci mă pierd cu firea. Le mai fac... cum se zice... încă o gaură în fund. Și ei fug. Și cine poate să-i învinovățească? Am făcut același lucru cu tine și cu Pierre... Și cu el nici măcar nu m-am culcat...

— Ei bine, știi cum se zice: un parteneriat în afaceri e un fel de căsnicie, zise Lyne. Și dacă merge prost, e și mai rău. În orice caz, măcar ai identificat problema. Așa cum spui tu mereu, nu poți să rezolvi o problemă până când nu o identifici.

— Chiar zic asta? întrebă ea ridicând capul. Dumnezeuule, uneori chiar că spun o groază de tâmpenii.

— Și uneori chiar sunt adevărate, zise Lyne ridicându-se.

— Unde mergi? întrebă ea.

— Mergem la cumpărături, spuse el, întinzându-i mâna.

Ea clătină din cap:

— Nu pot să merg la cumpărături acum. Sunt lefteră.

— Fac eu cinste, puștoaico, zise el, luând-o de mână și ridicând-o de pe scaun. O să-mi plătești cu aceeași monedă: data viitoare când o să se ducă de râpă o afacere de-a mea, poți să mă duci tu *pe mine* la cumpărături.

— Asta e cu siguranță o propunere costisitoare.

— Până atunci, mă aștept să fii în stare să-ți permiți.

Își puse brațul pe după umerii ei.

— Îmi place să mă gândesc la asta în următorul mod, zise el pe un ton lejer, luând ochelarii de soare de la ochii lui Victory și punându-i la ochii lui: Nu în fiecare zi ai ocazia să pierzi 25 de milioane de dolari. Vreau să spun: câți oameni se pot lăuda cu asta?

Nico O'Neilly se aplecă și, uitându-se cu atenție în oglinda care mărea, își cercetă părul, căutând firele albe. Rădăcinile aveau, poate, trei milimetri și, chiar la baza scalpului, amestecate cu fire de păr un pic mai închise, de culoarea ei naturală, erau fire de păr sfidător de strălucitoare și argintii, care sclipeau ca beteala de Crăciun. Aceste fire erau altfel decât părul ei obișnuit, stând ridicate în sus ca niște arcuri de 2,5 centimetri, creând un halou de fire crețe care nu mai puteau fi îmblânzite cu uscătorul de păr. Chiar și atunci când creșteau, tot nu se prindea vopseaua de ele și, când își examina părul, descoperea un număr îngrijorător de şuvițe care semănau cu argintul coclit. Mama ei plânsese în ziua în care își descoperise primul fir de păr alb la vârsta de 38 de ani, iar Nico își amintea după-amiaza când ajunsese acasă și o găsisse pe mama ei cu lacrimi în ochi, uitându-se lung la un fir alb pe care îl smulsese din față.

— Sunt bătrână. Sunt băăătrânăăă, hohotise ea.

— Ce înseamnă asta, mamă?

— Înseamnă că tati n-o să mă mai iubească.

Chiar și atunci, la 15 ani, Nico a considerat ridicol genul ăsta de gândire negativă abia sesizabilă. Și-a spus: „N-o să fac niciodată așa. Nu voi fi niciodată în această poziție“.

Se îndepărtă de oglindă și oftă, spălându-se pe mâini. În ciuda tuturor eforturilor ei, în ultimele șase luni se simțise de parcă îmbătrânise. Știa că nu se putea face nimic, în ultimă instanță, pentru a împiedica acest proces și că, într-o bună zi, tot părul ei avea să fie cărunț și că va trece prin menopauză. Însă, în ultima vreme, se pomenea întrebându-se cum ar arăta ea dacă dădeai la o parte Restylane, *botox*-ul, smalțul artificial de pe dinți și vopseaua de păr. Uneori, avea senzația clară că undeva pe sub aceste îmbunătățiri cosmetice banale se afla o hoască bătrână, ținută să nu se descompună cu un pic de lipici și vopsea.

„Oaie deghizată în miel“, se gândi ea.

Pe de altă parte, dacă te gândeai bine, oaia era mult mai interesantă decât mielul, și numai pentru simplul fapt că supraviețuise suficient de mult timp pentru a ajunge oaie. Mielul era mâncat, oaia nu.

În această notă ușor veselă, coborî la parter. Seymour era în încăperea în care luau micul dejun, studiind broșuri cu proprietăți imobiliare scumpe cuprinzând reședințe din West Village.

— Chiar vrei o casă mai mare? întrebă ea.

— Da, răspunse Seymour, încercuind ceva într-o broșură. Proprietățile imobiliare din Manhattan sunt cele mai bune investiții acum. Dacă ne cumpărăm o casă de cinci milioane de dolari și o renovăm, peste zece ani o să valoreze probabil 15 milioane.

Ridică privirea spre ea:

— Ai luat deja micul dejun?

— Da.

— Mincinoaso.

— Am mâncat oul, zise ea. Pe cuvânt. Dacă nu mă crezi, du-te să verifici farfuriile din mașina de spălat vase.

— Asta nu folosește la nimic, zise el, rezemându-se de spătarul scaunului și privind-o cu afecțiune. Chiar dacă ai fi mâncat, n-ai fi lăsat în farfurie nici o urmă.

— Am mâncat, iubitule. Pe cuvânt.

Se aplecă peste umărul lui.

— Ceva interesant? întrebă ea, privind în jos la broșuri.

— E o casă de 12 metri lățime pe Strada 11 Vest, în stare proastă. E proprietatea unui muzician – pe vremuri, a fost chitarist într-o trupă heavy metal. Are cinci etaje și o suprafață de peste 750 m².

— Avem nevoie de așa mult spațiu? întrebă ea.

— De asemenea, cred că ar trebui să ne mai cumpărăm o casă undeva, zise el. Poate la Aspen.

„Toată povestea asta cu cumpărat case... Se plictisește?” se gândi Nico, așezându-se.

— N-ai luat micul dejun, nu-i așa? spuse el cu aer de cunoscător.

Ea clătină din cap. Seymour se ridică și zise:

— Atunci o să-ți fac un ou.

Ea îl atinse pe braț și îi șopti:

— Nu ou fiert moale. Sunt sătulă de ele.

— De-aia n-ai luat micul dejun în ultimele câteva zile? întrebă el. Nu te-ai putut gândi ce altceva vrei să mănânci?

— Da, răspunse ea.

Acum mințea.

— Ouă jumări, atunci. Și pâine prăjită, zise Seymour. Sau te-ai săturat și de pâinea prăjită?

— Un pic, recunoscuse ea. Problema e că viața noastră e atât de organizată..., spuse ea cu o înflăcărare subită.

— Da? Nu cred deloc asta. Ni se întâmplă tot timpul lucruri noi. Tu ai noua ta slujbă și în curând vom avea o casă nouă. O să dăm petreceri mai mari. Nu m-ar surprinde dacă într-o bună zi ar veni Președintele. În mod sigur îl putem avea ca invitat pe fostul Președinte.

Seymour începu să meargă spre bucătărie și se opri:

— Ar trebui să-mi spui dacă ai vrea ca fostul Președinte să vină aici. Pot să-l fac să vină aici cât ai clipi.

Nico ştia că ar fi trebuit să-i pese. Fostul Preşedinte la o petrecere de-a lor... Nu era o idee chiar atât de deplasată. Zvonul s-ar răspândi în tot New Yorkul şi la Splatsh-Verner: *Nico O'Neilly l-a avut invitat la cină, acasă la ea, pe fostul Preşedinte.* Însă brusc asta i se păru neimportant. Cum putea să-i spună lui Seymour că nu-i păsa, indiferent dacă venea sau nu? Nu putea.

— Seymour, eşti minunat.

— Aşa zic unii, aprobă el din cap. Ce zici de o briosoă în loc de pâine prăjită? Bucătarul a adus unele cu afine. Katrinei îi plac...

Ea se uită într-o doară la broşuri.

— Ar fi drăguţ, murmură ea.

Însă nu-i era foame. În ultima vreme, era ciudat de agitată. Era presiunea noului job. În unele zile se trezea plină de idei grozave, iar în altele se trezea cu un zumzăit furios în cap, ca şi cum creierul ei ar fi fost legat la nişte fire electrice. În ultima vreme nu-şi mai lua micul dejun şi Seymour descoperise asta. După câteva minute, el se întoarse cu un ou făcut jumări şi cu o briosoă mică şi un pic de unt, şi o linguriţă de gem pe o farfurie de porţelan. Nico ridică privirea şi îi zâmbi, gândindu-se: „O, Seymour, am greşit faţă de tine. Îţi pasă? Ai observat orice altceva, dar asta nu“, căci încă avea acea aventură cu Kirby, deşi scăzuse în intensitate şi frecvenţă. „Dar dacă aş renunţa la ea, n-aş mai face sex deloc“, se gândi ea.

Seymour se uită lung la ea:

— Arăţi bine, zise el, după un moment.

— E o ținută făcută de Victory. Diseară e premiera lui Wendy, îţi aminteşti? Tu şi Katrina vreţi să vă întâlniţi cu mine la birou sau la cinematograful? întrebă ea.

— La cinematograful, cred.

— Te îmbraci la costum?

— E musai?

— Ar trebui. Diseară e un eveniment important. E o ocazie specială pentru Wendy. Lucrează la filmul ăsta de zece ani.

Făcu o pauză ca să bage ia o gură din ou, concentrându-se asupra mestecatului și înghițitului, apoi adăugă:

— Dacă *Pelerini în zdrențe* e nominalizat la „Cel mai bun film” și câștigă, Wendy nu va mai trebui să-și facă griji câțiva ani de acum încolo.

— Și cum rămâne cu Selden Rose? întrebă Seymour, studiindu-și din nou broșurile.

— A fost neutralizat, zise Nico.

Se uită la creștetul capului lui Seymour și simți o emoție asemănătoare cu dragostea.

— O să-ți cumpăr o cravată. Ca s-o porți diseară, la premieră.

— Am o grămadă de cravate. Nu e nevoie să faci asta.

— Vreau să fac asta, spuse ea, gândindu-se: „Te iubesc, Seymour. Dar nu sunt îndrăgostită de tine”.

Pentru o clipă, încercă să-și închipuie că ar fi îndrăgostită de Seymour, dar cumva pur și simplu nu mergea.

— O duc eu pe Katrina la școală azi, zise ea brusc. Și s-ar putea să trebuiască să mă întorc la birou după premieră, așa că o să-ți trimit o mașină pe care poți s-o păstrezi toată seara.

Se ridică și își luă farfuria. Seymour privi în sus la ea și îi zâmbi cu nonșalanță.

— Să ai o zi frumoasă, zise el. Vreau să programez niște vizionări la unele dintre casele astea în weekend. Poți să faci asta sâmbătă după-amiază?

— Sigur, răspuse ea.

Ieși din cameră, știind că, dacă ar fi fost „îndrăgostită” de Seymour, viața lor ar fi fost mult mai dezordonată.

În ziua aceea era frig afară; -5° C și era abia 1 decembrie! În aer se simțea apropierea zăpezii,

ca și cum era pe cale să se întâmple un lucru minunat. La baza treptelor, așteptând lângă bordură, era noua mașină cu șofer a lui Nico. Când era editor-șef la *Bonfire*, folosea mașini de serviciu, însă acum, când avea funcția de director executiv și președintă a diviziei de publicații de la Verner, compania luase în leasing o mașină pentru ea (orice mașină, la alegerea ei, atâta timp cât era nou-nouță – asta din motive legate de asigurare), cu un șofer care era la dispoziția ei 24 de ore din 24. Se gândi că atunci când va îmbătrâni, când va avea 70 sau 80 de ani – peste decenii, dar nu chiar atât de multe; deceniile puteau trece foarte repede – avea să privească înapoi și să se gândească: „Odată, am avut propria mea mașină cu șofer. Un BMW 760 Li Sedan argintiu, cu interior gri. Pe șofer îl chema Dimitri și avea un păr negru și lucios care semăna cu pielea lăcuită“. Sau poate că la 70 sau 80 de ani avea să fie o mare doamnă, încă bogată, încă frumoasă și poate că încă va lucra, ca Victor Matrick, și se va plimba în vechiul ei BMW argintiu, asemenea acelor femei fabuloase pe care le vedeai la galele de balet, și le va avea încă pe bunele ei prietene. Ce minunat avea să fie să spună: „Ne cunoaștem de aproape 50 de ani“. Ce minunat avea să fie să ai mereu viața ta.

Coborî treptele și urcă în mașină, unde era cald.

— Bună dimineața, doamnă O'Neilly, o salută Dimitri vesel, cu șarmul lui din Lumea Veche.

Era grec și era chipeș, era căsătorit și avea doi copii care în curând aveau să meargă la facultate și locuia dincolo de fluviu, în New Jersey. Dimitri avea ceva (poate faptul că se născuse în altă țară) care o făcea întotdeauna să se gândească la el ca și cum ar fi fost de vârstă mijlocie și mai bătrân decât ea, însă Nico bănuia că, de fapt, el era mai tânăr.

— Bună dimineața, Dimitri, zise ea cu căldură. Trebuie să așteptăm un pic, vine și fiica mea. O să o lăsăm la școală.

— Foarte bine. Mă bucur întotdeauna să o văd pe domnișoara Katrina, spuse Dimitri, dând din cap cu entuziasm.

După câteva secunde, Katrina ieși din casă și coborî scara repede, cu pași ușori. Purta o haină albă din lână cu nasturi din lemn, pe care i-o alesese Seymour, și avea pe cap o imensă căciulă albă, pufoasă, pe care Nico nu o mai văzuse până atunci.

— Bună! spuse Katrina, sărind pe bancheta din spate și umplând mașina cu prospețimea magică a tinereții.

— Aia e o căciulă nouă? întrebă Nico.

Katrina ridică din umeri:

— A trimis-o Victory acasă, ieri. Cred că era pentru tine, dar știam că n-o să o porți pentru că n-o să vrei să-ți ciufulești părul. Așa că am luat-o eu. Nu te superi, mami, nu-i așa?

— Sigur că nu, răspunse Nico. Îți stă grozav.

— E teribil de ȕipătoare și hip-hop și sofisticată, nu crezi? În genul lui Audrey Hepburn, zise Katrina, întorcându-și capul dintr-o parte în alta pentru ca Nico să o vadă în toată splendoarea. Crezi că o să ningă azi? întrebă ea.

— Nu știu.

— Așa pare, nu-i așa? Sper să ningă. Sper să fie prima zi de zăpadă. Toată lumea iubește la nebunie asta – zăpada îi face fericiți pe oameni.

— Și nefericiți mai târziu, râse Nico.

— Dar prima zăpadă e cea care contează. Îți aduce aminte că mai si ninge.

„Da... da“, se gândi Nico, dând din cap spre fiica ei. „Noroc cu prima zăpadă. Chiar îți aduce aminte – indiferent cât de în vârstă ajungi și cât de multe ai văzut, că lucrurile se mai pot schimba dacă ești dispus să crezi că mai contează.“

Katrina se întoarse brusc spre ea, încruntându-se:

— Mamă? întrebă ea, frecând pielea de pe consola dintre ele. Tu și tati sunteți... fericiți, nu-i așa?

— Bineînțeles. De ce n-am fi?

Katrina înălță din umeri:

— Așa... Cineva a spus că a văzut un articol în care nu se preciza nici un nume...

Își coborî vocea, aruncând o privire la ceafa lui Dimitri.

— În *Post*. Suna ca și cum... ca și cum tu ai avea o aventură.

Pentru o clipă, lumea se prăbuși în jurul lui Nico. Pe trotuar copacii negri, desfrunziți, păreau că se răstoarnă pe stradă, casele frumoase din cărămidă roșie dărâmându-se în fața ochilor ei.

— Un articol în care nu se preciza numele? întrebă ea.

— Știi tu, mamă. Apar tot timpul la Pagina 6. Nu dau numele, dar părea să fie vorba despre tine.

— Tu l-ai văzut? întrebă Nico pe un ton egal, lumea începând să-și recapete coerența.

— Mi l-a arătat cineva la școală. Acum câteva zile.

— *Eu* nu l-am văzut, zise Nico liniștitor, ca și cum faptul că ea nu l-a văzut ar fi trebuit să însemne că articolul nu era adevărat. În genul ăsta de articole ar putea fi oricine. Probabil că sunt complet inventate.

— Zicea că femeia are o aventură cu un „manechin sexy care e dornic să-și dea la schimb chiloții pentru statutul de amant al unei bogătașe mai în vârstă“.

— Asta e pur și simplu ridicol, Kat, zise ea, nevrând să pară prea defensivă.

Se întrebă de ce o fi reținut Kat fraza aceea. Și de ce citeau copiii *New York Post*, mai ales Pagina 6? Dar, desigur, toți copiii de vârsta lui Kat erau captivați de viața mondenă și bârfe.

— Deci nu ai o aventură? întrebă Katrina pe un ton insistent, dorind să fie ușurată de povara

acestei posibilități și a tot ce putea să implice aceasta.

Nico se gândi că nu era o idee bună să se eschiveze, chiar dacă nu-i plăcea nici să o mintă cu tupeu pe fiica ei.

— Categorie nu, scumpo, eu și tati suntem foarte fericiți. Nu trebuie să-ți faci griji pentru noi.

„Trebuie să-i pun capăt acum. Astăzi. Asta e un semn. E 1 decembrie, în prima zi cu zăpadă“, se gândi Nico. Își promisese că, dacă se auzea vreo aluzie despre aventura ei, avea să-i pună capăt imediat. Se gândise în permanență că nu voia să-l rănească pe Seymour – Seymour era adult, – probabil că putea să reziste unui atac asupra psihicului său. Însă acum vedea că Katrina era cea care nu putea. Katrina nu avea să fie în stare să înțeleagă situația și de ce ar fi făcut-o? Nu avea nici o experiență de viață care să-i ofere instrumentele necesare și, spera Nico, nu o va avea pentru mult timp. Însă realitatea ca mama ei să aibă o aventură ar distruge viziunea Katrinei despre tatăl ei – l-ar face pe Seymour mai slab în ochii ei, ca să nu mai spună ce ar crede despre mama ei. Fetele precum Katrina aveau o moralitate în alb și negru, un idealism despre cum ar trebui să se comporte oamenii. Ele nu înțelegeau slăbiciunile trupului. Exista ceva pur și aproape sfânt la Katrina, în inocența ei.

— Am știut eu că nu ai, mami, zise Katrina, ușor triumfătoare, în timp ce se aplecă să o sărute pe mama ei.

Mașina ajunsese în dreptul școlii – o clădire frumoasă din cărămidă, cu un mic teren de joacă alături, îngrădit de un gard din sârmă. Înăuntru, grupuri de copii se adunau după o ordine de cârd atavică, știută doar instinctiv.

— La revedere, scumpo, zise Nico. Ne vedem diseară.

Apoi se rezemă de bancheta mașinii, ușurată. Fusese cât pe ce – cum de își asumase un asemenea

risc? Dăduse dovadă de lipsă de discernământ. „Trebuia să judec“, se certă singură. Lipsa de discernământ era un defect. Era în stare de mai mult. Trebuia să remedieze acest defect; să-l smulgă din rădăcini.

Mașina se deplasa încet pe strada îngustă din West Village. În față, pe dreapta, îl zări pe Shane Healy mergând pe trotuar cu doi dintre copiii lui Wendy – Magda și Tyler. Erau și copiii lui Shane, însă ea se gândea la ei ca fiind ai lui Wendy, mai ales după ceea ce încercase Shane să facă. Să ia copiii. Jalnic. Dar Wendy îl învinsese, născocind soluția perfectă. Își îngustă ochii.

— Dimitri, ai putea să oprești o secundă? Am văzut pe cineva cunoscut.

Mașina opri și, când Shane aproape că ajunsese în dreptul ei, Nico lăsă geamul în jos.

— Bună, Shane, zise ea răspicat, oferindu-i un zâmbet rece, și, înainte ca el să poată răspunde, ridică geamul la loc, dispărând în spatele sticlei fumurii.

„Ei, asta a fost imatur, dar distractiv“, se gândi ea. Lui Shane trebuia să i se aducă aminte că nu mai putea să scape nepedepsit cu ceva. Că toți prietenii lui Wendy erau cu ochii pe el ca să o păzească.

După ce ea se ocupă de această mică, dar plăcută afacere, mașina își continuă drumul prin West Village și apoi pe West Side Highway. Fluviul Hudson avea aceeași culoare ternă, de un gri albicios, ca și cerul – ștearsă și totuși, extrem de liniștitoare. Era plăcut să meargă cu mașina în fiecare zi de-a lungul fluviului în drum spre serviciu și mereu îl contempla. Privi locurile pe lângă care treceau: parcul asfaltat unde lumea mergea cu bicicleta sau cu patinele cu rotile; hidoasa clădire albastră, ondulată, unde municipalitatea ținea mașinile ridicate pentru parcare ilegală; Cheiul Chelsea, unde călărea Katrina; iar apoi, după colț,

pe dreapta, o serie de panouri publicitare. Primul era al unei companii de depozitare, întotdeauna un pic lipsit de gust, cu fotografia unui soldat și fraza: „Mămica mea nu vrea să ies afară să mă joc“. Însă în ziua aceea, când cotiră, Nico se uită de două ori, de mirare. În loc de soldat, era o imagine uriașă cu Victory Ford. Victory, arătând uluitor cu o imensă căciulă albă ca aceea pe care o purta Katrina, cobora dintr-o limuzină albă, uitându-se într-o parte cu ochii aceia senzaționali de culoarea migdalei. Și ce expresie avea! Apărând în fața fotografiilor ca și cum, cu modestie și cu cel mai mare respect, cucerise lumea. Iar dedesubt era sloganul: „Victory Ford: Trăiește din plin“, iar în dreapta, jos, erau trei puncte – nuanțe pastel de roz, albastru și verde – urmate de logoul Huckabees. „Și afișul e aici, să-l vadă toată lumea“, se gândi ea cu mândrie. Triumfurile lui Victory erau întotdeauna emoționante, însă acesta era plăcut în mod deosebit deoarece ea ajutase la realizarea afacerii dintre Victory Ford și Huckabees și era ceva foarte mulțumitor nu numai să ai idei grozave, ci și să fii în stare să le transformi în realitate.

Ea aranjase întâlnirea dintre Pêter Borsch și Victory cu șase luni în urmă, când Victory se întorsese din Franța după incidentul dezastruos cu Pierre Berteuil de pe iahtul acestuia. Nico n-ar fi făcut niciodată așa ceva, însă Victory avea un alt stil. Era creativă, nu corporatistă; se împotriva constrângerilor atunci când trebuia brusc să se poarte cu ipocrizie corporatistă și devenea ca o adolescentă hotărâtă să se răzvrătească împotriva adulților. „Victory va face întotdeauna lucrurile cum vrea ea sau nu le va face deloc“, se gândi Nico. Își câștigase dreptul de a-și asuma genul ăsta de riscuri, iar acum Victory avea să devină mai bogată decât ele toate. Însă ea și Wendy știuseră întotdeauna că așa avea să fie.

Își luă telefonul mobil.

— Scumpo, tocmai trec pe lângă reclama ta, zise ea entuziasmată. Sunt foarte mândră de tine.

— Tocmai am trecut și eu pe lângă ea. L-am pus pe șofer să o ia pe West Side Highway ca s-o pot vedea — au pus-o aseară, după miezul nopții, zise Victory. Ți place?

— La nebunie, spuse Nico. E perfectă. Unde ești?

— Sunt pe Strada 33.

— Eu sunt pe Strada 31. Spune-i șoferului tău să meargă mai încet și te ajungem din urmă.

Nico zâmbi copilăros. „Îmi place asta la nebunie“, se gândi ea. Nu știa de ce, dar era distractiv, ca atunci când erai pe stradă, vorbind cu cineva la telefonul mobil și întrebând unde era, iar persoana respectivă era la doar câțiva metri distanță. Genul ăsta de lucruri încă o mai făceau să râdă. Victory era într-un Cadillac DeVille auriu, nou; Dimitri ajunsese paralel cu el și cele două femei lăsară geamurile în jos, în timp ce mașinile se deplasau încet prin intersecție.

— De unde ai mașina asta? țipă Nico.

— Abia am cumpărat-o, răspunse Victory, aplecându-se în afară pe geam. Am vândut deja 20.000 de căciuli albe și nu e nici măcar nouă dimineța.

— Asta e grozav. Dar mașina asta e *oribilă*.

— Nu că e superbă? Nu mai are nimeni așa ceva. Și a fost doar 53.000 de dolari. Un chilipir, strigă ea. Când o s-o vadă Lyne, o să facă infarct.

— Excelent, scumpo. Ne vedem la prânz?

Victory aprobă din cap și făcu cu mâna:

— La 12:30, strigă ea.

Deodată, mașina ei accelerează ca să prindă semaforul, cotind brusc pe Strada 36.

Nico se rezemă din nou de banchetă, lăsând geamul deschis pentru a permite aerului rece să-i învieze fața ca o pânză foarte rece, doar așa, de-a naibii. „Și apoi, se zice că aerul rece e foarte bun pentru piele“, se gândi ea.

— Magda a văzut căciula Katrinei și acum vrea și ea neapărat una, zise Wendy.

— Nici o problemă, o să-i aduc una diseară, spuse Victory.

— Apropo, azi-dimineață l-am văzut pe Shane, zise Nico. Am fost un pic nepoliticoasă cu el. Îmi pare rău. Nu m-am putut abține.

Nico puse meniul deoparte și își așază șervetul în poală, cercetând restaurantul. Erau la masa nr. 1, masa care i se dădea acum de obicei la Michael's. Deși știa că nu e practic femeia cea mai de succes din local (existau câteva prezentatoare de știri care în mod sigur câștigau mai mulți bani decât ea), de când fusese promovată părea să radieze un sentiment de putere aproape palpabil (și, spera ea, generos). Pe de altă parte, era posibil ca asta să se datoreze și faptului că îi lăsase șefului de sală un bacșiș de 1.000 de dolari în ziua în care au venit toate trei să ia prânzul pentru a sărbători.

— Nu-ți face griji pentru asta, zise Wendy. Shane crede că o grămadă de oameni sunt nepoliticoși cu el, acum că ne-am despărțit. Zice că abia dacă mai e invitat pe la petreceri...

— Asta e foarte trist, spuse Victory și Nico se gândi că acesteia părea să-i fie sincer milă de Shane.

Victory avea o slăbiciune pentru toată lumea și îi dăduse chiar și lui Muffie Williams o slujbă (Nico știa că o plătea cu un mic procent din profiturile marii afaceri cu Huckabees), după ce Muffie își dăduse demisia de la B et C în iunie, spunând că nici ea nu-l mai putea suporta pe Pierre Berteuil.

— O să supraviețuiască, zise Wendy referindu-se la Shane. Ei, vreau să aflu și eu de căciula asta despre care vorbește toată lumea. O căciulă! îi zise ea lui Nico. Cât de genial e asta!

— E doar o căciulă, spuse Victory. Nu se compară cu filmul tău. Shane și Selden vin amândoi?

Wendy aprobă din cap:

— Le-am spus că trebuie să se înțeleagă bine. Lui Shane, în orice caz. Selden e cât se poate de dispus să fie rezonabil. Iar Magda îl iubește, desigur. S-ar putea să fie mai îndrăgostită de el decât sunt eu. A slăbit aproape cinci kilograme.

— Asta pentru că ești fericită și acest lucru o face fericită și pe ea, spuse Nico.

— Știu. Însă uneori mă simt un pic vinovată. Pentru că lucrurile s-au rezolvat atât de ușor, spuse Wendy, referindu-se la felul cum aranjase situația locuinței.

Cumpărase două apartamente la ultimele două etaje ale unui depozit din Soho, astfel încât, deși ea și Shane nu locuiau propriu-zis împreună, copiii erau la fel de aproape de ambii părinți pe cât puteau să fie fără ca acei părinți să mai fie căsătoriți.

— Adică e foarte ușor să-ți rezolvi problemele când ești o femeie de carieră și ai banii tăi, explică Wendy. Mă gândesc la toate femeile care nu au aceeași situație și la iadul prin care trebuie să treacă. E ceva ce nu trebuie să uităm niciodată.

— Dar asta e și motivul pentru care să devii o femeie de carieră, zise Nico aprig. Atunci înțelegi cu adevărat de ce ai muncit atât de mult. Pentru ca, în caz de criză, familia ta să nu fie nevoită să sufere.

Wendy ezită și privi în jos, în farfurie. Pe chipul ei era un mic zâmbet.

— Ei bine, ar trebui să știți ceva, atunci. E prea devreme ca să spun la toată lumea și s-ar putea să nu se realizeze, dar sunt însărcinată.

Lui Victory i se tăie respirația și, pentru o clipă, Nico a fost atât de șocată, încât nu putu să vorbească.

— Știu, zise Wendy. Nu a fost ceva intenționat. Selden zicea că nu poate să facă copii, dar s-a înșelat.

Ridică neajutorată din umeri:

— Uneori trebuie să te lași în voia lucrurilor. Cred că e un dar, pentru că am adus în sfârșit

pe ecran *Pelerini în zdrențe*. Aveam de gând să-mi cumpăr un inel cu safire, dar cred că asta e și mai grozav.

„Selden Rose!“ se gândi Nico.

— Wendy, e minunat, spuse ea în cele din urmă, regăsindu-și glasul.

— S-ar putea ca lui Victor să nu-i placă asta, dar nu-mi pasă, spuse Wendy. Sunt șefă la Parador. O să pun piciorul în prag. Selden a fost deja de acord că, dacă unul dintre noi va trebui să plece de la Splatsh, el va fi acela. O să-și înființeze propria companie. Vrea asta oricum.

— Nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu Victor, zise Nico, gesticulând elocvent din mână ca și cum Victor Matrick n-ar fi avut mai multă importanță decât un om de serviciu. Rezolv eu lucrurile cu el. O să fac să pară ca și cum asta a fost ideea lui, ca tu și Selden să fiți împreună și să aveți un copil.

— Nu știi..., zise Wendy meditativ. Dar încă de când am petrecut acele trei zile cu Shane și copiii, având grijă de ei când au avut pojar și ratând petrecerea în pijamale cu Victory la Cannes... pur și simplu m-am gândit: pot să fac asta. Chiar *fac* asta. Fac asta de mulți ani. Asta sunt eu. Am cariera mea și am copiii. Și le vreau pe amândouă. Am nevoie de amândouă. Nu pot să fiu în fiecare clipă cu copiii, dar nici ei nu vor să fie cu mine în fiecare clipă. Ei nu mă văd în felul ăsta. Și asta e în regulă. Și nu mi-a mai fost frică. Am decis pur și simplu că n-o să mă simt vinovată...

— Nu aveai nimic pentru care să te simți vinovată, protestă Victory. Sunt foarte fericită pentru tine, zise ea ridicându-se să o îmbrățișeze pe Wendy.

— Hei, e doar un copil, spuse Wendy cu sarcasm prefăcut. Încă unul... Dar cel puțin, de data asta, e un copil adevărat și nu un bărbat în toată firea.

Nico se uită la Victory și la Wendy și aproape că îi dădură lacrimile – lacrimi care i-ar fi curs

dacă le-ar fi dat voie. „Suntem toate fericite“, se gândi ea deodată.

— Și Victory și căciula ei, zise ea cu amabilitate. Genial. Căciula aia a făcut deja fericite 20.000 de femei. Ca să nu mai zic și de două fetițe.

Victory o privi cu recunoștință.

„Devin sentimentală“, se gândi Nico. „Asta mi se întâmplă. Trebuie să pun punct imediat.“

După prânz, când era afară pe trotuar, Nico se gândi să meargă acasă la Kirby și să pună punct, în sfârșit. Plănuia să treacă pe la el după petrecerea de la premiera lui Wendy, dar poate că era mai bine să termine cu asta cât mai curând. Se gândi că dura de peste un an. Cum se întâmplase asta? Ca orice altceva în viață, aventura alunecase într-o rutină. La început a existat pasiune și excitare, și fericirea de a scăpa fără să fie descoperită. Acum mai rămăsese doar un pic din emoție, emoția de a-și acoperi urmele, de a avea ceva care era doar al ei, de care nu știa nimeni; o emoție cu nimic diferită, probabil, de ceea ce simțeau dependenții de droguri. Cu excepția faptului că puteai oricând să spui lumii că luai droguri, exact așa cum lumea începea să se prindă de faptul că ea avea o aventură. O coti în sus, pe Strada 57, și se cutremură, gândindu-se la articolul acela din *Post* în care nu se dădeau nume. Era asemenea unui imens steag de avertizare. Însemna că cineva știa ceva, dar că editorii nu credeau că au suficiente informații pentru a da nume.

Cerul părea foarte jos și apăsător și, mergând repede pe Strada 57 Vest, Nico se gândi că, dacă nu ar fi fost frigul, s-ar fi întrebat dacă era într-adevăr afară. Orașul i se părea întotdeauna ca și cum ar fi fost închis într-o cupolă de sticlă și „a fi afară“ era, de fapt, o iluzie. Se gândi că toți priveau chipurile trecătorilor, ca niște creaturi micuțe captive într-un prespapier plin cu apă în care se

poate uita un copil, fascinat și îngrozit de întâmplările din acea lume minusculă.

La colțul Străzii 57 cu 5th Avenue, Nico ezită, vrând să traverseze spre East Side și să ia un taxi până pe Madison Avenue, la apartamentul lui Kirby, însă își aduse brusc aminte de cravata lui Seymour. El nu avea să se supere dacă ea uita, însă avea să observe. Seymour avea obiceiul de a ține minte tot ce spuneau oamenii și de a-i obliga să-și respecte cuvântul. Zicea că oamenii trebuie să dea socoteală pentru cuvintele lor, că ar trebui să facă ceea ce spuneau că vor face. „Imaginează-ți cum ar fi lumea dacă nimeni nu s-ar simți răspunzător să-și respecte promisiunile – totul ar fi un haos.“ Ea încerca tot timpul să-i spună că existau nuanțe ale lucrurilor și că trebuie să lași loc pentru circumstanțe și nuanțe. „Nuanțe – pfui!“ zicea el. „Nuanțele sunt începutul pantei alunecoase spre haos!“

„Trebuie să-i cumpăr cravata aia“, se gândi ea. Traversă 5th Avenue. Era ca și cum treceai o graniță imaginară. Partea de oraș aflată la est de 5th Avenue era mult mai frumoasă decât partea de vest. Oare pe vremuri se strânseseră arhitecții și spuseseră: partea noastră o să fie mai bună decât a voastră? Împinse ușa turnantă de la magazinul pentru bărbați Bergdorf's și o pală de aer cald, ușor parfumat, veni spre ea ca o îmbrățișare. Mirosul era de pin. Se apropia Crăciunul. În anul acela urmau să se ducă la Aspen și St. Barts. Seymour avea să schieze și să înoate, iar ea probabil că o să lucreze în cea mai mare parte a timpului.

Wendy urma să plece în India cu copiii și cu Selden, și îl lăsa acasă pe Shane; dar nu, probabil că acum nu avea să mai plece, pentru că era însărcinată. Nico se gândi că Shane era în mod sigur furios din cauza asta, însă nu avea ce să facă. Wendy era ca unul dintre acei bărbați realizați

care divorțează și găsesc imediat o nouă fericire, în timp ce femeia e lăsată acasă, fumegând de supărare. Nico nu era încă sigură în legătură cu Selden – avea de gând să fie atentă și să aștepte –, însă îi plăcea la nebunie faptul că Wendy întorsese situația cu Shane în avantajul ei. Iar el nu se putea plânge – Wendy îi dăduse tot ce solicitase în cererea de divorț: un apartament, custodia comună a copiilor, pensie de întreținere și pensie alimentară pentru copii. Wendy îi dădea 15.000 de dolari pe lună, și asta era suma după impozitare. „Când eram căsătoriți, îi dădeam tot ce voia și tot nu era de ajuns“, spunea Wendy și Nico credea că asta suna exact ca ceea ce îi auzise pe foarte mulți bărbați spunând despre fostele lor soții. Shane voia ceva intangibil (foarte posibil, prețuire de sine), ceva sentimental, însă problema cu umplerea acelui gol emoțional era că acest lucru nu era ceva ce îți putea fi oferit de altcineva. Trebuia să vină din interior. Își spunea că Shane făcuse aceeași greșală pe care o făcuseră toate acele soții casnice nefericite din anii '50.

„Ai face bine să fii drăguță cu Seymour, căci altfel o să încerce să-ți facă același lucru“, i-a spus Wendy, glumind mai pe jumătate. Nico își închi- puia că aceasta era o conversație pe care, cu 15 ani în urmă, lumea și-ar fi putut-o imagina ca fiind purtată doar de *bărbați*. „Nu, Seymour n-ar face niciodată asta“, se gândi Nico, pipăind o cravată. Seymour era mulțumit. Avea spirit de echipă. Încea întotdeauna să facă viața lor mai bună și ea îl aprecia. Era generoasă. Când erai, în esență, „bărbatul în relație“, trebuia să fii o persoană generoasă și trebuia să ai grijă să nu-i atragi atenția niciodată celeilalte persoane că tu plătești, că, în principiu, e spectacolul tău. Cu alte cuvinte, trebuia să încerci să te porți așa cum își doreau femeile să se poarte bărbații la modul ideal, dar aceștia rareori o făceau.

Un vânzător la costum negru și cravată își făcu apariția în spatele ei, cu pași ușori:

— Pot să vă ajut? întrebă el.

Nico se simți brusc ca un bărbat într-un magazin de lenjerie intimă de damă.

— Da. Aș vrea să cumpăr o cravată pentru soțul meu, răspunse ea, gândindu-se că încă îi mai plăcea cum sunau cuvintele acelea: „soțul meu“.

Trebuia să facă asta mai des. Trebuia să-i cumpere lui Seymour câte ceva în fiecare săptămână. Merita.

— O anumită culoare? Pentru o ocazie specială? întrebă vânzătorul.

— Pentru premiera unui film...

— Deci soțul dumneavoastră lucrează în industria filmului?

— Nu, zise ea. Prietena mea... e premiera ei, sublinie ea — se gândi că nu era nevoie ca vânzătorul să știe asta, dar, cumva, părea important să clarifice asta.

— Deci sunteți invitați, atunci.

— Da.

— Vreo culoare anume...?

— Nu știu, răspunse ea.

„Verde“, se gândi ea. „Nu, verdele cică nu e o culoare veselă. Galben? Niciodată. Seymour ar considera galbenul prea în stilul Wall Street din anii '80.“

— Ce ziceți de roz? Rozul e în mare vogă la bărbați acum.

„Seymour cu cravată roz? Nu, asta chiar că era prea mult.“

— Nu roz, zise ea cu hotărâre.

— Argintiu, sugerează vânzătorul. Merge minunat la orice. Completează foarte bine un costum. E potrivit pentru o „ocazie specială“.

Nico aprobă din cap.

— Argintiu, atunci, zise ea.

— Veniți pe aici...

Ea îl urmă spre capătul magazinului. De o parte și de alta erau standuri pentru ajustat – „podiumuri înconjurate de sicrie cu oglinzi pe trei laturi“, se gândi Nico. Așezată pe un scaun lângă unul dintre aceste sicrie, era o tânără pe care Nico o recunoscuse de la birou. Femeia lucra la departamentul de publicitate al uneia dintre revistele ei. Părul ei blond era strâns la spate într-o coadă și era frumoasă în acel mod nedeterminat în care sunt adesea frumoase tinerele care se apropie de 30 de ani, ca și cum încerca încă să stabilească cine era și unde era locul ei în lume.

— Bună, zise Nico, înclinând din cap cu amabilitate.

Nu intenționa să interacționeze prea mult cu tânăra, însă fata păru șocată, apoi îngrozită și apoi vinovată, ca și cum fusese prinsă pe neașteptate făcând ceva ilegal. Însământată, aruncă o privire de la Nico la un bărbat care stătea în picioare pe unul dintre podiumurile de ajustare. Nico recunoscuse pielea ca mahonul a bărbatului și știu că era Mike Harness.

El se prefăcea a fi ocupat cu croitorul de la picioarele lui, care prindea cu bolduri tivul pantalonilor, însă în mod sigur o văzuse în oglindă. „Mike!“ se gândi Nico. Chiar se întreba ce se întâmplase cu el – auzise că plecase în Anglia pentru o vreme. Să treacă pe lângă el, prefăcându-se că nu l-a văzut, așa cum încerca el să facă, scutindu-i în felul acesta pe amândoi de stânjeneală? Însă Nico ezită prea mult și el ridică privirea, uitându-se în oglindă și văzând-o în spatele lui, curios, probabil, ce avea ea de gând să facă și plănuiind ce să spună, dar poate că avea deja ceva plănuir, știind că într-o bună zi aveau să se întâlnească întâmplător.

— Bună, Mike, zise ea.

Nu-i întinse mâna – nu credea că el ar da mâna cu ea.

— Ei, ia te uită, spuse Mike, uitându-se în jos la ea de pe podiumul pe care era cocoțat. Nico O'Neilly.

— Mă bucur să te văd, Mike, zise ea repede, înclinând ușor din cap și întorcându-se.

Se gândi că ăsta era lucrul potrivit. Să-l salute fără să stea la discuții. Însă în timp ce începea să examineze cravatele argintii, prezența lor și tot ceea ce se întâmplase între ei umplu magazinul ca doi nori de furtună. Nu se putea concentra. „O să-mi cer scuze față de el“, se gândi ea.

Și se duse înapoi. Mike stătea jos, legându-și șireturile de la pantofi, ca și cum ar fi fost nerăbdător să iasă cât mai repede din magazin. Era mai bine așa – cel puțin el nu avea să o domine cu înălțimea lui, ca un gargui.

— Mike, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Mike ridică privirea, surprins și încă supărat.

— Nu ar trebui să-ți ceri niciodată scuze în fața dușmanilor tăi, Nico, spuse el cu aerul că nu o lua în serios. Aș fi zis că tu, dintre toți oamenii, știi asta.

— Suntem dușmani, Mike? Nu-i nevoie de așa ceva.

— Pentru că nu mai sunt o amenințare pentru tine? Atunci, în cazul ăsta, bănuiesc că nu.

Ea zâmbi cu un pic de tristețe, cu buzele strânse. Se gândi că Mike nu avea să se schimbe niciodată, că nu o să reușească niciodată să treacă peste orgoliul lui. Ea făcuse tot ce putuse. Cel mai bine era să lase lucrurile așa.

— Sper că ești bine, Mike.

Începu să se întoarcă și el se ridică în picioare.

— Păi, cred că trebuie să-ți mulțumesc pentru un lucru, zise el brusc. Eu și Natalia ne căsătorim, spuse el arătând spre tânăra femeie, care îi zâmbi lui Nico de parcă nu era sigură de partea cui trebuia să fie. Cu siguranță o cunoști pe Natalia, zise Mike acuzator. Lucrează pentru tine. Acum, adăugă el.

— Desigur, spuse Nico. Felicitări.

— I-am spus că dacă vrea să avanseze ar trebui să se poarte exact ca tine, continuă Mike luându-și paltonul.

În mod evident, asta se voia o insultă, dar Nico hotărî să nu o considere astfel.

— Asta e foarte drăguț, zise ea, ca și cum ar fi fost flatată.

— În orice caz, continuă Mike, în timp ce se îmbrăca, mi-ai deschis ochii la ce e important în viață. E așa cum ați spus tot timpul voi, femeile: relațiile contează, nu cariera. Cariera e o prostie. Cariera e pentru nemernici. Când mă gândesc cât de mult m-am chinuit... la ce am renunțat ca să-i fac pe plac lui Victor Matrick...

Privi în jos la Natalia și o luă de braț cu aerul unui proprietar:

— Nu-i așa, iubito?

— Bănuiesc că da, șopti Natalia, uitându-se de la Mike la Nico. Însă cred că e o idee bună să încerci să le ai pe *amândouă*, se aventurează ea, nevrând să jignească pe nici unul dintre șefii ei, după cum se gândi Nico.

— Păi, felicitări din nou, zise Nico.

Îi urmări cu privirea o clipă, în timp ce ieșeau agale din magazin. „Săraca fată, să trebuiască să se mărite cu Mike Harness“, se gândi Nico. Era așa un tiran. Nico avea de gând să se uite cu mai multă atenție la Natalia. Spera că era bună; dacă era, o să considere de datoria ei să o ajute. Puștoaica merita ceva bun în viața ei după ce se căsătorea cu Mike.

— Să împachetez cravata asta și să o trimit din partea dumneavoastră? întrebă vânzătorul, arătându-i o cravată argintie împăturită, într-o cutie maro lucioasă.

— Da, vă rog, răspunse Nico, bucurându-se din nou de ziua ei.

„Oh, ce se mai agită oamenii“, se gândi Nico. Era șapte seara și mașina era prinsă într-o coloană de vehicule, care încercau să vireze de pe 7th Avenue pe Strada 54, la Cinema Ziegfeld, unde avea loc premiera lui Wendy. Se putea simți tensiunea care emana din celelalte mașini, stresul pur de a termina ziua participând la premiera unui film: să te îmbraci de gală, să găsești un mijloc de transport... Pe urmă, mai era și mulțimea din fața cinematografului (împiedicată să înainteze, de o parte și de alta a străzii, de baricadele Poliției), oameni care sperau să zărească un star de cinema ade-vărat (Nico se întreabă dacă clipa în care au văzut-o pe Jenny Cadine în carne și oase era genul de moment pe care oamenii îl prețuiau toată viața), iar apoi fotografii și fetele de la PR, cu agendele lor, care trebuiau să facă distincția între cei care erau cineva și cei care erau niște nimeni...

Mașina opri într-un mic spațiu din fața cinematografului și Nico se dădu repede jos. Lăsându-și capul în jos, se împinse prin mulțime și se strecură pe o ușă laterală, evitând cu totul covorul roșu. Din ce în ce mai mult, în ultimele șase luni, acceptase gândul că nu voia să fie deloc o figură publică. Nu avea nevoie de asta. Directorul executiv și președinta de la Verner Publications ar trebui să fie un personaj ușor misterios, puțin cunoscut, care să apară rar în ziare. Și, oricum, era seara lui Wendy. Nu era nevoie ca fotografii să facă poze cu ea.

— Nico O’Neilly? o întreabă o tânără îmbrăcată în negru, cu cască în ureche.

— Da, răspunse Nico amabil.

— Avem un loc rezervat pentru dumneavoastră pe rândul lui Wendy Healy. Cred că soțul dumneavoastră e deja aici.

— Mulțumesc, spuse Nico.

O urmă pe tânără pe intervalul dintre scaune. La mijloc era un rând de fotolii pe al căror spătar

era lipit „Healy“. Shane era la un capăt, lângă Tyler și Magda, care stătea lângă scumpa ei Katrina (ce minunat arăta – chipul ăla îi frângea inima), după care urma Seymour, care își etala cravata cea nouă. Magda și Katrina purtau amândouă căciulile pufoase. Erau prietene bune acum, amândouă cu ponei și căciuli. „Ce minunat pentru ele“, se gândi ea. Spera că aveau să fie prietene mereu... De cealaltă parte a lui Seymour erau trei locuri libere. Ea avea să se așeze lângă Seymour, iar apoi Victory și Lyne vor sta lângă ea. Aruncă o privire spre capătul rândului. De cealaltă parte a lui Shane erau două locuri goale – „asta înseamnă că Selden va trebui să stea lângă Shane!“ se gândi ea. „Ba nu, Wendy o să stea între ei.“ Și, stabilind asta, își ocupă locul lângă Seymour.

— Bună, șopti ea.

— Bună, zise el și aruncă o privire la ceasul de la mână – modul lui de a o întreba de ce a întârziat.

— Traficul, spuse ea. Sunt vreo mie de oameni afară...

Nico se uită dincolo de el, la celălalt capăt al rândului. Pe interval venea Selden Rose. Se opri... se uită la Shane... și se așază, așa cum prevăzuse ea, lăsând un loc liber pentru Wendy între ei. Shane îl ignora pe Selden, se uita drept înainte. „Ei bine, Shane va trebui să se obișnuiască acum cu Selden“, se gândi Nico. Se întrebă dacă Shane știa de sarcină. Dacă nu știa, avea să afle în curând: Selden își vindea apartamentul și urma să se mute cu Wendy.

— Ce face Wendy? întrebă Seymour după ce îl văzu pe Selden ocupându-și locul.

— Cred că o să țină un discurs înainte să înceapă filmul, răspunse Nico.

— Nu, șuiereă Seymour. Vreau să zic cu Selden și Shane. Nu e corect.

— Sunt cu toții oameni în toată firea, înălță ea din umeri.

— Nu e foarte frumos față de Shane, zise Seymour, luând partea lui Shane.

— Nu, dar și-o merită. El a fost cel care a vrut să plece, zise Nico. Și, pe urmă, nu ți-a plăcut niciodată de el.

— Și nu sunt sigur că îl plac pe Selden mai mult, replică Seymour înțepat.

— E cumsecade... cred, adăugă Nico.

Aruncă din nou o privire spre capătul rândului. Shane încă se mai uita fix în față... nu, acum se agita aranjându-i sacoul lui Tyler, care avea pe chip expresia aceea ca și cum era pe cale să facă o criză de nervi. Se foia și lovea cu piciorul în fotoliul din fața lui. Selden îl privea pe Tyler, în taină, întrebându-se probabil dacă se cuvenea să intervină. Shane încerca acum să-i ignore atât pe Tyler, cât și pe Selden.

„Chestia asta aproape că e mai bună decât un film“, se gândi Nico.

Selden arunca întruna câte o privire spre Shane... „Chiar are de gând să intervină“, se gândi Nico. Și, într-adevăr, Selden se aplecă peste fotoliu. Îi zise lui Shane ceva ce părea a fi „Salut, amice“ – salut universal al bărbaților. Acum Shane *trebuia* să se uite la el. Selden încerca să fie prietenos... îi întindea mâna. Shane se văzu nevoit să i-o strângă. Iar apoi Selden se aplecă, spunându-i ceva lui Tyler. Tyler a fost distras pentru o clipă din criza lui de nervi iminentă. Selden se strâmba în mod caraghios și Tyler râdea. Shane părea bosumflat, însă acum Selden îi spunea din nou ceva, încercând să-l facă să se simtă în largul lui. „Bravo, Selden“, se gândi Nico, rezemându-se de spătarul fotoliului ei. Era fericită să vadă că Selden stăpânea situația și încerca să facă ceea ce se cuvenea. Chiar avea de gând să încerce să-i placă de el. Poate că lucrurile aveau să iasă bine pentru Wendy și Selden. În orice caz, Wendy merita cu siguranță un pic de fericire în viața personală.

Luminile din cinematograf scăzură în intensitate și se făcu liniște. Apoi se aprinse un reflector și apărură Wendy, mergând grăbită pe interval. Cineva îi dădu un microfon și ea urcă treptele și se duse pe scenă.

Lumea începu să aplaude. La început încet, apoi cu entuziasm din ce în ce mai mare. „Oamenii ăștia o iubesc“, se gândi Nico. Din mulțime se revărsa foarte multă afecțiune pentru Wendy; sala era plină nu doar cu vedete și oameni din industria filmului, ci și cu cei din echipa de filmare și familiile lor. O adorau pe Wendy – această femeie care făcuse ca visurile multor oameni să devină realitate. Pentru câteva clipe, Wendy stătu în lumina reflectorului – „foarte calmă“, se gândi Nico – înclinând din cap și acceptând aplauzele. Apoi își dresă vocea și toată lumea râse și aplauzele se stinseră.

— Bună seara, tuturor. Sunt Wendy Healy, președinta Parador Pictures, și sunt foarte fericită să vă urez bun venit în seara aceasta la premiera mondială a filmului *Pelerini în zdrențe*. Filmul acesta este... în sfârșit, gata! (Această afirmație primi o izbucnire de hohote apreciative.) Au fost șase ani de chinuri ale dragostei din partea foarte multor oameni implicați în acest proiect, oameni care nu au renunțat nici o clipă la viziunea lor de a vedea pe ecran, într-o bună zi, această poveste uimitoare...

„Ce bine arată Wendy“, se gândi Nico. Privirea ei alunecă spre capătul rândului. Shane se încrunta, iar Selden, cu noua lui tunsoare cu părul lung și drept, se uita în sus la Wendy cu mândrie. Apoi Shane privi iritat spre Selden. „Ei, ghinionul lui“, se gândi Nico. Shane începea să-și piardă frumusețea. Avea fața roșie și umflată, dar poate că era așa doar din cauza vreunei proceduri cosmetice, precum o exfoliere cu laserul. Urmă încă o explozie de aplauze furtunoase și Wendy coborî de pe scenă și se îndreptă spre locul ei, oprindu-se pe interval

din metru în metru pentru a săruta pe cineva sau a da mâna cu lumea. Ridică ochii și privirea ei se intersectă cu cea a lui Nico. Nico îi făcu semn cu mâna și ridică în sus degetul mare, în semn de reușită.

Pe interval se produse un pic de agitație și Victory și Lyne veniră grăbiți, scuturându-și părul. Victory se strecură pe locul de lângă Nico, cu brații roșii de la frig.

— În sfârșit ninge, zise ea, aplecându-se să o sărute rapid pe Nico. A trebuit să mergem pe jos jumătate de cvartal. Lyne aproape că a făcut infarct.

Aruncă o privire spre Wendy, pe lângă Nico, Seymour și copii, și îi făcu semn cu mâna.

— Uită-te la Wendy și la cei doi bărbați ai ei! îi șopti ea lui Nico.

— Știu, dădu din cap Nico.

— Știam eu că o să se ajungă aici într-o bună zi, bombăni Lyne. Mai întâi femeile cuceresc lumea, iar acum au doi bărbați. Ai fi crezut că unul ar fi de ajuns...

Nico și Victory se uitară una la alta și râseră.

— Orice femeie știe că e nevoie să combini cel puțin doi bărbați ca să obții unul ca lumea.

Victory îl strânse de mână pe Lyne, veselă, în timp ce luminile se stinseră și în cinematograf se făcu întuneric.

„Oare de asta are nevoie o femeie — de doi bărbați?” se gândi Nico, rezemându-se de spătar. Era foarte interesant. Când aveau douăzeci și ceva de ani, erau înspăimântate că nu vor găsi nici măcar un singur bărbat... și existau încă foarte multe femei de treizeci și ceva de ani care îl căutau pe acel unic bărbat. Și iat-o pe Wendy, cu doi! La patruzeci și ceva de ani. Când toată lumea încerca să le spună femeilor că erau terminate, cel puțin din punct de vedere sexual... ei bine, asta era cu siguranță o minciună. Munca grea te menținea tânără,

plină de viață. Era secretul pe care bărbații îl știau: dacă voiai să atragi sexul opus, tot ce trebuia să faci era să devii un om puternic și de carieră.

Pe ecran apăru logoul casei de filme Parador și toată lumea începu să aplaude. Apăru o secvență cu o petrecere care avea loc la New York chiar înainte de război și peste aceasta apăru genericul, în care se menționa: „Produs de Wendy Healy“. Din celălalt capăt al rândului, se auziră uralele de apreciere ale lui Selden Rose. Nico înclină aprobator din cap. Ceea ce îi spusese lui Seymour era adevărat: acum că era cu Wendy, Selden nu avea să mai fie o amenințare. Nu numai pentru că Wendy n-o să-l lase de capul lui, ci și pentru că, medita Nico, el nu va mai vrea să fie o amenințare. Pentru Nico, Selden era la fel ca majoritatea bărbaților: era ambițios deoarece credea că așa ar trebui să fie un bărbat. Deși, probabil că în secret, voia să se retragă. Iar după ce Wendy avea să-i facă un copil, cu siguranță Selden va fi diferit. O să se îndrăgostească de copilul acela, probabil că o să vrea să-și petreacă tot timpul cu el. Nico spera, de dragul lui Wendy, că Selden va continua să lucreze, măcar pentru o scurtă perioadă. „Imaginează-ți să trebuiască să întreții doi bărbați și patru copii!“ se gândi ea.

— Asta mi se întâmplă tot timpul, zise Kirby cu amărăciune, ducându-se în living. Femeilor le place de mine, sunt nebune după mine, iar apoi... nu știu. Se întâmplă ceva și nu mai vor să fie cu mine.

Nico înclină din cap într-o manieră care spera că arată compasiune și se uită pe furiș la ceas. Era aproape 10:30 seara. Plecase de la petrecere la zece, când Seymour o dusesse acasă pe Katrina, spunându-i soțului ei că trebuia să treacă un pic pe la birou, unde stabilise cu Victory și Wendy să se întâlnească după aceea pentru a sărbători. Seymour nu a fost suspicios, însă pentru a se asigura că

nu era, ea trebuia să se ocupe de situația asta cu Kirby și apoi trebuia să ajungă neapărat la birou ca să-l sune pe Seymour de pe telefonul fix de acolo. Inima îi bătea puternic de nerăbdare. Acum, că era aici și sfârșitul era inevitabil, tot ce voia era să termine cu asta cât mai repede și să plece.

— Îmi pare rău, Kirby, zise ea, ceea ce sună absolut jalnic, dar ce altceva mai putea să spună?

Făcu câțiva pași spre el. Kirby era în blugi și fără cămașă, ca și cum l-ar fi surprins exact când se schimba.

— Am crezut că tu și cu mine suntem altfel, zise el.

Stătea la fereastră, cu spatele la ea, de parcă nu suporta să se uite la ea. Nico spera că el nu avea de gând să facă o scenă. Înghiți și spuse:

— Kirby, știai că sunt măritată.

— Și? zise el, răsucindu-se spre ea.

— Chiar îmi iubesc soțul, Kirby. E un bărbat minunat. Și nu vreau să-l rănesc.

Asta semăna cu un discurs pregătit și Kirby dădu din cap ca și cum mai auzise asta. Nico își încrucișă brațele, ușor iritată. Probabil că nu ar fi trebuit să vină deloc; probabil că ar fi trebuit să facă așa cum ar fi făcut un bărbat, adică pur și simplu să nu-l mai sune și să le spună asistentelor ei că, dacă o suna Kirby, era plecată. Însă asta părea o soluție neplăcută și lașă.

— Deci m-ai folosit ca să afli asta, spuse Kirby.

— O, Kirby.

Nico se așeză pe marginea canapelei și se chiorî la perete. Nici ea nu putea să-l privească. Se simți vinovată și vinovăția o făcu să se simtă enervată. Strânse din buze. Oare l-a folosit pe Kirby pentru a descoperi adevăratele ei sentimente față de Seymour? Nu intenționase asta. Nu știuse ce intenționa atunci când și-a început aventura cu Kirby; știa doar că simțise ca și cum din viața ei lipsea ceva. Ca de obicei, se dovedise că piesa lipsă nu

era o altă persoană sau ceva ce putea să obțină de la altcineva. Tot ce știa acum era că fiecare părticică din ea se simțea plină până la refuz și că nu mai exista spațiu pentru Kirby.

Se sili să-l privească:

— Dacă așa ți se pare, Kirby, îmi pare rău. N-am intenționat deloc asta, zise ea. Credeam că suntem prieteni și că pur și simplu ne *distrăm*.

„O, Doamne, asta chiar că sună ca replica unui bărbat“, se gândi ea.

— Că ne distrăm? zise el.

— Kirby, începu ea din nou. Ești minunat și ești un bărbat *tânăr*. Ai toată viața înaintea. N-ai nevoie de mine în ea.

„Iar acum parcă aș fi mama lui“, se gândi ea.

— Nu poate să fie mare scofală.

— Nu pricep, zise Kirby, întorcându-se din nou spre fereastră. Poate că îmi scapă ceva. Știi, orașul ăsta e *nașpa*.

După o clipă, exclamă:

— Hei, știai că ninge?

„Ei bine, tocmai i-am dat unui bărbat 5.000 de dolari ca să nu facă sex cu mine“, se gândi ea, punându-și mânușile. Acest gând o amuză un pic și, în același timp, o întristă ușor.

— Acasă, doamnă O'Neilly? întrebă Dimitri de pe scaunul șoferului, uitându-se la ea în oglinda retrovizoare.

— Trebuie să merg un pic înapoi la birou, răspunse ea și, după o clipă, adăugă: Îmi pare rău, Dimitri. A fost o zi lungă pentru tine. Sunt sigură că și tu vrei să mergi acasă.

— Îmi place să fiu în oraș, zise Dimitri, scoțând mașina cu atenție de pe aleea din fața blocului lui Kirby și intrând pe Strada 79. Și apoi, trebuie să muncești. Trebuie să faci ceea ce este necesar în orașul ăsta, corect?

— E adevărat, încuviință Nico, simțindu-se din nou vinovată.

Privi afară prin geamul fumuriu. Ninge cu fulgi mici, strălucitori, ca o ploaie de diamante. „Dar s-a terminat“, își spuse ea. Îi pusese capăt și nu avea să mai facă niciodată asta. Așa că, de fapt, nu trebuia să se mai simtă vinovată.

Ce ușurare!

Tot ce trebuia să facă acum era să se roage ca Seymour să nu descopere niciodată cecul acela pe care i l-a scris lui Kirby. Însă era imposibil. Scrisese cecul din contul ei personal, iar Seymour considera sub demnitatea lui să-și bage nasul. Zâmbind ușor, rememorează momentul când îi dăduse cecul lui Kirby.

— Cum se face că nimeni nu mă iubește? se văita Kirby, mergând în cerc prin living, în timp ce își trecea mâinile peste pieptul gol. Am 28 de ani. Vreau să mă însor și să am copii. Unde e femeia mea?

— O, Kirby, te rog, a spus ea în cele din urmă, ridicându-se în picioare și luându-și geanta. Sunt mii de femei tinere care, sunt sigură, abia așteaptă să se îndrăgostească de tine. Iar dacă vrei să te însori, n-ar trebui să-ți pierzi vremea cu femei care sunt *deja* căsătorite.

— Așadar chiar s-a terminat? a întrebat Kirby.

— Da, Kirby. Mă tem că da.

Apoi, ea a scos un cec din portofel.

Firește, Kirby a protestat:

— Nu trebuie să faci asta, a spus el pe un ton insistent. Nu sunt ceva ce poți să plătești.

— Nu fi prostuț, scumpule, a zis ea. Nu e o plată. E un cadou.

Și, în ciuda protestelor lui, a luat totuși cecul. Iar apoi s-a uitat la cec și a făcut ochii mari când a văzut suma. L-a împăturit și l-a pus în buzunarul de la spate.

— Ești sigură că nu vrei să... încă o dată? a zis el, gesticulând din mâini. De dragul vremurilor trecute?

— Nu, mulțumesc, Kirby, a răspuns ea. Chiar nu cred că ar fi o idee bună.

Apoi ea a parcurs cu pași vioi coridorul lung și îngust până la lift, gândindu-se că aceasta era ultima dată când făcea acest drum.

Își rezemă capul de banchetă. „Iar acum, probabil că n-o să mai am niciodată parte de sex ca lumea“, se gândi ea. Ar fi trebuit să-i pară rău? Probabil că da. Și poate că, într-o zi, avea să-și plângă de milă. Însă în momentul acela nu-i părea rău. Sex... „Ei și ce!“ se gândi ea cu nerăbdare. Mare scofală. Nu era bărbat, dominat de scula lui. Era femeie și era liberă... Clinchetul telefonului o anunță că a primit un mesaj.

„sunt cu wendy. ești la birou?“ scria în mesajul de la Victory.

Nico zâmbi și răspunse: „în 2 min“.

„avem șampanie. ne vedem în 20 min.“

Lumea a zis că filmul lui Wendy e un succes. Fără îndoială, era. Întotdeauna îți puteai da seama de asta după reacția publicului, iar publicul de la premierele din New York era cel mai blazat din lume. Însă publicul a aplaudat și a ovaționat la final, pe toată durata genericului. Iar apoi, la petrecerea de după premieră de la Maritime Hotel, toată lumea a fost bine dispusă, ca și cum toți se bucurau să se afle acolo. Iar asta era un alt semn că filmul avea să fie o mare reușită. Dacă ar fi fost un eșec, lumea ar fi mers la petrecere pentru zece minute și apoi ar fi plecat, zicea Wendy. Se aflase și în această situație de suficiente ori.

Stăteau toate la Nico în birou, amețite de entuziasmul provocat de succesul răsunător al lui Wendy.

— Trebuie doar să rămâi în joc, zise Victory. Întotdeauna vor să te scoată din joc, dacă pot.

Victory îi dădu sticla de Dom Perignon lui Nico, iar ea turnă șampanie în trei pahare de cristal.

„Doar ce e mai bun pentru cei care sunt director executiv la Splatsh-Verner“, se gândi ea, făcând haz de necaz, și spuse:

— Încearcă ei, dar nu reușesc.

— Ai mare dreptate, zise Wendy, ridicându-și paharul.

— Iar Selden s-a purtat atât de frumos. Mi-a plăcut la nebunie felul în care a stat lângă tine la petrecere și ți-a adus de băut și te-a lăsat să vorbești cu toată lumea, fără să se simtă nesigur și să trebuiască să se bage, zise Victory.

Se duse la o ușă din sticlă și o deschise.

— O, Nico! exclamă ea cu răsuflarea tăiată. Terasa ta!

— Știu, zise Nico.

Se simțea un pic stânjenită în legătură cu terasa — de fapt, se simțea un pic stânjenită în legătură cu biroul ei, în general. Era imens, cu un bar zidit în perete, moștenire de la Mike, pe care hotărâse să-l păstreze. Și avea terasă. O fărâamă de rai la etajul 32, cu priveliște spre Central Park și spre clădirile elegante de pe 5th Avenue și spre clădirile înalte și ascuțite care se înălțau în apropiere de centru ca o pădure falnică. În clădirea Splatsh-Verner erau opt birouri care aveau terasă, iar ea era singura femeie cu un astfel de birou.

Victory ieși afară, urmată de Wendy. Nico se opri în ușă și, văzându-și prietenele într-un halou neclar de zăpadă, își dădu brusc seama că e fericită. Această fericire se abătu asupra ei ca o pasăre extrem de bucuroasă. Îi rămase în gât și se eliberă cu un suspin de uimire.

Wendy ridică paharul:

— În cinstea noastră, zise ea și, privind la zgârie-norii din centrul orașului, adăugă: Știți ce se zice. E o *junglă* acolo.

— Nu, fetelor, spuse Nico mergând spre ele.

Își desfăcu brațele, ca pentru a cuprinde orașul în îmbrățișarea ei.

— E jungla orașului.

Mulțumiri

Le mulțumesc lui Bob Miller, Ellen Archer, Leslie Wells, Beth Dickey, Katie Wainwright și celorlalți membri ai genialei echipe de la Hyperion și, desigur, lui Heather Schroder.

Colecția

„Iată o carte în care se regăsesc acei cititori care vor să cunoască mai bine lumea *trendy* a New York-ului.“

Booklist

„Adevărata atracție a *Junglei orașului* vine din feminismul ei declarat, foarte asemănător celui din *Sex and the City*, dar mai pătrunzător.“

New York Magazine

„Candace Bushnell este o povestitoare fermecătoare, cu o rară plăcere a detaliului, însoțită de un veritabil simț al personajelor și al situațiilor.“

Los Angeles Times

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-2136-1

9 789734 621361

www.polirom.ro